This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

A 468998

1837
ARTES VERITAS SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

B. Lens delin: *I. Sturt ſculp:*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII
HALICARNASSEI
DE
STRUCTURA ORATIONIS
LIBER.

Ex Recenſione *JACOBI UPTONI*, A. M.
Collegii Regalis apud Cantab. nuper Socii:

Qui & veterem Interpretationem emendavit, & Notis integris FRIDERICI SYLBURGII ſelectiſque aliorum, ſuas paſſim Animadverſiones adjecit.

HIS ACCESSERUNT
SIMONIS BIRCOVII Exempla Latina,
Cum Duobus INDICIBUS.

EDITIO TERTIA, prioribus emaculatior.

Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. LONG.

LONDINI,
Privato AUCTORIS ſumptu excudebatur
Typis J. BETTENHAM, et proſtat venalis apud G. HAWKINS,
in vico vulgò dicto Fleetſtreet, anno æræ chriſtianæ
MDCCXLVII.

885
D9c
U72
1747
Buhr

LECTORI.

NON *multis ipſo in limine te morabor, dudum introeundi deſiderio captum, ut intima Eloquentiæ penetralia, à Dionyſio feliciter recluſa, contempleris. Neque enim mihi perſuadere poſſum, multis opus eſſe, quò arcana hæc myſteria, quæ fruſtra apud præſtantiſſimos etiam dicendi magiſtros quæſiveris, tibi gratiora commendentur. Satis eruditi norunt & argumentum libelli, cujus verè aureoli tibi à me facta eſt jam copia, & libelli Auctorem politiſſimum; cui primas communi prope omnium conſenſu, Ciceronem ſi exceperis & Ariſtotelem, ob graviſſima dicendi præcepta optimi quique detulerunt judices. Qui cùm plurima eruditione ſingulari & exquiſito judicio ad Oratorem formandum conſcripſerit volumina, nullum quo tantopere ſe jactet, aut cui à nobis plus debeatur, quàm tibi quod offerimus de ſtruendâ Oratione, ad noſtra uſque propagatum eſt tempora. Quem librum, per ſe cùm pretii quantivis ſit, ideo pluris etiam æſtimabunt eruditi, quòd ſolus eſt ex omni Antiquitate de Verborum Conſtructione inſtitutus, quem nobis veteres incolumem tranſmiſerint, præterea nullum. Alia quæ rei literariæ injuriâ temporum evenerunt damna, ex aliis aliunde reliquiis reſarciri poſſunt; ſin noſtra hæc intercidiſſent vetuſtate abſorpta, nullis nec*

b *Græcorum*

Græcorum nec Latinorum monumentis jactura eſſet reparanda. Id enim ſcriptionis genus, id argumentum ſibi illuſtrandum ſumpſit, quod veterum Oratorum nemini ante ſe ne quidem in mentem venerat: nec ſeculis eo mortuo ſubſequentibus, ab ullo artifice præter Longinum, (cujus itidem duo ſcripta non ſine magno detrimento ſunt amiſſa) ut dilucidius explicari poſſet, de integro ſuſceptum eſt.

Sed ut cætera omnia, quæ hoc ſcripto continentur Eloquentiæ myſteria, & pauciſſimis, ipſo affirmante Dionyſio, ſunt cognita, tacitus prætercam; cùm tria ſint præcipua dicendi genera, quæ à Græcis Συνθέσεως χαρακτῆρες *appellantur, & à veteribus magiſtris aut calamo rudiori ſunt deſcripta, aut temerè prætermiſſa; hæc notis ſuis ille diſtincta, deſcriptionibus pleniſſimis illuminata, exemplorum ex optimis ſcriptoribus varietate & copiâ confirmata, adeò luculenter depinxit, ut nemini non poſſint eſſe luculentiſſima. Quæ ſi quis cognitione indigna judicabit, in errores idem ſæpiſſime inter legendum incurrat, vitia pro virtutibus, virtutes pro vitiis habeat, neceſſe eſt.*

Hæc cùm ita ſint, mirum nec immeritò quibuſdam videatur, quum cæteri omnes, qui Rhetorica præcepta memoriæ tradiderunt, in lucem toties prodeant doctiſſimorum laboribus illuſtrati, cur & Dionyſius, nemini eruditione ſecundus, eloquentiæ ſtudioſis pari jure non proponatur; & quemadmodum multa ex Græcis Latiniſque Oratoribus ſunt ſelecta, iti-

dem & hoc ſcriptum proprio edatur volumine. E-quidem nolui per me ut fieret, (quanquam peritiori manu tractari dignus eſt) quò literis humanioribus juventus dedita, libello deſideratiſſimo diutius careret. meos adeò qualeſcunque, cæteris quieſcentibus, labores (ut ſpero) non aſpernabitur.

Jam verò, his ita expoſitis, quæ à nobis tibi ſint expectanda, paucis accipe. Cùm primam huic operi manum multis abhinc annis admovimus, aliorum auctoritate inducti, accuratam Friderici Sylburgii editionem, quæ typis Wechelianis excuſa eſt, ſummâ fide ſecuti ſumus, veſtigiis illius ubique inſiſtentes. Quod ut facerem, non ſolùm voluntas, ſed ipſa me neceſſitas adigebat, omnibus aliis, exceptâ Bircovianâ, adminiculis deſtitutum. Hanc autem, rogantibus amicis, mecum humaniter communicavit Joannes Laughton,[1] *bibliothecæ Cantabrigienſis eo tempore præfectus; qui, cùm eſſet ipſe eruditus, & literis unicè favebat, & morum facilitate multum laudabatur. Nec quicquam aliud iſti adornandæ editioni mihi auxilio fuit, ſcriptum editumve: prodiit tamen ſuis haud denudata ornamentis, non ſolùm emaculata, (quod maximi faciendum eſt) ſed in quibuſdam ipsâ Sylburgianâ & auctior, & caſtigatior.*

Verùm ſecundis hiſce Curis, quæ ferè, ut dicitur, meliores ſunt, (& jam tertiâ recenſentur vice) alia haud contemnenda ad hanc provinciam, quam denuò in nos recepimus adminiſtrandam, nacti

ſumus adjumenta. Quicquid enim ab exteris regionibus, ope clariſſimi viri Mich. Lequienii ſibi tranſmiſſum ad opera Dionyſii illuſtranda, mihi, dum in vivis fuit, amiciſſimus, doctiſſimuſque acceperat Hudſonus, *id omne, quantum ſcilicet ad hunc libellum attinet, ſuis locis diſtributum reperies. Quo factum eſt, ut multa prius aut mutila aut luxata, è codicibus calamo exaratis, duobus præcipuè Regiis & uno Colbertino, feliciter in hac impreſſione in integrum reſtituantur.*

Verſionem hujus libri ſuſcepit olim Simon Bircovius, *in Academiâ Samoſcenſi centum & triginta abhinc annis profeſſor; ſed infelici admodum ſucceſſu. Eſt enim ſi qua alia, non tantùm inepta, ſed in plurimis à ſenſu Auctoris aliena, & ſcriptori quæ politiſſimo adjungeretur, prorſus indigna. Sanè hunc hominem Hegeſiæ Magneſſo, ſi ſcripta extarent, idoneum vix judices interpretem. Quod igitur ad Verſionem attinet, aut novam à me habes, aut veterem, inſtar Theſeæ navis, adeò immutatam, ut priſtinæ, ſi ulla, pauca admodum reperiantur veſtigia. De fide non ſum adeò ſolicitus, ne eam cuivis utriuſque linguæ perito non adprobem; elegantiam viri eloquentiſſimi, cujus ex oratione venuſtates Atticæ imprimis efflorefcunt, ne in votis quidem fuit exprimere, aut dicendi gratiam exæquare.*

Integras Sylburgii notas, docti imprimis & eruditi viri, ſingulis paginis ſubjectas exhibemus: de quibus " ipſe non veretur ita ſcribere: Quicquid Victo-

" rius,

" rius, Muretus, Brodæus, Leopardus, Stephanus,
" Canterus in Variarum Lectionum & Emendatio-
" num libris notârant, diligenter excerpſi: è Ca-
" merarii item, Xylandri & Wolfii libris quæ amici
" nobis ſuggeſſerant, eódem adhibui. *Hæc ille; nec eſt, cur jactantiorem credas: etenim promiſſis exolutum reperies, plura etiam quàm quæ pollicitus eſt, impertientem. Quem tamen ſi nonnunquam errantem deprehendimus, venia omnino danda eſt; cùm longo in opere fas ſomnum ſit obrepere. Sed cùm ad calcem ille notas rejecerit, & brevitatis ſtudioſus Lectorem, paginâ verſuque indicatis, ad alia ſubinde loca aliis Dionyſii libris tractata, amandet; ea nos inſeruimus, ne plurimis, qui integra Dionyſii opera non haberent, à viro doctiſſimo annotata forent inutilia. Locum itidem quem citat ex Herodoto pag.* 26, *cùm eſſet longior quàm ut notis commodè immiſceri poſſet, omiſimus. Hæc dicenda judicavi, ne quis fidem ſuſpicaretur. Quas inſuper notas adjecimus, aut ad difficiliora explicanda è Caſaubono, è Voſſiis & patre & filio, aliiſque eruditione pariter & judicio præſtantibus viris, aut è noſtro etiam penu, ut, ſi quid uſpiam à nobis in contextu mutatum ſit, fideliter indicent, depromptas habes.*

Exempla Latina, Græcis Dionyſii reſpondentia, à Bircovio ſunt collecta: quæ cùm aliquem uſum eſſent habitura, nolui aut eorum utilitate ſtudioſi Juvenes, aut ſuâ laude Bircovius fraudaretur. Hoc tamen ſcias velim, me omnia recenſuiſſe, cum optimis

editionibus

editionibus collata, & paſſim fœdiſſimos (ſive id incuriâ, ſive ignorantiâ factum) errores ſuſtuliſſe. Duos etiam indices, & Græcum & Latinum, ad finem habes adjectos: quos quidem compoſuit Sylburgius, quandam totius libri Synopſin non inutilem; nos autem utrumque locupletiorem fecimus.

Hæc ſunt, amice Lector, quæ tuâ nonnihil intereſſe ut ſcires judicavi; nec habeo, quod ulterius te monitum velim, niſi æquum videri, ut te mihi candidum fore viciſſim ſperem, quemadmodum me tui cauſâ diligentem præſtiti; idque eo æquius, ubi ſcieris me Amicorum potius hortatu, quàm meâ voluntate hoc munus ſuſcepiſſe, ut ipſe laborem moleſtiamque, alii fructum ex eruditiſſimo ſcriptore perciperent. Vale.

STRABO.

Εἶθ' Ἁλικαρνασσὸς, τὸ Βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν, Ζεφύρα καλουμένη πρότερον. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν Θούριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας· καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος· καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

SUIDAS.

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς· ῥήτωρ, καὶ * παντοῖος λόγιος, γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

* παντοίως, *Portus.*

QUINTILIANUS.

Multa pòſt Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, & Halicarnaſſeus Dionyſius. *Lib.* iii.

Eademque dicunt Theodectes ac Theophraſtus, ſimilia poſt eos Halicarnaſſeus Dionyſius. *Lib.* ix.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

[1]ΠΕΡΙ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΜΗ͂ΜΑ α΄.

Ὅτι τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, τὸ περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων, πᾶσι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἀναγκαῖόν ἐστι.

“ [2] ΔΩ͂ΡΟΝ τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, καθάπερ ἡ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζουσα τὸν Τηλέμαχον· πρώτην ἡμέραν ἄγοντι ταυτηνὶ [3] γενέθλιον, ἀφ' οὗ παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν, [4] ἡδίστ

[1] Περὶ Συνθέσεως] Multimodis hanc inſcriptionem, eodem licet omnes ſenſu, verterunt viri docti. Alii de Verborum Compoſitione; de Collocatione alii; quidam de Structurâ Orationis, interpretantur. Addas ex Cicerone in Orat. de Verborum Conſtructione: *Et ipſa oratio conformanda, non ſolum electione, ſed etiam conſtructione verborum.*

Occurrit etiam, ſed rarius, vox Συνθήκη hâc ſignificatione: Chryſoſtomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης, ubi de Paulo Apoſt. agit: Ἀλλ' ἐξέστω καὶ τῇ λέξει πτωχεύειν, καὶ τὴν Συνθήκην τῶν Ὀνομάτων ἁπλῆν τινα εἶναι καὶ ἀφελῆ. Nec non Lucianus de *Conſcribend. Hiſtoria*, Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον.

Poſt Halicarnaſſeum ſcrip etiam hâc de re Dionyſ. Lon nus, præter Sectionem illam libro περὶ Ὕψους nobis reliqua... duos, ſicuti ipſe teſtatur, libros integros, qui vetuſtate penitus interciderunt. *Dolor ingens*, (verba ſunt Fabri) *damnum ingens, quod hi libri perierint. Longe enim acrius eſt Dionyſii noſtri judicium & exquiſitius multo, quàm Dionyſii Halicarn. quod olim fuſe oſtendam ex iis Scriptorum locis, qu uterque examinavit.* Id opus ſcr pſerit Faber, necne, haud ſcio; hoc interim certiſſimum hab , omnes omnium ætatum erudit ſimos homines hunc Dionyſii libellum maximi ſemper fec e. Teſtes proferre, otioſi eſt.

Lemna, quod primæ huic Sectioni

DIONYSII HALICARNASSEI
DE
STRUCTURA ORATIONIS
LIBER.

SECTIO I.

Hunc Dionyſii de Structurâ Orationis Commentarium, viris eſſe civilibus in primis utilem.

HOC *etiam accipies à me, chariſſime, munus:* (liceat enim mihi iiſdem affari te verbis, quibus apud Homerum Helena Telemachum affatur hoſpitem) hoc tuo natali die, quem primum jam, ex quo virilem ad ætatem perveniſti, agis, ex omnibus feſtis tam jucundiſſimum mihi,

ctioni inſcriptum habes, è meo eſt; reliqua ex ipſis Dionyſii verbis ut plurimum collecta, Editionis ſuæ margini apponenda curaverat Sylburgius.

[2] Δῶρον.] Plenius et fortaſſe rectius legemus,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

ut apud Homerum eſt Odyſſ. ό. ℣. 125; unde hic locus eſt deſumptus. *Sylburgius.*

Ibid. Δῶρον.] Sylburgii conjecturam ſecutus, particulam καὶ, quæ huc uſque defuit, ſuo loco inſerendam curavi; quam ad rem nonnihil me movet initium, quo Theophylactus ſuam Παιδείαν Βασιλικὴν *ad Conſtantinum Porphyrogenitum* exorſus eſt.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, Βασιλεῦ φίλε, τοῦτο δίδωμι· δῶρον ἐμοὶ διδόναι, καί σοι λαμβάνειν ἱλαρῶς οἰκειότατον. Dionyſium planè æmulari ſtuduit, licet impari ſucceſſu.

[3] Γενέθλιον.] Natalitii titulo Lucianus ſuum περὶ Μακροβίων libellum Quintillo, ut notat *Lindenbrogius*, & Cenſorinus itidem ſuum de Die Natali Q. Cerellio dedit. Mos verò antiquiſſimus, ut amici invicem, & clientes patronis die natali munera mitterent. Exempla paſſim obvia; Epidicus apud Plautum; *Non meminiſti me auream ad te afferre die natali Lunulam, atque anellum aureolum in digitum?* Eſt autem memoriæ lapſus, quod ibi in notis ad Cenſorinum doctiſſimis, Rufum Melitium, Dionyſii filium Lindenbrogius dicit.

ſumus adjumenta. Quicquid enim ab exteris regionibus, ope clariſſimi viri Mich. Lequienii ſibi tranſmiſſum ad opera Dionyſii illuſtranda, mihi, dum in vivis fuit, amiciſſimus, doctiſſimuſque acceperat Hudſonus, *id omne, quantum ſcilicet ad hunc libellum attinet, ſuis locis diſtributum reperies. Quo factum eſt, ut multa prius aut mutila aut luxata, è codicibus calamo exaratis, duobus præcipuè Regiis & uno Colbertino, feliciter in hac impreſſione in integrum reſtituantur.*

Verſionem hujus libri ſuſcepit olim Simon Bircovius, *in Academiâ Samoſcenſi centum & triginta abhinc annis profeſſor; ſed infelici admodum ſucceſſu. Eſt enim ſi qua alia, non tantùm inepta, ſed in plurimis à ſenſu Auctoris aliena, & ſcriptori quæ politiſſimo adjungeretur, prorſus indigna. Sanè hunc hominem Hegeſiæ Magneſſo, ſi ſcripta extarent, idoneum vix judices interpretem. Quod igitur ad Verſionem attinet, aut novam à me habes, aut veterem, inſtar Theſeæ navis, adeò immutatam, ut priſtinæ, ſi ulla, pauca admodum reperiantur veſtigia. De fide non ſum adeò ſolicitus, ne eam cuivis utriuſque linguæ perito non adprobem; elegantiam viri eloquentiſſimi, cujus ex oratione venuſtates Atticæ imprimis effloreſcunt, ne in votis quidem fuit exprimere, aut dicendi gratiam exæquare.*

Integras Sylburgii notas, docti imprimis & eruditi viri, ſingulis paginis ſubjectas exhibemus: de quibus ipſe non veretur ita ſcribere: " Quicquid Victo-

" rius,

" rius, Muretus, Brodæus, Leopardus, Stephanus,
" Canterus in Variarum Lectionum & Emendatio-
" num libris notârant, diligenter excerpſi: è Ca-
" merarii item, Xylandri & Wolfii libris quæ amici
" nobis ſuggeſſerant, eódem adhibui. *Hæc ille; nec eſt, cur jactantiorem credas: etenim promiſſis exolutum reperies, plura etiam quàm quæ pollicitus eſt, impertientem. Quem tamen ſi nonnunquam errantem deprehendimus, venia omnino danda eſt; cùm longo in opere fas ſomnum ſit obrepere. Sed cùm ad calcem ille notas rejecerit, & brevitatis ſtudioſus Lectorem, paginâ verſuque indicatis, ad alia ſubinde loca aliis Dionyſii libris tractata, amandet; ea nos inſeruimus, ne plurimis, qui integra Dionyſii opera non haberent, à viro doctiſſimo annotata forent inutilia. Locum itidem quem citat ex Herodoto pag.* 26, *cùm eſſet longior quàm ut notis commodè immiſceri poſſet, omiſimus. Hæc dicenda judicavi, ne quis fidem ſuſpicaretur. Quas inſuper notas adjecimus, aut ad difficiliora explicanda è Caſaubono, è Voſſiis & patre & filio, aliiſque eruditione pariter & judicio præſtantibus viris, aut è noſtro etiam penu, ut, ſi quid uſpiam à nobis in contextu mutatum ſit, fideliter indicent, depromptas habes.*

Exempla Latina, Græcis Dionyſii reſpondentia, à Bircovio ſunt collecta: quæ cùm aliquem uſum eſſent habitura, nolui aut eorum utilitate ſtudioſi Juvenes, aut ſuâ laude Bircovius fraudaretur. Hoc tamen ſcias velim, me omnia recenſuiſſe, cum optimis

editionibus

editionibus collata, & paſſim fœdiſſimos (ſive id incuriâ, ſive ignorantiâ factum) errores ſuſtuliſſe. Duos etiam indices, & Græcum & Latinum, ad finem habes adjectos: quos quidem compoſuit Sylburgius, quandam totius libri Synopſin non inutilem; nos autem utrumque locupletiorem fecimus.

Hæc ſunt, amice Lector, quæ tuâ nonnihil intereſſe ut ſcires judicavi; nec habeo, quod ulterius te monitum velim, niſi æquum videri, ut te mihi candidum fore viciſſim ſperem, quemadmodum me tui causâ diligentem præſtiti; idque eo æquius, ubi ſcieris me Amicorum potius hortatu, quàm meâ voluntate hoc munus ſuſcepiſſe, ut ipſe laborem moleſtiamque, alii fructum ex eruditiſſimo ſcriptore perciperent. Vale.

STRABO.

Εἶθ' Ἁλικαρνασσὸς, τὸ Βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν, Ζεφύρα καλουμένη πρότερον. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν Θούριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας· καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος· καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

SUIDAS.

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς· ῥήτωρ, καὶ * παντοῖος λόγιος, γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

* παντοίως, *Portus.*

QUINTILIANUS.

Multa pòſt Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, & Halicarnaſſeus Dionyſius. *Lib.* iii.

Eademque dicunt Theodectes ac Theophraſtus, ſimilia poſt eos Halicarnaſſeus Dionyſius. *Lib.* ix.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNARNASSEI

DE

STRUCTURA ORATIONIS

LIBER.

B

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

[1] ΠΕΡΙ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΜΗ͂ΜΑ α΄.

"Οτι τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, τὸ περὶ Συνθέσεως 'Ο[νο]ματων, πᾶσι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἀναγκαῖόν ἐστι.

" [2] ΔΩ͂ΡΟΝ τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμ[ι] καθάπερ ἡ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζ[ου]σα τὸν Τηλέμαχον· πρώτην ἡμέραν ἄγοντι ταυτηνὶ [3] γενέθλιον, ἀφ' οὗ παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικία[ν]

[4] ἤδις

[1] Περὶ Συνθέσεως] Multimodis hanc inſcriptionem, eodem licet omnes ſenſu, verterunt viri docti. Alii de Verborum Compoſitione; de Collocatione alii; quidam de Structurâ Orationis, interpretantur. Addas ex Cicerone in Orat. de Verborum Conſtructione: *Et ipſa oratio conformanda, non ſolum electione, ſed etiam conſtructione verborum.*

Occurrit etiam, ſed rarius, vox Συνθήκη hâc ſignificatione: Chryſoſtomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης, ubi de Paulo Apoſt. agit: Ἀλλ' ἐξέστω καὶ τῇ λέξει πτωχεύειν, καὶ τὴν Συνθήκην τῶν Ὀνομάτων ἁπλῆν τινα εἶναι καὶ ἀφελῆ. Nec non Lucianus de *Conſcribend. Hiſtoria*, Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον.

Poſt Halicarnaſſeum ſcrip[ſit] etiam hâc de re Dionyſ. Long[i]nus, præter Sectionem illam libro περὶ Ὕψους nobis reliqua[m], duos, ſicuti ipſe teſtatur, libros integros, qui vetuſtate penitus interciderunt. *Dolor ingens*, (verba ſunt Fabri) *damnum ingens, quod hi libri perierint. Longe enim acrius eſt Dionyſii noſtri judicium & exquiſitius multo, quam Dionyſii Halicarn. quod olim fuſe oſtendam ex iis Scriptorum locis, qu[æ] uterque examinavit.* Id opus ſcr[i]pſerit Faber, necne, haud ſcio; hoc interim certiſſimum hab[eo], omnes omnium ætatum erudit[iſ]ſimos homines hunc Dionyſii libellum maximi ſemper fec[iſſ]e. Teſtes proferre, otioſi eſt.

Lemna, quod primæ huic Sectioni

DIONYSII HALICARNASSEI
DE
STRUCTURA ORATIONIS
LIBER.

SECTIO I.
Hunc Dionyſii de Structurâ Orationis Commentarium, viris eſſe civilibus in primis utilem.

HOC *etiam accipies à me, chariſſime, munus:* (liceat enim mihi iiſdem affari te verbis, quibus apud Homerum Helena Telemachum affatur hoſpitem) hoc tuo natali die, quem primum jam, ex quo virilem ad ætatem perveniſti, agis, ex omnibus feſtis tam jucundiſſimum mihi,

ctioni inſcriptum habes, è meo eſt; reliqua ex ipſis Dionyſii verbis ut plurimum collecta, Editionis ſuæ margini apponenda curaverat Sylburgius.

[2] Δῶρον.] Plenius et fortaſſe rectius legemus,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε,
τοῦτο δίδωμι.

ut apud Homerum eſt Odyſſ. ό. ℣. 125; unde hic locus eſt deſumptus. *Sylburgius.*

Ibid. Δῶρον.] Sylburgii conjecturam ſecutus, particulam καὶ, quæ huc uſque defuit, ſuo loco inſerendam curavi; quam ad rem nonnihil me movet initium, quo Theophylactus ſuam Παιδείαν Βασιλικὴν *ad Conſtantinum Porphyrogenitum* exorſus eſt.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, Βασιλεῦ φίλε, τοῦτο δίδωμι· δῶρον ἐμοὶ διδόναι, καί σοι λαμβάνειν ἱλαρῶς οἰκειότατον. Dionyſium planè æmulari ſtuduit, licet impari ſucceſſu.

[3] Γενέθλιον.] Natalitii titulo Lucianus ſuum περὶ Μακροβίων libellum Quintillo, ut notat *Lindenbrogius*, & Cenſorinus itidem ſuum de Die Natali Q. Cerellio dedit. Mos verò antiquiſſimus, ut amici invicem, & clientes patronis die natali munera mitterent. Exempla paſſim obvia: Epidicus apud Plautum; *Non meminiſti me auream ad te afferre die natali Lunulam, atque anellum aureolum in digitum?* Eſt autem memoriæ lapſus, quod ibi in notis ad Cenſorinum doctiſſimis, Rufum Melitium, Dionyſii filium Lindenbrogius dicit.

[4] ἡδίστην καὶ τιμιωτάτην ἑορτῶν ἐμοί. Πλὴν οὔτε χειρῶν δημιούργημα πέμπω σοι τῶν ἐμῶν, [5] ὡς ἐκείνη ἔφη διδοῦσα τῷ μειρακίῳ τὸν πέπλον, οὔτε εἰς γάμου μόνον ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παιδείας καὶ ψυχῆς τῆς ἐμῆς, [6] κτῆμα δέ σοι τὸ αὐτὸ, καὶ χρῆμα πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὁπόσαι γίνονται διὰ λόγων, [7] ὠφέλιμον, ἀναγκαιότατον ἁπάντων χρημάτων· [8] εἴ τι δὴ κἀγὼ τυγχάνω τῶν δεόντων φρονῶν· ἅπασι μὲν ὁμοίως τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς [9] Πολιτικοὺς λόγους, ἐν ᾗ ποτ' ἂν ἡλικίᾳ τε καὶ ἕξει τυγχάνωσιν ὄντες· μάλιστα δὲ τοῖς μειρακίοις τε καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτομένοις [10] ὑμῖν, ὦ [11] Ῥοῦφε Μελίτιε, πατρὸς ἀγαθοῦ, κἀμοὶ τιμιωτάτου φίλων.

[12] Διττῆς

[4] Ἡδίστην.] Non agnoſcit codex alter Regius è bibliothecâ Gallicanâ, ut *Hudſonus* monet.

[5] Ὡς ἐκείνη.] Operæ pretium erit, integrum ex Homero locum ante oculos ponere:

——Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν.

Amicos autem domum digredientes, pretioſiſſimis ornare muneribus erat olim in uſu.

[6] Κτῆμα] Locum Iſocratis ad Demonicum, uti cenſet Wolfius, in animo noſter habuit. Πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν· ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ, τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. Cicero Epiſt. ad famil. *Si vales, bene eſt. Sum enim* χρήσει μὲν *tuus,* κτήσει δὲ *Attici noſtri: ergo fructus eſt tuus, mancipium illius.* Lucretius lib. 3.

Vitaque mancipio nulli datur, omnibus uſu.

Sed ita & Xenophon in *Oeconom.* τούτοις αὖ οὔτε αἱ ἐπιστῆμαι χρήματά εἰσιν, οὔτε κτήματα.

[7] Ὠφέλιμον.] Eâdem ferè ſtructurâ uſus eſt Polybius lib. 4to. Μουσικὴν γὰρ, τήν γε ἀληθῶς μουσικὴν, πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὄφελος ἀσκεῖν, Ἀρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον. Sed verſu priore articulum τὰς, auctoritate trium codicum addidi; τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας.

[8] Εἴ τι δὴ κἀγώ.] Ita Æſchines contra Cteſiph. quem videtur hoc loco imitatus: Εἴ τι κἀγὼ τυγχάνω γινώσκων. *Si ullo modo aſſequi compleſtique potuiſſem.* Cicero de Orat.

[9] Πολιτικούς.] Πολιτικὸς λόγος aut ad forum, aut ad populum pertinet, tribuiturque εἰς δικανικὸν καὶ δημηγορικόν. Sub genere *dicanico* quid ſit, notum eſt. Sub *demegorico* autem longè plura ſunt, eaque grandiora.

mihi, quàm honoratiſſimum. Veruntamen hoc, quod ad te mitto munus, neque manuum mearum opus eſt, (uti illa dicebat, juveni peplum tradens) neque tempori ſolummodo nuptiarum uxoriſque venuſtati conciliandæ accommodatum; ſed ingenii mei eruditioniſque, & fœtus eſt, & fructus; quod in uſum tibi commodumque cedat, ad quævis vitæ munia peragenda, quæ poſſint oratione confici, utiliſſimum; ex omnibus rebus (ſi quid ego demum, quod argumento reſpondeat, animo complector) cùm viris civilibus univerſis, oratoriam exercentibus eloquentiam, maximè neceſſarium, quâcunque fuerint ætate, & profectu; tum in primis tibi adoleſcenti, & ad ſtudia dicendi nuperrimè accedenti, ô *Rufe Meliti*, qui patre bono honeſtoque natus es, plurimumque ex amicis mihi obſervando.

Cùm

grandiora. Complectitur enim illa omnia, de quibus agi ad populum ſoleat. Item Legatorum orationes, Εὐχαριϛήρια ob felicem prœliorum eventum, Laudationes funebres, ducum & imperatorum alloquia, ſeu adhortationes copiarum, &c. uno verbo πολιτικὸς λόγος opponitur rhetorum ſophiſtarumque μελέταις, quales ſunt declamationes, & illæ orationes, quæ in otio & umbra ſcholarum habentur. Eodem etiam conjicere haud dubitem Panegyricos rhetorum quorundam, qui populi fremitum, ſtrepitum, tumultum ferre non poterant, quod nimiam frontis teneritudinem, nec ſatis firmas aures haberent. Πολιτικὸν λόγον vocare poſſis *virilem & oratoriam eloquentiam*, ut auctor Dialogi *de cauſis corruptæ eloquentiæ*. Sed, inquies, ῥητορικὴν & πολιτικὴν eandem eſſe ſcribit Pollux, & ῥήτορα eſſe πολιτικόν. Fateor, ſi rhetoras pro iis accipiat, qui rempublicam adminiſtrant; ſin aliter, errat. *Faber.*

10 Ὑμῖν, ὦ Ῥοῦφε.] Hæc verba per *communicationem*, ut loquuntur, ſunt accipienda, ac ſi dixerat, καὶ σοὶ αὐτῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις μειρακίοις ἅπασι, τοῖς, &c. Sic Longinus Sect. 12. ubi Terentianum ſuum alloquitur, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Id eſt, *Tu & Romani tui.*

11 Ῥοῦφε Μελίτιε.] Quia Rufus Latinum eſt cognomen, haud ſcio, an pro Μελίτιε legendum ſit Μινύκιε, ſeu Μινύκιε. Rufum autem Minuciæ familiæ, cognomen fuiſſe, teſtantur in M. Minucii conſulatu Salluſtius, Eutropius, Faſti Siculi. Et hunc librum Romano adoleſcenti fuiſſe inſcriptum, non abſimilis vero eſt conjectura: quemadmodum ſequentium etiam unum Cn. Pompeio; & alium Q. Ælio Tuberoni dedicavit. Infra in fragmento de Atticorum oratorum Characteribus, meminit quidem hujus libri Περὶ τῆς Συνθέσεως τῶν Ὀνομάτων ὃ

[12] Διττῆς γὰρ οὔσης ἀσκήσεως περὶ πάντας ὡς εἰπεῖν τοὺς λόγους, τῆς περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ὧν ἡ μὲν, τοῦ [13] Πραγματικοῦ τόπου μᾶλλον ἐφάπτεσθαι δόξειεν ἄν, ἡ δὲ [14] τοῦ Λεκτικοῦ· καὶ πάντων, ὅσοι τοῦ λέγειν εὖ στοχάζονται, περὶ ἀμφοτέρας τὰς θεωρίας τοῦ λόγου ταύτας σπουδαζόντων ἐξ ἴσου, ἡ μὲν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐν τούτοις φρόνησιν ἄγουσα ἡμᾶς ἐπιστήμη, βραδεῖά ἐστι καὶ χαλεπὴ νέοις, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος εἰς ἀγενείων καὶ μειρακίων πεσεῖν ἡλικίαν. ἀκμαζούσης γὰρ ἤδη [15] συνέσεώς ἐστι, καὶ πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς [ἐστιν] οἰκειοτέρα· πολλῇ μὲν ἱστορίᾳ λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοτρίων συναυξανομένη. τὸ δὲ περὶ τὰς λέξεις φιλότιμον καὶ φιλόκαλον, καὶ ταῖς νεαραῖς πεφυκὸς συνανθεῖν οὐχ ἧττον ἡλικίαις. [16] Ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τ-

τῆς

μάτων; ſed ejus, ad quem librum iſtum ſcripſit, nullam mentionem facit. *Sylburg.* Codex primus Regius cum Colbertino legunt, Ῥοῦφε Μετίλιε.

12 Διττῆς.] Hanc operis diviſionem duplicem obſervat, & in libro περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, ubi multa repetit, quæ hoc volumine continentur: τοῦ λέγειν εὖ διττὴ ἡ διαίρεσίς ἐστιν, εἴς τε τὸν πραγματικὸν τρόπον, καὶ εἰς τὸν λεκτικόν.

13 Πραγματικοῦ τόπου.] Τόπου vocabulum in hac ipſa ſignificatione repetitur paulo poſt, ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς. Et Sect. 2. τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων, necnon infra multis in locis. Sed Henr. Stephanus Schediaſmatum lib. 2. cap. 14: lectori conſiderandum relinquit, annon τύπου nomen in his locis reponendum ſit. Infra certè in Γαμηλίων Μεθόδῳ ſic legimus 35, 45. ποτὲ μὲν οὖν ἐν ἀρχῇ χρηστέον τῷ τύπῳ τούτῳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ τέλει. Itidemque in Iſocrate 95, 14. τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν. Et rurſum in Xenophonte 131, 3. ὁ πραγματικὸς τύπος, καὶ ὁ λεκτικός. In eodem Iſocrate paulo poſt ver. 37, pro eodem τύπου nomine, uſurpat etiam τρόπου vocabulum; cum ait, τὰ ἐν τῷ πρακτικῷ τρόπῳ θεωρήματα; itidemque 114, 31. εἰς τὸν λεκτικὸν τρόπον. Et mox ℣. 34. κατὰ τὸν πραγματικὸν τρόπον. In Xenophontis & Philiſti comparatione, non modo τύπον, ſed etiam χαρακτῆρα dicit. Cum enim ejus comparationis initio ſcripſiſſet, (130, 40.) καὶ ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν, paulo poſt, (131, 3.) τοῦ πραγ-

ματικοῦ

Cum itaque duplex ſit exercitatio in omnibus, ut ita dicam, orationibus, altera in ſenſis animi rerumque inventione, altera in vocabulis verſata; quarum illa quidem ad *Locum* rerum, hæc ad verborum, videtur pertinere: cúmque omnes oporteat, qui benè ornatéque dicendi laudem obtinere ſtudent, in utramque pariter orationis diſciplinam incumbere: illa, quæ nos ad res ipſas earumque gerendarum ſolertiam deducit ſcientia, tardior eſt & juventuti perdifficilis; adeoque fieri vix poteſt, ut in teneram nondum ortâ lanugine, & juvenilem ætatem, poſſit cadere. Eſt enim intelligentiæ maturioris, ætatiſque canis compoſitæ, harum rerum cognitio familiarior; utpote quæ ex multâ tam dictorum quàm factorum notitiâ, ex longo item uſu atque experientiâ tum eorum quæ nobis, tum quæ aliis benè vel malè evenerunt, annis creſcentibus ſimul incrementa ſumat. Sed de verborum elegantiâ, et nitore ambitioſo, ſtudium videmus ſingulare in ætate etiam puerili efflorеſcere. Mens enim ferè omnis adoleſcentium

ματικῦ χαρακτῆρος enarrationem ſic concludit, καὶ ὁ μὲν πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοιοῦτος, & χαρακτῆρος vocabulum rurſum uſurpat ℣. 12. Quin & εἶδος in hâc ſignificatione dicit 69, 36: necnon etiam ἰδέα, 130, 11. 146, 22. è quibus locis perſpicuum eſt, non abſurdam eſſe Stephani conjecturam. Sed ne quid diſſimulem, ut quibuſdam in locis τύπου vocabulum videtur magis conſentaneum, ita in quibuſdam magis aptum eſt nomen τόπου· ſicut etiam in altero tractatu de Thucydide ad *Tuberonem*, dicit, τὰ περὶ τὸ πραγματικὸν μέρος ἁμαρτήματα, 146, 20. itemque 153, 4. 159, 28. edit. Francof. 1586. *Idem.*

14 Τοῦ λεκτικοῦ] Pro λεκτικοῦ perperam in Aldinâ editione legi πολιτικοῦ, adnotavit idem Stephanus eodem *Schediaſmatum* capite. Cognoſcitur idem è loco Dionyſii, quem modo citavi ex 130, 40. Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο καθ' ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν· necnon ex aliis permultis locis. *Idem.*

14 Συνέσεώς ἐστι.] Τὸ ἐστὶ videtur abundare; & ſine ullo aut ſenſûs, aut periodi detrimento poteſt auferri: poſteriorem uncinis incluſi. Sed aliter hunc locum profert Reg. 2. Συνέσεώς ἐστιν ἡ τούτων κατάληψις; & mox pro κατηρτυμένης Colb. κεκοσμημένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐστιν ἡ καρτερά. quæ vox poſtrema nihili eſt.

16 Ἐπτόηται.] Ita Plato in *Phædone*, περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι; & Chryſoſt. in *Gen.* Ἐπειδὴ γὰρ Ἰουδαίοις διελέγετο, τοῖς περὶ τὰ παρόντα ἐπτοημένοις; & initio

τῆς [17] Ἑρμηνείας ὡραϊσμὸν, ἀλόγους τινὰς καὶ ὥσπερ ἐνθουσιώδεις ἐπὶ τοῦτον λαμβάνουσα ὁρμάς· οἷς πολλῆς πάνυ καὶ ἔμφρονος δεῖ τῆς πρώτης ἐπιστασίας τε καὶ ἀγωγῆς, εἰ "μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ, τι κεν [18] ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν "ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλὰ [19] ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα κοσμήσειν μεμιγμένον ἐχούσῃ τῷ σεμνῷ τὸ ἡδύ.

Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ [20] πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέρος εἰς τὸν ἔρωτα τὸν περὶ Συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, τὴν πραγματείαν οὐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθοῦσαν, ὅσοι τῶν ἀρχαίων Ῥητορικὰς ἢ καὶ Διαλεκτικὰς συνέγραψαν τέχνας, οὐδενὶ δὲ ἀκριβῶς οὐδὲ ἀποχρώντως μέχρι τοῦ παρόντος ἐξειργασμένην, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Ἐὰν δὲ ἐγγένηταί μοι σχολὴ, καὶ περὶ τῆς [21] Ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων ἑτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τὸν Λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς· ἐκείνην μὲν οὖν τὴν πραγματείαν [22] εἰς νέωτα πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς προσδέχου,

itio primi περὶ Ἱερωσύνης pari modo; περὶ τὰς ἐν τῇ σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον.

17 Ἑρμηνείας.] Demetrius Phalereus eodem etiam ſenſu Ἑρμηνείας vocabulo uſus eſt; alio autem Ariſtoteles, qui λέξιν pro *Elocutione*, ut alii plerique φράσιν utuntur, teſte Fabio lib. 8. ſed & vocem Ἀπαγγελίας infra Sect. 20. hâc ſignificatione habet; Οὐχὶ ζυγκατακεκύλισται τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς Ἀπαγγελίας τάχος; ſic in Μεθόδῳ Προσφωνηματικῶν ad finem. Ita & Chryſoſtomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης· Καὶ οὐδέν μοι φράσεως, οὐδὲ Ἀπαγγελίας μέλει. Unde lectio Ἀπολογίας, margini appoſita, nihili eſt, ex ignorantiâ nata.

13 Ἐπ' ἀκαιρίμαν.] De hoc loquendi genere, ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, vide quæ a Petro Victorio adnotata ſunt, Var. Lect. lib. 11. cap. 16. *Sylburg.*

Ibid.] Lucianus *de conſcrib. Hiſt.* Ἀναπλάττοντες ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν φασιν ἔλθῃ. Et, *ſcribere quicquid in buccam venerit*, loquendi modus à Cicerone non ſemel uſurpatus; valetque, temere nullo verborum aut ſententiarum habito delectu, ſenſa animi effutire. Ita Iſocrates in Panathen. Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην, ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσι. Plato auctorem videtur indicare Æſchylum: Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅ, τι νῦν ἦλθε ἐπὶ στόμα. At locus

centium, ſtupore veluti imbuta, venuſtatem oratoriam demiratur, incredibili pæne entheoque impetu ad eam delata: quibus ſanè moderandis, multâ admodum prudentique opus èſt inſtitutione & curâ; ſi modò hoc ſibi habeant propoſitum, ut *quicquid in buccam venerit, id ſermone non effutiant intempeſtivo*, nec quævis temerè oblata coagmentent vocabula; ſed ut verborum, quæ pura ſint & generoſa, delectu utantur, eâque tali illuſtrent compoſitione, quæ gravitati conjunctam habeat ſuavitatem.

Ad hanc itaque partem, quæ prima juventuti eſt exercenda, hoſce tibi labores meos confero; ut amor inde tuus ad hæc ſtudia pulcrè orationis componendæ excitetur: opus, quod non paucis quidem ex veteribus dicendi magiſtris in mentem venit, qui Rhetoricas artes vel Dialecticas conſcripſerunt; ſed à nemine, uti ipſe arbitror, eâ quâ decuit curâ ac diligentiâ, ne quidem mediocri, ad hanc uſque diem pertractatum. Quòd ſi mihi otium contigerit, alium inſuper tibi adferam de *Verborum Delectu* libellum, ut Locum de elocutione plenè habeas perfectéque conſcriptum. Illud utique opus anno proximo, natalibus iterum tuis expectes, Diis ab

locus in his, quæ ſuperſunt Æſchyli fabulæ, non apparet. Eſt autem in *Eumenidibus* quidam non adeò diſſimilis;

——ϛέρξω δ' ὄμματα πείθους,
Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ ϛόμ' ἐπωπᾷ
Πρὸς τὰς δ' ἀγρίως ἀπανηναμμένας.

Quam rem pulcrè ſanè exprimit Martialis:

Pallentes procul hinc abite curæ.
Quicquid venerit obvium, loquamur
Moroſâ ſine cogitatione.

[19] Ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι.] Κεχρῆσθαι habet Reg. 1. alter χρήσασθαι: & mox pro ἀποχρώντως, Reg. 1. ἰσχρώντως.

[20] Συμβάλλομαί σοι μέρος.] Nihil dubito, quin hæc vox μέρος à malâ manu ſit; cum ad rem parum attineat, & bis vitioſè occurrat repetita. Πραγματείαν autem Victorius per *Inſtitutam ſcriptionem* explicat. Cicero in Orat. *Illud autem eſt hujus inſtitutæ ſcriptionis, ac temporis.* Opus itidem ſuum Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας eo nomine ſæpius appellat Dionyſius; non longè ab initio Hiſt. ὅτε πρὸς αὐτὴν ὥρμησα τὴν πραγματείαν. ita & Joſephus, Dionyſii imitator, contra Apionem; πάσης μοι τῆς πραγματείας (de bello Judaico) ἐν παρασκευῇ γεγενημένης.

[21] Ἐκλογῆς.] Hunc librum ſcripſerit Dionyſius necne, quem *Rufo Melitio*, non *Echecrati*, ut ait Gerh. Voſſius memoriæ errore, promittit, plane ſub ancipiti hæret. Huic verò dicata eſt *Ars Rhetorica*.

[22] Εἰς νέωτα] Heſychius, εἰς τὸ

δέχου, [23] θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους· εἰ δή ποτε ἡμῖν ἄρα τοῦτο πέπρωται βεβαίως τυχεῖν. νυνὶ δὲ ἣν τὸ δαιμόνιον ἐπὶ νοῦν ἤγαγέ μοι πραγματείαν προσδέχου.

Τῆς πραγματείας ταύτης τὰ κεφάλαια.

Κεφάλαια δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἃ πρόκειταί « μοι δεῖξαι, ταῦτα· Τίς τέ ἐστιν ἡ τῆς συν« θέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσχὺν ἔχει, καὶ τίνων « στοχάζεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγχάνει, καὶ « τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἑκάστης « χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κρατίστην αὐτῶν πείθομαι. Καὶ « ἔτι πρὸς τούτοις, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο, καὶ « εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συν« θέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν· ποιητικῆς τε « [24] κατασκευῆς τῆς ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα « ἐν τῇ μιμήσει κατορθούσης αὐτῷ τὸ κράτος· καὶ διὰ ποίας « ἂν ἐπιτηδεύσεως γένοιτο ἑκάτερον αὐτῶν. Τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

τὸ ἐπιὸν, ἢ νέον ἔτος. Theocritus in *Adoniaz.* εἰς νέωτ' εὐθυμήσαις: nec aliter Moſchopulus.

[23] Θεῶν ἡμᾶς.] Eodem ferè modo, nec minori pietate, ad Ammæum ſcribit, ad finem libri *de Demoſthene*: Ἐὰν δὲ σώζῃ τὸ δαιμόνιον ἡμᾶς, καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ δεινότητος, ἐν τοῖς ἑξῆς γραφησομένοις ἀποδώσομέν σοι λόγον. Erat autem et eruditione excellens, & religionis cultor obſervantiſſimus.

[24] Κατασκευῆς.] Locus difficilior, quantum equidem video. Neque enim liquidò conſtat à quo nomine Genitivus κατασκευῆς depen-

ΤΜΗΜΑ β'.

Συνθέσεως ὁρισμὸς, καὶ μέρη, καὶ τὸ ἔργον.

[1] Η Σύνθεσίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα, ποιά τις θέσις παρ' ἄλληλα τῶν τοῦ λόγου μορίων·

[1] Ἡ Σύνθεσις] Nota hic ellipſin conjunctionis δὲ, vel conſimilis; ut infra Sect. 12 Οὐχ ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη, &c. & Sect. 16. Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν; necnon alibi. In ſequentibus vero Aldina Editio conjunctim ſcribit παράλληλα. Henricus Stephanus Schediaſmatum lib. 2. c. 14, mavult παράλληλος· quanquam paulo poſt itidem ſequitur οἰκείως θεῖναι τὰ ὀνόματα παρ' ἄλληλα: & infra Sect 23, ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα.

Sed.

ab omni me periculo incolumem, morbiſque immunem conſervantibus; ſi modò nobis, id certo ut aſſequamur, à Parcis ordinatum eſt. Nunc verò, quam Deus componendam mihi in mentem attulit, hanc inſtitutam ſcriptionem accipe.

Hujus libelli quæ ſint capita.

Hujus verò libelli capita, quæ mihi ſuſcepi "demonſtranda, ſunt hæc: Quænam ſit nempe "compoſitionis natura, quam vim poteſtatem-"que habeat, quem finem ſibi propoſitum, & "quibus eum modis conſequatur: quæ deinde generaliſſimæ "ipſius ſint differentiæ, quæ nota etiam uniuſcujuſque & "character, earumque qualem ego judicem præſtantiſſimam. "Præterea quid illud tandem ſit poeticum, illa ſuavitas, au-"riumque oblectatio, quæ comitari ſoleat ornatam ſolutæ ora-"tionis compoſitionem; quantum etiam robur, quanta vis po-"etici ſit apparatûs, nudum ſimplicemque imitantis ſermonem, "ſi modo felici ſucceſſu facta ſit imitatio: quibus denique ſtu-"diis inſtitutiſque eorum ſit utrumque aſſequendum. Hæc itaque "ſunt, ut ea ſummatim comprehendam, de quibus dicendum eſt.

dependeat. At mihi hæc Interpretatio videtur optima: Καί τί ποτ' ἐςὶ τὸ κράτος ποιητικῆς καταςκευῆς, τὸν ἀποίητον ἐκμιμεμένης λόγον, κὴ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ κατορθέσης. Nam pro αὐτῷ, αὐτῇ legendum cenſet (niſi αὐτὸ malueris, ut ad τὸ κράτος referatur) & κατορθέσης abſolutè debere accipi. Ita initio *de Thucydidis charactere*: τῆς δυνάμεως ἐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθέσης. Vide Sectionem ult.

SECTIO II.

Compoſitionis definitio, partes, atque opus.

COmpoſitio, ſicuti nomen ipſum indicat, eſt quædam orationis partium inter ſe mutua poſitio; quas dictionis etiam

Sed Stephano patrocinatur quod infra in Iſocrate eſt, c4, 46. τῶν φωνηέντων τὰς παραλλήλες θέσεις. *Sylburg*.

Idem. Ἡ Σύνθεσις.] Collocatio quam alio vocabulo, ut et Longinus, Ἁρμονίαν vocat, à Scaligero definitur, *Aptus ordo partium inter ſe cohærentium*. Partes autem ſunt, Elementa, Syllabæ, Voces. Hac de re fuſiſſimè agit Cicero in *Orat. perf.* ubi partes ejus tres eſſe tradit, Compoſitionem, Concinnitatem, & Numerum.

[2] Ταῦτα.]

ῥίων, ἃ δὴ καὶ στοιχεῖά τινες τῆς λέξεως καλοῦσι. [2] ταῦτα δὲ [3] Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ [4] οἱ κατ' ἐκείνους φιλοσοφήσαντες τοὺς χρόνους, ἄκρι τριῶν προήγαγον, Ὀνόματα, καὶ Ῥήματα, καὶ Συνδέσμους, πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς γενόμενοι, καὶ μάλιστα [5] οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἡγεμόνες, ἕως τεττάρων προὔβίβασαν, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν Συνδέσμων τὰ Ἄρθρα. εἶθ' οἱ μεταγενέστεροι [6] τὰ Προσηγορικὰ διελόντες ἀπὸ τῶν [7] Ὀνοματικῶν, πέντε ἀπεφήναντο τὰ πρῶτα μέρη. ἕτεροι δὲ καὶ [8] τὰς Ἀντωνυμίας ἀποζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἕκτον στοιχεῖον τοῦτο ἐποίησαν. οἱ δὲ καὶ τὰ Ἐπιῤῥήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς Προθέσεις ἀπὸ τῶν Συνδέσμων, καὶ τὰς Μετοχὰς ἀπὸ τῶν Προσηγορικῶν. οἱ δὲ καὶ ἄλλας τινὰς εἰσάγοντες τομὰς, πολλὰ τὰ πρῶτα μόρια τῆς λέξεως ἐποίησαν· ὑπὲρ ὧν οὐ μικρὸς ἂν εἴη λόγος. Πλὴν ἥγε τῶν πρώτων, εἴτε τῶν τριῶν ἢ τεττάρων, εἴθ' ὅσων δή ποτε ὄντων μερῶν, πλοκὴ καὶ παράθεσις, τὰ λεγόμενα ποιεῖ κῶλα.

2 Ταῦτα δέ.] Hunc locum ad verbum pæne deſcripſit Fabius cap. 4, lib. 1. *Veteres, quorum fuerunt Ariſtoteles quoque atque Theodectes, verba modò & nomina & convinctiones tradiderunt: videlicet quod in verbis vim ſermonis, in nominibus materiam, (quia alterum eſt quod loquimur, alterum de quo loquimur) in convinctionibus autem complexum eorum eſſe judicaverunt, quas conjunctiones à pleriſque dici ſcio, ſed hæc videtur ex* συνδέσμῳ *magis propria tranſlatio. Paulatim à Philoſophis, ac maximè Stoicis auctus eſt numerus: ac primum convinctionibus articuli adjecti; poſt præpoſitiones, nominibus appellatio; deinde pronomen; deinde miſtum verbo participium; ipſis verbis adverbia.*

3 Θεοδέκτης.] Theodectes, cujus ſæpe meminit Dionyſius, erat orator è Lyciâ oriundus, Ariſtandri filius; ſcripſit etiam Tragœdias. Sed ſimilem locum è libro *de Demoſth.* non pigebit adſcribere. Τοῖς πρώτοις μορίοις τῆς λέξεως, ἃ δὴ στοιχεῖα ὑπό τινων καλεῖται, εἴτε τρία ταῦτ' ἐστιν, ὡς Θεοδέκτῃ τε καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ σύνδεσμοι, εἴτε πλείω, δύο ταῦτα ἀκολουθεῖ, μέλος καὶ χρόνους ἴσα. Sed de hâc ultimâ voce nonnihil dubito.

4 Οἱ κατ' ἐκείνους.] Ita in *Antiquit.* de Attio Navio; τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμείψαντας ἡλικίαν. Lege, οἰωνοσκοποῦντας, ſeu potius ἀκμάσαντας. Etenim unde ſit ἀμείψαντας, niſi à malâ manu, non intelligo.

5 Οἱ τῆς Στωϊκῆς.] De verbis, eorumque ſignificatione atque origine

etiam elementa nonnulli vocant. Hæc autem Theodectes atque Ariſtoteles, & qui temporibus illis philoſophiæ operam dabant, ad tria produxere; Nomina, Verba, & Conjunctiones, quas primas orationis fecerunt partes. Hos vero, qui ſubſecuti ſunt, præcipuéque Stoicæ ſectæ principes, ad quatuor uſque promoverunt, à Conjunctionibus Articulis ſeparatis: Et qui deinceps eos exceperunt, à nominibus Appellativa reſecantes, quinque primas prodiderunt partes. Alii Pronominibus à Nominibus ſejunctis, ſextum & hoc orationis fecerunt elementum. Adverbia alii à Verbis, & Præpoſitiones à Conjunctionibus & Participia ab Appellativis diviſere: alii alias præterea diſtinctiones introduxerunt, multaque inde orationis prima poſuerunt elementa; de quibus longa ſanè eſſet oratio inſtituta. Hæ verò primæ partes, ſeu tres, ſeu quatuor, ſive quo alio fuerint numero, ſibi ipſis connexæ, ac compoſitæ, efficiunt illa, quæ in oratione dicuntur membra: quorum rurſus junctura illos Orbes, quæ Periodi vocantur,

gine inquirendâ multum laboris inſumebant Stoici. Cicero in Offic. *Audeamus imitari Stoicos, qui ſtudiosè exquirunt, unde verba ſint ducta.* Et in Oratore, *Architectos pæne verborum,* vocat. Noſter etiam Sect. 4. Εἰδὼς τὺς ἄνδρας, τὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ὐ μικρὰν φροντίδα τῦ λεκτικῦ τόπυ πεποιημένυς.

5 Προσηγορικά.] Theodorus *Introduct. Grammat.* capite περὶ ὀνόματος, ita ſcribit: Ὄνομα δέ· τὸ μὲν κύριον, οἷον Σωκράτης· τὸ δὲ προσηγορικὸν, οἷον ἄνθρωπος· τὸ δὲ ἐπίθετον, οἷον ἀγαθός. Quam vocem alii *vocabulum*, alii *appellationem* interpretantur. *Vocabulum, an appellatio dicenda ſit προσηγορία, & ſubjicienda nomini, necne, quia parvi refert liberum opinaturis relinquo.* Quintil. lib. 1. Servius ad hunc Maronis verſum 4to Georgic. *Corycium vidiſſe ſenem.* Malè quidam *Corycium* proprium aſſerunt eſſe nomen, cum ſit appellativum ejus, qui more *Corycio* hortos excoluit.

7 Ὀνοματικῶν.] Malet forſan aliquis ὀνομαστικῶν, ſed ὀνοματικῶν vocabulum in hâc ipſâ ſignificatione uſurpatum eſt infra Sect. 12. Χρὴ δὲ καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνοματικῶν ταχὺ μεταλαμβάνειν: & alibi. Ὀνοματικὰ verò hîc vocat nomina ſubſtantiva, ſeu quæ à nominibus ſunt declinata; ut infra Sect. 22. Πάλιν τῷ κλυτὰν προσηγορικῷ τὸ Πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον. Imperativum Πέμπετε à verbo πέμπω deflexum, vocat ῥηματικόν. Infrà Sect. 5. Ἔτι πρὸς τύτοις καὶ ἠξίυν τὰ μὲν ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιθέτων· τὰ δὲ προσηγορικὰ τῶν ὀνοματικῶν. Ὀνοματικὰ vocat nomina ſubſtantiva, & quæ illorum vice funguntur. *Sylburg.*

8 Τὰς Ἀντωνυμίας.] Codex 1. Regius habet Ἀντωνομασίας.

8 Ἔστι

λα. ἔπειθ' ἡ τούτων ἁρμονία, τὰς καλουμένας συμπληροῖ περιόδους· αὗται δὲ τὸν σύμπαντα τελειοῦσι λόγον.

[9] Ἔστι δὴ τῆς συνθέσεως ἔργα, οἰκείως θεῖναι τά τε ὀνόματα παρ' ἄλληλα, καὶ τοῖς κώλοις ἀποδοῦναι τὴν προσήκουσαν ἁρμονίαν, καὶ ταῖς περιόδοις διαλαβεῖν αὐτὸν ὅλον τὸν λόγον. Δευτέρα δὲ οὖσα μοῖρα, τῶν περὶ τὸν [10] Λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων κατανοοῦντι τὴν τάξιν· ἡγεῖται γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων Ἐκλογὴ, [11] καὶ προϋφίσταται ταύτης κατὰ φύσιν· ἡδονὴν καὶ πειθὼ καὶ κράτος ἐν λόγοις οὐκ ὀλίγῳ κρείττω ἐκείνης ἔχει. Καὶ μηδεὶς ἡγήσηται παράδοξον, εἰ πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων θεωρημάτων περὶ τὴν Ἐκλογὴν, ὑπὲρ ὧν πολὺς ἐγένετο φιλοσόφοις τε καὶ ῥητορικοῖς ἀνδράσι λόγος, ἡ Σύνθεσις δευτέραν ἔχουσα χώραν τῇ τάξει, καὶ λόγων οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῶν ἴσων ἐκείνῃ τυχοῦσα, τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει καὶ δύναμιν, ὥστε [12] περιεῖναι πάντων τῶν ἐκείνης ἔργων καὶ κρατεῖν· ἐνθυμούμενος, ὅτι καὶ αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι διαφόρους ὕλας λαμβάνουσαι, συμφορητὸν ἐκ τούτων ποιοῦσι τὸ τέλος, ὡς Οἰκοδομική τε καὶ Τεκτονικὴ, καὶ Ποικιλτικὴ, καὶ ὅσαι ταῖς τοιαύταις εἰσὶν ὁμογενεῖς, [13] αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι. ὥστ' εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, οὐκ ἄτοπον ἡγητέον. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πίστεις παρασχεῖν τοῦ προκειμένου, μήτι δόξωμεν ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν τῶν ἀμφισβήτησιν ἐχόντων λόγων.

ΤΜΗΜΑ

9 Ἔστι δὴ τῆς.] Cicero de Orat. lib. 3. cap. 43. *Sequitur continuatio verborum, quæ duas res maximè, collocationem primùm, deinde modum quendam, formamque deſiderat. Collocationis eſt componere, & ſtruere verba ſic, ut neve aſper eorum concurſus, neve hiulcus ſit, ſed quodam modo coagmentatus, & lævis:* & quæ ſequuntur.

10 Λεκτικὸν τόπον] De τόπου nomine

vocantur, conſtituit; ex quibus abſoluta omnis perficitur oratio.

Eſt autem collocationis, aptiſſimè inter ſe verba componere, propriam membris tribuere harmoniam, ſuiſque adeò periodis totam orationem diſtinguere. Et quanquam hæc ſit pars poſterior, ſi præceptionum, quæ ad Locum elocutionis pertinent, ordinem conſideres, (præit enim Verborum delectus, ac illius eſt naturâ fundamentum) voluptatem tamen, & ſuadam, & vim in dicendo, delectu longè præſtantiorem obtinet. Nec verò id cuiquam mirum videatur, ſi, cum de vocabulis ſeligendis multa fuerint tradita et gravia præcepta, quâ de re tam philoſophi, quàm rhetores ſcripſerunt plurima, Compoſitio locum ordine poſteriorem ſortita, nec pares illi (multum enim abeſt) conſecuta ſermones, tantam vim tamen poteſtatemque habeat, ut omnia illius opera immane quantum ſuperet & vincat: ſecum modò conſideret, quod & in aliis artibus, quæ diverſam multiplicemque materiem recipiunt, & collatum inde finem conſtituunt, (veluti domuum ſtruendarum peritia, & ars fabrilis, & illa acu pingendi, ac ſi quæ aliæ ſunt ejuſmodi) iſtæ facultates componendi ordine poſteriores ſint iis, quæ in delectu conſiſtunt, virtute verò priores. Id quod orationi ſi contigerit, minimè abſurdum eſt putandum. Nihil verò impedit, quò minus fidem propoſitæ rei adſtruamus; ne temerè quicquam, quod in diſceptationem cadat, pro manifeſto ſumere videamur.

SECTIO

mine dictum ſuperius, Sect. 1. Not. 10. *Sylburg.*

[11] Καὶ προϋφίϛαται.] Ideo dixit Cæſar, *Verborum delectum originem eſſe eloquentiæ*. Cic. de claris Orat.

[12] Περιεῖναι.] Quo ſenſu Homerus ſæpiſſimè: Iliad. ά. ϔ. 258.

Οἳ περὶ μὲν βυλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐϛὶ μάχεσθαι.

[13] Αἱ ζυνθετικαί.] Articulus αἱ πλεονάζει, perſpicuitatis gratiâ: nam ſuperius dixerat, αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

1 'Ανε-

ΤΜΗΜΑ γʹ.

Λέξεως γένη· ϗ ποία ἡ τῆς Συνθέσεως δύναμις.

ΕΣΤΙ τοίνυν πᾶσα λέξις, ᾗ σημαίνομεν τὰς νοήσεις, ἡ μὲν ἔμμετρος, ἡ δὲ ἄμετρος· ὧν ἑκατέρα, καλῆς μὲν ἁρμονίας τυχοῦσα, καλὸν οἷά τ' ἐστὶ ποιεῖν τὸ μέτρον ϗ τὸν λόγον· [1] ἀνεπιστάτως δὲ ϗ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη, προσαπόλλυσι ϗ τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ χρήσιμον. [2] Πολλοὶ γοῦν ποιηταὶ ϗ συγγραφεῖς, φιλόσοφοί τε ϗ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς ϗ πρεπούσας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἁρμονίαν δὲ αὐταῖς περιθέντες εἰκαίαν τινὰ ϗ ἄμουσον, οὐδὲν χρηστὸν ἀπέλαυσαν ἐκείνου τοῦ πόνου. ἕτεροι δὲ, εὐκαταφρόνητα ϗ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες δὲ αὐτὰ ἡδέως ϗ περιττῶς, πολλὴν τὴν [3] Ἀφροδίτην τῷ λόγῳ περιέθηκαν. Καὶ σχεδὸν ἀνάλογόν τι πεπονθέναι δόξειεν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πάσχει τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ νοήματα. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ὄφελος διανοίας ἐστὶ χρηστῆς, εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον [4] ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας, οὕτω κἀνταῦθ'

[1] Ἀνεπιστάτως.] Suidas, ἄνευ ἐπιστασίας: cujus rei hoc profert exemplum, tacito auctore: οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων. Sed et Longinus eâdem voce uſus eſt Sect. 33. παροράματα δι' ἀμέλειαν εἰκῇ πού, ϗ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα. Ita & Polybius lib. pri. Μηδ' ἐᾶσαι παρελθεῖν ἀνεπιστάτως τὸ κάλλιστον ἅμα ϗ ὠφελιμώτατον ἐπιτήδευμα τῆς τύχης.

[2] Πολλοὶ γοῦν.] Hunc locum, ut notat Tollius, tantum non αὐτολεξεὶ deſcripſit Longinus Sect. 39. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι τε πολλοὶ ϗ συγγραφέων ϗ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ ϗ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς ϗ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, ϗ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι ϗ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον ϗ διάστημα, ϗ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, ϗ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης τε ἔν τισιν, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται.

3 Ἀφρο-

SECTIO III.

Dictionis genera : & quæ compoſitionis poteſtas.

EST igitur omnis dictio, quâ ſenſa animi ſignificamus, aut numeris ligata, aut ſoluta & proſaica : quarum utraque, ſi pulcram fuerit conſecuta juncturam, fieri nequit, quin pulcrum etiam efficiat & carmen & orationem : quod ſi nullo adhibito ſtudio temerè projiciatur, etiam ea quæ animo præclarè ſunt cogitata, corrumpit. Multi ſanè poetæ, multi rerum ſcriptores, philoſophi item & rhetores, cum verba ſummo ſtudio & pulcra, & argumento accommoda ſelegiſſent, temerariam verò & inſulſam iis compoſitionem adjungerent, nullam prorſus ex tanto labore frugem percepere. Alii autem, cùm vocabula uſurparent abjecta & humilia, collocatione tamen ea adornarent jucunda & eleganti, multam Venerem ſuæ impoſuerunt orationi. Et quidem eandem ferè rationem videtur habere Collocatio cum Delectu, quam habent verba ipſa cum rebus cogitatis. Nulla enim ſicuti eſt utilitas præclaræ cogitationis, niſi locutionis

etiam

3 Ἀφροδίτην.] Lucianus ad finem Scythæ : Τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεάνισκος ἔχει. Eſt autem Tranſlatio non invenuſta. Sic Horat. in Arte, *Ordinis hæc virtus erit, & Venus.* quâ uſus eſt figurâ Halicarn. in Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος. Oratio ibi Demoſthenis ob ſecretam numerorum ſuavitatem, Sirenibus ab Æſchine comparatur : ὥστε καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς Σειρῆνας τὰς ἐπὶ τῆς ἁρμονίας. Nec pulcherrimus iſte verſus Euripidis omittendus eſt in *Phœniſſis :*

Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τὴν ἡδεῖαν θεόν.

Hæc autem tranſlata, ait Cicero, tanquam ſtellæ quædam, notant, & illuminant orationem.

4 Ἀποδώσει.] In vulgatis exemplaribus legitur ἀποδώσῃ ; itidemque paulo poſt περιθήσῃ ; duplici errore, etymologico & ſyntactico. Tu ſi indicativi modi verba nolis, optativè legere poteris, ἀποδῴη & περιθείη. Sequenti etiam verſu perperam in iiſdem exemplaribus nominandi caſu ſcriptum πρέργον. *Sylburg.* † Ἀποδώσει & mox πάρεργον, Reg. 2. & Colb. μάλιστα μὲν, ἵνα πάρεργόν τι γένηται. Iſocrates Orat. Panegyr.

C

5 Φασίν.]

ταῦθ᾽ οὐδέν ἐστι περιέργου, λέξιν εὑρεῖν καθαρὰν καὶ καλλιρρήμονα, εἰ μὴ καὶ κόσμον αὐτῇ τῆς ἁρμονίας τὸν προσήκοντα περιθήσει.

Ἵνα δὲ μὴ δόξω, [5] φασὶν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ἐξ ὧν ἐπείσθην κρεῖττον εἶναι καὶ τελειότερον ἄσκημα τῆς Ἐκλογῆς [6] τὴν Σύνθεσιν, ἔργῳ πειράσομαι δεικνύναι, ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισάμενος. λαμβανέσθω δὲ ποιητῶν μὲν Ὅμηρος· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος. ἀπόχρη γὰρ ἐκ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰκάσαι. Ἔστι δὴ παρ᾽ Ὁμήρῳ μὲν ὁ παρὰ τῷ Συβώτῃ καταγόμενος Ὀδυσσεὺς, περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν [7] ἀκρατίζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος ἐκ τῆς εἰς Πελοπόννησον ἀποδημίας. [8] Πραγμάτια λιτὰ καὶ βιωτικὰ ἡρμηνευμένα ὑπέρευ. πῶς δέ ἐστιν ἡ τῆς ἑρμηνείας ἀρετὴ, τὰ ποιήματα δηλώσει παρατεθέντα αὐτά.

"[9] Τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐν κλισίῃς, Ὀδυσεὺς καὶ [10] δῖος ὑφορβὸς,
"Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ᾽ ἠοῖ, [11] κειαμένω πῦρ,
"Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ᾽ ἀγρομένοισι σύεσσι.
"Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
"Οὐδ᾽ ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
"Σαίνοντάς τε κύνας, [12] ὑπὸ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν.

"Αἶψα

[5] Φασίν.] Wolfius pro φασὶν, legit ὥς φασιν. *Idem.*

[6] Τὴν Σύνθεσιν.] Τὴν θέσιν. Colb.

[7] Ἀκρατίζεσθαι.] Ἀκρατίζω, ait Suidas, idem eſt atque ἄκρατον πίνω, & ἀκρατισμὸς, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. Quod tempore matutino panem mero imbutum, ad vires corroborandas ſolebant ſumere. Theocriti quoque Scholiaſtes annotat, ἀκρατισμὸν eſſe, quum πρωΐας ἔτι οὔσης ὀλίγον τινὰ ἐσθίομεν ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνομεν, ut pares oneri ferendo ſimus. Idyll, 1. πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.

[8] Πραγμάτια.] Horat. in Arte,

Tantum ſeries, juncturaque pollet,
Tantum de medio ſumptis accedit honoris.

Eſt ſanè in tenui labor, at, quæ inde provenit, ſi curam feliciter adhibueris, non tenuis eſt gloria.

[9] Τῶδ᾽ αὖτ᾽.] Ita Virgilius pari cum elegantiâ & jucunditate, agricolarum opera, per ſe & tenuia

etiam pulcræ addideris ornamentum; ita hâc in re parum intereſt, pura excogitare & venuſta vocabula, niſi aptus iis compoſitionis ornatus imponatur.

Sed ne cuiquam, quod aiunt, ea quæ nondum ſint demonſtrata, videar dicere; quibus rationibus inductus ſim affirmare, verborum compoſitionem delectu præſtantius eſſe & perfectius ſtudium, re ipsâ conabor oſtendere; cùm pauca prius tam ex ligatâ, quàm ſolutâ oratione, excerpta delibavero. Ex poetis Homerus, ex hiſtoricis aſſumatur Herodotus: nam ex his licebit de cæteris etiam conjecturam facere. Apud Homerum à ſubulco Ulyſſes matutino tempore deducitur jentaturus, ut priſcis erat hominibus in uſu: quibus deinde inopinato ſupervenit Telemachus, ex illâ reverſus, quam in Peloponneſum ſuſceperat, peregrinatione. Res perquam tenues, & quæ ad vitam communem pertinent, ſed egregiè admodum enarratæ. In quo autem ſit hæc virtus elocutionis ſita, verſus propoſiti indicabunt.

" *Jam verò in ſtabulis, ad lumina prima, ſubulcus*
" *Et Laertiades, cœnam accenſo igne parabant;*
" *Compulſaſque ſues tecto eduxêre magiſtri.*
" *Telemachum ecce! canes agnoſcunt murmure læto,*
" *Nec dominum allatrant venientem: advertit Ulyſſes*
" *Lætitiam, creberque pedum ſonus attigit aures.*

" *Protinus*

nuia & pæne immunda, feliciter admodum pertractavit.

Sed tamen alternis facilis labor; arida tantum
Ne ſaturare fimo pingui pudeat ſola; neve
Effœtos cinerem immundum jactare per agros.
Sic quoque mutatis requieſcunt fœtibus arva:
Nec nulla interea eſt inaratæ gratia terræ.

Aliud exemplum ſanè pulcherrimum pete è ſeptimâ Virgilii Eclogâ, non longè ab initio.

10 Δῖος.] In vulgatis Homeri Editionibus pro δῖος legitur θεῖος. Ex iiſdem ſequenti verſu pro vulgato ἐντύνοντες repoſui ἐντύνοντο. Extat verò hic locus Odyſſ. π. *Sylburg.*

11 Κειαμένω.] Κηαμένω Reg. 2. atque ita Euſtathius.

12 Ὑπὸ δὲ κτύπος.] In vulgat. Homeri editionibus pro ὑπὸ δὲ, legitur περί τε. Sed Dionyſiana lectio melius congruit cum his quæ mox ſequuntur, ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. *Sylburg.*

" Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον [13] προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
" Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
" Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
" Ἀλλὰ περισσαίνουσι· [14] ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
" Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
" Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
" Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο,
" Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
" Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
" Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἧττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν. Ποῦ δὴ αὐτῶν ἐστιν ἡ πειθὼ, καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; οὐδεὶς ἂν εἴποι διὰ τὴν ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Διὰ γὰρ τῶν εὐτελεστάτων τε καὶ ταπεινοτάτων ὀνομάτων πέπλεκται πᾶσα ἡ λέξις, οἷς ἂν καὶ γεωργὸς, καὶ θαλαττουργὸς, καὶ χειροτέχνης, καὶ πᾶς ὁ μηδεμίαν [15] ὤραν τοῦ λέγειν εὖ ποιούμενος, ἐξ ἑτοίμου λαβὼν ἐχρήσατο. Λυθέντος γοῦν τοῦ μέτρου, φαῦλα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ [15] ἄζηλα. οὔτε γὰρ [17] μεταφοραί τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἔνεισιν, οὔτε ὑπαλλαγαὶ, οὔτε καταχρήσεις, οὔτε ἄλλη [18] τροπικὴ διάλεκτος

[13] Προσεφώνεεν.] Hemiſtichium iſtud, προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα, in vulgatis Homeri Editionibus ſic legitur, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα; verbis tantum mutatis, non ſententia. Sic ℣. 14, in eiſdem exiguâ mutatione ſcriptum, ἀντίον ἤλυθ' ἄνακτος. *Idem*. † At in Regio 2. codice hæc lectio exhibetur, ὁ δ' ἀντίος ἔδραμ' ἄνακτος.

[14] Ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον.] Virg. in fine libri 11mi.

Adventumque pedum, flatuſque audivit equorum.

Sed proximo verſu codex Colb. εἴρητται legit.

[15] Ὥραν.] Rectius exili ſpiritu ὤραν hic ſcribemus; ut Ammonius docet his verbis: Ὥρα δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς. *Idem*. † Ita imprimendum

"*Protinus adſtantique Eumæo talia fatur.*
"*Eumæe, huc aliquis nobis adventat amicus,*
"*Aut tibi quis notus: latratibus abſtinet acer*
"*Alluditque canis: plantarumque audio motus.*
"*Nondum finierat; cùm jam ſibi filius adſtat*
"*Veſtibulo. Surgit paſtor ſtupefactus, & amens;*
"*Et patera excuſſa eſt manibus, quâ munera Bacchi*
"*Miſcuerat; regi properans ipſe obvius ibat.*
"*Et capiti, atque oculis crebra oſcula figit, utriſque*
"*Et manibus; lacrymæque genis cecidêre profuſæ.*

Hæc verò noſtras aures delinire carmina, & ſummâ perfundere voluptate; verſibus etiam ſuaviſſimis nihil cedere, omnes, ſat ſcio, confitebuntur. In quo autem ſita eſt horum tam jucunda ſuavitas & delectatio? aut quam tandem ob rem hujuſmodi ſunt facta? ob verborum delectum, an eorundem potius ob ſtructuram? propter delectum nemo, ut arbitror, dicturus eſt. Tota ſiquidem oratio, ex viliſſimis compoſita humillimiſque conſtat vocabulis; quibus utique vel agricola, vel nauta, vel opifex, vel alius quilibet, qui nullam omnino benè ornatéque dicendi curam habet, ex promptu aſſumptis uteretur. Nam ſolutâ carminis menſurâ, humiles iidem ipſi videbuntur, nec verſus imitatione digni. Nullæ etenim generoſæ in his occurrunt Tranſlationes, nullæ Immutationes, nullæ Abuſiones, figurata denique locutio nulla; Linguæ pauciſſimæ, ut etiam peregrina, & facta

dum curavi, cùm & Suidas prolatis etiam exemplis idem tradat.
Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμῦ θεὺς
Ὤραν τιν' ἕξειν, ὥϛε σωθῆναί ποτε.
Sophocles Oedip. Colon.

16 Ἄζηλα.] Heſychius, ἄτιμα καὶ ἀμίμητα. Nec honore, nec imitatione digna. Idem de Attio Navio, ὥϛε πάντας ἀζήλως ἀποδεῖξαι. Antiquit. lib. 3tio.

17 Μεταφοραί.] Locum Ariſtotelis in Poetic. cap. 21, videtur reſpexiſſe. Ἅπαν δὲ ὄνομά ἐϛιν, ἢ κύριον, ἢ γλῶττα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πεποιημένον, ἢ ἐκτεταμένον, ἢ ὑφῃρημένον, ἢ ἐξηλλαγμένον. Quem conſule; exemplis ibi illuſtrantur omnia.

18 Τροπική.] Quamvis Dionyſius Τροπικὴν λέξιν opponat ſæpius τῇ κυρίᾳ, & in Lyſiâ dicat etiam διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ ὀνόματα; hoc tamen loco, ut Stephanus annotat, τὰ τροπικὰ ulterius ab eo quàm uſque ad metaphorica extenduntur.

 19 Κανδαύλην.]

τος οὐδεμία, οὐδὲ δὴ γλῶτται πολλαί τινες, οὔτε ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα. τί οὖν λείπεται, μὴ οὐχὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κάλλους τῆς ἑρμηνείας αἰτιᾶσθαι; Τοιαῦτ' ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μυρία, ὡς εὖ οἶδ' ὅτι πάντες ἴσασιν. ἐμοὶ δὲ ὑπομνήσεως ἕνεκα λέγοντι ἀρκεῖ ταῦτα μόνα εἰρῆσθαι.

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν, εἰ κἀκείνη τὸ αὐτὸ συμβέβηκε πάθος· ὥστε περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματά τε καὶ ὀνόματα συνταχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας.

Ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεὺς τις Λυδῶν, ὃν ἐκεῖνος [19] Κανδαύλην [καλεῖ, [20] Μυρσίλον δὲ καλεῖσθαί] φησιν ὑφ' Ἑλλήνων, τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐρῶν, ἔπειτα ἀξιῶν τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν· ὁ δὲ, ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι· [21] ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, ὑπομένων τε καὶ θεώμενος αὐτὴν ἦν. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐκ ὅτι σεμνὸν ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ τοῦ αἰσχροῦ μᾶλλον ἢ τοῦ καλοῦ ἐγγύτερω· ἀλλ' εἴρηται σφόδρα δεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκουσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. Ἵνα δὲ μήτις ὑπολάβη τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει, μεταθεὶς αὐτῆς τὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἀτθίδα γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, οὕτως ἐξοίσω τὸν διάλογον.

“ [22] Γύγη,

[19] Κανδαύλην.] Verba ſignis his [ ] incluſa, ad explendam loci ſententiam inſerta ſunt ex Herodoto; cujus lib. 1, pag. 3, *(edit. Londin.)* hæc verba ſunt, Ἦν Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννος Σαρδίων. Tu ſi variandæ locutionis gratiâ pro καλεῖ malis ὀνομάζει, non refragabor. *Sylburg.*

[20] Μυρσίλον.] Alio à Græcis nomine, quod notatu dignum judicavi, alio à Lydis, idem Candaules appellatur. Sed huic ſcriptori familiare eſt peregrina interpretari nomina, ita ſexto libro, Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος, ἐρξείης· Ξέρξης, ἀρήϊος· Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρήϊος. Sed hæc ideo ſcripſi, ut verſui, nobis ab Hephæſtione conſervato, lucem aliquam adferrem; video enim nondum intellectum: occurrit

cta vocabula. Quid igitur reſtat, quo minus ipſi verborum Structuræ hanc elocutionis pulchritudinem adſcribamus? Qualia in eodem poetâ occurrunt etiam infinita, quæ nemini poſſunt, pulcrè ſcio, eſſe ignota. Mihi verò, ut facilius in memoriam præcepta redigantur, ſcribenti, ſola hæc ſufficiat dixiſſe.

Age itaque, ad ſolutam jam orationem tranſeamus, an ſimiles ei quoque affectus contigerint, quæſituri: ita ut tam ex rebus quàm vocabulis, quæ tenuia ſunt et abjecta, pulcram verò conſecuta orationis Structuram, egregiæ venuſtates oriantur.

Eſt igitur apud Herodotum rex quidam Lydiæ, (quem ille Candaulem vocat.; Myrſilum verò à Græcis appellatum ſcribit) qui ſuam perditè amabat uxorem; ac quendam deinde ex amicis voluit, nudam mulierem conſpicere. Ille autem primò ne cogeretur, obſiſtebat; ſed regi cùm perſuadere non potuit, ſuſtinuit, eamque conſpexit. Argumentum ſanè non modò non grande, aut venuſtati ſermonis atque elegantiæ idoneum, verum etiam & humile & periculoſum, quodque turpi propius videtur, quàm honeſto: ſed felici explicatur elocutione, ita ut fando jucundius multo ſit auribus noſtris, quàm id ſi oculis ſubjiceretur. Sed ne quis fortè dialectum eſſe in causâ ſuſpicetur, cur adeò ſuavis & jucunda ſit oratio; Ionico charactere in linguam Atticam permutato, nullo inſuper aut fuco aut ornamento addito, ipſum, ut eſt, ſermonem colloquentium proferam.

"*Gyges*,

occurrit autem capite de *Trochaico metro*,

> Ἐρξίῃ πῆ δῆτ᾽ ἄνολβος ἀθροίζεται ϛρατός.
>
> *Dario ſanè infelices comparantur copiæ.*

Penultimam, metri gratiâ corripuit poeta; fuit autem, niſi me fallit conjectura, Simonides; qui de Cambyſis & Darii regno ſcripſit, ut auctor eſt Suidas; Hæc adeo ad pugnam cum Græcis Marathone ductu Datidis, et auſpiciis Darii, initam, videntur pertinere; quem regem hoc loco intelligendum puto.

[21] Ὡς δὲ οὐκ.] Redundare hîc videtur particula δέ. Sed ſi nominativa hæc omnia referantur ad initiale periodi verbum ἔϛι, nullus eſt pleonaſmus. *Sylburg*.

[22] Γύγη.

“ [22] Γύγη, οὐ γάρ σε δοκῶ πείθεσθαί μοι λέγοντι [τὰ] “ περὶ τοῦ εἴδους [23] τῆς γυναικός· [24] ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀν- “ θρώποις ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν· ποίει ὅπως ἐκείνην “ θεάσῃ γυμνήν. ὁ δὲ, [μέγα] ἀναβοήσας εἶπε· Δέσπο- “ τα, τίνα λέγεις λόγον οὐχ ὑγιᾶ, κελεύων με δέσποιναν τὴν “ ἐμὴν θεάσασθαι γυμνήν; [25] ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ “ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀν- “ θρώποις ἐξεύρηται, ἐξ ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἓν τόδε ἐστὶν, “ ὁρᾷν τινα τὰ ἑαυτοῦ. ἐγὼ δὲ πείθομαι ἐκείνην πασῶν “ γυναικῶν εἶναι καλλίστην, καὶ σοῦ δέομαι μὴ χρήζειν ἀνόμων.

“ Ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα, ἀπεμάχετο· [[26] ἀῤῥωδῶν μή “ τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν.] ὁ δὲ ἠμείβετο τοῖσδε· Θάρ- “ σει, Γύγη, καὶ μὴ φοβοῦ μήτ᾽ ἐμὲ, ὡς πειρώμενός σου, λό- “ γον λέγω τόνδε· μήτε γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή τι σοι ἐξ “ αὐτῆς γένηται βλάβος. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι “ οὕτως, ὥστε μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν ὑπό σου. ἀγα- “ γὼν γάρ σε εἰς τὸ οἴκημα ἐν ᾧ κοιμώμεθα, ὄπισθεν τῆς “ ἀνοιγομένης θύρας στήσω· μετὰ δ᾽ ἐμὲ εἰσελθόντα παρέσται

“ καὶ

[22] Γύγη.] Si locum hunc cum vulgatis Herodoti editionibus conferas, præter Ioniſmos à Dionyſio datâ operâ ſublatos, invenies alias quoque diverſitates. Primum enim incluſus articulus τὰ ab editionibus illis abeſt, & viciſſim incluſum nomen μέγα, abeſt à vulgatis edit. Dionyſii. Deinde pro ὁρᾷν τινα, quædam Herodoti exemplaria habent τινὰ σκοπεύειν; quædam σκοπέειν τινα. Tum pro πασῶν γυναικῶν εἶναι, mutato verborum ordine illic legitur, εἶναι πασέων γυναικῶν. Et mox pro χρήζειν, ibidem ſcriptum eſt δέεσθαι. Sic pro ταῦτα ibidem eſt τοιαῦτα. Et mox ibidem poſt ἀπεμάχετο leguntur hæc, quæ à Dionyſii vulgatis exemplaribus abſunt; ἀῤῥωδέων μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Adhæc pro ſequentibus hiſce, ἠμείβετο τοῖσδε, ibidem eſt ἀμείβεται τοιάδε. Præterea ibidem eſt, ὡς σέο πειρώμενον λόγον τόνδε; & in quibuſdam exempl. ὡς σέο πειρώμενος λέγω λόγον τόνδε. Inſuper ibidem pro ἀγαγὼν legitur ἐγὼ; & mox θήσω pro στήσω. Ibidem eadem exemplaria pro κοίτην & ἐγγὺς, habent κοιτῶνα & ἀγχοῦ. Et rurſum pro ἐκδῦσα & παρέσται, eadem habent ἐκδύνουσα & παρέξει. Rurſum pro ὅταν & πορεύηται in iiſdem legitur ἐπεὰν & στείχῃ. Et deinde pro compoſito ἀπιόντα, eadem habent ſimplex ἰόντα, & mox cum articulo διὰ τῶν θυρέων. Denique loci clauſula in

iiſdem

“ *Gyges, neque enim videris mihi ſidem habere referenti de forma “ conjugis; (quod magis incredulæ ſunt hominibus aures quam oculi) “ fac illam conſpicias nudam. Hic autem vehementer exclamans, “ Quemnam, inquit, here, ſermonem profers, haudquaquam ſanum, “ qui me jubes inſpicere heram meam nudam? Mulier exutâ tu- “ nicâ, & verecundiam pariter exuit. Jam olim hominibus ſunt “ honeſta excogitata, unde diſcere oportet; ex quibus hoc unum eſt, “ Quæ ſua ſint, quemque inſpicere debere. Ego verò tibi fidem “ habeo, illam eſſe fœminarum omnium formoſiſſimam; teque oro, “ ne illicita à me exigas.*

“ *Atque hæc dicendo Gyges repugnabat; Cui viciſſim ille his “ verbis, Fidens, inquit, eſto Gyges; cave timeas aut me, tanquam “ hoc te ſermone tentantem; aut uxorem meam, ne quid tibi ex eâ “ detrimenti fiat. Principio etenim, ſic ego machinabor, ut illa “ ne deprehendere quidem poſſit ſe fuiſſe à te inſpectam. Te nam- “ que in quo cubamus cubiculo deductum, poſt fores, quum apertæ “ fuerint, collocabo. Ubi ergo fuero ingreſſus, aderit & uxor mea “ ut lectum conſcendat; juxta cujus introitum ſella poſita eſt, ſuper “ quam veſtes illa, ut quamque exuit, reponet, ſeſe per multum otium*

iiſdem hæc eſt, ἦν ἕτοιμος, factâ ſcilicet tranſpoſitione, & omiſſis ultimis hiſce, ποιεῖν ταῦτα. *Idem.*

23 Τῆς γυναικός.] Quare nomen non poſuit? Herodoti παιδικὰ Pleſirrhous adamabat Nyſſiam, Halicarnaſſeam genere; repulſam paſſus, ſuſpendio vitam finivit. Fuit Reginæ huic nomen Nyſſia; quod ideo ſilentio obſcurare voluit Herodotus. Alii vocant Tudun, alii Clytiam, alii denique Abronen. *Gale.*

24 Ὦτα γάρ.] Hor. in Arte poet.

Segnius irritant animos demiſſa per aurem,
Quàm quæ ſunt oculis ſubjecta fidelibus, & quæ
Ipſe ſibi tradit ſpectator.

Addam etiam è Sophocle in Oedipo Tyranno:

τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλλ' ἰστ' ἄπιστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.

Sic Polybius, τὰ ὄμματα τῶν ὤτων ἀκριβέστεροι μάρτυρες, hunc locum Herodoti imitatus. Et Lucianus in libro *de Saltatione*; Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. At Strabo, τὴν ἀκοὴν πρὸς ἐπιστήμην ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττω εἶναι, dicit: *quod licet certiora ſint, quæ oculis percepimus, pauca tamen ſint, quæ ſic ſciri poſſint.*

25 Ἅμα δὲ χιτῶνι.] Hæc è Theano, uxore Pythagoræ, videtur hiſtoricus accepiſſe. Γυναικὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλούσῃ πορεύεσθαι, παρῄνει, ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχύνην ἀποτίθεσθαι, ἀνισταμένην τε πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνειν. Laertius in vitâ Pythagoræ.

26 Ἀῤῥωδῶν.] Quæ hic uncinis inclu-

“ καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοίτην. κεῖται δὲ ἐγγὺς τῆς εἰσόδου
“ θρόνος· ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων καθ' ἓν ἕκαστον ἐκδῦσα
“ θήσει· καὶ καθ' ἡσυχίαν πολλὴν παρέσται σοι θεάσασθαι.
“ Ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου πορεύηται ἐπὶ τὴν εὐνὴν, κατὰ
“ νώτου τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐντεῦθεν, ὅπως μή
“ σε ὄψεται ἀπιόντα διὰ θυρῶν. Ὁ μὲν δὴ, ὡς οὐκ
ἠδύνατο διαφυγεῖν, ἕτοιμος ἦν [27] ποιεῖν ταῦτα.

Οὐκ ἂν ἔχοι τὶς οὐδὲ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ σεμνότης τῶν ὀνομάτων εὔμορφον πεποίηκε τὴν φράσιν. ἀνεπιτήδευτα γάρ ἐστι καὶ [28] ἀνέκλεκτα, οἷα φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν. οὐδὲ γὰρ ἥρμοττεν ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. Ἀνάγκη δή που, ὅταν τοῖς [29] κυριωτάτοις τε καὶ προσεχεστάτοις ὀνόμασιν ἐκφέρηται τὰ νοήματα,

incluſimus, ex Herodoto habes deſumpta, ipſo ſenſu, ut videtur, poſtulante.

27 Ποιεῖν ταῦτα.] Hæ ſunt hujus loci in Herodoti & Dionyſii vulgatis exemplaribus diverſitates, de quibus hoc monendum videtur; quædam vocabula ſtudio à Dionyſio fuiſſe mutata; quippe quæ Ionicæ Dialecti magis ſint propria. Sic enim pro σκοπεύειν, ſeu σκοπέειν, maluit ὁρᾶν: & ἐκδῦσα pro ἐκδύουσα, itidemque ὅταν & πορεύηται, pro ἐπεὰν & στείχῃ. forſan etiam κοιτῶνα & ἀγχοῦ, velut Ἰωνικώτερα ſummovit; quanquam ipſe in Rom. Antiquitatum libris, adverbio ἀγχοῦ non infrequenter utitur. Similiter pro Ionico pronomine μὶν poſuit commune αὐτὴν, ὥστε μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν.

Si verò etiam alterum Ioniſmorum genus cognoſcere cupias, quod ſcilicet in vocum metaplaſmis ſitum eſt, & ipſum tibi paucis exponam. Eorum metaplaſmorum, ſive ad Orthographiam referantur, ſive ad Etymologiam ſeu Analogiam, alii cernuntur in quantitate, alii in qualitate. Quantitatis Metaplaſmi ſunt in additione & detractione: additione, ut cum Herodotus dicit ἀνθρώποισιν ἐόντα, pro ἀνθρώποις ὄντα. Ad eandem additionem referri poteſt contractorum diſſolutio, ſeu incontractorum pro contractis uſurpatio: ut εἴδεος pro εἴδους, itidemque σέο pro σοῦ, ſic ὑγιέα pro ὑγιᾶ; & πασέων pro πασῶν, θυρέων pro θυρῶν. Sic etiam in verbis δοκέω pro δοκῶ, διαφυγέειν pro διαφυγεῖν. contra per detractionem è communi εἰς facit ἐς. Eodem referri poſſunt quæ contra communis linguæ conſuetudinem contrahit, ut ἀμβώσας pro ἀναβοήσας.

Qualitatis metaplaſmos vel in commutatione facit, vel in tranſpoſitione. Commutatio verò aut vocalium eſt, aut conſonantium; vocalium, ut cùm θύρης pro θύρας: itidemque θεήσασθαι pro θεάσασθαι. Sic in diphthongis, ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ: itidemque σεῦ pro σοῦ,

&

" *tium tibi ſpectandam præbens: quæ quum à ſellâ cubitum per-*
" *gat, & ei fueris à tergo, curæ tibi ſit deinceps, ne te per fores*
" *abeuntem conſpiciat. Gyges igitur, ubi effugere non potuit, ad*
" *ea facienda ſe paratum dedit.*

Nemo ſanè vel hoc etiam loco poteſt dicere, dignitatem verborum gravitatemque, formoſam effeciſſe locutionem; ſunt enim nullo ſtudio, nullo delectu habito, ſumpta; qualia natura impoſuit, ut rebus eſſent ſigna: nec decuit fortaſſe uti præſtantioribus. Nam cùm ſenſa animorum propriis cognatiſque exprimuntur vocabulis, nihil his majori cum dignitate efferri poſſe, quodammodo neceſſe eſt. Atqui elatum nihil his adeſſe, nihil vibrantibus pictum ſententiolis, qui voluerit, mutatâ paululum ſolâ verborum conſtructione, cognoſcet. Et quidem multa ſunt in Herodoto hujuſmodi loca, ex quibus facere conjecturam cuivis licet, non in

& φοβεῦ pro φοβοῦ quanquam in his duobus poſtremis contractio potius ſtatui poteſt, ex σέο & φοβέεο. Conſonantium quoque commutationem facit; ut τοὶ pro σοὶ, ὄκως pro ὅπως, quibus addi poteſt, ἐκ τῶν pro ἐξ ὧν, & τῷ pro ᾧ. Tranſpoſitionis Ionicæ exemplum eſt in κιθῶνι. Id enim aſpirationis ſede tranſpoſitâ, uſurpant Iones pro communis linguæ vocabulo χιτῶνι. Sic ἐνθεῦτεν pro communi ἐντεῦθεν. In quibuſdam duplicatus eſt metaplaſmus, quantitatis ſcilicet et qualitatis, ut τοῖσι pro οἷς. Sic θεήσεαι pro θεάσῃ, quippe in quibus præter commutationem facta eſt etiam additio.

Hi metaplaſmi Ionici, ne quid venuſtatis & gratiæ viderentur afferre, (ſicut ſcilicet Fabius Quintilianus lib. 9. cap. 4. ſcribit, *ipſam διάλεκτον in Herodoto eam habere jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur*) de induſtriâ ſunt à Dionyſio ſublati, & Atticiſmi pro illis repoſiti. *Sed locus Herodoti adeundus*: ut clarius utriuſque linguæ proprietates perſpici queant. *Sylburg.*

28 Ἀνέκλεκτα.] Pro corrupto ἀνήλεκτα, incertum eſt ſitne reponendum ἀνέκλεκτα, ἀνέλεſκτα, vel aliud quippiam magis conſentaneum. *Idem.* † Priorem Sylburgii conjecturam, probante codice Reg. 2. in contextum admiſi. Nec diſſimulandum eſt, poſteriorem quoque, nempe ἀνέλεſκτα agnoſcere Colbertinum.

29 Κυριωτάτοις.] Alio ſenſu Κύριον ὄνομα, ᾧ χρῶνται ἕκαστοι, cui γλῶττα opponitur. hìc verò, *nomina verè rebus impoſita*, ſunt κύρια ὀνόματα, οἷα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων, ex Cicerone, *verba uſitata*, quæ propriè demonſtrant ea, quæ nobis ſignificanda ſunt. Petronium libet addere: *Nondum juvenes declamationibus continebantur, cùm Sophocles aut Euripides invenerunt verba, quibus deberent loqui.*

30 Περιττόν.

νοήματα, μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἐστιν. ὅτι δὲ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἐστι σεμνὸν, οὐδὲ [30] περιττὸν, ὁ βουλόμενος εἴσεται, μεταθεὶς, οὐδὲν ὅτι μὴ τὴν ἁρμονίαν. Πόλλα δὲ καὶ παρὰ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἢ πειθῶ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ [31] συζυγίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ ταῦτα.

30 Περιττόν.] Nimia concinnitatis affectatio, Longinus, ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου. *Accerſitum* vocat Fabius, & *elaboratum*.

31 Συζυγίᾳ ἦν.] Redundat ἦν poſt

ΤΜΗ͂ΜΑ δʹ.

Συνθέσεως λύσις λύει καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ κράτος.

ΙΝΑ δὲ πολὺ μᾶλλον αἴσθηται, ὅσην ἔχει ῥώμην ἡ συνθετικὴ δύναμις ἔν τε ποιήμασι καὶ λόγοις, λήψομαί τινας εὖ ἔχειν δοκούσας λέξεις, ὧν τὰς ἁρμονίας μεταθεὶς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα, καὶ τοὺς λόγους. Λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ταυτί·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα, καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει,
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν [1] ἄρηται.

Τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. ἐγὼ δὴ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τούτων μετακινήσας τὴν σύνθεσιν, τοὺς αὐτοὺς στίχους ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικούς, τὸν τρόπον τοῦτον·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε γυνὴ χερνῆτις τάλαντα ἀληθὴς,
Ἥτ' εἴριον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσ' ἀνέλκει,
Ἰσάζουσ', ἵν' ἀεικέα παισὶν ἄρηται μισθόν.

Τοιαῦτα

1 Ἄρηται.] Ἄρηται, pro vulgato ἄροιτο ex Homeri Editionibus repoſitum, magis eſt conſentaneum: quanquam paulo poſt idem verbi modus optativus repetitur. Eſt autem deſumptus locus

in verborum pulcritudine, ſed ſtructurâ, conſtare dicendi ſuavitatem. Sed de his ſatis dictum eſt.

poſt συζυγία; neque enim video, cur repetatur. Quam vocem meritò è contextu ejeci, hiſce meis ſecundis curis, cùm nec Regius 1. agnoſcat, nec Colbertinus.

SECTIO IV.

Soluta verborum compoſitione, ſolvi etiam ipſius vim omnem & pulcritudinem.

SED ut omnibus multo magis innoteſcat, quantam poteſtatem habeat componendi facultas, tam pedibus adſtrictâ, quàm ſolutâ oratione; quaſdam locutiones aſſumam, quæ pulcræ videntur conſtrui; quarum compoſitione mutatâ, diverſa penitus ut appareant efficiam tum carmina, tum proſaicæ orationes. Primo itaque hæc ſint ex Homero decerpta:

Ac veluti æquatas mulier paupercula lances
Erigit, & lanam & pondus tenet æqua ſeorſim;
Exiguum ut poſſit pueris adferre lucellum.

Hæc menſura carminis eſt heroici, ſex conſtans pedibus, perfecta, quæ pede dactylico incedat, quorum ipſe jam mutatâ verborum collocatione, eoſdem verſus pro hexametris tetrametros faciam, pro heroicis proſodicos, hoc modo:

Ac veluti æquatas lances opifex Minervæ
Erigit, & lanam tenet & pondus ſeorſim:
Exiguum pueris ut adferat lucellum,

Cujuſmodi

locus ex Iliad. μ. ℣. 433. *Sylburg.* † Idem verbum neceſſe eſt in utroque loco ponatur; itaque paulo poſt ἄρηται etiam reponendum curavimus, cujus ultima corripitur. Alludit his verſibus poeta, ut cenſet Euſtathius, ad matrem Critheïda, quæ lanâ et telâ inopiam ſuam ſuſtentabat. Sed quod notandum judicavimus, hunc locum expreſſit Apollonius tertio *Argonaut.* ℣. 291.

Ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
Χερνῆτις, τῇ περ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν.

² Πριά-

Τοιαῦτά ἐςι τὰ [2] Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ Ἰθυφάλλια λεγόμενα, ταυτί·

Οὐ βέβηλος, [3] ὡς λέγεται, τοῦ νέου Διονύσου,
Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω.

Ἄλλους πάλιν λαβὼν ςίχους Ὁμηρικοὺς, οὔτε προσθεὶς οὐδὲν αὐτοῖς, οὔτε ἀφελῶν, τὴν δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόνον, ἕτερον ἀποδώσω μέλος τετράμετρον, τὸ καλούμενον Ἰωνικόν·

Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
[4] Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Αἱματοέσσης κόνιος δεδραγμένος, βεβρυχώς.

Τοιαῦτά ἐςι τὰ [5] Σωτάδεια ταυτί·

Ἔνθ'

[2] Πριάπεια.] Ludicra carmina in honorem Priapi conſcripta, auctore, ut ſcribit Plutarchus, Archilocho; fracta verò ſunt, & mollia, quæ minimè ad majeſtatem Heroici carminis aſſurgunt. Talia ſunt & iſta apud Hephæſtionem:

Ἠρίςησα μὲν, ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς·
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κωμάζων παῖδ' ἁβρῇ.

Hi verò ab Heroicis non aliter diſcrepant, niſi quòd in tertiâ ſede Creticus occurrat. Sed de Archilocho idem quoque tradit Hephæſtion, eum tetrametris dactylicis Ithyphallica primùm ſubjunxiſſe; quod carmen tribus conſtat Trochæis, cujus hoc exemplum profert, Κάρφεται γὰρ ἤδη.

[3] Ὡς λέγεται.] Pro λέγεται Aldinus codex habet τελεται. In Hephæſtionis enchiridio quidam codices habent, ὦ τελεταί· quidam ὦ τελεςαί· non abſurdè. Sequenti etiam verſu eadem Aldina editio, idemque Hephæſtionis Enchiridion, pro ἐργασίης habent εὐεργεσίης. Veriuſne ſit Ἐλευσινίτης, an aliud conſimile, viderint doctiores. In eodem Hephæſtionis Enchiridio additur tertius hic verſus;

Ὀδεύων τοῦ Λυσιακοῦ κνεφαῖος παρὰ τέλμα.

Tribuuntur autem iſtic verſus hi Euphorioni Cherroneſitæ, itidemque Priapei nominantur. *Sylburgius.* † Legendum eſt Πηλουσιακὸν, *Peluſiacam propter paludem*, ex Hephæſtione: ita ut Sylburgii conjectura de Ἐλευσινίης non adeò vera ſit. Ipſe autem pro ſimplici ἐργασίης, ex eodem

Cujuſmodi ſunt & Priapeia, quæ ab aliis & Ithyphallica vocantur, qualia ſunt:

Non profanus, ut fertur; Bacchi juvenilis,
Sacro ipſe ex munere adſum orgiis celebratis.

Alios præterea accipiam Homeri verſus, quibus nihil addam, aut adimam; ipsâ ſolummodo mutatâ collocatione, aliud carmen, ut tetrametrum ſit, quod Ionicum vocatur, efficiam.

Sic ille inter equos fuſus jacet, inter & arma;
Ore fremens, terram fœdatam ſanguine mordet.
Sic ille inter equos fuſus jacet, inter & arma:
Tellurem ſanguine fœdatam mordet, ore frendens.

Qualia ſunt & Sotadea hæc:

Tum

dem ſcriptore εὐερſεσίνς repoſui, verſu, ut videtur poſtulante. Senſus eſt; *Non ſum profanus, ut dicitur: Bacchi juvenilis ex beneficio & ipſe ſacris initiatus adſum, dum veſpertinus iter facerem juxta Peluſiacam paludem.* Quod ad Bacchi ἐπίθετον attinet, erat illi, ut cum Naſone loquar, *inconſumpta juventas.* Niſi poſtremum hunc Hephæſtionis verſum ex alio loco deſumptum putes.

4 Ὡς ὁ πρόσθ᾽.] Locus deſumptus ex Iliad. ν. ℣. 392. Agitur de Aſio ab Idomeneo interfecto. Sed quæ ſcribit Iſocrates in *Encomio Evagoræ*, rem præſentem commodè illuſtrabunt; Ἢν γάρ τις τῶν ποιημάτων τῶν εὐδοκιμούντων τὰ μὲν ὀνόματα, καὶ τὰς διανοίας καταλίπῃ, καὶ τὸ μέτρον διαλύσῃ, φανήσεται πολὺ καταδεέστερα τῆς δόξης, ἧς νῦν ἔχομεν περὶ αὐτῶν. Omnis ſcilicet eodem modo Virgiliani carminis majeſtas interibit, ſi feceris Sotadeum; verbis etiam iiſdem manentibus.

Muſa, mihi cauſas memora, quo numine læſo.

Sotad.

Læſo numine, quo, memora cauſas mihi, Muſa.

5 Σωτάδια.] Stephanus mavult Σωτάδεια diphthongωs; ut apud Hephæſtionem quoque legitur. Sic certè mox ſequitur Εὐριπίδειον: & infra Sect. 9. Σοφόκλεια. tamen prioris quoque Scripturæ reperiuntur exempla. *Sylburg.* † Ita & Σιμωνίδεια Sect. ultimâ; ideo in hâc impreſſione Σωτάδεια reſcripſi.

Ibid. Σωτάδεια.] Sotadei verſus, qui & Ionici, nomen habent à Sotade, Cretenſi poetâ fœdiſſimo; qui, ut auctor eſt Strabo, ἦρξε πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν. & pretium ſanè operæ tulit; nam in vincula conjectum ob ſpurcitiem contabuiſſe

Ἔνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραις πυραῖς νέκυες ἐκεῖντο
Γῆς ἐπὶ ξένης, ὀρφανὰ τείχεα προλιπόντες
Ἑλλάδος ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἑστίης πατρῴης,
Ἥβην τ' ἐρατεινὴν, καὶ καλὸν ἡλίου πρόσωπον.

Δυναίμην δ' ἂν ἔτι πολλὰς ἰδέας μέτρων καὶ διαφόρους, εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐμπιπτούσας στίχον ἐπιδεικνύναι, τὸ δὲ αὐτὸ κἂν τοῖς ἄλλοις ὀλίγου δεῖν πᾶσι συμβεβηκὸς μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης, τῆς δὲ συνθέσεως μόνης[6] μάλιστα πεσούσης, τά τε μέτρα μεταρρυθμίζεσθαι, καὶ συμμεταπίπτειν αὐτοῖς τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ ἤθη, τὰ πάθη, τὴν ὅλην τῶν ποιημάτων ἀξίωσιν· ἀλλ' ἀναγκασθήσομαι πλειόνων ἅψασθαι θεωρημάτων, ὧν ἔνια ὀλίγοις πάνυ ἐστὶ γνώριμα. [7] Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἴσως, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν τοιούτων, καλῶς ἂν ἔχοι Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

" [8] Μή μοι
" Λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
" Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
" Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Ὅτι δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέτρῳ,

[9] ὄντων

buiſſe ſcribit Plutarchus. Aliter verò de hujus morte Athenæus; Πάτροκλος ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσε. Varia autem ſunt genera Sotadici carminis; ut cùm heroicum recurrit, cujus exemplum appoſitè Quintilianus dabit; *ſit ut iiſdem verbis alii atque alii verſus fiant*, ut,

Aſtra tenet cælum, mare claſſem, area meſſem.

Hic retrorſum fit Sotadeus; & vocatur ἀντίστροφος. eodem modo ſi retro legatur Iambicus, fit pentameter,

Micant nitore tecta ſublimi aurea.

Aliud ex Hephæſtione proferam exemplum;

Σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον.

Sunt autem invenuſtiores, quòd metris præcipuè conſtant anapæſticis, quæ fracta ſunt, & roboris

Tum verò ſummis in rogis mortui jacebant,
Longè à patriâ, vidua mœnia relinquentes
Græciæ ſacræ, & penetrale Veſtæ patroæ,
Floremque juventutis, & ſolis dulce lumen.

Poſſem & alia etiam carminum multa genera, eaque diverſa, quæ in heroicos facilè incidunt verſus, oſtendere; & hoc idèm accidere ferè omnibus tam menſuris quàm numeris, demonſtrare: permanente ſcilicet verborum delectu, ipſa ſolummodo mutatâ compoſitione, tranſmutari carmina, & corruere unà orationis figuras, colores, mores, affectus, totamque adeò poematis dignitatem. Sed neceſſe habeo plura præcepta attingere, quorum nonnulla quàm pauciſſimis ſunt cognita. Iſta autem ex Euripide cùm de multis rebus fortaſſe, tum his etiam præcipuè licebit proferre:

"*Ne ſubtiles*
"*Tange loquelas animi; ut quid enim*
"*Vana labores? niſi fortè inter*
"*Vis te jactare ſodales.*

Hæc itaque mihi in præſenti eſſe omittenda arbitror. Solutam verò orationem, idem hoc pati poſſe ſecum ligatæ commune,

boris expertia; cui ſententiæ adſtipulatur Demetrius Phalereus, Sect. 193. Sotades verò Ἰλιάδα ἔγραψε, μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον.

[6] Μάλιστα.] Pro μάλιστα πεσούσης legendum videtur μεταπεσούσης; ſic ut mox ſequitur συμμεταπίπτειν: *Sylburg.* † Fortè reponatur ἥκιστα; *vel minimum.*

[7] Ἐπὶ πολλῶν.] Cicero in primo de Officiis: *Quod ab Ennio poſitum in unâ re, transferri in permultas poteſt.*

[8] Μή μοι λεπτῶν.] Hos verſus in anapæſtos digerit Grotius in *Excerptis*, & Barneſius in *Euripide ſuo*; quos auctores in contextu reformando ſecutus ſum. Nihil verò aliud intelligit Dionyſius, quàm quod uno verbo λεπτολογεῖν Græci dicunt: *ſubtiliter & argutè diſputare, ſive nimiam in rebus minutulis diligentiam adhibere.* Quin & alium ex eodem poetâ in *Medeâ* locum proferam;

Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτολόγων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
Ἦλθον μείζους.

Sibi ipſi temperandum exiſtimat, ne nimius ſit, & fuſiori tractatione rem præſentem perſequatur. Sed incertum eſt, cui Tragœdiæ ſint hi verſus adſcribendi.

⁹ὅλων μὲν ὀνομάτων, ἀλλασσομένης δὲ τῆς συνθέσεως, πάρεστι τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν. Λήψομαι δὲ ἐκ τῆς Ἡροδότου λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἐπεὶ καὶ γνώριμός ἐστι τοῖς πολλοῖς, μεταθεὶς τὸν χαρακτῆρα τῆς διαλέκτου μόνον.

« [10] Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττου, τύ-
« ραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ· ὃς ῥέων ἀπὸ
« μεσημβρίας, μεταξὺ [11] Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων ἐξίησι
« πρὸς Βορέαν ἄνεμον, εἰς τὸν Εὔξεινον καλούμενον πόντον.

Μετατίθημι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἀγώνιον.

« Κροῖσος ἦν υἱὸς μὲν Ἀλυάττου, γένος δὲ Λυδὸς, τύραν-
« νος δὲ τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ ἐθνῶν, ὃς ἀπὸ μεσημ-
« βρίας ῥέων, μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων εἰς τὸν Εὔξει-
« νον καλούμενον πόντον ἐκδίδωσι πρὸς Βορέαν ἄνεμον.

Οὗτος ὁ χαρακτὴρ οὐ πολὺ ἀπέχειν ἂν δόξειεν τῶν Θουκυδίδου τούτων·

« [12] Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον
« κόλπον. προσοικοῦσι δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλ-
« λυρικὸν ἔθνος.

[13] Πάλιν διαλλάξας τὴν λέξιν, ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω, τὸν τρόπον τοῦτον·

« Ἀλυάττου μὲν υἱὸς ἦν Κροῖσος, γένος δὲ Λυδὸς,
« τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ τύραννος ἐθνῶν, ὃς ἀπὸ με-

σημβρίας

⁹ Ὅλων μὲν.] Forſan legendum, μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων: vel μενόντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων: ut paulo ante, ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης. Wolfius legit, ὅλων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων. *Sylb.*

¹⁰ Κροῖσος ἦν.] Lucem aliquam huic argumento Demetrius de *Elocutione* afferet, qui ſimile exemplum habet ex Thucydide, Sect. 45.

¹¹ Σύρων.] Syrorum nomine Leucoſyros intellige. Quoniam verò, ſublatis Ioniſmis, quædam in contextu manent variationes, verba Herodoti, ut eas facilius deprehendat lector, adſcribam: Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω· τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσαμβρίης μεταξὺ Συρίων καὶ Παφλαγόνων, ἐξίει πρὸς Βορῆν ἄνεμον ἐς τὸν Εὔξεινον καλεόμε-

σον

commune, manentibus ſcilicet iiſdem verbis, mutatâ verò compoſitione, licet cuilibet volenti conſiderare. Aſſumam ex Herodoti dictione hiſtoriæ initium, locum plurimis notiſſimum, charactere tantùm dialecti immutato:

" *Crœſus genere quidem fuit Lydus, patre autem Alyatte; earum verò nationum rex, quæ intra Halym amnem ſunt, qui à meridie Syros ac Paphlagones interfluens, contra ventum Aquilonem in mare, quod vocant Euxinum, evolvitur.*

Tranſponam dictionis hujus ſtructuram; & neque ad animos demulcendos accommodata mihi amplius erit compoſitio, nec hiſtorica, ſed ſimplex potius, & forenſis.

" *Crœſus erat filius quidem Alyattis, genere verò Lydus, tyrannuſque earum, quæ intra ſunt Halym amnem nationes, qui à meridie interfluens Syros ac Paphlagones, in mare quod vocant Euxinum, evolvitur contra ventum Aquilonem.*

Quæ ſanè forma non multum ab hiſce Thucydidis videtur differre:

" *Epidamnus eſt urbs ad dextram ſita navigantibus Ionium ſinum verſus, cui finitimi ſunt Taulantii barbari, gens Illyrica.*

Hâc iterum tranſmutatâ dictione, aliam ei formam dabo, hoc modo:

" *Alyattis quidem filius erat Crœſus, genere verò Lydus, earum quæ intra ſunt Halym amnem tyrannus nationum; qui à meridie*

νον ἄσυλον. Mox in ſequenti collatione, pro ἐξίησι habet ἐκδιδῶσιν, in tertiâ ἔξεισιν.

12 Ἐπίδαμνος.] Thucydidis locus deſumptus eſt ex initio narrationis, finitâ præfatione. edit. Oxon. pro εἰσπλέοντι legit ἐσπλέουσι: ſic & Demetrius, Sect. 205, qui hunc locum citat, ut naturalis verborum ordinis exemplum.

13 Πάλιν διαλλάξας.] Quintilianus lib. 9, cap. 4. *Quod cuique viſum erit vehementer, dulciter, ſpecioſè dictum, ſolvat & turbet: abierit omnis vis, jucunditas, decor.* Et mox: *Illud notâſſe ſatis habeo, quo pulchriora & ſenſu & elocutione diſſolveris, hoc orationem magis deformem fore: quia negligentia collocationis ipſâ verborum luce deprehenditur.*

14 Ἠσ-

" σημβρίας ῥέων, Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων μεταξὺ πρὸς
" Βορέαν ἔξεισιν ἄνεμον εἰς τὸν καλούμενον πόντον Εὔξεινον.

[14] Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόκομψον, ἀγενὲς, μαλθακόν. τούτων γὰρ τῶν λήρων [15] ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, τοιαῦτα γράφων·

" Ἐξ ἀγαθῆς ἑορτῆς ἀγαθὴν ἄγομεν ἄλλην·
" [16] Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς.
" Οὐ γὰρ [17] μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διό-
" νυσος. [18] Ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι.

Ἅλις ἔστω τῶν παραδειγμάτων. Ἱκανῶς γὰρ οἴομαι πεποιηκέναι φανερὸν ὃ προὔκειτό μοι, ὅτι μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς Ἐκλογῆς ἡ Σύνθεσις.

Ἡ Σύνθεσις μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς Ἐκλογῆς.

Καί μοι δοκεῖ τις οὐκ ἂν ἁμαρτάνειν, εἰκάσας αὐτὴν τῇ Ὁμηρικῇ Ἀθηνᾷ. ἐκείνη τε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα τὸν αὐτὸν ὄντα, ἄλλοτε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι· τοτὲ μὲν ῥυσὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰσχρὸν,

" Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι·

τοτὲ δὲ, τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη,

[19] Μείζονά

[14] Ἡγησιακόν.] Plures fuerunt Hegeſiæ; at hic, de quo ſermo eſt, orator idem fuit atque hiſtoricus, ex Magneſiâ oriundus; & extremis Ptolemæi Lagi, ut Voſſius conjicit, primiſque Philadelphi temporibus vixit. Aſiaticum genus dicendi introduxit, à nemine unquam, Varrone excepto, laudatum. Cicero in Orat. *Sunt etiam, qui illo vitio, quod ab Hegeſiâ maximè fluxit, infringendis concidendiſque numeris, in quoddam genus abjectum incidant, Siculorum ſimillimum.* Vid. Longinum Sect. 3, & quæ mox à Dionyſio Sect. 18, dicentur; ubi illuſtre Hegeſiacæ compoſitionis exemplum habes.

[15] Ἱερεύς.] Hanc loquendi formulam ex Ariſtophane *in Nub.* deſumpſit;

Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς ὦ
θηρατὰ λόγων φιλομούσων·
Σύ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ.

Ita & Cicero in Oratione pro P. Sextio, eâdem & voce & figurâ uſus: *Erat autem mihi res cum ſcurrarum locupletium ſcorto, cum ſororis adultero, cum ſtuprorum Sacerdote.*

[16] Ἀπὸ Μαγνησίας.] Ita fortè opus aliquod inchoavit Sophiſta. ideo autem τῆς μεγάλης addidit, quia duæ erant ejuſdem nominis Magneſiæ. Sed, opinor,

non

" *die fluens Syros inter ac Paphlagones, contra Boream erumpit*
" *ventum in mare, quod vocant Euxinum.*

Hegeſiaca hæc eſt ſtruendæ orationis forma; parum compta, vilis, robore deſtituta. Eſt enim iſtiuſmodi nugarum Sacerdos vir ille, hæc qui ſcribat:

" *Ex bonâ ſolennitate, bonam ducimus aliam.*

" *Ex Magneſiâ ſum magnâ, Sipylenſis.* ——— *Neque enim guttulam in Thebanorum undam evomuit Bacchus. Eſt quidem potu dulcis, parit verò inſaniam.*

Abunde ſatis exemplorum. id enim quod propoſueram, me affatim demonſtrâſſe arbitror; majorem ſcilicet vim habere ſtructuram verborum, quàm delectum.

Structura orationis majorem vim habet delectu.

Ac mihi quidem non multum ille videtur aberrare, quicunque ſtructuram hanc verborum Homericæ Minervæ aſſimulaverit. Nam Minerva Ulyſſem, unum eundemque hominem, aliàs alium videri efficit; modò rugoſum, humilem & ſordidum,

" *Mendico ſimilem, curas annoſque ferenti:*

modò eâdem ubi virgâ iterùm contigerit,

Majorem

non abs re erit, conſimilem ex Luciano *de Conſcribendâ Hiſt.* locum proferre. Ineptum ibi quendam Herodoti imitatorem, celato nomine, qui hoc exordio uſus eſt, deridet. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων κ̀ Περσέων. κ̀ μικρὸν ὕϛερον· Ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς. καὶ πάλιν· Ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσιν. In quod vitium videtur & ipſe Dionyſius ad finem prioris Sect. incidiſſe: Οὐδὲ γὰρ ἥρμοτίεν ἴσως κρείτlοσι χρήσασθαι ἑτέροις. necnon viceſimâ quartâ: δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτηδεία εἶναι φέρεσθαι.

[17] Μικράν.] In μικρὰν ellipſis eſt ſubſtantivi fœminini, λιβάδα, χύσιν, aut alius conſimilis. Forſan etiam in tribus his ex Hegeſiâ deſumptis periodis, triplex eſt exemplum, è tribus diverſis locis petitum. *Sylburg.* Μιαρὰν malit *Caſaub.* ut Hudſonus monet.

[18] Ἡδύς.] Ποταμὸς ſubintelligitur; neque enim ad ὕδωρ referri poteſt. Scholiaſtes Euripidis in *Oreſte* ad ℣. 804, hæc verba profert, ſed auctorem ſilentio prætcrit; Ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν. Eandem quoque de amne Lynceſtio naturam refert Ovidius;

Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quàm ſi mera vina bibiſſet.

[19] Μείζονα.]

" [19] Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
" κὰδ δὲ κάρητος
" Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

[20] Αὕτη τε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόματα, τότε μὲν ἄμορφα καὶ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήματα, τότε δὲ ὑψηλὰ καὶ πλούσια καὶ [21] ἁδρὰ καὶ καλά. Καὶ τούτῳ μάλιστα διαλλάττει ποιητής τε ποιητοῦ, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος, τῷ συντιθέναι δεξιῶς τὰ ὀνόματα.

Τοῖς μὲν οὖν [22] ἀρχαίοις ὀλίγου δεῖν πᾶσι πολλὴ [23] ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ· παρ' ὃ καὶ καλά ἐστιν αὐτῶν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενεστέροις οὐκέτι, πλὴν ὀλίγων· χρόνῳ δὲ ὕστερον παντάπασιν ἠμελήθη· καὶ οὐδεὶς ᾤετο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, οὐδὲ συμβάλλεσθαί τι τῷ κάλλει τῶν λόγων. Τοιγάρτοι τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἵας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι [24] Κορωνίδος διελθεῖν· [25] Φύλαρχον λέγω, καὶ [26] Δούριν,

19 Μείζονα.] Sæpius occurrunt hi verſus. Odyſſ. ζ'. ℣. 231.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Priorem locum habes Odyſſ. π. ℣. 273.

Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον.

20 Αὕτη.] In vulgatis editionibus eſt αὐτή: noſtrum αὕτη melius congruit cum ἐκείνη, quod præcedit. *Sylburg.*

21 Ἁδρά.] Unde τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, in Longino. Τὸ ἁδρὸν, inquit Faber, circa τὰς νοήσεις, *nil aliud ſignificat, quàm pleniorem copiam earum ſententiarum, quæ ſtylo* ἁδρῷ *convenire poſſint; grandes, graves, politicæ, & quæ nihil* σχολικὸν *recipere videantur.*

Idem teſtatur de dicendi facultate Iſocrates, initio *Orationis panegyr.* Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τάτε μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. κ. λ.

22 Ἀρχαίοις.] Idem tradit Fabius cap. 4. lib. 9; idem etiam Dionyſius in περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. Πολλή τις ἐγένετο ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐπιθυμία καὶ πρόνοια τοῦ καλῶς ἁρμόττειν τὰ ὀνόματα, ἔν τε μέτροις, καὶ δίχα μέτρων· καὶ πάντες οἱ σπουδαίας ἐβουλήθησαν ἐξενεγκεῖν γραφὰς, οὐ μόνον ἐζήτησαν ὀνομάσαι τὰ νοήματα καλῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εὐκόσμῳ συνθέσει περιλαβεῖν. Nec omittendum Horatii judicium, etſi loco difficiliori; qui ſcripta Græcorum antiquiſſima non dubitet vel optima appellare; cum diverſa

de

"*Majorem exhibuit, præſtanti corpore firmum:*
"*Et multo contortos orbe capillos,*
"*Purpureo ſimiles flori, de vertice miſit.*

Sic & ſtructura, verbis iiſdem ſumptis, modò informes, abjectæ, ac humiles ut videantur ſententiæ, facit: modò ſublimes reddit, plenas, copioſas, atque elegantes. Atque hoc illud præcipuè eſt, quo poetæ poeta præſtat, orator oratori; felici nempe verborum compoſitione & ſtructurâ.

Antiquiſſimi quidem ſcriptores hâc in re pæne omnes multum laboris atque curæ poſuerunt; quo factum eſt, ut pulcra ſint eorum carmina, verſus lyrici, & ſolutæ orationes: recentiores verò, paucis exceptis, eandem non adhibuerunt diligentiam; ac poſtea ſequentibus temporibus omnino negligebatur. Nemo etenim aut eam eſſe neceſſariam, aut orationis venuſtati quicquam conferre exiſtimabat. Quo ſit, ut ea poſt ſe conſcripta reliquerint volumina, quæ nemo ſuſtinuerit ad Coronidem uſque evolvere: Phylarchum dico,

de ſuis Romanis ſtatuat.

[23] Ἐπίδοσις.] Pro ἐπίδοσις convenientius legeris ἐπιτήδευσις, ut infra Sect. 22. τίνι δὲ κατασκευασθέντα ἐπιτηδεύσει τοιαῦτα γέγονεν. Major mutatio foret, ſi legeremus ἐπιστροφή. ſed idem ſenſus qui paulo poſt, οὐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους, pro quo Sect. 5. dicit πρόνοια. πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν. *Sylburg.*

Ibid. Ἐπίδοσις.] Eâdem quidem voce utitur initio epiſtolæ ad Ammæum, ſed non eodem ſenſu & ſignificatione, τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐπιμελείας οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν πεποιημένης ἐπὶ τὰ κρείττω. Appoſitè Ariſtoteles, primo Ethic. ὅθεν καὶ τῶν τεχνῶν γεγόνασιν ἐπιδόσεις· *progreſſus, incrementa.*

[24] Κορωνίδος.] Nota, quam veteres in fine librorum ſolebant apponere: *Hanc lineam brevem ab inferiore parte fixam* fuiſſe, annotavit Cæl. Rhodiginus lib. 15, cap. 20. Romanis in uſu dicunt, non minus ut librorum initium, quam finem, *creſcentis Lunæ* imagine ſignarent; unde adagium, Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μεχρὶ τῆς Κορωνίδος; & Martialis,

Si nimius videor, ſerâque Coronide longus.

Alii volunt aut è navium roſtris tranſlationem, aut ab ædificio, cujus jam abſoluti faſtigio cornix apponitur.

[25] Φύλαρχον.] Phylarchi patria incerta eſt; alii Ægyptium dicunt, alii Athenienſem. Euergetæ vixit ætate & Philopatoris, ſcriptor multarum rerum; libros hiſtoriarum ad mortem Euergetæ perducebat, ſumpto ab expeditione Pyrrhi in Peloponneſum exordio.

[26] Δοῦριν.] Philadelphi tempore floruit Duris Samius; de Tragœdiâ librum ſcripſit, ut & hiſtoriam

ριν, καὶ [27] Πολύβιον, καὶ [28] Σάωνα, καὶ τὸν Καλαντιανὸν [29] Δημήτριον, [30] Ἱερώνυμόν τε καὶ [31] Ἀντίλοχον, καὶ [32] Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγησίαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυρίους· ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, [33] ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Καὶ τί δεῖ τούτους θαυμάζειν, ὅπου γε καὶ οἱ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι, καὶ τὰς Διαλεκτικὰς ἐκφέροντες τέχνας, οὕτως εἰσὶν ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὥστε αἰδεῖσθαι καὶ λέγειν; Ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρήσασθαι τῷ λόγῳ [34] Χρυσίππου τοῦ Στωϊκοῦ· περαιτέρω γὰρ οὐκ ἂν προβαίην. τούτου γὰρ οὔτε ἄμεινον οὐδεὶς τὰς Διαλεκτικὰς τέχνας ἠκρίβωσεν, οὔτε [35] χείρονι ἁρμονίᾳ συνταχθέντας ἐξήνεγ-

κε

Agathoclis Syracuſani; de quo ita Cicero ad Atticum; *Num idcirco Duris Samius, homo in hiſtoriâ diligens, quòd cum multis erravit, irridetur?* Hunc etiam Photius dicendi venuſtate longè inferiorem fuiſſe Ephoro, & Theopompo judicat; quos tamen dictionis gratiâ, non adeò demiratur.

[27] Πολύβιον.] Megalopolitanus fuit, Lycortæ filius; *ἀνὴρ πολυμαθὴς, Σκηπίωνι συγγενόμενος*, ut de eo Ælianus; dictionis incuriam hoc loco reprehendit Dionyſius. "Sed profecto, *ait Voſſius*, nihil "mirum videtur, dictionis comp"tæ minus rationem habere virum "adeò ſeriis ſemper deditum; "ſive, ut cum Strabone loquar, "*τὸν οὕτως ἐσπουδασμένον ἄνδρα*. "Verùm ut ſanè Polybius elo"quentiâ cedat Herodoto, Xeno"phonti, & præterea uni alteri"que Græcorum; attamen civi"lem prudentiam ſi ſpectes, & "ſcientiam militarem, nulli fuerit "ſecundus. Cicero in tertio de Offic. *Polybius, bonus auctor in primis.*

[28] Σάωνα.] Viri eruditi ſuſpicantur eundem eſſe, qui Σαῖος dicitur Athenæo, lib. 4; ubi eum citat ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ. *Voſſius.* † Quem tamen alii Περσαῖον vocant, ut mutilato ſit nomine; & Citienſem Perſæum intelligunt.

[29] Δημήτριον.] Siculus fuit; Patria illi Calantis, ſeu Calacta; quæ urbs erat medio intervallo inter Mylas & Panormum. Suidas in Καικίλιος, cum duplici λλ, Καλλαντιανὸς & Κάλλαντις. Ita etiam dicitur Marciano Heracleotæ, ν extrito, Καλατιανός.

Ὁ Καλατιανὸς συγγραφεὺς Δημήτριος.

viginti ſcripſit libros de Aſiâ & Europâ.

[30] Ἱερώνυμον.] Patria fuit huic viro Cardia, Thraciæ Cherſoneſi civitas, ſcriptori inter hiſtoricos non ignobili: ὃς τὰ ἐπ' Ἀλεξάνδρου (ita enim legit Wolfius in Suidâ) πραχθέντα συνέγραψε.

[31] Ἀντίλοχον.] Viri docti legunt Ἀντίοχον, & Antiochum Syracuſanum intelligunt: at Voſſius Ἀντίλοχον potius, propter hunc locum Clementis lib. 1. Στρωματ. Ἀντί-

λοχος

dico, & Durim, & Polybium, & Saona, & Demetrium Calantianum; Hieronymum, Antilogum, Heraclidem, Hegeſiam Magneſſum, & ſexcentos alios; quorum omnium nomina, ſi velim recenſere, me prius diei ſpatium deficeret. Sed quid ego hos mirer, cùm & illi qui philoſophiam profitentur, & artes Dialecticas conſcribunt, adeò ſunt miſeri in collocandis ſententiis, ut etiam me pudeat dicere? Sed dictione Chryſippi Stoici ad hanc rem confirmandam uti mihi ſufficit: neque enim ulteriùs procedendum eſt. Nam eo nemo unquam accuratiùs dialecticorum diſciplinas proſecutus eſt; neque deteriori compoſitos harmoniâ ſermones in lucem protulit, ex iis omnibus, qui nomine

λοχ⊕ δὲ αὖ, ὁ τούτους ἱςορας πραγματευσάμεν⊕ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τοῦ Ἐπικούρου τελευτήν. Unde diſcimus, ſcripſiſſe doctorum Chronologiam.

32 Ἡρακλείδην.] Multi erant hujus nominis ſcriptores: veriſimile autem eſt, fuiſſe hunc Heraclidem, Serapionis filium, cognomento Lembum. Qui ut multa alia, ita grande compoſuit hiſtoriarum opus, Ptolemæi Philometoris temporibus florens.

33 Ἐπιλείψει.] Uſitata καθ' ὑπερβολὴν loquendi formula. Ita Cicero, *deficeret me dies*; & auctor epiſtolæ ad Hebræos in ſimili argumento: Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόν⊕. Quem ſi ex hoc loco corrigere nefas putes, tamen neceſſe eſt τῆς ἡμέρας ſubintelligas. Et multa ſanè ſuadent, ut hunc librum legiſſe credam. Erat enim in omnium ferè doctorum manibus; quod probatu facillimum.

34 Χρυσίππου.] De re Dialecticâ plurimos fecit libellos: de nominibus dialecticorum, de conjunctis probabilibus, de connexo, de proloquiis, de iis quæ negantur, de iis quæ dicuntur per privationem, de optimis proloquiis, de differentiâ indefinitorum, de interrogatione, de reſponſione, de categoriis, de ſyllogiſmis, de ſoritis, de definitionibus. Οὕτω δ' ἐπίδοξ⊕ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε δοκεῖν τοὺς πλείστους, ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ Χρυσίππει⊕. Fuit ille vir πολύγραφ⊕, qui compoſuerit volumina ſeptingenta quinque, in quibus acutiſſimè diſputâſſe fertur, ſed jejunè & exiliter. Cicero de Orat. lib. 1. *Etenim videmus iiſdem de rebus jejunè quoſdam & exiliter, ut eum, quem acutiſſimum ferunt Chryſippum, diſputaviſſe.* Strebæus.

35 Χείρονι ἁρμονίᾳ.] Idem etiam, ſed aliquanto mollius, tradit Diogenes Laertius; verba adſcribam: πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι, τὴν λέξιν οὐ κατώρθωσε. Et Seneca lib. 1. de Beneficiis: *Chryſippus quoque, penes quem ſubtile illud acumen eſt, & in imam penetrans veritatem, qui rei agendæ causâ loquitur, & verbis, non ultra quàm ad intellectum ſatis eſt, loquitur.* Tradunt etiam obſcu-

κε λόγους, τῶν ὀνόματος ϗ δόξης ἀξιωθέντων. Καί τοι σπουδάζειν γέ τινες προσεποιήθησαν αὐτῶν ϗ περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὡς ἀναγκαῖον ὂν τῷ λόγῳ, ϗ τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς Συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. ἀλλὰ πολύ τι μᾶλλον πάντες ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν, ϗ οὐδὲ [36] ὄναρ εἶδον, τί ποτ᾽ ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἡδεῖαν ϗ καλὴν τὴν σύνθεσιν.

Ἔγωγ᾽ οὖν, ὅτε διέγνων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτουν εἴ τι τοῖς πρότερον εἴρηται περὶ αὐτῆς, ϗ μάλιστα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλοσόφοις, εἰδὼς τοὺς ἄνδρας οὐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους. δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ᾽ οὐδενὸς εὑρὼν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων, οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον [37] συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν· ἃς δὲ Χρύσιππος καταλέλοιπε συντάξεις διττὰς, ἐπιγραφὴν ἐχούσας, [38] Περὶ τῆς Συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, οὐ ῥητορικὴν [39] θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες ὑπὲρ [40] ἀξιωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε ϗ ψευδῶν, ϗ δυνατῶν ϗ ἀδυνάτων, [41] ἐνδεχομένων τε ϗ μεταπιπτόντων, [42] ϗ ἀμφιβόλων, ϗ ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων, οὐδεμίαν οὔτε χρείαν οὔτ᾽ ὠφέλειαν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις συμβαλλομένων, εἰς γοῦν ἡδονὴν ἢ κάλλος ἑρμηνείας, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὴν σύνθεσιν· ταύτης μὲν τῆς πραγματείας [43] ἀπέστην. Ἐσκόπουν δὲ αὐτὸς

[44] ἐπ᾽

obſcuritate laboràſſe: ſed hodie (quod mireris) apud Gellium lib. 14. cap. 4. hujus extat ſanè quàm elegans fragmentum, è libro Περὶ τοῦ καλοῦ ϗ ἡδονῆς deſumptum.

[36] Ὄναρ.] Abſolutè dicitur, pro καθ᾽ ὄναρ: & verti poteſt, *ne veſtigium quidem ullum.*

[37] Συναχθέν.] Dubito, an συνταχθὲν legi debeat.

[38] Περὶ τῆς συντάξεως.] Inter varia librorum volumina, à Chryſippo conſcripta, cujuſdam Ἐπιγραφὴν recenſet Laertius his verbis, Περὶ τῆς ςυντάξεως τῶν λεγομένων δ´. itemque, Περὶ τῆς ςυντάξεως ϗ ςοιχείων τῶν λεγομένων, πρὸς Φίλιππον, γ´. Hos judicat Ægid. Menagius eoſdem eſſe cum his, quorum meminit Dionyſius. Idemque addit pro eo quod hìc legitur Περὶ τῆς

mine aliquo & famâ cenſentur digni. Et tamen eorum nonnulli hanc etiam partem, utpote quæ ad elocutionem plurimùm conferat, ſe curare videri noluerunt; & quædam præcepta de partium orationis Structurâ ſcriptis ediderunt. Sed omnes quàm longiſſimè à rei veritate aberrârunt, ne ſomnio quidem, quod aiunt, videntes, quid tandem ſit, quod jucundam ſimul & pulcram efficiat compoſitionem.

Cùm itaque in animo mecum ipſe decreviſſem, hunc de principiis eloquentiæ tractatum componere, quærebam an aliquid ab antiquis etiam ſcriptoribus eâdem de re eſſet dictum, & præcipuè à Stoicis philoſophis: novi etenim multam eos homines curam ac ſtudium in verbis explicandis inſumpſiſſe. nam æquum eſt vera de iis teſtari. Sed nihil uſpiam ab ullo eorum, quos honore aliquo dignamur, conſcriptum inveni, ſive id magnum eſſet, ſive parvum, quod noſtræ huic inſtitutæ ſcriptioni accommodum judicaretur. qui verò à Chryſippo relicti ſunt libelli duo, qui *de partium orationis Conſtructione* inſcribuntur, nihil artis Rhetoricæ habent, ſed Dialecticæ, ut ſciunt omnes, qui iſtos perlegerint: de compoſitione Enunciationum, tam verarum quàm falſarum, poſſibilium, & impoſſibilium, contingentium, migrantium, ambiguarum, aliarumque hujuſmodi, quæ nullum commodum, nullam utilitatem virili adferunt eloquentiæ, quò voluptas pariter & dicendi pulcritudo concilietur; quæ ſibi præcipuè aſſequenda proponit ars orationis ſtruendæ: ab hoc propterea me opere abſtinui. Conſideravi autem mecum in animo, ſi quod naturale initium poſſem deprehendere; ſiquidem id in omni re & quæſtione videtur

τῆς Συντάξεως τῶν λεγομένων, δ'. ſcriptum eſſe ε in quibuſdam codicibus calamo exaratis.

39 Θεωρίαν ἐχούσας.] Ἔχουσι lego; errore ex priore ἐχούσας nato.

40 Ἀξιωμάτων.] Cicero Tuſc. Quæſt. lib. 1. *Omne pronunciatum (ſic enim mihi in præſentiâ occurrit, ut appellarem ἀξίωμα: utar poſt alio, ſed ſi invenero melius) id ergo eſt pronunciatum, quod eſt verum, aut falſum.* Idem de Fato: *Non omnis enunciatio, quod ἀξίωμα dialectici appellant, aut vera aut falſa erit.*

41 Ἐνδεχομένων τε.] Si quis pro τὲ malit δὲ, fruatur ſuo judicio. *Sylburg.*

42 Καὶ ἀμφιβόλων.] *Ambiguum eſt, quicquid in duos pluresve ſenſus verti poteſt.*

43 Ἀπέστην.] Huic verbo nominativum εὑρών, qui præceſſerat, referas neceſſe eſt. 44 Ἐπ'

[44] ἐπ' ἐμαυτοῦ γενόμενος, εἴ τινα δυναίμην εὑρεῖν φυσικὴν ἀφορμήν, ἐπειδὴ παντὸς πράγματος καὶ πάσης ζητήσεως αὕτη δοκεῖ κρατίστη εἶναι [45] καὶ ἀρχή. Ἁψάμενος δὲ τινῶν θεωρημάτων, καὶ δόξας ὁδῷ τινι τὸ πρᾶγμα χωρεῖν, ὡς ἔμαθον ἑτέρωσέ ποι ταύτην ἄγουσαν ἐμὲ τὴν ὁδόν, οὐκ ὅποι προὐθέμην, καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστην. Κωλύει δὲ οὐδὲν ἴσως κἀκείνης ἅψασθαι τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι' ἃς ἐξέλιπον αὐτήν, ἵνα μή με δόξῃ τις ἀγνοίᾳ παρελθεῖν αὐτήν, [46] ἀλλὰ μὴ προαιρέσει.

44 Ἐπ' ἐμαυτοῦ.] Ita de Scipione cogitabundo, dum flammas Carthaginis ex adjacenti colle intuebatur, ſcribit Appianus: ἐπὶ πολὺ δ' ἔννους, ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε, καὶ συνιδών. Cicero, *cum contemplor animo.* Mox verò φυσικὴν ἀφορμὴν vertit Schottus, *ſi quod ab ingenio ſubſidium nanciſci poſſem:* Quæ interpretatio quid ſibi velit, equidem neſcio. Dionyſius lib. 1. Antiquit. de urbe Româ; Τῆς ἀοιδίμου γενομένης καθ' ἡμᾶς πόλεως, ἀδόξους καὶ πάνυ ταπεινὰς τὰς πρώτας ἀφορμὰς

ΤΜΗ͂ΜΑ έ.

Τὰ μόρια τοῦ λόγου πῶς ἁρμοστέον.

Ἐδόκει δή μοι τῇ φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἑπομένους οὕτω δεῖν ἁρμόττειν τὰ μόρια τοῦ λόγου, ὡς ἐκείνη βούλεται. Αὐτίκα τὰ ὀνόματα ἡγούμην τάττειν [1] πρὸ τῶν ῥημάτων· τὰ μὲν γάρ, τὴν οὐσίαν δηλοῦν, τὰ δέ, τὸ συμβεβηκός· πρότερον δὲ εἶναι τῇ φύσει τὴν οὐσίαν τῶν συμβεβηκότων· ὡς τὰ Ὁμηρικὰ ἔχει·

" Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον.

καί,

" Μῆνιν ἄειδε, θεά.

καὶ

1 Πρὸ τῶν ῥημάτων.] Nam οὐσίαι, quæ ſubſtantiæ dicuntur, priores ſunt accidentibus. Sed huc planiſſimè reſpexit Quintilianus Inſtit. Orat. lib. nono: *Illa nimia quorumdam fuit obſervatio, ut vocabula verbis, verba rurſus adverbiis, nomina appoſitis, & pronominibus rurſus eſſent priora. Nam fit contra quoque frequenter non indecorè.*

videtur plurimum valere, & eſſe fundamentum. Cùm quædam itaque præcepta attigiſſem, putaremque feliciori quâdam viâ mihi jam res procedere; poſteaquam animadverti me aliò penitus eſſe deductum, non eò autem quò mihi propoſueram, & quò erat veniendum, incepto abſiſtebam. Nihil verò impedit, quò minus illam etiam attingamus diſciplinam, & rationes, eam quare omiſimus, proferamus; ne fortè quiſpiam nos hæc ignorantiâ potius quàm conſilio defugiſſe arbitretur.

ἀφορμὰς λαβούσης; *ab initiis obſcuriſſimis profecta.* Hanc adeò vocem cum ἐπιστήμη conjungit Xenophon in *Oeconom.* alterâ ab initio paginâ; ὁρῶμέν τινας ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμάς; jacto ſcilicet diſciplinarum fundamento.

45 Καὶ ἀρχή.] Pro καὶ ἀρχὴ, forſan rectiùs legerimus ἡ ἀρχή. eo ſcilicet loquendi genere quo infra Sect. 16. μεγάλη τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ φύσις. *Sylburg.*

46 Ἀλλὰ μὴ προαιρέσει.] Particulam negativam non exhibent, nec codex Reg. 1. nec Colb.

SECTIO V.

Quo modo conſtruendæ ſint partes orationis.

VISUM eſt itaque mihi, ducem naturam nobis eſſe ſequendam, & ex illius prorſus arbitrio partes orationis coaptandas. Ac primo quidem nomina verbis præponenda cenſebam; illa rei quippe ſubſtantiam, hæc accidens tantum, connotent: naturâ autem priorem eſſe eſſentiam accidente; quemadmodum illa ſunt Homeri:

" *Verſutum mihi, Muſa, virum cane.*

&,

" *Iram, Diva, cane.*

&,

decorè. Necnon & illud nimiæ eſt ſuperſtitionis, ut quæque ſint tempore, ea facere etiam ordine priora: non quin frequenter ſit hoc melius, ſed quia interdum plus valent ante geſta, ideoque levioribus ſuperponenda ſunt. Verbo ſenſum cludere, multo, ſi compoſitio patiatur, optimum eſt; in verbis enim ſermonis vis eſt.

2 Ἥλιος.]

καί,

" [2] Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπών·

καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἕπεται δὲ τὰ ῥήματα. πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἀληθὴς ἔδοξεν εἶναί μοι. Ἕτερα γοῦν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα, ἐναντίως συντεταγμένα, ἢ ταῦτα συντέτακται, καλά τε οὐχ ἧττον καὶ πιθανά. Τίνα οὖν ἐστι ταῦτα;

" [3] Κλυθί μευ Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη.

καί,

" Ἔσπετε νῦν μοι, μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

καί,

" Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἐν γὰρ τούτοις ἡγεῖται μὲν ῥήματα, ὑποτέτακται δὲ τὰ ὀνόματα· καὶ οὐδεὶς ἂν αἰτιάσαιτο τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὡς ἀηδῆ.

Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἄμεινον ἐδόκουν εἶναι τὰ ῥήματα πρότερα τάττειν τῶν ἐπιρρημάτων. ἐπειδὴ πρότερόν ἐστι τῇ φύσει τὸ ποιοῦν ἢ πάσχον, [4] τῶν συνεδρευόντων αὐτοῖς· τρόπου λέγω, καὶ τόπου, καὶ χρόνου, καὶ τῶν παραπλησίων ἃ δὴ καὶ καλοῦμεν Ἐπιρρήματα· παραδείγμασι χρώμενος τούτοις·

" [5] Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής.

καί,

" Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

καί,

Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐν

[2] Ἠέλιος.] Deſumptus eſt hic verſus ex initio Odyſſ. γ.

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον.

[3] Κλῦθι.] In vulgatis Homeri editionibus legitur κλῦθί μοι: minus bellè locus eſt Odyſſ. δ. Sequens verſus exordium eſt Catalogi navium, Iliad. β. Tertius verò deſumptus eſt Iliad. ω. ℣. 486. *Sylburgius.* † Primus verſus Κλῦθί μευ, occurrit etiam Iliad. ε. ℣. 115. ut aliis locis ubi μοὶ legitur; at initio Iliadis, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.

[4] Τῶν συνεδρευόντων.] Huic certæ ſtabilique ſententiæ quæ ſint conjuncta, explicabo brevi. *Cicero de Finibus.* At *poeta Venuſinus*;

Semper

&c,

" *Sol undam exiliit linquens.*

aliaque his ſimilia: hic etenim præeunt nomina, ſequuntur verba. ratio hæc probabilis, at non vera, mihi viſa eſt. Alia ſiquidem exempla apud eundem poetam ſparſa, cujuſvis eſt oſtendere, quæ prorſus è contrario, atque hæc ſint ordinata, componuntur; nec ideo tamen aut minus pulcra, aut probabilia. Quænam ergo ſunt hæc:

" *Audi invicta Jovis magni me filia, Pallas.*

&c,

" *Dicite jam, Muſæ, cœleſtia tecta tenentes.*

&c,

" *Par ſuperis, memor eſto tui genitoris, Achille.*

His etenim locis præponuntur verba, nominibus ſubſequentibus; nec quiſquam tamen eorum ſtructuram, tanquam injucundam, poteſt incuſare.

Præterea melius etiam mihi videbatur, ut verba adverbiis præponerentur: ſiquidem ita à naturâ comparatum eſt, ut id, quod agit aut patitur, prius ſit aſſidentibus; *modum* dico, *locum*, *tempus*, & quæ his ſimilia, quæ nos Adverbia appellamus; atque hujuſmodi utebar exemplis:

" *Enſe ferit validè: vox horum indigna cietur.*

&c,

" *Lapſa cadit retro, vitamque exhalat in auras.*

&c,

" *Procidit obliquè; manibuſque excuſſa feruntur*
" *Pocula.*

In

Semper in adjunctis, ævoque morabimur aptis.

[5] Τύπτε.] Occurrit hic verſus Iliad. φ. ℣. 20. At in κ. ℣. 413, pro τύπτε legitur κτεῖνε. Sed utroque loco pro ὄρνυτ' in vulgatis Homeri editt. ὦρνυτ' ſcriptum habes: quod multo convenientius eſt; atque ita reponendum curavi; Sequens autem in χ. ℣. 467. Animo derelinquitur Andromache, occiſo Hectore. Tertius ex Odyſſ. χ. ℣. 17. Antinous ab Ulyſſe inter vinum, ſagittâ confixus, in menſam procumbit.

[6] Βόλευς

Ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιῤῥήματα. καὶ τοῦτο πιθανὸν μὲν ὡς τὸ πρῶτον, οὐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς οὐδὲ ἐκεῖνο. καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναντίως ἢ ἐκεῖνα εἴρηται·

" [6] Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

καὶ,

" Σήμερον ἄνδρα φάοσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
" Ἐκφανεῖ.

Ἆρ' οὖν χείρω τι γέγονε τὰ ποιήματα, ὑποταχθέντων ἐνταῦθα τοῖς ἐπιῤῥήμασι τῶν ῥημάτων; Ἔτι [7] καὶ τάδε ᾤόμην δεῖν μὴ παρέργως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις, καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται. οἷά ἐστι ταυτί·

" [8] Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

καὶ,

" Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' οἰστός.

καὶ,

" Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια,
" Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ.

νὴ Δία, φαίη τις ἄν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ οὐχ οὕτω συντεταγμένα ποιήματα, οὐδὲν ἧττον ἢ ταῦτα καλά.

" [9] Πλῆξεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων.

πρότερον γὰρ δήπου τὸ Ἐπανατείνασθαί ἐστι τοῦ Πλῆξαι. καὶ ἔτι, Ἤλασεν

[6] Βοτρυδόν.] Deſumptus eſt hic verſus ex Iliad. β. ℣. 89. alter ex Iliad. τ. ℣. 103.

[9] Καὶ τάδε.] Forſan rectiùs ſingulare τόδε, *hoc*. Sequenti certè verſu convenientius legitur τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται: *ordine priora accipiantur*. Sylburgius. † Quam lectionem pro dandi caſu πρότερα in contextum recepi, auctoritate etiam codicum tum Regii 1. tum Colbertini.

[8] Αὖ ἔρυσαν.] Sæpiſſimè occurrit Iliad. α. ℣. 454, & β. ℣. 422. Verſus ſequens notiſſimus Iliad. δ. ℣. 125. Tertius ex Odyſſ. ζ. deſumptus eſt, ℣. 115. edidi verò ex vulgatis Homeri editionibus; cùm ita Sylburgius exhibet:

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφιπόλου βασιλείου.
Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ.

Nauſicaa cum virginibus pilâ ludens

In hiſce omnibus, poſteriùs ordinantur verbis adverbia. Et hoc etiam veriſimile videbatur, ut & illud ſuperius, non tamen verum, uti neque id erat; etenim à poetâ hæc eadem modo contrario ſunt dicta.

" *Vere racematim volitant per ſlorea rura.*

&,

" *Maturos hodie partus quæ curat, in auras*
" *Educet Lucina virum.*

Ecquid igitur deteriores ſunt hi verſus, in quibus verba ſunt adverbiis ſubjecta? Quinetiam diligenter hæc eſſe obſervanda exiſtimabam; ut quæ tempore priora ſint, priora etiam ordine & loco ſumantur: qualia ſunt hæc;

" *Flexa retro eſt cervix, jugulata; & tergora rapta.*

&,

" *Dat ſtridorem arcus, nervus ſonat, acta ſagitta eſt.*

&,

" *Deinde pilam miſit celerem regina puellæ,*
" *Nec tetigit tamen; æquoream projecit in undam.*

Certiſſimè per deos, dicet aliquis. Sunt tamen verſus quàm plurimi, nec eodem conſtructi ordine, qui dicendi venuſtate his nihil cedunt.

" *Percuſſit manibus ſublatis, ſtipite querno,*
" *Quem capiti impacto projecit vulnere porcæ.*

nam prius elevanda eſt manus, quàm poſſit ictus infligi. necnon illud,

Percutit

dens deſcribitur. Hic luſus Φεννὶς appellabatur, (unde **Tennis** linguâ noſtrâ) quem Suidas ita exprimit; Παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὁπηνίκα ἑτέρῳ προδεικνῦντες, εἶτα ἄλλῳ ἀφιᾶσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φεναχίζοντες. De quo ita Apollonius, 4to *Argon.* ℣. 951:

Σφαίρῃ ἀθύρυσιν περιηγεῖ, τὴν μὲν ἔπειτα
Ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
Ὕψι μεταχρονίην· ἡ δ' ὄυποτε πίλναται ὕδει.

9 Πλῆξεν.] Pro πλῆξεν ἀνασχόμενος, Antiquitatum Romanarum lib. 7, pag. 476, legi Κόψε δ' ἀπαρχόμενος, adnotavi: participium ἀνασχόμενος agnoſcit etiam Euſtathius, & interpretatur ἀνατείνας. *Sylburg.*

Ibid. Πλῆξεν.] Verſus deſumptus ex Odyſſ. ξ. quem duobus verſiculis Latinum feci. agitur de Eumæo ſuem mactante. At apud codices Reg. 1. & Colb. alia occurrit lectio, κόψε κιὼν.

Sequens

Τοῖς ἀρχαίοις πολλὴ ἦν πρόνοια τῆς συνθέσεως.

εἰς ταῦτα ἐξέβην· ὅτι πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν, καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ οὔτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, οὔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, οὔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκῆ συνάπτειν ᾤοντο δεῖν· τέχνη δέ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ. Τίνα δὲ ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα πειράσομαι διδάσκειν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο συνεξευρεῖν· οὐχ ἅπαντα λέγων, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα.

ΤΜΗ͂ΜΑ ς'.

Τῆς Συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία.

ΔΟκεῖ δέ [1] μοι τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι· ἓν μὲν, ἰδεῖν τί μετὰ τίνος ἁρμοττόμενον, πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν [2] ἀναλήψεσθαι συζυγίαν· ἕτερον δὲ, γνῶναι τῶν ἁρμόττεσθαι μελλόντων πρὸς ἄλληλα, πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρεῖττονα φαίνεσθαι ποιήσειε τὴν ἁρμονίαν· τρίτον δὲ, τί δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης, καὶ ἀλλοιώσεως, γνῶναί τε πῶς καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν χρείαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι. Τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται, σαφέστερον ἐρῶ, χρησάμενος εἰκόσι τῶν [3] δημιουργικῶν τεχνῶν τισιν, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· Οἰκοδομικῇ λέγω, καὶ [4] Ναυπηγικῇ, καὶ ταῖς παραπλησίαις. ὅ τε γὰρ οἰκοδόμος, ὅταν πορίσηται τὴν ὕλην, ἐξ ἧς μέλλει κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν, λίθους, καὶ ξύλα, καὶ κέραμον, καὶ τἄλλα πάντα, συντί-

[1] Δοκεῖ μοι.] Wolfius legit, δοκεῖ δή μοι. *Sylburg.* † Initio prioris Sect. Ἐδόκει δή μοι; infrà tamen Sect. 10: δοκεῖ δέ μοι. Atque ita ſententiam repræſentavi, ne inſuavis videretur.

[2] Ἀναλήψεσθαι.] Pro quo codices Reg. 2. & Colb. λήψεσθαι legunt, quæ vox paulo infrà occurrit; & mox Reg. 1. & Colb. κατασκευῆς pro μετασκευῆς, ſed paucis interjectis idem invenies vocabulum.

3 Δημι-

ſum digreſſus: Antiquos ſcilicet, & poetas & rerum geſtarum ſcriptores, tam philoſophos quàm oratores, multum in hâc eloquentiæ parte curæ adhibuiſſe. Illi etenim nec verba verbis, nec membris membra, nec periodos temerè inter ſe committendas eſſe cenſuerunt. Erat autem iis quædam ars, & præcepta, quorum ope ac beneficio, pulcrâ utebantur compoſitione. Quæ autem hæc fuerint præcepta, quantum potero pro facultate ſolertiæ meæ in his rebus inquirendis, edocere conabor; nec tamen dicam omnia, ſed quæ maximè ſint neceſſaria.

Antiqui magnam Structuræ orationis habuerunt curam.

SECTIO VI.

Tria eſſe, quæ ad facultatem ſtruendæ orationis potiſſimum ſpectant.

TRIA ſunt, ut mihi quidem videtur, quæ ſpectant ad facultatem ſtruendæ orationis: primò advertendum eſſe, cui quid connexum pulcram ſoleat accipere & jucundam collocationem: ſecundò ſciendum, quo pacto eorum ſingula quæ ſunt componenda, novâ conformatione efficiant, ut præſtantior junctura orationis videatur: tertiò, paratis vocabulis, eorum quænam aliqua indigeant mutatione; ſive ea ablatio ſit, ſive appoſitio, ſive denique in aliam quamlibet formam traductio; necnon ad rem præſentem quibus modis aptiſſimè ſingula elaborentur. Quam verò poteſtatem eorum unumquodque habeat, à me apertiùs dicetur, adductis ad hæc illuſtranda quarundam artium vulgarium exemplis, quæ ſatis omnibus ſunt notæ; domorum ſtruendarum, naviumque ſcientiam dico, & quæ ſunt iſtiuſmodi. Nam cum ædificatori præſto eſt materia, ex quâ domum oporteat ſtruere,

3 Δημιυργῶν.] Idem Wolfius mavult δημιυργικῶν. *Sylburg.*

Ibid. Δημιυρſικῶν] Wolfii conjecturam in contextu reformando ſecutus ſum, ut quæ ſit certiſſima, & mox ναυπηſικῇ admiſi, emendante Sylburgio.

4 Ναυſικῇ.] Pro ναυſικῇ vereor ne auctor ſcripſerit ναυπηſικῇ, ut conjicere licet è ſequentibus; ὅ τι ναυπηγός. *Sylburg.*

 5 Ἐπὶ

συντίθησιν ἐκ τούτων ἤδη τὸ ἔργον, τρία ταῦτα πραγματευόμενος· ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον ἢ ξύλον ἢ πλίνθον· ἔπειτα, πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον, καὶ [5] ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδρᾶσαι· καὶ τρίτον, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ περικόψαι, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι. ὅ τε ναυπηγὸς τὰ αὐτὰ ταῦτα πραγματεύεται δή.

Παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ συνθήσειν τὰ τοῦ λόγου μόρια. πρῶτον μὲν, σκοπεῖν ποῖον ὄνομα ἢ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων τι μορίων ποίῳ συνταχθὲν, ἐπιτηδείως ἔσται κείμενον, καὶ πῶς οὐκ ἄμεινον· οὐ γὰρ δὴ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα, [6] ὁμοίως πέφυκε διατιθέναι τὰς ἀκοάς· ἔπειτα διακρίνειν, πῶς σχηματισθὲν τοὔνομα ἢ τὸ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων ὁτιδήποτε, χαριέστερον ἱδρυνθήσεται· καὶ [7] πότερον ἑνικῶς ἢ πληθυντικῶς λαμβανόμενα, κρεῖττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐκφερόμενα πτῶσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγίων τινά· καὶ εἴ τινα πέφυκεν ἐξ ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκὰ, ἢ ἐκ θηλυκῶν ἀρσενικὰ, ἢ οὐδέτερα, ἐκ τούτων πῶς ἂν ἄμεινον σχηματισθείη, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων, πότερα κρείττονα ἔσται λαμβανόμενα τὰ ὀρθὰ ἢ τὰ ὕπτια· καὶ κατὰ ποίας Ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρατίστην ἕδραν λήψεται· καὶ ποίας παρεμφαίνοντα διαφορὰς χρόνων, καὶ εἴ τινα τοῖς ῥήμασιν ἄλλα παρακολουθεῖν πέφυκε. Τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν φυλακτέον, ἵνα μὴ καθ᾽ ἓν ἕκαστον λέγω. Ἐπὶ δὲ τούτοις τὰ ληφθέντα δια-

5 Ἐπὶ ποίας.] Malet fortaſſe quiſpiam ſingulariter, ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδρᾶσαι. *Idem.* † Ita repoſui pro plurali πλευράς. Mox etiam in codicibus Reg. 1. & Colb. pro εὔεδρον habes ἑδραῖον, quod præterire nolui.

6 Ὁμοίως.] Vide quæ annotavit Sylburgius ad initium Sectionis duodecimæ.

7 Πότερον ἑνικῶς.] Ita Virgilius partim invidiæ augendæ gratiâ, partim orationis ornandæ, ad numerum pluralem tranſit, lib.

ſtruere, lapides, ligna, tegulæ, ac id genus alia; opus demum ex his conſtituit, hæc tria ſedulò animadvertens: quali nempe cum lapide, ligno, vel latere, qualem deceat lapidem, quale lignum, aut laterem componere: eorum deinde unumquodque; quæ ita aptantur, quo modo oporteat, & quo in latere collocare: tertiò, locari ſi quid non eſt adeò habile, frangendo recidendoque id effingere, dum loco ſuo aptum evadat. Quæ etiam à naupego ſtudioſè obſervantur.

His etiam ſimilia ab iis eſſe præſtanda dico, quibus curæ eſt, ut orationis partes rotundiori formâ componantur. Primum itaque eorum eſt videre, quale nomen aut verbum, aut cæterorum pars alia, quali conjuncta ſcitè ponatur, ita ut nihil ſuprà: (neque enim eſt, ut omnia temerè omnibus appoſita, noſtras pari modo adficiant aures) deinde dijudicare, quo modo nomen aliquod conformatum, aut verbum, aut alia pars quæpiam orationis venuſtius collocetur: numero utrum ſingulari accepta an plurali, meliorem obtineant ſtructuram; rectóne an obliquo caſu prolata; ſi qua etiam ex maſculinis ſoleant in fœminina tranſire, aut ex fœmininis in maſculina, vel neutra, atque inde præſtantiori conformatione effingantur; & cætera his ſimilia. In verbis etiam, rectáne an ſupina uſui ſint commodiora; tum quibus Modis prolata, (quos nonnulli verborum Caſus appellant) optimam ſedem habeant; quas tandem temporum differentias indicantia; ac ſi quid aliud ulterius ſit, quod verbis ſoleat accidere. Hæc verò in cæteris quoque orationis partibus ſunt obſervanda, ne mihi de ſingulis neceſſe ſit dicere. Præterea quæ ſumuntur vocabula, diſcernant ea oportet, ſi quod ex iis aut nomen aut verbum mutatione

lib. 2. Æneid. *Vos aræ, enſeſque neſandi, Quos fugi.* Idem, ne faceret ὁμοιοτέλευτον, maſculino genere uſus eſt:

Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.

Pauci quidem inter Græcos Latinoſque ſcriptores aut ſimiliter deſinentia, aut plura eodem modo declinata, conjungunt vocabula.

Sed hoc loco quod notatu dignum, multa addunt & Reg. 1. & Colb. nec ea à re aliena. Καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδεστέραν. λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς. Pro maſculino ipſe πρεπωδεστέραν dedi, ut cum ſubſtantivo συζυγίαν copuletur.

διακρίνειν, εἴ τι δεῖ μετασκευῆς ὄνομα ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν [8] ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο.

Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστιν, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς [9] σπανιώτερον· γίνεται δὲ καὶ ἐν τούτοις
“ ἐφ' ὁπόσον ἂν ἐγχωρῇ. Ὅ τε γὰρ λέγων,—[10] Εἰς τουτονὶ
“ τὸν ἀγῶνα, προσέθεικέ τι τῇ ἀντωνυμίᾳ γράμμα, τῆς συν-
“ θέσεως στοχαζόμενος. ἄρτιον γὰρ ἦν, Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
“ εἰπεῖν. Καὶ πάλιν ὁ λέγων, Καταιδῶν Νεοπτόλεμον τὸν
“ ὑποκριτὴν, τῇ προθέσει παρεύξηκε τοὔνομα· τὸ γὰρ, Ἰδῶν,
“ ἀπέχρη. ὅ τε γράφων, — Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδημιᾶς
“ ἕνεκ' [11] ἥκειν· ταῖς συναλοιφαῖς ἠλάττωκε [12] μόρια τοῦ λόγου, καὶ παρακέκρουκέ τινα τῶν γραμμάτων. [13] καὶ τὸ Ἐποίησεν, ἀντὶ τοῦ Ἐποίησε λέγων, χωρὶς τοῦ ν· καὶ Ἔγραψε, ἀντὶ τοῦ Ἔγραψεν, λέγων· καὶ Ἀφαιρήσομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀφαιρεθήσομαι, καὶ πάντα τοιαῦτα· ὅ τε Χωροφιλῆσαι λέγων τὸ Φιλοχωρῆσαι, καὶ Λελύτεται λέγων τὸ Λυθήσεται, καὶ τὰ τοιουτότροπα, μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθεῖσαι καλλίους καὶ ἐπιτηδειότεραι.

ΤΜΗ͂ΜΑ

[8] Ἐναρμονιώτερον.] Pro ἐναρμονιώτερον, malet fortaſſe quiſpiam εὐαρμονιώτερον, ut mox ſequitur εὐεδρότερον. *Sylburg.*

[9] Σπανιώτερον] Levem mutationem feci, novâ interpunctione adhibitâ. Antea legebatur, ut puto, minus concinnè; ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεταί τε, καὶ ἐν τούτοις ἐφ' ὁπόσον ἂν ἐγχωρῇ.

[10] Εἰς τουτονί.] Locus deſumptus eſt ex initio orationis Demoſth. περὶ Στεφάνου. idem etiam paulo poſt, Περὶ τούτων δ' ὄντος τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος. Vide Fabium, lib. 9. cap. 4. Utrum volet ſumat compoſitio, *Vitaviſſe*, vel *Vitaſſe*: *Deprehendere*, vel *Deprendere*.

[11] Ἥκειν.] Pro corrupto εἴκειν, ex Demoſthene repoſui ἥκειν. Hunc locum fusè examinat Dionyſius Sect. 25. eſt autem deſumptus ex initio orationis adverſus Ariſtocratem.

[12] Μόρια.]

tione aliquâ indigeat, quò jucundiùs in oratione & æquabiliùs collocetur.

Hujus quidem elementi in poeticâ frequentior occurrit uſus, in ſolutâ verò oratione rarior; quatenus ſcilicet licuerit. " Nam qui, Εἰς τȣ͂τονὶ τὸν ἀγῶνα, *ad hanc ipſam contentionem*, dixit, unam deditâ operâ pronomini appoſuit literam, ſtructuræ " ratione habitâ: integrum enim eſſet, Εἰς τȣ͂τον τὸν ἀγῶνα, " *ad hanc contentionem*, dixiſſe. Rurſum quum ſcribit, Καλιδὼν " Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν, *aſpectô Neoptolemo hiſtrione*, verbum appoſitione auxit; etenim per ſe, Ἰδὼν *viſo*, ſufficeret. Et " qui illud ſcripſit, Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκ' ἥκειν, *Nec propriæ ſimultatis ullius gratiâ me deſcendere*, duplici vocalium eliſione contraxit orationis partes, & quaſdam propria de ſede literas depulit. Et qui Ἐποίησεν pro Ἐποίησε, cum ν dicit: Ἔγραψε pro Ἔγραψεν; & Ἀφαιρήσομαι pro Ἀφαιρεθήσομαι, & quæ his ſimilia. ſic qui Χωροφιλῆσαι eodem uſurpat ſenſu, quo Φιλοχωρῆσαι, *loci alicujus magno teneri amore*; & Λελύσθαι quo Λυθῆσθαι, ac alia hujuſmodi: eo fine dictiones ille conformat, ut ſuo quæque loco poſitæ, ornatiores inde ſibi atque habiliores evadant.

SECTIO

[12] Ἠλάττωκε μόρια.] Formatur ab ἐλαττόω *imminuo*. ſed τὰ articulus ante μόρια, ut arbitror, è contextu excidit. Appoſitè Demetrius Sect. 184. Κἂν μετροειδῆ δὲ ᾖ, τὴν αὐτὴν ποιήσει χάριν. λανθανόντως δέ τοι παραδύεται ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις. Hîc enim carmen habes elegiacum, ſi unam in fine addideris ſyllabam.

[13] Καὶ τὸ, Ἐποίησεν] Locus hic triplici metaplaſmo, mutatione, additione, & tranſpoſitione, ſic videtur interpolandus: Καὶ ὁ Ἐποίησεν ἀντὶ τȣ͂ ἐποίησε λέγων, μετὰ τȣ͂ ν. Καὶ Ἔγραψε ἀντὶ τȣ͂ Ἔγραψεν, χωρὶς τȣ͂ ν. Καὶ Ἀφαιρ. ut ſcilicet omnia hæc nominativa referantur ad unum verbum μετασκευάζει, quod ſequitur. *Sylburg*. † Aliter codex Colb. Καὶ ὅ τε ἐποίησε, ἀντὶ τȣ͂ ἐποίησεν, λέγων.

[1] Καὶ

ΤΜΗΜΑ ζ΄.

Τῶν κώλων ἁρμογὴ, ἡ δευτέρα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης θεωρία.

ΜΙ'Α μὲν δὴ θεωρία τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης, ἡ περὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα μόρια καὶ στοιχεῖα τῆς λέξεως· ἑτέρα δὲ, ὥσπερ καὶ [1] κατ' ἀρχὰς ἔφαμεν, ἡ περὶ τὰ καλούμενα κῶλα, ποικιλωτέρας τε δεομένη πραγματείας καὶ μείζονος, ὑπὲρ ἧς αὐτίκα δὴ πειράσομαι λέγειν, ὡς ἔχω γνώμης. Καὶ γὰρ ταῦτα ἁρμόσαι πρὸς ἄλληλα δεῖ, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα· καὶ σχηματίσαι ὡς ἂν ἐνδέχηται κράτιστα, προσκατασκευάσαι τε, εἴ πού τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ, καὶ εἰ δή τινα ἄλλην κατασκευὴν δέχεται τὰ κῶλα· τούτων δὲ ἕκαστον ἡ πεῖρα αὐτὴ διδάσκει. Πολλάκις γὰρ τουτὶ μὲν τὸ κῶλον τούτου προτεθὲν, ἢ ἐπὶ τούτῳ τεθὲν, εὐστομίαν τινὰ ἐμφαίνει καὶ σεμνότητα· ἑτέραν δέ τινα συζυγίαν λαβὸν, ἄχαρι φαίνεται καὶ ἄσεμνον. ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται, εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι. Ἔστι δή τις παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ λέξις ἐν τῇ Πλαταιέων δημηγορίᾳ πάνυ χαριέντως συγκειμένη, καὶ μεστὴ πάθους, ἥδε·

" Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπὶς, [2] δέδιμεν
" μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε.

Φέρε δέ τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύτην, μεθαρμοσάτω τὰ κῶλα οὕτως·

" Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι
" ἦτε, ἡ μόνη ἐλπίς.

ἆρ' ἔτι μένει τοῦτον τὸν τρόπον ἡρμοσμένων τῶν κώλων, ἡ αὐτὴ

[1] Κατ' ἀρχάς.] Locum ſecundæ Sect. indicat: Ἔστι δὲ τῆς συνθέσεως ἔργα. Sed præcedentem particulam δὲ poſt ἑτέρα, nec codex Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt.

[2] Δέδιμεν.]

SECTIO VII.

Membrorum compoſitio; ſecunda in arte ſtruendæ orationis contemplatio.

HÆC itaque prima eſt commentatio, quæ ad facultatem componendi pertinet; quæ quidem primas circa partes atque elementa verſatur orationis: Altera verò, ut initio dixi, in membris (ita enim vocantur) occupata, fuſiorem multo plenioremque tractatum requirit; de qua tamen quæ ſit animi mei ſententia, jam aggrediar proferre. Hæc etenim inter ſe ita ſunt connectenda, ut cognata videantur & amica: deinde, quantum fieri poteſt, modo ſunt præſtantiſſimo conformanda, adornandaque, ſicubi opus fuerit, minuendo augendoque, ac ſi quem alium apparatum admittant membra: quæ ſingula, ipſa nos docet experientia. Fit enim ſæpe, ut hoc illi membrum præpoſitum, aut ſubjectum, quiddam ſonet rotundius, ac præ ſe ferat gravitatem; ſin aliam accipiat juncturam, ingratum prorſus videatur atque ignobile. Id quod dico, dilucidiùs apparebit, ſi quis in exemplo idem hoc intuitus fuerit. Eſt quædam apud Thucydidem in concione Platæenſium oratio, eleganter admodum conſtructa & plena affectûs, nempe hæc:

"*Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos, unica ſpes noſtra,*
"*parum conſtantes ſitis.*

Age verò, hanc ſi quis conſtructionem ſolvat, & membra ſic componat,

"*Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos parum conſtantes*
"*ſitis, unica ſpes noſtra.*

num adhuc eadem manebit gratia, idem etiam affectus, hoc modo

[2] Δέδιμεν.] In vulgatis exemplaribus eſt δεδίαμεν. Ego cum Stephano δέδιμεν repoſui è Thucydidis exemplaribus: apud quem locus extat lib. 3. p. 102. *Sylburg.* † Edit. Oxon. p. 181. Sect. ζ.

αὐτὴ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; οὐδεὶς ἂν εἴποι. Τί δαὶ εἰ τὴν Δημοσθένους λέξιν ταύτην,

" ³ Τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι,
" τὸ τούτων χάριν ἀποδοῦναι, ⁴ παρανόμων γραφῇ;

εἰ λύσας τις, καὶ μεταθεὶς τὰ κῶλα τοῦτον τὸν τρόπον ἐξενέγκαι,

" Ὁμολογῶν οὖν ἔννομον εἶναι τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα,
" παρανόμων γράφῃ τὸ τούτων χάριν ἀποδοῦναι;

⁵ ἆρ' ὁμοίως ἔσται δικανικὴ καὶ στρογγύλη; ἐγὼ μὲν οὐκ οἴομαι.

[3] Τὸ λαβεῖν.] Sumpta hæc ex Demoſthenis oratione Περὶ Στεφάνου, Sect. λϛ'. Οὐκοῦν ἃ μὲν ἐπέδωκα, ταῦτ' ἐστὶν· ὧν οὐδὲν σὺ γέγραψαι· ἃ δέ φησιν ἡ βουλὴ δεῖν ἀντὶ τούτων γενέσθαί μοι, ταῦτ' ἐσθ' ἃ διώκεις. Τὸ λαβεῖν οὖν: ita ſe habet contextus. Sed notanda eſt εἰ particula, quæ bis in eâdem ſententiâ, perſpicuitatis ſcilicet

ΤΜΗ͂ΜΑ η'.

Τῶν κώλον, καὶ λέξεων σχηματισμός.

Ἡ Μὲν δὴ περὶ τὴν ἁρμογὴν τῶν κώλων θεωρία τοιαύτη· ἡ δὲ περὶ τὸν σχηματισμὸν ποδαπή; ¹ Οὐκ ἔστιν εἷς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ τὰ μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαποροῦντες, τὰ δὲ ὡς πυνθανόμενοι τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέμενοι, τὰ δὲ ἄλλως πως σχηματίζοντες· οἷς ἀκολούθως καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν.

[1] Οὐκ ἔστιν εἷς τρόπος.] Quintilianus lib. 6. cap. 3. *Figuras quoque mentis, quæ* σχήματα διανοίας *dicuntur, res eadem recipit omnes, in quas nonnulli diviſerunt ſpecies dictorum. Nam & interrogamus & dubitamus, & affirmamus, & minamur, & optamus quædam ut miſerantis, & quædam ut iraſcentis.* (leg. miſerantes, iraſcentes.) Vide etiam quæ habet Cicero ad finem lib. 3. de Orat. *Omnis enim motus animi ſuum quendam à naturâ habet vultum,* &

modo membris diſpoſitis? nemo id dixerit. Quin igitur hanc ſi Demoſthenis quoque locutionem,

"*Beneficia igitur accipere legitimum eſſe conſiteris; gratiaſque*
"*ob accepta rependere, id quaſi legibus contrarium reprehendis?*

ſi quis immutaverit, & tranſpoſitis membris hoc modo protulerit,

"*Conſiteris igitur legitimum eſſe accipere beneficia; & quaſi*
"*legibus id eſſet contrarium, reprehendis gratias ob accepta rependere?*

num rebus erit forenſibus æquè apta, æquè contorta? equidem non arbitror.

licet gratiâ, occurrit: Τί δαὶ Εἰ τὴν Δημοσθένους — & mox, Εἰ λύσας. Poſui etiam ex Demoſthene notam interrogationis.

4 Παρανόμων.] Reg. 1. παρὰ νόμον paſſim. *Hudſonus.*

5 Ἆρ' ὁμοίως.[Οὐχ ὁμοίως ἔσται δικανικὴ καὶ στρογγύλη ἡ περίοδος. Reg. 2.

SECTIO VIII.

Membrorum, ac dictionis conformatio.

AC hujuſmodi ea quidem eſt diſciplina, quæ membris aptandis occupatur; qualis verò iſta, quæ in eorundem conformatione verſatur? Non unus eſt dictionum proferendarum modus; nam quædam declarantes eloquimur, quædam dubitantes; alia interrogantes, alia precantes; hæc præcipientes, illa pro conceſſo ſumentes dicimus, alia porro aliis exprimentes figuris geſtibuſque; quibus ut aptam habeat oratio conformationem, operam damus. Multæ autem figuræ

& *ſonum, & geſtum: totumque corpus hominis, & ejus omnis vultus omneſque voces, ut nervi in fidibus, ita ſonant, ut à motu animi quoque ſunt pulſæ.* Et quæ ſequuntur. Eſt autem notiſſimum, Ciceronem cum Roſcio hiſtrione ſolitum fuiſſe decertare, uter pluribus modis eandem ſententiam variaret; alter verbis, alter verò figuratis geſtibus.

Articulum τῆς ante ἐκφορᾶς non exhibent Reg. 1. et Colb.

μαλίζειν. Πολλοὶ δὲ δή τινες [1] σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ [2] καὶ τῆς διανοίας· οὓς οὐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν πολὺς ὁ λόγος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. Οὐ δὴ τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν, τὸ αὐτὸ κῶλον οὕτω σχηματισθὲν, ἢ οὕτως. ἐρῶ δὲ ἐπὶ παραδείγματος. Εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην,

“ Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ' ἐπρέσβευσα, πρεσ-
“ βεύσας δ' ἔπεισα Θηβαίους,

ἆρ' οὕτως ἂν συνέκειτο χαριέντως, ὡς νῦν σύγκειται;

3 Καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους.

4 Πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βουλοίμην λέγειν τῶν σχηματισμῶν, ὅσους τὰ κῶλα ἐπιδέχεται. ἀπόχρη δὲ εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρῆσθαι.

[2] Καὶ τῆς διανοίας.] Horat. de Arte Poeticâ:
Format enim natura prius nos intus ad omnem
Fortunarum habitum, juvat aut impellit ad iram;
Aut ad humum mœrore gravi deducit, & angit:
Post

ΤΜΗΜΑ θ'.

Τῶν κώλων μετασκευή.

ΑΛΛΑ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων ἔνια, τότε μὲν [1] προσθήκας λαμβάνοντα οὐκ ἀναγκαίας ὡς πρὸς τὸν νοῦν, τότε δὲ ἀφαιρέσεις ἀτελῆ ποιούσας τὴν διάνοιαν· ἃς οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ποιοῦσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἵν' ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο· πάνυ ὀλίγου δεῖν οἴομαι λόγου. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσαι, τήνδε τὴν λέξιν, ἣν ὁ Δημοσθένης εἴρηκε, προσθήκῃ πλεονάζειν οὐκ ἀναγκαίᾳ, τῆς ἁρμονίας ἕνεκα;

2 Ὁ

[1] Προσθήκας.] Ita inferius Sect. 22: Οὔτε προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων,

ſtæ dictionis ſunt, quemadmodum & mentis, ita ut ſummatim comprehendi nequeant, ne dicam eſſe infinitas: quas adeò fuſiùs tractare, ſermonis eſſet copioſi, ac ſcientiæ profundioris. Jam verò eandem non habet poteſtatem idem membrum, alio atque alio modo conformatum: id quod exemplo oſtendam. Si ſententiam hanc Demoſthenes hoc modo protuliſſet;

His dictis, legem ſcripſi; ſcriptâ, legationem obii; obitâ legatione, perſuaſi Thebanis.

Adeóne eſſet venuſtè constructa oratio, uti jam conſtruitur?

Nec hæc dixi quidem, ſed non ſcripſi; nec ſcripſi quidem, ſed non obii legationem; nec obii quidem, ſed non perſuaſi Thebanis.

Longa ſanè mihi eſſet oratio, ſi vellem omnia figurarum genera, quas membra admittunt, recenſere. Hæc autem prima veluti rudimenta, inſtituendi gratiâ, ſufficiat tradidiſſe.

Poſt effert animi motus interprete linguâ.

[3] Καὶ ὐκ εἶπον.] Hæc etiam ex oratione toties laudatâ pro *Cteſiphonte* ſunt deſumpta. Quem locum imitatur & Syneſius in Epiſtolâ adverſus Andronicum: *Καὶ ὐκ εἶπε μὲν ὕτως, ὐκ ἐποίησε δὲ, ἀλλὰ Βαβυλώνι@ βασιλεύς.* Sed optime hanc figuràm exprimit Paulus Manutius in Præfat. ad Epiſt. *Neque verò vides tu quidem, ſed non imitaris; aut imitaris quidem, ſed non aſſequeris.*

[4] Πολὺς ἂν εἴη.] Ita in *Antiquit.* lib. 1mo, iiſdem uſus verbis: *περὶ ὧν πολὺς ἂν εἴη λόγ@, εἰ βυλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν.*

SECTIO IX.

Membrorum ornatus.

VERUM enimvero quod varios ornatus quædam recipiant membra, aſſumptis modò adjectionibus, quæ ad mentem ſcriptoris aperiendam non ita ſint neceſſariæ; modò ablationibus, quæ ſenſum loci reddant imperfectum; (quæ ambo non aliam ob cauſam faciunt tam ligatæ quàm ſolutæ orationis ſcriptores, niſi ut jucundior inde evadat harmonia atque elegantior) breviſſimo mihi opus eſſe ſermone arbitror. Quis enim non fateatur locutiònem hanc Demoſthenis, adjectione haud neceſſariâ abundare, idque ſtructuræ ſolummodo gratiâ?

Qui

των, ἵνα ὁ κύκλ@ ἐκπληρώθη, μηδὲν ὀφελύσαις τὸν νῦν, χρωμένη.

[2] Ὁ

“ [2] Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ
“ κατασκευαζόμενος, [3] οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, [4] κἂν μήπω
“ βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ.

Βραχύτερον τοῦ δέοντος ὄν, καὶ οὐχ ἡδὺ ἀκουσθῆναι, τῇ προσθήκῃ ταύτῃ γεγένηται χαριέστερον. Καὶ ἔτι τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ ὁ ἀνὴρ γράφει, τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι;

“ Ἔργων γὰρ εὖ πραχθέντων λόγῳ καλῶς ῥηθέντι
“ μνήμη καὶ κόσμος [5] γίνεται τοῖς πράξασι παρὰ τῶν
ἀκουσάντων.

Πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται, ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖον
“ κῶλον τὸ, Τοῖς πράξασι, πάρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ γένηται. Τί δὲ δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ λεγόμενον τουτί;

“ [6] Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν
“ Δημοκρατίαν καλεῖς.

Τρίκωλον ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινουμένοις, οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἔχεται; ὃ γὰρ οἷόν τε ἦν ἑνὶ κώλῳ περιληφθῆναι τόνδε τὸν τρόπον, Ἐπὶ σαυτὸν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς· τοῦτο εἰς τρία διῄρηται, τῆς αὐτῆς λέξεως, οὐ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα, τοῦ δὲ ἡδίω ποιῆσαι τὴν ἁρμονίαν, πολλάκις τεθείσης· καὶ πρόσεστι πάθος τῷ λόγῳ.

Τῆς

[2] Ὁ γὰρ οἷς.] Περίοδος κατ' εὐθεῖαν, ut ſcholiaſtes Demoſthenis. Eſt autem locus deſumptus ex tertiâ Philippicâ: Ὅστε καὶ Μεγάρων ἁπτόμενον — λύειν φημὶ τὴν εἰρήνην, καὶ πολεμεῖν ὑμῖν· εἰ μὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανήματα ἐφιστάντας, εἰρήνην ἄγειν φήσετε, ἕως ἂν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἤδη προσαγάγωσιν· ἀλλ' οὐ φήσετε, ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγώ. Ita ſe habet locus.

[3] Οὗτος ἐμοί.] Malet fortaſſe quiſpiam adverbium οὕτως, *ſic, hac ratione*. Sylburg. † Nihil opus eſt emendatione; nam in pronomine major eſt emphaſis; eamque lectionem vulgatæ habent Demoſth. editiones.

[3] Κἂν μήπω.] Citat hæc verba Fabius, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ, lib. 9. cap. 4. quem locum nemini non præter Brutum placere arbitratur. In clauſulis, ubi præcipua numeroſæ orationis

"*Qui etenim, quibus ego capiar, ea agit & inſtruit: is bellum*
"*mecum gerit; etſi me nondum vel jaculis, vel ſagittis inceſſerit.*

Quod cùm eſſet brevius quàm oportuerit, nec auditu jucundum, adjectione hac multo factum eſt venuſtius. Præterea & Platonis illam periodum, qua uſus eſt in *Oratione funebri* vir ille admirabilis, expletione dictionis quis non dicat haud neceſſariâ eſſe cumulatam?

"*Rebus ſiquidem bene geſtis, ex ipſo verborum ornatu, ad eos*
"*qui geſſerunt, apud auditores memoria perennis ſplendorque pro-*
"*venit.*

Nihil eſt neceſſe cur id dicatur, niſi ut ultimum hoc membrum, Τοῖς πράξασι, æquale ſit & reſpondeat illis, quæ ſuperiùs ſunt dicta. Quid autem ad id dicam, quod ab Æſchine prolatum eſt?

"*Contra teipſum vocas, contra leges vocas, contra Democratiam*
"*vocas.*

Trimembris oratio in primis celebrata, ejuſdem nonne formæ affinis eſt? Quod enim unico poſſet concludi membro " hoc modo: *Contra teipſum & leges & Democratiam vocas*; id in tria diducitur, eâdem dictione, non alicujus neceſſitatis gratiâ, ſed ut jucundior evadat orationis ſtructura, ſæpius repetitâ: quo factum eſt, ut ei major affectus etiam concilietur.

Atque

nis ſita eſt virtus, plurimum à veteribus laudatur Creticus ante Spondeum: Ita, πᾶσι καὶ πάσαις, &, *Eſſe pro nobis*. Eſt autem illa Ciceronis notiſſima, *eſſe videatur*, quæ Trochæo & Pæone tertio conſtat.

[4] Γίνεται τοῖς πράξασι.] Sed apud Platonis exemplaria non eadem apparet verborum ſtructura: Nam ibi, τοῖς πράξασι γίνεται, verbis tranſpoſitis legitur.

[5] Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς.] Λέξεως σχῆμα ἐκ τῆς ἀναφορᾶς, ut ait Demetrius, qui profert hæc Æſchinis verba in exemplum, Sect. 281. Καὶ δεινότης ἤθροισται ἐκ τῶν τριῶν. εἰδ' εἴποι τις οὕτως, Ἐπὶ σαυτὸν, καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς, ἅμα τοῖς σχήμασιν ἐξαιρήσει καὶ τὴν δεινότητα. Ex Æſchinis oratione contra *Cteſiphontem* locus deſumptus eſt.

[6] Ποιεῖ.]

Τῆς μὲν δὴ Προσθέσεως, ἣ γίνεται τοῖς κώλοις, οὗτος ὁ τρόπος· τῆς δὲ Ἀφαιρέσεως τίς; Ὅταν τῶν ἀναγκαίων τι λέγεσθαι λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, ἀφαιρεθὲν δὲ χαριεστέραν [6] ποιεῖ τὴν ἑρμηνείαν. οἷάπερ ἐστὶν ἐν τοῖς μέτροις τὰ Σοφόκλεια ταυτί·

" Μύω τε καὶ δέδορκα, [7] κἀξανίσταμαι,
" Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος στίχος ἐκ δυοῖν σύγκειται κώλων· τελεία γὰρ ἂν ἡ λέξις ἦν οὕτως ἐξενεχθεῖσα, Πλέον φυ-" λάσσων αὐτὸς ἑτέρους, ἢ φυλασσόμενος ὑφ' ἑτέρων· τὸ δὲ μέτρον ἠδίκητο, καὶ οὐκ ἂν ἔσχεν ἣν νυνὶ χάριν ἔχει. Ἐν δὲ τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τοιαῦτα·

" [8] Ἐγὼ δ' ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα, πάντας ἀφαι-" ρεῖσθαι τὴν ἀτέλειαν, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω.

Μεμείωται γὰρ κἀνταῦθα τῶν δυοῖν κώλων ἑκάτερον· αὐτοτελῆ δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐξήνεγκεν· Ἐγὼ δ' " ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα, ὡς οὐκ ἐπιτηδείων ἔχειν τὴν " ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τοὺς δικαίως αὐτῆς τυ-" χόντας, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω. ἀλλ' οὐκ ἐδόκει τῷ Δημοσθένει πλείονα ποιεῖσθαι λόγον τῆς ἀκριβείας τῶν κώλων, ἢ τῆς εὐρυθμίας.

Ταῦτα δὲ εἰρήσθω μοι περὶ τῶν καλουμένων περιόδων. [9] καὶ γὰρ ταύταις χρὴ ταῖς τε προηγουμέναις, καὶ ταῖς ταύταις ἑπομέναις, οἰκείως συναρμόττειν, ὅταν ἐν ταῖς περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν. [10] οὐ γὰρ πανταχῇ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ θεώρημα τῆς συνθε-

[6] Ποιεῖ.] In ποιεῖ mutatus eſt verbi modus. regula poſtulat ſubjunctivum ποιῇ. *Sylburg.*

[7] Κἀξανίσταμαι.] Grotius in Excerptis pag. 144. legit κἀξεπίσταμαι. Eſt autem incertum, ad quam Sophoclis tragœdiam hi verſus pertineant. Regiæ autem vitæ ſolicitudinem poeta videtur exprimere:

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

[8] Ἐγὼ δ' ὅτι.] Deſumptus eſt hic locus ex initio orationis contra Leptinem. ſed multo aliter ſe habent verba in edit. Lambiniana,

Atque hæc quidem Adjectionis eſt ratio, quæ membris accidit: quænam verò eſt Ablationis? Cum quiddam ſcilicet ex iis, quæ neceſſariò ſunt dicenda, moleſtiâ poſſet afficere & perturbare audientiam; idem ablatum venuſtiorem multo elocutionem reddat. qualia ſunt è verſibus hæc Sophoclea,

"*Conniveo, conſpicio, conſurgo quoque;*
"*Nec ſervor aliis ipſe, quàm ſervo magis.*

Hic enim verſus ſecundus ex duobus conſtat membris, nam perfecta eſſet locutio, ſi hoc modo efferretur: *Magis & ipſe* "*alios ſervo, quàm ab aliis ſervor.* Atqui metrum inde violaretur, nec eam omnino habuiſſet venuſtatem & gratiam, quam nunc habet. Ex ſolutâ verò oratione hæc:

"*Enimvero ne dicam quantopere cum omni æquitate pugnet, ut,* "*dum unum alterumve accuſas, omnes conceſſâ immunitate ſpoliatos* "*velis.*

Eſt enim hoc loco imminutum duorum membrorum utrumque: eſſent autem abſoluta & perfecta, ſi ſic protuliſſet: "*Enimvero ne dicam quantopere cum omni æquitate pugnet, ut dum* "*unum itemque alterum accuſas, ut indignos qui conceſſâ immuni-* "*tate fruantur, omnes, etiam eos qui juſtè conſecuti ſunt, ſpoliatos* "*velis.* Atqui non viſum eſt Demoſtheni, majorem curam & rationem habere membrorum, ea ut exactè eſſent plena, quàm ut numeroſè procederent.

Hæc de periodis, ut vocantur, dicta ſint: nam et eas quæ præcedunt, & quæ conſequuntur, ſibi ipſis accommodatas aptare oportet, quandocunque per periodos oratio erit efferenda. Neque enim in omni loco utilis eſt dictio periodica. Iſta verò

nianâ, atquè ea protulit Dionyſius, ſunt enim hæc: Ἐγὼ δὲ ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντας, πάντα ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεὰν, τῶν ἀδικούντων ἐστὶν, ἐάσω. quanquam ex ſcriptis codicibus κατηγοροῦντα, πάντας, & ἀδίκων Morelius eruerit.

9 Καὶ γὰρ ταύταις.] Legendum arbitror quarto caſu: Καὶ γὰρ ταύτας χρὴ τάς τε προηγουμένας, καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν.

10 Οὐ γὰρ πανταχῇ.] Nam ut pulcherrimè ait Longinus, τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν σοφιστικόν.

συνθετικῆς ἐπιστήμης ἴδιον, πότε δεῖ χρῆσθαι περιόδοις, καὶ μέχρι πόσου, καὶ πότε μή.

ΤΜΗ͂ΜΑ ί.

Τίνων στοχαστέον τῷ τὴν λέξιν εὖ συντιθέναι βουλομένῳ.

Διωρισμένων δή μοι τούτων, ἀκόλουθον ἂν εἴη τὸ λέγειν, τίνα ἐστὶν, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὸν βουλόμενον συντιθέναι τὴν λέξιν εὖ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγχάνοι τις ἂν ὧν βούλεται. Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τοὺς συντιθέντας εὖ μέτρα τε καὶ λόγους, ἥ τε Ἡδονὴ καὶ τὸ Καλόν. ἀμφότερα γὰρ ἐπιζητεῖ ταῦτα ἡ ἀκοὴ, ὅμοιόν τι πάσχουσα τῇ ὁράσει. Καὶ γὰρ ἐκείνη πλάσματα, καὶ γραφὰς, καὶ γλυφὰς, [1] καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρωπίνων ὁρῶσα, ὅταν εὑρίσκῃ τό θ᾽ ἡδὺ ἐνὸν αὐτοῖς, καὶ τὸ καλὸν, ἀρκεῖται, καὶ οὐδὲν ἔτι ποθεῖ. Καὶ μὴ παράδοξον ἡγήσηταί τις, εἰ δύο ποιῶ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίσῃ, εἴ τινα ἡγοῦμαι λέξιν ἡδέως μὲν συγκεῖσθαι, μὴ καλῶς δὲ, ἢ καλῶς μὲν, [2] οὐ μὴν καὶ ἡδέως. φέρει γὰρ ἡ ἀλήθεια τὸ τοιοῦτο, καὶ οὐδὲν ἀξιῶ καινόν. Ἡ δέ τοι [3] Θουκυδίδου λέξις, καὶ ἡ [4] Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου, καλῶς μὲν σύγκειται νὴ Δία, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλαι, οὐ μὴν ἡδέως γε πάνυ· ἡ δέ γε τοῦ Κνιδίου συγγραφέως [5] Κτησίου, καὶ

[1] Καὶ ὅσα.] Hoc ſenſu, ἄλλα poſt ὅσα ſæpius additur: καὶ ὅσα ἄλλα δημιουργήματα. Sed conſulas, ſi tibi otium fuerit, quid de his quæ mox ſequuntur, ſcripſerit Cœl. Rhodiginus Lectionum Antiquar. lib. 25. cap. 3.

[2] Οὐ μὴν καὶ ἡδέως.] Forſan aliquis malet οὐ μὴν ἡδέως γε, ut mox οὐ μὴν ἡδέως γε πάνυ: & οὐ μὴν καλῶς γε ἐφ᾽ ὅσον ἔδει. Sed ſimilis locutio eſt etiam apud Ariſtotelem Polit. 40, 18. (οὐ μὴν μέγ᾽ οὐδὲν ὡς εἰπεῖν. *Sylburg.*

[3] Θουκυδίδου.] Olori filius, Athenienſis. Scriptor denſus, & brevis, rerum explicator prudens, ſententiis creber; qui *de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.* Huic tamen Cicero laudem

verò pertinet diſquiſitio ad facultatem orationis componendæ: Ubi ſcilicet, quatenus, ubi non, utendæ ſint periodi.

SECTIO X.

Quæ ſcriptori bene ornateque orationem compoſituro ſunt advertenda.

QUIBUS adeò ſic definitis, poſtulat ſermonis filum, ut ea jam dicamus, quæ ſibi habeat ſcriptor propoſita neceſſe eſt, qui pulcrâ compoſitione ornare ſtudet orationem; ac quibus præceptis inſtitutiſque idem, quæ animo deſignat, conſequatur. Duo autem ſunt, quæ præcipuè mihi videntur ad finem pertinere, quæ iis ſunt expetenda, qui benè ornatéque orationem ſtruere, ſeu ligatam, ſeu ſolutam, ſedulò operam dánt, *Voluptas* ſcilicet, & *Pulcritudo*; noſtræ etenim aures, ſimile quiddam cum oculis paſſæ, hæc utraque efflagitant. nam dum imagines, picturam ullam, aut ſtatuam, aut ſi qua alia artificum opera oculi intuentur, jucunditate ſimul & pulcritudine in iis repertâ, acquieſcunt illico, nec quicquam amplius requirunt. Nemo autem hoc à me ineptè factum eſſe, & præter omnium opinionem arbitretur, ſi duos faciam fines, & à voluptate ſejungam pulcritudinem: neque adeò abſurdum putet, ſi quaſdam orationes jucundè conſtructas eſſe ſtatuam, non autem pulcrè; pulcrè quaſdam, ſed injucundè. Ipſa etenim hoc probat veritas; nec quicquam novi molior. Thucydidis ſiquidem oratio, & Antiphontis Rhamnuſii, pulcrè per deos, ſi quæ alia, ſed parum jucundè compoſita eſt. Cnidii verò hiſtorici Cteſiæ, & Socratici Xenophontis dictio, quàm maximâ

laudem detrahit numeroſè dicendi: *in Thucydide*, inquit, *orbem modò orationis deſidero, ornamenta comparent*: quemadmodum hoc loco Dionyſius ſuavitatem ei non concedit.

4 Ἀντιφῶντος.] Athenienſis è tribu Rhamnuſiâ. ob eloquentiam & dicendi ſuavitatem *Neſtor* vocatus eſt: & Thucydidem diſcipulum habuiſſe quidam prodiderunt. fuit autem poſt Gorgiam oratoriæ forenſiſque eloquentiæ princeps: ac tandem à triginta Tyrannis occiſus.

5 Κτησίου.] Rerum Perſicarum ſcriptor

ϗ ἡ τοῦ Σωκρατικοῦ [6] Ξενοφῶντος, ἡδέως μὲν ὡς ἔνι μάλιστα, οὐ μὴν καλῶς γε ἐφ' ὅσον ἔδει. Λέγω δὲ κοινότερον, ἀλλ' οὐχὶ καθάπαξ· ἐπεὶ ϗ παρ' ἐκείνοις ἥρμοσταί τινα ἡδέως, ϗ παρὰ τούτοις καλῶς. [7] ἡ δὲ Ἡροδότου σύνθεσις ἀμφότερα ταῦτα ἔχει· ϗ γὰρ ἡδεῖά ἐστι ϗ καλή.

ſcriptor ſanè fabuloſus, Xenophonti æqualis. de quo inſigne eſt Iſ. Voſſii commentum, hunc ſcilicet *non aliunde quàm ex Judæorum Babylone & inter Perſas viventium tapetibus, pleraque iſtæc Indica hauſiſſe portenta.* Credat Judæus Apella. Sed Photii verba, ut qualis fuerit hujus ſcriptoris elocutio innoteſcat, adſcribam. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ συγγραφεὺς σαφής τε ϗ ἀφελὴς λίαν, διὸ ϗ ἡδονῇ αὐτῷ σύγκρατός ἐστιν ὁ λόγος. Κέχρηται δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ ϗ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος, ἀλλὰ κατ' ἐνίας τινὰς λέξεις.

6 Ξενοφ.

ΤΜΗΜΑ ια΄.

Ἡδεῖαν ϗ καλὴν τὴν λέξιν τίνα ποιεῖ.

Ἐξ ὧν δὲ οἴομαι γενήσεσθαι λέξιν ἡδεῖαν ϗ καλὴν, τέτταρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα ϗ κράτιστα, Μέλος, ϗ Ῥυθμὸς, ϗ Μεταβολὴ, ϗ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις Πρέπον. τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν Ἡδονὴν, τὴν ὥραν, ϗ τὴν χάριν, ϗ τὴν εὐστομίαν, ϗ τὴν γλυκύτητα, [1] ϗ τὸ πιθανὸν, ϗ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὑπὸ δὲ τὸ Καλὸν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, ϗ τὸ βάρος, † ϗ τὴν σεμνολογίαν, ϗ τὸ ἀξίωμα, ϗ τὸ πιθανὸν, ϗ τὰ τούτοις ὅμοια. Ταυτὶ γάρ μοι δοκεῖ κυριώτατα εἶναι, ϗ ὥσπερεὶ κεφάλαια τῶν ἄλλων ἐν ἑκατέρῳ. Ὧν μὲν οὖν στοχάζονται πάντες οἱ σπουδῇ γράφοντες μέτρον, ἢ μέλος, ἢ τὴν λεγομένην [2] πεζὴν λέξιν, ταῦτ' ἐστί· ϗ οὐκ οἶδα εἴ τι παρὰ ταῦθ' ἕτερον.

[1] Καὶ τὸ πιθανὸν.] Comma iſtud, ϗ τὸ πιθανὸν, Wolfius in ſuo libro lineis incluſit; forſan quod ei ſuperfluum videretur. *Sylburg.* † Mox etiam τήν τε μεγαλοπρέπειαν, pro τὴν, Reg. 1. & Colb.

[2] Πεζὴν λέξιν.] Hanc vocem πεζὴν nulla dubitatione in contextum

maximâ quidem jucunditate, non tamen eâ, quâ oportuerit, pulcritudine. Hæc quæ dico, in communi velim, non univerſim, accipiantur: ſiquidem non pauca in iſtis ſcriptoribus & ſuavi, & in his pulcrâ compoſitione conſtructa poſſint inveniri. At Herodoti dictio utraſque has continet virtutes: eſt enim & jucunda, & pulcra.

[6] Ξενοφῶν.] Grylli filius, Atheníenſis, non multum abſimilis eſt Cæſari: uterque enim purus eſt, & elegans, ac cum lenitate quâdam fluit: ſed hoc differunt, quod Cæſar gravior aliquanto, Xenophon ſuavior eſt. Quippe ſcriptor hic adeò eſt dulcis, ut Gratiæ ejus ſermonem finxiſſe videantur, quemadmodum Fabius ſcribit. Imo Tullius ipſe in Orat. ait, ſermonem eſſe ei melle dulciorem, Muſaſque ore ejus locutas videri: ac propter hanc ſuavitatem *Muſa Attica* dicebatur. *G. Voſſius*.

[7] Ἡ δὲ Ἡροδότου.] Idem omnes de Herodoto; ſed Dionyſius populari ſuo nonnihil videtur favere.

SECTIO XI.

Quæ ſuavem ſimul, & pulcram orationem conſtituant.

SUNT autem quatuor, ut arbitror, quæ plurimum conducunt, & præcipuam poteſtatem habent, ad orationem & jucundam & pulcram conſtituendam, *Modulatio*, *Numerus*, *Mutatio*, &, hæc tria quod conſequitur, *Decorum*. Sub Voluptate venuſtatem pono, gratiam, ſtylum uberem, ſuavitatem, facultatemque perſuadendi, & cætera iſtiuſmodi: Sub Pulcritudine, magnificum illud dicendi genus, grave, & ſeverum, dignitate ac ſuadelâ plenum, & quæ his ſimilia. Hæc enim mihi videntur eſſe validiſſima, atque cæterorum quodammodo capita, in utroque genere: Atque adeò ea ſunt, quæ ſibi omnes habent deſtinata, quicunque carmina, verſus lyricos, vel ſolutam ſeriò conſcribunt orationem: nec ſcio equidem

textum, auctoritate inductus duorum codicum Reg. 1. & Colb. inſerui; quam et ſenſus & Structura videntur poſtulare. Paulò infrà iidem libri καθ' ἕκαστον.

ἕτερον. Οἱ δὲ πρωτεύσαντες ἐν ἑκατέρῳ τε ϗ ἐν ἀμφοτέροις πολλοί τε ϗ ἀγαθοὶ ἄνδρες. παραδείγματα δὲ ἀμφοῖν καθ' ἑκάστους φέρειν ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἐγχωρεῖ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον· ϗ ἅμα εἴ τι λεχθῆναι περί τινος αὐτῶν καθήκει, ϗ δεήσει του μαρτυριῶν, ἕτερος αὐτοῖς ἔσται καιρὸς ἐπιτηδειότερος, ὅταν τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. νῦν δὲ ταῦτα εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν ἀπόχρη. Ἐπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς διαιρέσεις, ἃς ἐποιησάμην, τῆς θ' ἡδείας συνθέσεως ϗ τῆς καλῆς, [3] ἵνα μοι καθ' ὁδὸν, ὥς φασι, χωρῇ ὁ λόγος.

Ἀκοαῖς ἡδέα τίνα.

Ἔφην δὲ τὴν ἀκοὴν ἥδεσθαι [4] πρώτοις μὲν τοῖς μέλεσιν, ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς, τρίτον ταῖς μεταβολαῖς· ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασι, τῷ πρέποντι. ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν οὐχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην. τίς γάρ ἐστιν, ὃς οὐχ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελῳδίας ἄγεται ϗ γοητεύεται, ὑφ' ἑτέρας δέ τινος οὐδὲν πάσχει τοιοῦτον; ϗ ὑπὸ μὲν τούτων τῶν ῥυθμῶν οἰκειοῦται, ὑπὸ δὲ τούτων διοχλεῖται; Ἤδη δ' ἔγωγε ϗ ἐν τοῖς πολυανθρωποτάτοις θεάτροις, ἃ συμπληροῖ [5] παντοδαπὸς ϗ ἄμουσος ὄχλος, ἔδοξα καταμαθεῖν, ὡς φυσική τις ἐστὶν ἁπάντων ἡμῶν οἰκειότης πρὸς εὐμέλειάν τε ϗ εὐρυθμίαν· κιθαριστήν τε ἀγαθὸν σφόδρα εὐδοκιμοῦντα ἰδὼν θορυβηθέντα ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε, ϗ ἔφθειρε τὸ μέλος· ϗ αὐλητὴν [6] κατὰ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, ϗ αὐτὸ τοῦτο παθόντα, ὅτι ἀσυμφώνως ἐμπνεύσας, ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα, θρυλιγμὸν

3 Ἵνα μοι καθ' ὁδόν.] Cicero de Finibus: *Non quò ignorare vos arbitror, ſed ut ratione et viâ procedat oratio.*

4 Πρώτοις.] Haud ſcio, an πρῶτον legendum ſit, cùm ἔπειτα mox ſequatur, ac deinde τρίτον.

5 Παντοδαπός.] Quâ de re ita Horatius in *Arte:*

Indoctus quid enim ſaperet, liberque laborum
Ruſticus, urbano confuſus, turpis honeſto?

Sed hanc nimiam ſpectatorum elegantiam, ne dicam faſtidium, tangit quoque Cicero in Orat.

Quotus

equidem, an aliud præterea quidpiam reſtet. Multi autem ſunt ac præſtantiſſimi viri, qui & in ſingulis, & utroque egregiè primas meruerunt. Exempla verò utrorumque ſigillatim in præſentiâ afferre, non hujus eſt loci, nè his diutiùs immorantes, tempore abuti videamur; tum ſi quid fortè de iis dicendum, allatiſque opus fuerit teſtimoniis, aliud erit tempus aptius, cùm formas ſtructuræ, dicendique characteras aggrediar delineare: nunc verò de iis hæc ſufficiat dixiſſe. Redeo jam ad diviſionem illam à me antè conſtitutam de jucundâ compoſitione & pulcrâ, ut curſu mihi, quod dicitur, rectiori procedat oratio.

Quæ auribus jucunda.

Dixi itaque oblectari aures noſtras, primùm modulatione, deinde numeris, tertiò permutationibus, ac præcipuè ſupra hæc omnia, decoro. Vera autem me hæc dicere, ipſa teſtis erit experientia, quam arguere poteſt nemo, ut communibus animorum affectibus temerè aſſentientem. Quis enim eſt, qui non ab hoc cantu ducitur, & quâdam demulcetur faſcinatione, ab alio autem nihil tale perſentit? qui numeris hiſce non lenitur, illis turbatus offenditur? Quin egomet in frequentiſſimis etiam theatris, quæ confuſa hominum multitudo, & turba occupat incondita, mihi videbar obſervare, naturalem quandam nobis omnibus ineſſe familiaritatem ad percipiendos concentus & numerorum concinnitates. vidi enim citharœdum optimum, ac magnæ propter artem exiſtimationis, exſibilari à plebe, quòd unam ſolummodo chordam, concentu inde vitiato, diſſonam pepulerat; necnon tibicinem, qui ſummâ perfectione inſtrumentis uteretur, idem quoque paſſum, quòd tibiis minùs eleganter inflatis, aut oris ſpiritu non ſatis

Quotus quiſque eſt, qui teneat artem numerorum, ac modorum? At in his ſi paulum modò offenſum eſt, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant. Idem in Paradoxis: *Hiſtrio ſi paulum ſe movit extra numerum, aut ſi verſus pronuntiatus eſt ſyllabâ unâ brevior, aut longior, exſibilatur & exploditur.* Scilicet ut idem ſcribit ad finem lib. primi de Oratore: *A quibus nihil præter voluptatem aurium quæritur, in iis offenditur, ſimul atque imminuitur aliquid de voluptate.*

[b] Καλὰ τῆς ἄκρας.] Nota hîc καλὰ in ſignificatione τῦ μέλα. *Sylburg.* † Sequenti etiam verſu ἀσυμ-

θρυλισμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε. Καίτοι εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τούτων τὶ ὧν ἐνεκάλει τοῖς τεχνίταις ὡς ἡμαρτημένων, αὐτὸν ποιῆσαι λαβόντα τὰ "ὄργανα, οὐκ ἂν δύναιτο. Τί δήποτε; ὅτι τοῦτο μὲν "[7] ἐπιστήμης ἐστὶν, ἧς οὐ πάντες μετειλήφαμεν· ἐκεῖνο δὲ, "πάθους, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις.

[8] Τὸ δὲ αὐτὸ ϗ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον. ἐθεασάμην ἅμα πάντας ἀγανακτοῦντας ϗ δυσαρεστουμένους, ὅτε τὶς ἢ κροῦσιν ἢ κίνησιν ἢ φωνὴν ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις, ϗ τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίσειεν. Καὶ οὐχὶ τὰ μὲν εὐμελῆ ϗ εὔρυθμα ἡδονῆς μεστά ἐστι, ϗ πάντες ὑπ' αὐτῶν κηλούμεθα· αἱ μεταβολαὶ δὲ, ϗ τὸ πρέπον, οὐκ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν ϗ χάριν, οὐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως [9] διακοῦονται. ἀλλὰ κἀκεῖνα πάνυ κηλεῖ πάντας ἡμᾶς κατορθούμενα, ϗ εἰς πολλὴν ὄχλησιν ἄγει ἁμαρτανόμενα. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι ϗ τῆς ὀργανικῆς μούσης, ϗ τῆς ἐν ᾠδαῖς γοητείας, ϗ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασι διευστοχούσης, μεταβολὰς δὲ μὴ ποιησαμένης εὐκαίρους, ἢ τοῦ πρέποντος ἀποπλανηθείσης, βαρὺς μὲν ὁ κόρος, ἀηδὲς δὲ τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον ἐφάνη. Καὶ οὐκ ἀλλοτρίᾳ κέχρημαι τοῦ πράγματος εἰκόνι. μουσικὴ γάρ τις ἦν ϗ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιστήμη, [10] τῷ ποσῷ διαλλάττουσα τῆς ἐν ᾠδαῖς ϗ ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῷ. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ ϗ μέλος ἔχουσιν αἱ λέξεις, ϗ ῥυθμὸν, ϗ μεταβολὴν, ϗ πρέπον. ὥστε

ϗ

ἀσύμφωνον, ut paulò ſuprà, habet codex Colb.

[7] Ἐπιστήμης] Appoſitè Ovidius in Epiſt. ad Brutum, *lib.* 3. de Ponto.

Non eadem ratio eſt ſentire, & demere morbos:
Senſus ineſt cunctis; tollitur arte malum.

Cicero etiam in tertio de Oratore: *Mirabile eſt, cùm plurimum in faciendo interſit inter doctum & rudem, quàm non multum differat in judicando.*

[8] Τὸ δὲ αὐτό.] Hic nominativus abſolutè poni videtur; vel poſt γινόμενον verbum ἐστὶ ſubauditur. Cujuſmodi ſententia paulò infrà occurrit, pag. 78. Τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ϗ περὶ τοὺς ῥυθμούς. nos autem, commate poſt γινόμενον ſublato, punctum repoſuimus.

[8] Δια-

ſatis compreſſo, extra numerum, ut dicitur, diſcordem ſibilum accinerat: quanquam aliquem ex multitudine imperitum ſi quis juberet, ut, quod in ſummis artificibus peccatum argueret, ipſe idem ſumptis inſtrumentis tentaret, nequaquam " poterit præſtare. Quid ita tandem? quia hoc eſt ſcientiæ, " cujus omnes participes non ſumus; illud verò affectûs, quem " omnibus natura indidit.

Quod idem numeris etiam accidit. vidi unà omnes in theatris indignari, omnes ægrè ferre, cùm pulſum aliquis, aut motum, aut vocem ſuo indiſtinctam ediderat intervallo, numeroſque obſcurârat. Quæ igitur aptâ ſunt modulatione & numero compoſita, non poſſunt non eſſe jucundiſſima, & noſmet iis quàm plurimùm oblectari: ſed tamen mutationes, & decorum fortaſſe parem non habent venuſtatem & gratiam, nec eodem animi affectu ab omnibus exaudiuntur. At verò hæc etiam rectè facta, magnâ nos omnes voluptate perfundunt: eadem, cum peccati aliquid erroriſve acciderit, in multam ſolent perturbationem conjicere: quod omnes fateantur neceſſe eſt. Hoc autem inde colligo, quod tam ex eâ quæ nervis intendatur muſâ, quàm ex melicorum verſuum lenocinio, ſaltationiſque gratiâ, ſi tempeſtivis non utantur mutationibus, aut à decoro paululum aberraverint, etſi in aliis feliciter adminiſtrata, gravis tamen oritur ſatietas, nec minor etiam moleſtia, eò quòd ſubjectæ rei parum videantur congrua. Nec ſimilitudine à re uſus ſum alienâ. Eſt enim muſica quædam & civilium orationum ſcientia: differt autem ab eâ quæ ad cantum inſtrumentaque pertinet, quanti-

9 Διακέονται.] Minùs recte, διοικῶνται, Colb. & mox πάντα Reg. 1. pro πάνυ. Omittunt adeò Reg. 1. & Colb. hanc ſententiam, Τίς γὰρ ὐκ ἂν ὁμολογήσειε;

10 Τῷ ποσῷ διαλλάττ.] Hanc rem fuſiùs explicat Ariſtoxenus; cujus verba è primo *Harmonic. Element.* adſcribam. Πρῶτον μὲν ὖν ἁπάντων, τὴν τῆς φωνῆς κίνησιν διοριστέον τῷ μέλλοντι πραγματεύεσθαι περὶ μέλους, αὐτὴν τὴν κατὰ τόπον. Οὐ γὰρ εἷς τρόπος αὐτῆς ὢν τυγχάνει. Κινεῖται μὲν γὰρ, καὶ διαλεγομένων ἡμῶν καὶ μελῳδούντων, τὴν εἰρημένην κίνησιν. ὀξὺ γὰρ καὶ βαρὺ δῆλον ὡς ἐν ἀμφοτέροις τούτοις ἐστί. αὕτη δ' ἐστιν ἡ κατὰ τόπον, καθ' ἣν ὀξύ τε καὶ βαρὺ γίνεται. ἀλλ' ὐ ταὐτὸ εἶδος τῆς κινήσεως ἑκατέρας ἐστίν.

11 Τὸ

καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκοὴ τέρπεται μὲν τοῖς μέλεσιν, ἄγεται δὲ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δὲ τὰς μεταβολάς, ποθεῖ δ' ἐπὶ πάντων [11] τὸ οἰκεῖον. [12] ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.

Διαλέκτου μὲν οὖν μέλος ἑνὶ μετρεῖται διαστήματι [13] τῷ λεγομένῳ Διὰ πέντε, ὡς ἔγγιστα· καὶ οὔτε ἐπιτείνεται πέρα τῶν τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ἐπὶ τὸ ὀξύ, οὔτε ἀνίεται τοῦ χωρίου τούτου πλεῖον ἐπὶ τὸ βαρύ. οὐ μὴν ἅπασά γε ἡ λέξις, ἡ καθ' ἓν μόριον λόγου [14] ταττομένη, τῆς αὐτῆς λέγεται τάσεως· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν. τῶν δὲ ἀμφοτέρας τὰς τάσεις ἐχουσῶν αἱ μὲν, κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεφθαρμένον ἔχουσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρὺ, ἃς δὴ περισπωμένας καλοῦμεν· αἱ δὲ, ἐν ἑτέρῳ τε καὶ ἑτέρῳ χωρὶς ἑκάτερον, ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκείαν φυλάττον φύσιν. καὶ ταῖς μὲν δισυλλάβοις οὐδὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον· βαρύτητος καὶ ὀξύτητος· ταῖς δὲ πολυσυλλάβοις, οἷαί ποτ' ἂν ὦσιν, ἡ τὸν ὀξὺν τόνον ἔχουσα μία [15] ἐν πολλαῖς βαρείαις ἔνεστιν. Ἡ δὲ ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα, [16] διαστήμασί τε χρῆται πλείοσιν, οὐ τῷ Διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Διὰ πασῶν ἀρξαμένη, καὶ τὸ Διὰ πέντε μελῳδεῖ, καὶ τὸ Διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ Διάτονον, καὶ τὸ Ἡμιτόνιον, ὡς δέ τινες οἴονται, καὶ τὴν [17] Δίεσιν αἰσθητῶς

[11] Τὸ οἰκεῖον.] Τὸ κρεῖττον, mutatâ voce.

[12] Ἡ δὲ διαλλαγή.] Verba hæc exiſtimo in textum Dionyſii aliunde irrepſiſſe. *Bircovius.* † Idem hoc loco aliis verbis tradit Dionyſius, quod ſuperiùs dixerat; τῷ ποσῷ διαλλάττουσα, οὐχὶ τῷ ποιῷ.

[13] Τῷ λεγομένῳ.] Τῶν λεγομένων codex Colb. Sed ex hoc loco obſervat Voſſius, in *de Poematum cantu*; vocem in communi ſermone ut plurimum intra *diapente* ſubſiſtere, ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur, neque majori intervallo infra communem loquendi modum deprimatur. Idem etiam alio loco ſcribit, in cantu latiùs evagari tonos, quàm in recitatione, aut communi ſermone, utpote in quo vitioſum habeatur, ſi vox ultra *diapente*, ſeu tres tonos & ſemitonium, acuatur.

[14] Ταττομένη ἐπὶ τῆς.] Hanc lacunam optimè ſupplevit editio Hudſoniana auctoritate codicum

quantitate ſolummodo, non qualitate. nam in hâc admittunt dictiones modulationem, numerum, mutationem, & decorum: ita ut ibi etiam concentu delectentur aures noſtræ, rapiantur numeris, varietatem amplectentur, atque id adeò præ aliis deſiderent, quod proprium eſt & naturale. fit autem differentia, ratione quantitatis intenſæ remiſſæve habitâ.

In communi ſermone vocis modulatio uno ut plurimum menſuratur intervallo, dicto *Diapente*: ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur ad acutum, neque majori diſtantiâ ad gravem accentum deprimatur. Nec verò omnis dictio, quæ unâ ſcilicet orationis particulâ effertur, unâ eâdemque pronuntiatur intenſione; ſed alia acutâ, alia gravi, alia denique utrâque. Quæ verò utramque intenſionem admittunt, earum nonnullæ in unâ ſyllabâ commiſtum habent cum acuto gravem, qui vocantur accentus circumflexi; quædam alio atque alio loco ſeorſim utrumque habent, qui propriam per ſe poteſtatem conſervant. Et quidem in diſyllabis nullus in medio locus eſt aut gravi, aut acuto accentui; ſed in polyſyllabis, qualeſcunque tandem fuerint, una eſt inter multos graves, quæ acutum habet accentum. Quæ verò fidibus, & lyricorum inſtrumentis aptatur muſa, intervallis utitur pluribus, nec intra *Diapente* ſubſiſtit: ſed ſumpto à *Diapaſon* initio,

dicum Reg. 1. & Colb. Antea legebatur, ταττομένη ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν, nullo planè ſenſu.

Ibid.] Ante ἐπὶ τῆς, inſerendum videtur ἡ μέν: vel pro ſequenti ἡ δὲ, reponenda disjunctiva ἢ *aut*. *Sylburg*.

[15] Ἐν πολλαῖς βαρείαις.] Nam in omni ſyllabâ, ut loquuntur Grammatici, ubi nullus eſt accentus, gravis ſubintelligitur. Sed verſu præcedenti, εἰ καὶ ποτ' ἂν ὦσιν, Reg. 1. & Colb.

[16] Διαστήμασι.] Diſcrimen illud, quo alter φθόγγος acutior eſt, alter gravior, appellatur διάστημα. Eſt autem φθόγγος, vox ſimplex, & utcunque miſſa. Cenſorinus cap. x: conſule Macrobium in Somn. Scip. cap. 1, lib. 2. ubi fuſiùs hæc omnia explicantur. Vide & Ariſtoxenum lib. 1. Harmon. Element. ubi differentiam tradit inter φωνὴν συνεχῆ & διαστηματικήν.

[17] Δίεσιν.] Quid δίεσις, quæ & λεῖμμα à Platone appellatur, docent muſici, & inprimis Vitruvius lib. 5, cap. 4. τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. *Suidas*.

[17] Στίσα.]

σθηλῶς. Τάς τε λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ, καὶ οὐ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, ὡς ἐξ ἄλλων τε πολλῶν δῆλον, καὶ μάλιστα τῶν Εὐριπίδου μελῶν, ἃ πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν·

" Σῖγα [18] σῖγα λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης
" Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε.
" Ἀπὸ πρόβατ᾽ ἐκεῖσ᾽, ἀπόπροθι κοίτας.

Ἐν γὰρ δὴ τούτοις, τὸ Σῖγα σῖγα λευκὸν, ἐφ᾽ ἑνὸς φθόγγου μελῳδεῖται, καί τοι τῶν τριῶν λέξεων ἑκάστη βαρείας τε τάσεις ἔχει καὶ ὀξείας. Καὶ τὸ Ἀρβύλης, [19] ἐπὶ μέσῃ συλλαβῇ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει, ἀμηχάνου ὄντος ἓν ὄνομα δύο λαβεῖν ὀξείας. καὶ τοῦ Τιθεῖτε, βαρυτέρα μὲν ἡ πρώτη γίνεται, δύο δὲ μετ᾽ αὐτὴν ὀξύτονοί τε καὶ ὁμόφωνοι· τοῦ Κτυπεῖτε, ὁ περισπασμὸς ἠφάνισται. μιᾷ γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται τάσει. καὶ τὸ, Ἀποπρόβατε, οὐ λαμβάνει τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προσῳδίαν ὀξεῖαν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν καταβέβηκεν ἡ τάσις τῆς τρίτης.

Τὸ δ᾽ αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τοὺς ῥυθμούς. Ἡ μὲν γὰρ [20] πεζὴ λέξις οὐδενὸς οὔτε ὀνόματος οὔτε ῥήματος βιάζεται τοὺς

[18] Σῖγα.] In vulgatis Euripidis editionibus aliter leguntur hi verſus; ibi enim choro tribuuntur hi duo: Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης, Τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μήδ᾽ ἔστω κτύπος: & Electræ hi, Ἀπὸ πρόβατ᾽ ἐκεῖσ᾽, ἀπὸ πρό μοι κοίτας: quod adnotavit etiam Stephanus. Porro λευκὸν ἴχνος in Dionyſii exempl. dici videtur obſcurum veſtigium, & levi pede impreſſum: quia ſcilicet profundiora præ ſe ferunt aliquid nigredinis, ut omnia loca profundiora. at φωνὴν λευκὴν dici τὴν εὐήκοον, tradit in Organo Ariſtoteles pag. 286, & 287. *Sylburg.* Λεπτὸν confirmat etiam MS. Bodl.

Ibid. Σῖγα.] Extat locus in Euripidis *Oreſte*, quem ita exhibet editio Barneſiana:

Χο. Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μήδ᾽ ἔστω κτύπος.
Ηλ. Ἀπὸ πρόβατ᾽ ἐκεῖ——σ᾽, ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

Cavet Electra, nè furiis Oreſtes agitatus è ſomnis excitetur; itá ut malè Electræ verba, quemadmodum docti adnotârunt, adſcribantur choro. Idem adeò ſentiebat, qui argumentum hujus fabulæ ſcripſit: Ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ

initio, per *Diapente* concinit, & *Diateſſaron*, & extentum illud genus; *Diatonon* dictum, cum *Semitonio*, ac ipſam ſenſili etiam, ut quidam putant, *Dieſin* diſcrimine. Dictiones præterea concentui ſubmittendas poſtulat, non autem dictionibus concentum; quod cùm ex multis aliis apparet, tum præcipuè ex hoc Euripidis cantico, quo, fecit in *Oreſte*, ut ad chorum uteretur Electra:

" *Tacitè, tacitè candidum ſoleæ veſtigium*
" *Ponite, ſtrepitum ne edite.*
" *Procul abite hinc, procul à lecto.*

Nam in his, Σῖγα σῖγα λευκὸν, uno vocis ſono proferuntur; tres illæ licèt dictiones, ſuas unaquæque, tam acutas quàm graves habeant intenſiones. Et vox Ἀρϐύλης præterea, eundem & in mediâ & tertiâ ſyllabâ tonum habeat: etſi fieri minimè poteſt, ut una dictio duos habeat acutos. Quin & vocabuli Τίθεῖτε, prima gravior eſt ſyllaba; duæ autem quæ ſequuntur, acutum habent accentum eundemque ſonum: hujus denique Κτυπεῖτε, circumflexus obſcuratur; unâ etenim ſyllabæ duæ extenſione proferuntur: atque adeò vox Ἀποπρόϐαῖε, mediæ ſyllabæ acutum accentum non recipit, ſed in quartam uſque ſyllabam tertiæ rejicitur intenſio.

Quod

τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα, λεπῖὸν ἴχνος ἀρϐύλης. Sed pro κοίτας, codex Regiæ Societatis habet λέχυς, teſtante eruditiſſimo *Joanne King*, qui nuperrimè tres fabulas Euripidis edidit; quod cum ſequente Antiſtrophe meliùs videtur quadrare. Eſt autem σῖγα (licet aliter Sylburgius) idem cum σιγῇ *tacitè*; cujus ultima corripitur, ut faciliùs ab imperat. σῖγα *tace*, diſtinguatur.

——Δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
Πέφραδεν· οἱ δαὶ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.

Apollonius *Argon.* 1mo.

19 Ἐπὶ μέση.] Rectiùs arbitror pro ἐπὶ, legatur ἔτι, *inſuper, præterea*. Καὶ τὸ Ἀρϐύλης ἔτι, μέση.

20 Πεζὴ λέξις.] Inſigne teſtimonium. Nihil ſanè apertiùs dici poteſt, contra receptam apud nos accentuum rationem, eorumque uſum. Eſt autem ſuus ex his etiam (ſeu iis potius, quos veteres adhibuerunt) Accentibus ſermoni cantus, ſed paucis opinor notus. Λέγεται γὰρ δὴ καὶ λογῶδές τι μέλος, τὸ συγκείμενον ἐκ τῶν προσῳδιῶν, τὸ ἐν τοῖς ὀνόμασι. Φυσικὸν γὰρ τὸ ἐπιτείνειν καὶ ἀνιέναι ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Ariſtoxenus.

21 Πῆ

τοὺς χρόνους, οὐ δὲ μετατίθησιν· ἀλλ' οἵας παρείληφε τῇ φύσει τὰς συλλαβάς, τάς τε μακρὰς καὶ τὰς βραχείας, τοιαύτας φυλάττει. ἡ δὲ ῥυθμικὴ καὶ μουσική, μεταβάλλουσιν αὐτὰς μειοῦσαι καὶ αὔξουσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τἀναντία μεταχωρεῖν. οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς διαφορᾶς, ᾗ διαφέρει μουσικὴ λογικῆς, λοιπὸν ἂν εἴη κἀκεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, κἂν ἡδέως διατιθῇ τὴν ἀκοήν, εὐμελὲς λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελές· ἡ δ' ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος.[21] πῇ δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων, ταῦτα κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν ἐρῶ. Νυνὶ δὲ τὰ ἀκόλουθα ἀποδοῦναι πειράσομαι, πῶς ἂν γένοιτο λέξις πολιτικὴ[22] παρὰ τὴν σύνθεσιν, ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν, κατά τε τὰ μέλη τῶν φθόγγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κατὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεθέμην τὰ κεφάλαια.

[21] Πῇ δὲ διαφέρουσιν.] Codex Colb. Πῇ δὲ διαφέρει ταῦτα, κατὰ τὸν; nec ſanè diſplicet. Sed hanc rem duabus poſtremis Sectionibus fuſiùs tractat.

[22] Παρὰ

ΤΜΗΜΑ ιβʹ.

Πολιτικὴ λέξις πῶς τῇ συνθέσει τὴν ἀκρόασιν ἡδύνει.

ΟΥΧ [1] ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως διατιθέναι τὴν ἀκοήν· ὥσπερ οὐδὲ τὴν ὁρατικὴν αἴσθησιν

[1] Οὐχ ἅπαντα.] Conjunctionis ellipſis ſimilis, ſuprà quoque notata eſt ad Sect. 2. Ἡ σύνθεσίς ἐστι. Pro ſequenti autem ὁμοίως, in Aldinâ editione ſpatium eſſe vacuum, propter tachygraphicum compendium à librariis ignoratum, adnotat Henricus Stephanus Schediaſmatum libro 2. cap. 14. Idem de aliis tribus locis ibidem adnotat: quorum primus extat infrà, Sect. 14. δύ-

Quod idem ſolet etiam numeris accidere. nam oratio ſoluta neque nominis neque verbi ullius tempora, vi illatâ, perturbat, vel loco movet: ſed & longas & breves ſyllabas, ſicuti à naturâ acceperit, eaſdem conſervat. Has verò rythmicorum & muſicorum ſcientia, minuendo augendoque immutat, ita ut ſæpiſſimè in contraria deventum ſit: etenim ſyllabis non exigit tempora, ſed temporibus ſyllabas.

Oſtenſo jam, quâ differt à ſermone communi Muſica, reſtat ea quoque à nobis ut dicantur; quòd vocis modulatio, (non quæ in cantu verſatur, dico, ſed quæ ad nudam ſolutamque orationem pertinet) etiamſi auribus noſtris ſe ſuaviter inſinuat, canora jure vocari poſſit, non autem cantus: quæ verò in partium orationis temporibus, habitâ proportione, ad menſuram verſuum lyricorum ſe exigit, numeroſa itidem, non tamen numeris adſtricta. Quænam verò ſit earum differentia, ſuo dicetur loco. Sed jam quæ ordine ſequuntur, ea mihi curæ erit exponere; quali nempe verborum compoſitione ita illuminetur oratoria dictio, ut ea tam vocum modulatione, quàm numerorum æquabilitate, variis adeò mutationibus, & decoro rei ſubjectæ accommodato, noſtris auribus jucundam afferat delectationem. Hæc enim capita mihi explicanda propoſui.

22 Παρὰ τὴν σύνθεσιν.] Παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν, Reg. 1. & Colb.

SECTIO XII.

Quâ compoſitione oratoria civiliſque dictio, audientiæ grata ſit & jucunda.

NON omnes à naturâ ſolent orationis partes eâdem ratione auditum afficere; ſicuti neque viſum ea omnia,

ναλαι δὲ ὐκ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα. ſecundus, Sect. 15. πλὴν ὐχ ὁμοίως: tertius, Sect. 21. ὐχ ὁμοίως αὐτὰ συντίθεμεν. Rurſum eandem edit. Ald. eo in loco qui ſuprà exſtat Sect. 6: Οὐ γὰρ δὲ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα, ὁμοίως πέφυκε διατιθέναι τὰς ἀκοάς: pro ὁμοίως, habere ὤν, per ejuſdem compendii ignorationem, adnotat ibidem idem Stephanus. *Sylburg.*

 ² Τραχεῖ

αἴσθησιν τὰ ὁρατὰ πάντα, οὐδὲ τὴν γευστικὴν τὰ γευστά, οὐδὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τὰ κινοῦντα ἑκάστην. ἀλλὰ καὶ γλυκαίνουσί τινες αὐτὴν ἦχοι, καὶ πικραίνουσι καὶ τραχύνουσι, καὶ λεαίνουσι, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιοῦσι περὶ αὐτήν. Αἰτία δὲ ἥτε τῶν γραμμάτων φύσις, ἐξ ὧν ἡ φωνὴ συνέστηκε, πολλὰς καὶ διαφόρους ἔχουσα δυνάμεις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν πλοκὴ παντοδαπῶς σχηματιζομένη. Τοιαύτην δὴ δύναμιν ἐχόντων τῶν τῆς λέξεως μορίων, ἐπειδὴ μεταθεῖναι τὴν ἑκάστου φύσιν οὐχ οἷόν τε, λείπεται τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ παραθέσει συγκρύψαι τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν, [2] τραχέσι λεῖα μίσγοντα, καὶ σκληροῖς μαλακά, καὶ κακοφώνοις εὔφωνα, καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, καὶ βραχέσι μακρά, καὶ τἄλλα τὸν αὐτὸν τρόπον εὐκαίρως συντιθέντα, καὶ μήτε ὀλιγοσύλλαβα πολλὰ ἑξῆς λαμβάνοντα· κόπτεται γὰρ ἡ ἀκρόασις· μήτε πολυσύλλαβα πλείω τῶν ἱκανῶν, μηδὲ δὴ ὁμοιότονα παρ' ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνοις. Χρὴ δὲ καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνοματικῶν ταχὺ [3] μεταλαμβάνειν· [4] μηκυνόμεναι γὰρ ἔξω τοῦ μετρίου, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς· καὶ τὴν ὁμοιότητα διαλύειν, συνεχῶς ὀνομάτων τινῶν ἑξῆς τιθεμένων πολλῶν ῥημάτων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, τὸν κόρον [5] φυλαττόμενον· σχήμασί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς [6] διαμένειν, ἀλλὰ θαμινὰ μεταβάλλειν, καὶ τρόπους μὴ τοὺς αὐτοὺς ἐπεισφέρειν, ἀλλὰ ποικίλλειν· μηδὲ δὴ ἄρχεσθαι πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὰ αὐτά, ὑπερτείνοντα τὸν ἑκατέρου καιρόν.

[2] Τραχέσι λεῖα.] Fabius idem præcipit, lib. 9, cap. 4. *Miſcendi ſunt pedes, curandumque ut ſint plures qui placeant, & circumfuſi bonis deteriores lateant. Nec verò in literis ſyllabiſque natura mutatur, ſed refert, quæ cum quâ optimè coëat.*

[3] Μεταλαμβάνειν.] *Corripere, ſynarpáſai,* ſeu ἀλλάσσειν. Paulo poſt pro πολλῶν ῥημάτων, πολλῶν τε forſan legendum, commate poſt τιθεμένων poſito: ſeu, ἑξῆς τιθεμένων πολλῶν, ῥημάτων τε, καὶ τῶν. Ita enim legenti omnia multo erunt clariora.

[4] Μηκυνόμεναι.] Quale iſtud poetæ Dithyrambici, Ἑρμοκαϊκόξανθος, ab Ariſtotele prolatum: ideoque illud Pacuvii reprehendit Fabius:

Καὶ

Nerei

nia, quæ adſpectu ſentiuntur; neque guſtandi facultatem, quæ guſtu percipi poſſunt; nec alios ſenſus, quæ ſingulos eorum movent. etenim ex ſonis alii deliniunt, alii etiam exacerbant aures noſtras, ſuâque aſperitate perſtringunt, alii molliunt, & varios omnino affectus excitant. Cujus rei cauſa eſt, tam literarum natura è quibus vox conſtituitur, quæ multas variaſque poteſtates habet, quàm multiplex ſyllabarum copulatio, diverſis modis conformata. Cùm eam itaque vim habeant orationis partes, nec in noſtrâ poteſtate ſit earum naturas immutare, ſupereſt ut miſturâ, temperatâ poſitione, ac ſitu aſperitatem, earum nonnullis quæ videtur ineſſe, occultemus; levia miſcentes aſperis, duris mollia, ſonora malè ſonantibus, prolatu facilia difficilioribus, longa brevibus, cæteraque omnia pari ratione concinnè componentes, ut neque paucarum ſyllabarum dictiones multas ordine aſſumamus, (nam inde offenduntur aures noſtræ) neque plures ex polyſyllabis, quàm neceſſe ſit, aut quæ ſunt ejuſdem accentûs, aut temporum ſimilium. Quin & nominum caſus ſubinde oportet correptos dare: nam plus æquò producti in longitudinem, graviſſimè auribus inſultant: ſimilia etiam ne occurrant, cavendum eſt, multis inter ſe nominibus ordine, aut verbis, reliquiſve orationum partibus, temerè conjectis, vitandæ ſatietatis gratiâ. Nec iiſdem loquendi formulis immorandum, quas ſubinde nos debemus mutare; nec iiſdem continuò, ſed variis figuris utendum eſt; neque principia ſunt ab iiſdem ſæpius ſumenda, nec cum ſimilibus deſinendum, obſervata utriuſque opportunitate. Nemo

Nerei
Repandiroſtrum incurvicervicum pecus.
Mox verò προϊςαίλαι Colb: atque ita *Antiquit.* lib. 1mo, προϊςάμεναι eodem ſenſu habet codex Vat: ubi de ſcriptis parum elegantibus agit Dionyſius, pari uſus locutione; μονοειδεῖς ἐκεῖναί τι καὶ ταχὺ προσιςάμεναι τοῖς ἀκούουσιν.

[5] φυλατlόμενον] Reg. 1. & 2. φυλατlομένυς numero plurali, atque ita in præcedentibus maluerim; quanquam infrà ſingulari quoque utatur.

[6] Διαμένειν.] Forſan legendum ἐνδιαμένειν. *Sylburg.* † Ita διαlρίβειν apud Lucianum in *de Conſcrib. Hiſt.* quanquam Marcilius ἐνδιατρίβειν maluerit: τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόνlων καὶ ςραlηγῶν διαlρίβουσι.

 [7] Τὸν

Καὶ μηθεὶς οἰηθῇ με καθάπαξ ταῦτα παραγγέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἴτια διὰ παντὸς ἐσόμενα, ἢ τοὐναντίον ὀχλήσεως· οὐχ οὕτως ἀνόητός εἰμι. οἶδα γὰρ ἐξ ἀμφοῖν γινομένην πολλάκις ἡδονὴν, τοτὲ μὲν ἐκ τῶν ἀνομοίων, τοτὲ δὲ “ἐκ τῶν ὁμογενῶν. ἀλλ' ἐπὶ πάντων οἴομαι δεῖν [7] τὸν καιρὸν ὁρᾶν.” οὗτος γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κράτιστον μέτρον. Καιροῦ δὲ οὔτε ῥήτωρ οὐδεὶς, οὔτε φιλόσοφος [8] εἰς τόδε χρόνου τέχνην ὥρισεν. οὐδ' ὅσπερ πρῶτος ἐπεχείρησε περὶ αὐτοῦ γράφειν, [9] Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, οὐδ' ὅ, τι λόγου “ἄξιον ἔγραψεν· οὐδὲ ἔχει φύσιν τὸ πρᾶγμα [10] εἰς καθολικὴν καὶ ἔντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν·” οὐδ' ὅλως ἐπιστήμῃ θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξῃ. Ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες, ἄμεινον τῶν ἄλλων εὑρίσκουσιν· οἱ δὲ ἀνάσκητον ἀφέντες, [11] σπανιώτερον, καὶ ὥσπερ ἀπὸ τύχης.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπω, ταῦτ' οἴομαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει, τὰ μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως· τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ μαλάττεται, καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις [12] αὐτὴν γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν· οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ φρόνιμοι [13] στρατηλάται κατὰ τὰς τάξεις τῶν στρατευ-

7 Τὸν καιρὸν ὁρᾶν] Πάντα γὰρ καιρῷ καλὰ, ut ait Sophocles in *Oedipo Tyranno*. Vide hac de re quid ſcripſit Quintilianus, lib. 11. cap. 1.

8 Εἰς τόδε χρόνου.] Εἰς τὸ λέγειν τέχνην ὥρισεν, ita Reg. 1. & Colb. iidem codices mox πρῶτον ἐπεχείρησε.

9 Γοργίας.] Rhetor & Sophiſta, ex oppido Siciliæ Leontino: qui de omni re quæcunque in diſceptationem quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum profitebatur; iſque princeps ex omnibus auſus eſt in conventu poſcere, quâ de re quiſquis vellet audire. cui tantus honos habitus eſt, ut Delphis aureâ donaretur ſtatuâ. *Centum & ſeptem complevit annos; neque unquam*, ut ait Cicero, *in ſuo ſtudio atque opere ceſſavit.*

10 Εἰς καθολικήν.] Obſerva hanc vocem καθολικὴν, apud Theologos ſatis

Nemo autem arbitretur me hæc in univerſum præcipere, tanquam perpetuò eſſent delectationem, alia verò moleſtiam, allatura: non ſum adeò demens. Novi etenim ex utriſque ſæpe conflatam voluptatem, modò ex diſſimilibus, modò ſimilibus; ſed rerum opportunitatem præcipuè advertendam eſſe cenſeo: eſt enim tam jucundi, quàm injucundi menſura præſtantiſſima. nec tamen aut rhetorum quiſpiam, aut philoſophorum, huc uſque *Opportunitatis* artem definivit; neque ipſe Gorgias Leontinus, qui primus de eâ ſcribere aggreſſus eſt, quicquam alicujus momenti protulit. Neque ita ſanè res eſt à naturâ comparata, ut in generalem poſſit atque artificioſam comprehenſionem cadere. nullâ etenim omnino ſcientiâ, opinione duntaxat, percipi poteſt *Opportunitas*. Quâ in re quicunque diu & frequentiſſimè ſe exercuerunt, eam aliis multo feliciùs adinveniunt; dum ii contra, qui inexercitatam omiſere, longè longéque rariùs, idque non niſi fortuitò, aſſequuntur.

Ut verò & de cæteris pariter loquar, hæc illi in collocatione obſervanda cenſeo, qui auribus placere ſtudeat: ut verba ſuavi modulatione temperata, numeroſa, ac ſonora, quibus egregiè delinitur audiendi ſenſus, & ſumma voluptate perfunditur, ſibi invicem connectat; aut ſi quorundam ea non fuerit natura, potentioribus paſſim immiſceat, quæ valeant aures noſtras miris affectibus exercere; ut illorum venuſtate

ſatis celebrem; neque enim ab ullo antiquiore facilè reperies. Sed Ciceronem adeamus, lib. primo de Oratore. *Eſt definitio earum rerum, quæ ſunt ejus rei propriæ, quam definire volumus, brevis & circumſcripta quædam explicatio. Opportunitatis* verò, ut ipſe ſcribit eodem libro, *nulla eſt definitio: Quod tamen unum id eſſe, quod tradi arte non poſſit.*

[11] Σπανιώτερον.] In vulgatis editionibus ſcriptum eſt σπανιωτέραν, *rariorem*. noſtrum adverbium σπανιώτερον, meliùs quadrat ad præcedens ἄμεινον. *Sylburg.*

[12] Αὐτὴν γοητεύειν.] Τὴν αἴσθησιν, *audiendi ſenſum.*

[13] Στρατηλάται.] Fortaſſe ad hos poetæ verſus, Iliad. δ. ϟ. 297. alludit:

Ἱππῆας μὲν πρῶτα ϰ̀ ἐσθλοὺς,
Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς
μέσσον ἔλασσε.

Eadem uſus eſt ſimilitudine & Cicero in *de claris Oratoribus:*

στρατευμάτων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεται αὐτοῖς οὐδὲν τῆς δυνάμεως μέρος ἄχρηστον. [14] Διαναπαύειν τε καὶ ταυτότητά φημι δεῖν, " μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέροντα. καὶ γὰρ ἡ μεταβολὴ " παντὸς ἔργου [15] χρῆμα ἡδύ. Τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐστὶ κράτιστον, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἁρμονίαν. Δυσωπεῖσθαι δὲ οὐδὲν οἴομαι δεῖν, οὔτε ὄνομα, οὔτε ῥῆμα· οὔτ' ἐπιτέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι. [16] οὐδὲν γὰρ οὕτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μιαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἔσεσθαί φημι λόγου μόριον, ᾧ σημαίνεταί τι σῶμα ἢ πρᾶγμα, ὃ μηδεμίαν ἕξει χώραν ἐπιτηδείαν ἐν λόγοις.

Παρακελεύομαι δὲ ἐν τῇ συνθέσει πιστεύοντας ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαῤῥηκότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὁμήρῳ τε παραδείγματι [17] χρωμένους, παρ' ᾧ καὶ τὰ εὐτελέστατα κεῖται τῶν ὀνομάτων· καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγον ὕστερον μνησθήσομαι, καθ' ὅ, τι ἂν ἁρμόττῃ περὶ ἑκάστου. Ταῦτά μοι περὶ τῆς ἡδείας εἰρήσθω συνθέσεως, ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ δὲ, ὡς κεφάλαια, [18] εἶεν.

ΤΜΗ͂ΜΑ

Omnia veniebant Antonio in mentem; eaque ſuo quæque loco, ubi plurimum proficere & valere poſſent, ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura; ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus, collocabantur. Hanc adeo inſtruendi exercitûs peritiam à Xenophonte habes laudatam, lib. nono *Inſtitutionis*: Ἀναπτυχθείσης δ' οὕτω τῆς φάλαγγος, ἀνάγκη τοὺς πρώτους ἀρίστους εἶναι, καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς κακίστους τετάχθαι.

[14] Διαναπαύειν] 1 Reg. 2. & Colb. meliùs fortaſſe διαπαύειν τε τὴν ταυτότητα.

[15] Χρῆμα ἡδύ.] Idem in *Epiſt. ad Pompeium*, ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις, γραφῆς μεταβολή. & Euripides in *Oreſte*, Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

[16] Οὐδὲν γὰρ οὕτω.] Quo igitur

ſenſu

venuſtate atque gratiâ, hiſce aſperis injucundiſque quaſi velum obtendatur. id quod ordinibus inſtruendis prudentiſſimi imperatores factitant. Etenim infirmiora ſolent illi fortioribus occultare; quo fit, ut nulla copiarum pars inutilis reddatur. Aio etiam ab iterationibus eſſe abſtinendum, & commodas mutationes inſerendas. Eſt enim in omni re varietas gratiſſima. Poſtremò, ut propria rei ſubjectæ atque accommodata, (quod omnium præſtantiſſimum eſt) ſtructura adhibeatur. Nullum præterea de ſede aut nomen, aut verbum cum dedecore moveri debere arbitror: nec ideo committendum, ut quæ pudorem incutiant, eloquamur. Nam ne ullam quidem adeò humilem, aut ſordidam, aut impuram, aut aliâ quâvis aſperitate præditam, fore dico orationis particulam, quâ corpus aut res notatur, quin commodum in ſermone noſtro locum habitura ſit.

Moneo porrò atque hortor, iſta ut omnia in oratione componendâ ſecuri, nullâ omnino dubitatione, ſcriptores efferant, Homeri exemplum ſecuti, apud quem vocabulorum quæque etiam viliſſima reperiuntur; nec non Demoſthenis, ac Herodoti, aliorumque; quibus de ſingulis paulò inferiùs, quantum ad inſtitutum faciat, dicetur. Hæc verò de jucundâ compoſitione dicta ſint, pauca ſanè de multis doctrinis, ſed quæ capitum loco ſatis ampla videri poſſint.

SECTIO

ſenſu ſunt hæc Petronii intelligenda? *Effugiendum eſt ab omni verborum, ut ita dicam, vilitate, & ſumendæ voces à plebe ſubmotæ, ut fiat,*

Odi profanum vulgus, & arceo. Videtur Dionyſio contraria præcipere, & prorſus repugnantia. Neque enim ſatis erit dixiſſe, hæc præcepta ad poetas ſolummodo pertinere.

[17] Χρωμένυς.] Hoc loco numerum mutavit, ſuperiùs ſingulari uſus; ſed quod adnotandum eſt, χρώμενος habent Reg. 1.2. & Colb.

[18] Εἶεν.] Wolfius pro εἶεν, legit εἶναι. *Sylburg.* † Particula ἂν deſiderari ante εἶεν videtur.

ΤΜΗ͂ΜΑ ιγ'.

Καλὴ πῶς γίνεται ἡ τῆς λέξεως, ϗ τῶν κώλων ἁρμονία.

ΚΑΛΗ` δὲ ἁρμονία πῶς γένοιτ' ἄν, εἴ τις ἔροιτο, ἢ ἐκ ποίων θεωρημάτων, οὐκ ἄλλως πως μὰ Δία φαίην ἄν, οὐκ ἐξ ἄλλων τινῶν, ἢ ἐξ ὧνπερ ἡδεῖα. τὰ γὰρ αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν, [1] Μέλος εὐγενὲς, Ῥυθμὸς ἀξιωματικὸς, Μεταβολὴ μεγαλοπρεπὴς, [2] τὸ πᾶσι τούτοις παρακολουθοῦν Πρέπον. ὥσπερ γὰρ ἡδεῖά τις γίνεται λέξις, οὕτω ϗ γενναία τὶς ἑτέρα· ϗ ῥυθμὸς ὥσπερ γλαφυρός τις, οὕτω ϗ σεμνὸς ἕτερος· ϗ τὸ μεταβάλλειν ὥσπερ χάριν ἔχει τινὰ, οὕτω ϗ πιθανόν. τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλου τινός. Ἐξ ἁπάντων δή φημι τούτων ἐπιτηδεύεσθαι δεῖν τὸ καλὸν ἐν ἁρμονίᾳ λέξεως, ἐξ ὧνπερ καὶ τὸ ἡδύ. Αἰτία δὲ κἀνταῦθα, ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, ϗ ἡ τῶν συλλαβῶν δύναμις, ἐξ ὧν πλέκεται τὰ ὀνόματα· [3] Ὑπὲρ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὥσπερ ὑπεσχόμην.

ΤΜΗ͂ΜΑ

[1] Μέλος εὐγενές.] Codex Colbertinus εὐμελὲς, & paulo poſt ἀκολουθοῦν, pro compoſito παρακολουθοῦν. ſed priore periodo lego, οὐδ' ἐξ ἄλλων τινῶν. Ita concinnior erit ſtructura.

[2] Τὸ πᾶσι.] Dictio ἀσύνδετος celeritatem exprimit, aut orationi etiam conciliat venuſtatem: hoc tamen loco copulam ϗ fortaſſe inſertam malueris ϗ τὸ πᾶσι. Vide initium Sectionis undecimæ: eadem ferè habet Dionyſius in libello Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ſed locus corruptus eſt, pag. 192, edit. Sylb.

Εὕρισκε

SECTIO XIII.

Quibus præceptis pulcra efficiatur orationis membrorumque Structura.

PULCRA verò Structura quomodo efficiatur, interroganti, aut quibus ex præceptis, non aliunde equidem, aut ex aliis herculè reſponderem, quàm quibus ſit jucunda. Nam eadem utrumque conſtituunt, Concentus nobilis, Numeri cum dignitate graves, magnifica Permutatio, &, hæc omnia quod conſequitur, Decorum. Quemadmodum enim jucunda quædam ſit oratio, ita & alia generoſa: & numerus ut alius politus eſt, ita alius gravis: ſua etiam ut permutationi ineſt gratia, ita & ſuadendi facultas. Jam verò ſi maximam pulcritudinis partem Decorum non habuerit, nedum alius rei cujuſpiam particeps futurum eſt. Ex his itaque omnibus conficiendam arbitror Structuræ orationis pulcritudinem, unde etiam conſtituitur jucunditas. Eſt autem & hoc loco cauſa tam literarum natura, quàm poteſtas ſyllabarum, è quibus componuntur vocabula. Sed de his jam tempus eſt, ſicuti pollicitus ſum, dicendi pauca.

SECTIO

Εὕρισκε δὴ (ὁ Δημοσθένης) τὰ μὲν αὐτὰ ἀμφοτέρων (κάλλυς κ) ἡδονῆς) ὄντα αἴτια, τὰ μέλη, κ) τὲς ῥυθμὲς, κ) τὰς μεταβολὰς, κ) τὸ παρακολυθῦν ἅπασιν αὐτοῖς, παραίτιον. Quid ſit παραίτιον hoc loco, ignotum eſt: lego itaque, ſenſu poſtulante, τὸ πρέπον, ut hic locus indicat.

[3] Ταῦτα ὑπὲρ ὧν.] Primam hanc vocem nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt; & commodè ſatis, Hudſono judicante, abeſſe poteſt. Auctoritate veterum exemplarium è contextu ejeci.

[1] Γράμματα.

ΤΜΗΜΑ ιδʹ.

Φωνῆς στοιχεῖα τὰ γράμματα· καὶ αὐτῶν ἡ φύσις διάφορος.

Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα· [1] γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων [2] λαμβάνει πρῶτον, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Τῶν δὲ στοιχείων τε καὶ γραμμάτων οὐ μία πάντων φύσις, διαφορὰ δὲ αὐτῶν. Πρώτη μὲν, ὡς [3] Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνεται, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν, τὰ λεγόμενα φωνήεντα· ψόφους δὲ, τὰ λοιπὰ πάντα. δευτέρα δὲ, καθ' ἣν [4] τῶν φωνηέντων ἃ μὲν καθ' ἑαυτὰ [5] ψόφους ὁποίους δή τινας ἀποτελεῖν πέφυκε, [6] ῥοῖζον, ἢ συριγμὸν, ἢ ἀποπτυσμὸν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικά· ἃ δέ ἐστιν ἁπάσης ἄμοιρα φωνῆς καὶ ψόφου, καὶ οὐχ οἷά τε ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτὰ, ταῦτα μὲν ἄφωνά τινες ἐκάλεσαν, θάτερα δὲ ἡμίφωνα. Οἱ δὲ τριχῇ νείμαντες τὰς

1 Γράμματα.] Ita etiam ex *lineaturâ* contractam eſſe literam arbitratur Jul. Scaliger.

2 Λαμβάνει πρῶτον.] Cùm mox τελευταίαν ſequatur adjectivum, πρώτην hoc loco legendum arbitror.

3 Ἀριστόξενος.] Hujus viri ſententiam profert Dionyſius in libello περὶ δεινότητος Δημοσθ. *de* ἡγέμονος *pedis ortu*. Erat autem Muſicus peritiſſimus tempore Alexandri regis, Tarento natus Italiæ oppido, ſed Mantineæ plurimam ætatis partem degit. Muſicæ grammaticen ſubjectam putavit, utriuſque rei præceptor. *Vocis rationem*, inquit Fabius, *dividit in* ῥυθμὸν, *&* μέλος ἔμμετρον: *quorum alterum modulatione, alterum canore ac ſonis conſtat.*

4 Τῶν φωνηέντων.] Lege συμφώνων, ſenſu poſtulante.

5 Ψόφους.] Eadem ferè habet, & fortaſſe à Dionyſio mutuata, Sextus Empiricus: Καὶ ἡμίφωνα μὲν,

SECTIO XIV.

Vocis elementa eſſe literas; quarum naturæ differentes oſtenduntur.

PRINCIPIA itaque humanæ articulatæque ſunt vocis, quæ diviſionem ulterius non admittunt; quæque elementa vocamus & literas. Literæ appellantur, quia lineis quibuſdam exprimuntur; elementa, quia primam ex his originem vox omnis ſumit, extremoque in ea ſe reſolvit. Eſt autem non una omnium elementorum literarumque natura; ſed variæ differentiæ. Prima eſt, quemadmodum tradit Ariſtoxenus Muſicus, quâ voces literæ aliæ, aliæ ſonos tantùm conficiant: voces ex vocalibus, è reliquis formantur ſoni. Secunda verò, quâ conſonantium quædam per ſe ſonos qualeſcunque ſoleant edere, veluti ſtridorem, aut ſibilum, aut quo noſtra exprimitur averſatio, & quæcunque iſtiuſmodi ſonos indicant; quædam autem omnis vocis & ſoni expertes, ne poſſunt quidem omninò per ſe voce pronunciari: has nonnulli mutas appellârunt, illas ſemivocales. Quidam verò triplici diviſione inſtitutâ primarum vocis poteſtatum, vocales appellârunt, quæ tam per ſe, quàm cum aliis

μὸν, ὅσα δι' αὐτῶν ῥοῖζον, ἢ σιγμὸν, ἢ μυγμὸν, ἤ τινα παραπλήσιον ἦχον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἀποτελεῖν πεφυκότα. Ex hoc loco Dionyſii pro σιγμὸν, συριγμὸν corrige.

6 Ῥοῖζον.] Genitivo caſu legendum videtur, ῥοίζου, ἢ συριγμοῦ, ἢ ἀποπλυσμοῦ: aut pluraliter, ῥοίζων, ἢ συριγμῶν, ἢ ἀποπλυσμῶν. Significantur autem his nominibus litteræ ρ, σ, π, cum cognatis β, φ. Nam in his quoque, etiamſi non accedat vocalis ulla, φωνῆς τινὸς ſeu ἤχου σημασία eſt. Wolfium quoque gignendi caſu legiſſe ῥοίζων, monuit me Hœſchelius meus. *Sylburg.*

Ibid. Ῥοῖζον.] Si gignendi caſu cum Wolfio legas, pendeant neceſſe eſt à voce δηλωτικά; ſin ὡς inſeras ante ῥοῖζον, nullâ caſuum mutatione opus erit. Atque haud ſcio, an per ſe etiam ſana ſententia ſit, *Appoſitione*, ut loquuntur Grammatici, connexa. Sed monendus eſt lector, codices Reg. 2. & Colb. mox ποππυσμὸν exprimere; quæ lectio fortaſſe verior.

I

7 Τρι-

τὰς πρώτας τε ϗ στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα ϗ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται, ϗ μεθ' ἑτέρων, ϗ ἔστιν αὐτοτελῆ· ἡμίφωνα δὲ, ὅσα μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων κρεῖττον ἐκφέρεται, καθ' ἑαυτὰ δὲ χεῖρόν τε ϗ οὐκ αὐτοτελῶς· ἄφωνα δὲ, ὅσα οὔτε τὰς τελείας, οὔτε τὰς ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ' ἑαυτὰ, μεθ' ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὅστις ἐστὶν, οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν ἀκριβῶς· ἐπεὶ πολλὴν παρέσχε ϗ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. Οἱ μὲν γὰρ ᾠήθησαν εἶναι [7] τριακαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκευάσθαι δὲ τὰ λοιπὰ ἐκ τούτων· οἱ δὲ, ϗ τῶν [8] εἰκοσιτεσσάρων, οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. Ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ τούτων θεωρία Γραμματικῆς τε ϗ [9] Μετρικῆς, εἰ βούλεταί τις, ϗ Φιλοσοφίας οἰκειοτέρα· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μήτε ἐλάττους τῶν κδ´, μήτε πλείους ὑποθεμένοις, δεικνύναι τὰς τῆς φωνῆς ἀρχὰς, ϗ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λέγειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

Φωνήεντα. Ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ζ´· δύο μὲν μακρὰ, τό τε η ϗ τὸ ω· [10] δύο δὲ βραχέα, τό τε ε, ϗ τὸ ο· τρία δὲ, [11] δίχρονα, τό τε α ϗ τὸ ι ϗ τὸ υ, ἃ ϗ

[7] Τριακαίδεκα.] Pro τριακαίδεκα legendum videtur ἑκκαίδεκα, *ſexdecim*. Nam, ut Plinius tradit, lib. 7. cap. 56: Cadmus olim è Phœnice in Græciam intulit literas ſedecim numero, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ: quibus pòſt à Palamede, Simonide, Epicharmo, additæ ſunt literæ compoſitæ; duæ vocales, η & ω: tres ſemivocales, ζ, ξ, ψ: tres mutæ aſpiratæ, ϑ, χ, φ. Siquis τριακαίδεκα retinendum putet, è ſedecim paulo ante numeratis demendæ erunt medii generis mutæ, β, γ, δ. *Sylburg*.

[8] Εἰκοσιτεσσάρων.] De literis paſſim multi multa ſcripsêre; eaſque à Phœnicibus in Græciam deveniſſe, Cadmi miniſterio, traditum eſt. Joſephus contra Apionem, non longè ab initio: παρὰ Φοινίκων ϗ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν. unde Timon Phliaſius, Φοινικικὰ σήματα Κάδμου: & Lucanus:

Phœnices primi, famæ ſi creditur, auſi
Manſuram rudibus vocem ſignare figuris.

Quot

aliis conjunctæ, vocem edunt abſolutam, ſemivocales verò, quæ meliùs cum vocalibus efferuntur, per ſe deterioris ſoni, nec jam perfecti: mutas denique, quæ neque perfectam per ſe vocem neque imperfectam habent, ſed cum aliis unà pronunciantur.

Literarum numerum, qui ſit, non adeò facile eſt exactè dicere: eſt enim quæſtio, quæ difficultate pænè inextricabili vetuſtiores ante nos ſatis exercuit. Nonnulli vocis elementa omnia eſſe tredecim numero putaverunt, & ex his conſtitui reliqua; alii autem viginti quatuor, quibus hoc tempore nos utimur, & eo etiam plura. Sed de his inſtituta conſideratio, grammaticæ multò magis, metricæque facultati, aut etiam, ut quidam volunt, philoſophiæ familiaris eſt & propria; nobis quidem ſufficit, neque pauciores viginti quatuor, neque plures admittentibus literas, principia vocis, & quæ ei accidunt, enarrare, initio à vocalibus facto.

Sunt autem numero ſeptem: duæ quidem *Vocales.* longæ, η & ω, totidem breves, ε & ο, tres verò communes α, ι, υ, quæ & producuntur & corripiuntur;

Quot verò Cadmus Græciæ intulerit, omninò dubium eſt: Ariſtoteles fuiſſe duodeviginti, videtur indicare; dum totidem, Plinio teſte, *priſcas* vocat. Poſtea Palamedis ingenio, Epicharmi atque Simonidis, ad numerum viginti quatuor auctæ ſunt; quas barbaris adeò hiſce vocabulis, Κναξζβι, χθύπτης, φλεγμώ, δρώψ, è veteribus nonnulli exprimebant, ut eſſet στοιχειωτικὴ τῶν παίδων διδασκαλία.

9 Μετρικῆς.] Gellius lib. 16, cap. 18. *Eſt & alia ſpecies Geometriæ, quæ appellatur* μετρική: *per quam ſyllabarum longarum, & brevium, & mediocrium junctura & modus congruens cum principiis Geometriæ, aurium menſura examinatur.* Hanc etiam diſputationem Ariſtoteles arti metricæ adjudicat, in περὶ Ποιητικῆς cap. 20: ἀλλὰ καὶ τούτων θεωρῆσαι τὰς διαφορὰς, τῆς Μετρικῆς ἐστι.

10 Δύο δὲ βραχέα.] Hoc membrum, δύο δὲ βραχέα. τό τε ε, καὶ τὸ ο, quod editio Sylburgiana non exhibet, in contextum ex eruditiſſimo Thomæ Smithi noſtratis, qui hæc verba citat, libello de *Rectâ linguæ Græcæ pronunciatione,* inſerui.

11 Δίχρονα.] De his ita Sextus Empiricus: ἅπερ δίχρονα καὶ ὑγρὰ καὶ ἀμφίβολα καὶ μεταβολικὰ καλοῦσιν. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν πέφυκεν ὅτε μὲν ἐκτείνεσθαι, ὅτε δὲ συστέλλεσθαι, οἷον, τὸ

καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ καλοῦσιν. Ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα, τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ στόματος ἁπλῶς σχηματισθέντος, τῆς τε γλώσσης οὐδὲν πραγματευομένης, ἀλλ' ἠρεμούσης. πλὴν τὰ μὲν μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τεταμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τοῦ πνεύματος· τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾷ [12] πληγῇ πνεύματος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ἐπὶ βραχὺ κινηθείσης ἐκφέρεται. Τούτων δὴ κράτιστα μέν ἐστι, καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τά τε μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μηκύνεται κατὰ τὴν ἐκφορὰν, ὅτι πολὺν ἠχεῖται χρόνον, καὶ τοῦ πνεύματος οὐ κατακόπτει τὸν τόνον· χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι καὶ σπαδονίζει τὸν ἦχον.

[13] Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν [14] εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πρὸς τὸν [15] οὐρανόν. [16] δεύ-

τερον

τὸ μὲν α ἐπὶ τοῦ,

Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.

τὸ δὲ ι,

Ἴλιον εἰς ἱερὴν· τῇ δ' ἄντιος ὦρνυτ' Ἀπόλλων.

τὸ δὲ υ,

Θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὕσεν ὕδωρ.

12 Πληγῇ πνεύματος.] Πληγῇ τοῦ πνεύματος. *Smithus.* Sequenti etiam verſu verbum ἐστὶ à Regio 1. & Colb. abeſt.

13 Αὐτῶν δὲ τῶν.] Hunc locum uſque ad ἡμιφώνων δὲ τοιάδε, profert idem Tho. Smithus in libro quem ſuprà laudavimus; ubi occurrunt hæ lectiones variantes. pro εὐφωνότατον, habet ἐκφωνότατον: pro ἐκτείνηται, indic. ἐκτείνεται, & ἐρείδῃ ſubjunct. pro ἐρείδει. Idem στρογγύλλεται gemino λ, ut emendat Sylburgius. mox pro γενομένης, legit γινομένης: & ἐμπίπτει ὁ ἦχος, quod vertit, *anguſtus incidit ſonus:* nec τὲ particulam poſt ὀδόντας agnoſcit: & pro οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων, οὐκ ἔτι λαμπρυνόντων. denique, poſito poſt θατέρου puncto, legit ὃ τὴν πληγήν: figitque ante φύσις articulam ἡ, αὐτὴ ἡ φύσις. Tum vero in auctoris laudem his verbis prorumpit: *Quis Apelles aut Parrhaſius faciem hominis penicillo, vel coloribus, exprimere potuit feliciùs, differentiamque conſtituere inter diverſos vultus, quam hic verbis vocalium naturam diſtinxit ac ſeparavit?*

14 Εὐφωνότατον τὸ α.] Omnium literarum, ut dignitate, ita quoque ordine, prima eſt apud pleraſque gentes A vocalis. Quam vaſtam

tur; & ab aliis, quemadmodùm ſuperiùs dixi, communes, ab aliis mutabiles appellantur. Omnes autem, arteriâ ſpiritum cohibente, & ſimplici oris conformatione proferuntur, linguâ interim nihil adlaborante, ſed prorſus quietâ. Verùm longæ, & ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extentum capiunt & continuum ſpiritûs meatum: breves è contra, aut brevi tempore prolatæ, vocis interruptione factâ, itemque unà ſpiritûs percuſſione, ipsâ leniter arteriâ ad tempus breviſſimum motâ, pronunciantur. Ex his præſtantiſſimæ ſunt, vocemque adeò jucundiſſimam edunt longæ, & communium quæcunque inter efferendum producuntur; quippe diu ſonant, nec ſpiritûs reſcindunt tenorem. Breves autem, & breviter dictæ, deteriores habendæ ſunt: nam ſoni multo ſunt exilioris, & quaſi caſtratam vocem emittunt.

Inter longas α ſonantiſſima eſt, quum extenditur, ore enim plurimum dilatato profertur, ſurſumque ſpiritu palatum verſus ſublato.

vaſtam & ſonoram hæc edat vocem, vel ipſe ſatis declarat oris hiatus. Suavitate ferè deſtituitur, ſed magnificentiâ aures propemodum percellit. In culto ſermone magnam præ ſe fert majeſtatem, eadem tamen, ſi nimiùm producatur ejus ſonus, vocem edit ruſticam: quomodocunque tamen prolata, ſemper grande & vaſtum quid ſonat. Meritò itaque laudatur non in Bucolicis tantùm, ſed & dithyrambicis ſcriptoribus, qui latos & patententes affectant ſonos, ideoque perpetui ſunt in Doriſmis. *Iſ. Voſſ.*

[15] Οὐρανὸν.] Satis audax Metaphora, præcipuè à pedeſtri ſcriptore prolata. Nam Lucretium quidem inter Latinos poetica tuetur licentia, dum ſcribit:

Suaviter omnia tractant
Humida linguai circum ſudantia templa.

Videntur autem hâc in re ad Μικρὸν κόσμον alludere: quâ ſcilicet appellatione nihil auguſtius de *Homine* potuerunt veteres excogitare. Sicut etiam à Chryſoſtomo (Hom. 19. in Epiſt. ad Epheſ.) vocatur οὐρανὸς, καλὴ καὶ μεγάλη καμάρα, *pulcher & magnus fornix*: ita ἡ τοῦ ἀνθρώπου καμάρα, ſive *palatum*, οὐρανὸς dici poteſt. Nec minorem ὑπερῷον ſeu ὑπερῷα, quâ voce *palatum* ſignificatur, præ ſe fert audaciam. Sed, quod monuit Hudſonus ex Heſychio, Πέρσαι τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανοὺς, appellabant. Mox adeò poſt ἀνοιγομένου, deeſſe videtur τοῦ στόματος: καὶ μετρίως ἀνοιγομένου τοῦ στόματος.

[16] Δεύτερον δὲ τὸ η.] Nulla hâc blandior eſt litera, cum fractum & effeminatum habeat ſonum. Grandi

τέρον δὲ τὸ η, ὅτι κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον, ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου. [17] τρίτον δὲ τὸ ω· [18] στρογγύλλεταί τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, καὶ περιστέλλει τὰ χείλη, τήν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται. [19] Ἔστι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ· περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται, καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. [20] Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι· περὶ τοὺς ὀδόντας τε γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικροῦ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν εὔηχον, [21] ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο. διίστησι γὰρ τὸ στόμα κρεῖττον θατέρου, τὴν δὲ πληγὴν λαμβάνει περὶ τὴν ἀρτηρίαν μᾶλλον.

Ἡμίφωνα.

Φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη φύσις· ἡμιφώνων δὲ τοιάδε. ὀκτὼ γὰρ τὸν ἀριθμὸν ὄντων αὐτῶν, πέντε μέν ἐστιν ἁπλᾶ, τό τε λ, καὶ τὸ μ, καὶ τὸ ν, καὶ τὸ ρ, καὶ τὸ σ· τρία δὲ διπλᾶ, τό τε ζ, καὶ τὸ ξ,

Grandi itaque & ſublimi orationis generi penitus eſt contraria; quapropter apud dithyrambicos poetas vix unquam occurrit. Quod ſiquis frequenter eâ utatur, non humilem tantùm, ſed & inſipidam facit orationem. Magna tamen eſt hujus literæ potentia in mollibus & amatoriis canticis: ineſt quippe huic quidpiam ἑλκυστικὸν, delectanturque eâ imprimis mulieres. *Voſſ.*

17 Τρίτον δὲ τὸ ω.] Ultima apud Græcos vocalis Ω; licèt ex geminato O compoſita credatur, ſonum tamen efficit diverſum, & velut medium inter O & A. Eſt hæc vocalis magis ſonora & magnifica quàm O, minus tamen quàm A, cùm & ſonum habeat obſcuriorem, & propemodùm in ipſis faucibus ſepultum. Dithyrambici eo imprimis gaudent, & imprimis Pindarus. *Idem.*

18 Στρογγύλεται.] Malim στρογγύλλεται gemino λ, ut ποικίλλεται, & conſimilia. *Sylburg.* † Ita quidem reponendum curavi, partim conjecturâ Sylburgii adductus, partim fide codicis, quo uſus eſt Tho. Smithus, vir egregiè doctus.

19 Ἔστι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ.] Infimum dignitatis gradum tenet Υ vocalis. Non obſcurum tantùm, ſed & fœdum & impurum ut plurimùm efficit ſonum, cùm naribus potius quàm ore proferatur. Lepidè itaque Ariſtophanes in Pluto inducit Sycophantam olfacientem ſacrificiorum nidorem, qui totum ſenarium naribus abſolvit;

ῦ ὖ, ῦ ὖ, ῦ ὖ, ῦ ὖ, ῦ ὖ, ῦ ὖ.

I Ubi

infrà ad radicem linguæ ſonum ſequentem ſiſtat, non ſurſum verſùs, atque os etiam mediocriter aperit. Tertia eſt ω: nam in eâ exprimendâ os rotundatur, contrahuntur labra, & ſummos oris margines ſpiritus ferit. Hâc deterior eſt υ: nam labiorum notabili contractione factâ, præfocatur, & anguſtus exiliſque ſonus excidit. Extrema eſt omnium ι: circa enim dentes ſpiritus alliditur, ore paululum diducto, nec labra quicquam ſonum illuminant. Brevium verò neutra ſonora eſt; ο tamen eſt minùs abſona. nam latiùs quàm altera diducit os, circa arteriam maximè repercuſſione factâ.

Hæc itaque vocalium natura eſt: Semivocalium verò hujuſmodi. Cùm enim octo ſint numero, earum quinque ſimplices repe- *Semivocales.* riuntur, λ, μ, ν, ρ, σ; tres duplices, ζ, ξ, ψ. Vocantur autem duplices,

Ubi tamen notandum, priorem cujuſque pedis ſyllabam ſcribi debere ſpiritu tenui, ſequentem verò denſo, ipsâ id exigente rei naturâ. *Voſſius.*

[20] Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι.] Nulla eſt exilior vox illâ, quam efficit ι vocalis. In levibus & argutis uſum habet præcipuum. Multum tamen diſcrepat hujus ſonus, prout nempe ille plus minuſve ad dentes alliditur. Aliàs itaque ſtridet hæc litera, aliàs rogat, blanditur, & ſupplicat. Nonnunquam & admirationem exprimit, ſed in rebus inanibus & minutis. Quàm verò illa aures offendat, ſi crebrò nimis iteretur, ſatis declarant hodierni Græci, qui perpetuo Iotaciſmo reliquas ferè ita obtundunt vocales, ut eos hinnire potius quàm loqui exiſtimes. *Idem.*

[21] Ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο.] O vocalis ſonum quidem habet vaſtum, & aliquâ ratione magnificum, longè tamen minùs quàm α, cùm & obſcurum & ſæpe ruſticum quid ſonet, præſertim ſi duplicetur & longiùs protrahatur. Nulla hâc aptior litera ad ſignificandam magnorum animalium & ingentium corporum ſeu vocem, ſeu ſonum. Præclarè itaque pelagi murmur explicat Homerus, cùm inquit,

Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

Non dixit βοάουσι, ſed βοόωσι, ad ampliorem ſimilitudinem fluctuum maris exprimendam. *Idem.*

ξ, καὶ τὸ ψ. διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτά, ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα. Ἑκάστου δὴ τούτων κρείττω μέν ἐστι τὰ διπλᾶ τῶν ἁπλῶν· ἐπειδὴ μείζονά ἐστι τῶν ἑτέρων, καὶ μᾶλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἥττω δὲ τὰ ἁπλᾶ, διὰ τὸ [22] εἰς βραχυτέρους αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τὸν ἦχον. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δή τινα τρόπον· τὸ μὲν λ, τῆς γλώσσης πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνισταμένης, καὶ τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ μ, τοῦ μὲν στόματος τοῖς χείλεσι [23] πιεσθέντος, [τοῦ δὲ ἤχου] διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου· τὸ δὲ ν, τῆς γλώττης τὴν φορὰν τοῦ πνεύματος ἀποκλειούσης, καὶ μεταφερούσης ἐπὶ τοὺς ῥώθωνας τὸν ἦχον· τὸ δὲ ρ, τῆς γλώσσης ἄκρας ἀποῤῥαπιζούσης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισταμένης· τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ σύριγμα. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ ἡμίφωνα μικτὸν λαμβάνει τὸν ψόφον, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων τοῦ σ, τριῶν δὲ ἀφώνων, τοῦ τε κ, καὶ τοῦ δ, καὶ τοῦ π.

Οὗτοι σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων. Δύναται δὲ οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα. ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ, καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον· [24] τραχύνει δὲ τὸ ρ, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον· μέσως δέ πως διατίθησι

[22] Εἰς βραχυτέρους αὐτῶν.] Fortaſſe ὑπ' αὐτῶν, legendum eſt: quo tamen ſublato, facilior erit ſtructura. Sequenti verò verſu pro compóſito ἐκφωνεῖται, in tribus codicibus Reg. 1. 2. & Colb. ſimplex φωνεῖται reperitur.

[23] Πιεσθέντος.] Poſt πιεσθέντος, deeſſe videtur, τοῦ δὲ ἤχου, vel τοῦ δὲ πνεύματος: ut colligitur ex eo quod ſequitur, τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχούμενα: & Sect. 22.

ὁ

duplices, aut quòd compoſitæ ſint, veluti ζ ex σ & δ, ξ ex κ & σ, ψ ex π & σ, literis ſe invicem mutuâ coitione corrumpentibus, ita tamen ut propriam vocem ſingulæ conſervent; aut quòd duarum literarum locum,* in ſyllabis aſſumptæ habeant. Sunt autem harum ſingulæ ſimplicibus præſtantiores: cæteris quoniam pleniores videntur, & perfectarum ad naturam propiùs accedere. eo autem deteriores ſimplices, quòd breviori ab iis intenſione vox contrahatur. Harum unaquæque tali ferè modo profertur: λ, erectâ ad palatum linguâ, & ſpiritum arteriâ conſtringente: μ, ore labiis compreſſo, ac per nares undatim emiſſo ſpiritu: ν, linguâ ſpiritûs impetum intercludente, & ſonum ad nares transferente: ρ, linguæ extremitate ſpiritum vibrante, ad palatum juxta dentes ſublatæ: σ, linguâ ſurſum ad palatum adductâ, ſpirituque per medium erumpente, & circa dentes tenuem quendam ejiciente anguſtumque ſibilum. Tres verò reliquæ ſemivocales miſtum accipiunt ſonum, ex unâ è ſemivocalibus σ, itemque ex tribus mutis κ, δ, & π.

Hæ ſunt illæ literarum, quæ ſemivocales appellantur, conformationes: non tamen eandem poteſtatem habent omnes in auditu movendo; nam eum λ demulcet, ſemivocalium longè jucundiſſima: ρ exacerbat, cæteris ejuſdem generis robuſtiſſima; ſed mediâ quâdam ratione noſtras aures afficiunt, quæ per nares efferuntur μ & ν, corneum ſibi quendam, tubæque æmulum, edentes ſonum. Ingrata

prorſus

καὶ τοῦ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου. ſic certè & Marius Victorinus Artis Grammaticæ cap. 4. *M, impreſſis invicem labiis, mugitum quendam intra oris ſpecum attractis naribus dabit.* Et Julius Scaliger de cauſis linguæ Latinæ, lib. 1. cap. 10. *Clauſo enim ore & effuſo in nares ſono, M conformatur.* Sylburg. † Idem ipſe notâram, nondum perſpecto, quid ſcripſerat Sylburgius: nec ſecundâ impreſſione, in contextum recipere, uncis incluſa, dubitavi.

24 Τραχύνει.] Locum hunc citat Paulus Leopardus Emendationum lib. 8, cap. 15. *Idem.*

25 Ἀχα-

τίθησι τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχούμενα, τό τε μ, καὶ τὸ ν, κερατοειδεῖς ἀποτελοῦντα τοὺς ἤχους. [25] Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ. θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμός. Τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ, οἳ [25] ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν· δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος, ἐν οἷς φησι·

" [28] Πρὶν μὲν ἦριπε [29] σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων,
" καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι.

Τριῶν

[25] Ἄχαρι.] De hoc quoque loco monet Brodæus Miſcellaneorum lib. 3, cap. 14. *Idem.* Mox πλεονάσει habet Colb.

[26] Ἀσίγμους.] Nemini opinor ignotum eſſe, quantum antiquis Atticis diſplicuerint Euripidis ζίγματα; quem & Plato & Eubulus ob hanc cauſam ſiniſtrè exceptum deriſerunt. Vide Scholiaſten ad hunc Medeæ verſum;

Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

[27] *Ibid.*] Hujus literæ ſonus inſuavis ſemper eſt habitus, cùm tamen è conſonantibus nulla ſit crebrior. Itaque Euripidis verſiculus, Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν, ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocavit σίγματα Εὐριπίδου. Pindarus oden ἄσιγμον ediſſe fertur, & poeta neſcio quis, è totâ Odyſſea exemiſſe omnia ſigmata. *Caninius.*

[28] Πρὶν μὲν ἦριπε.] Pindari locus hic citatur etiam ab Athenæo lib. 10, & 11. ſed utrobique corruptus legitur. ſic enim lib. 10, Baſil. edit. p. 225, ỳ. 2. Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτονία τὰ οἶδα, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον, ἄνθρωποι. at lib. 11, (230, 37,) ſic, πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. Dionyſianorum exemplarium ſcriptura eſt integrior. ſiquis tamen pro ἄνθρωποι è poſteriore Athenæi loco reponere malit ἀπὸ στομάτων, nequaquam improbavero: hoc videlicet ſenſu: πρὶν μὲν ἀπὸ στομάτων ἤριπε (id eſt ἔπεσε) σχοινοτενῆ διθυράμβων φωνήεντα, καὶ τὸ κίβδαλον ζάν. Porrò σχοινοτενῆ φωνήεντα nominare videtur vocales longas, & quæ latiore oris diductione proferuntur, ut præ cæteris α Doricum. quo faciunt quæ Dionyſius infrà in auſteræ compoſitionis charactere tradit, Sect. 22. μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ: & ſuprà, τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται: & εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται. cujus generis apud Horatium de tragico Stilo ſunt ampullæ & ſeſquipedalia verba. Σὰν verò (ut idem Athenæus 230, 3, & Herodotus lib. 1, p. 59. teſtantur, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα) Dorico nomine Pindarus eam literam vocat, quam Iones, Attici, & communis lingua nominat σίγμα: atque inde, eodem Athenæo

thenæo

prorſus eſt, & inſuavis σ, ac crebrò repetita vehementer moleſtiam creat. Agreſtium enim belluarum magis & ratione carentium, quàm eorum, qui ſermone utuntur ad diſſerendum apto, videtur eſſe ſibilus. Et veterum ſanè ſcriptorum nonnulli eâ rariùs uſi ſunt, & cauté. Sunt etiam, qui ſine hâc literâ integras odas compoſuerunt; quòd ſatis indicat his verbis Pindarus:

" *Olim ſanè exulârunt exiles junceæque dithyramborum voca-*
" *les, & illud, ô homines, impurum* Σάν.

Ex

thenæo teſte, apud Ariſtophanem comicum σαμφόρας dicitur ἵππος ὁ τὸ Σ ἐγκεχαραγμένον ἔχων, equus literâ S inſignitus: quæ à Græcis quadruplici figurâ pingitur Σ, C, σ, ς. κίβδαλον autem propterea dicit τὸ σὰν, quia (ut idem Athen. ibidem ex Ariſtoxeno tradit) οἱ μουσικοὶ πολλάκις τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο, διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ. Sicut verò Dionyſius hìc refert fuiſſe, qui integras ᾠδὰς ἀσίγμους fecerint, ita idem Athenæus in priore loco tradit Laſum Hermionenſem feciſſe ἄσιγμον ᾠδὴν, & ὕμνον ἄσιγμον. quâ de re monuit Paul. Leopard. loco jam ante citato. *Sylburg.*

Ibid. Πρὶν μὲν ἧρπε.] Hæc Pindari verba principium fuiſſe cujuſdam dithyrambici carminis ſcribit Strabo lib. 10. qui locum multo corruptiorem exhibet, quàm aut Athenæus, aut Dionyſius, & tamen ex eodem carmine pauca profert alia:

Σοὶ μὲν καταρχαὶ μᾶτερ, πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων·
Ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα,
Αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι
πεύκαις.

Magnam Matrem his verſibus celebrat. ſed ex primo qui apud Strabonem ita legitur, Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτονίας τ' ἀοιδοὶ διθυράμβων, verbiſque ipſius Strabonis, non pauca diſcimus de argumento. Videtur enim recentem poeſin cum vetere, & inſtitutâ antiquorum poetarum cum nuperis inventis comparâſſe.

[29] Σχοινοτενῆ.] Eruditi viri exiſtimârunt vocales σχοινοτενεῖς eſſe vocales longas, & quæ buccas impleant: ut α Doricum, & ω. Planè contrarium vox Græca ſignificat; σχοινοτενεῖς, ut ſi dicas junceæ, literæ ſunt exiles, & tenuis ſoni: putà inter vocales ι & ο. inter conſonantes ς. ſic σχοινοτενὲς mentum, prominens & longum. Nicetas Choniates, καὶ τὴν σχοινοτενῆ γένυν ἐκέκαρτο: inde oratio σχοινοτενὴς ſoluta & inconcinnis longiſque periodis conſtans, parum toroſa. *Caſaubonus.* † Addam notum illud e Terentio:

Si qua eſt habitior paulo, pugilem
eſſe ajunt: deducunt cibum:
Tametſi bona eſt natura, reddunt
curatura junceas.

30 Τὸ

Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, [30] τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων. τὸ μὲν γὰρ ξ, διὰ τοῦ κ· τὸ δὲ ψ, διὰ τοῦ π, τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. τοῦτο δ' ἡσυχῆ τῷ πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

Ἄφωνα.

Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων, τρία μέν ἐστι ψιλά, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. ψιλὰ μὲν τό, τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. δασέα δὲ τό, τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ θ· κοινὰ δὲ ἀμφοῖν, τό, τε γ, καὶ τὸ β, καὶ τὸ δ. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε· τρία μέν, ἀπὸ τῶν χειλέων ἄκρων, τὸ π, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ β, ὅταν τοῦ στόματος πιεσθέντος, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύσῃ τὸν δεσμὸν αὐτοῦ. Καὶ ψιλὸν μέν ἐστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β· τοῦ μὲν γὰρ ψιλώτερόν ἐστι, τοῦ δὲ δασύτερον. [31] Μία μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων, ὁμοίῳ σχήματι λεγομένων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων. Τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετεωροτέρους ὀδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορραπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, τὸ τ, καὶ τὸ θ, καὶ τὸ δ. [32] διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι· ψιλὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. Αὕτη δευτέρα συζυγία γραμμάτων ἀφώνων. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μέν, τῆς

[30] Τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει.] De ſuaviſſimo hujus literæ ſono, vide quæ ſcripſerit Voſſius ad *Smyrnam Cinnæ* apud Catullum, p. 321.

[31] Μία μὲν αὕτη.] Videtur μία hoc loco idem eſſe, idemque quod πρώτη, ſignificare. Quod obſervatu ideò dignum judicavi, quia vulgò hanc locutionem Hebræis eſſe propriam dicitur; & Joſephus hiſtoriæ initio, ſuis adeò peculiarem arbitratur, ut ejus rei ſe olim certo volumine rationes daturum ſcribàt.

32 Διαλ-

Ex tribus autem reliquis literis, quæ vocantur duplices, egregiè ζ præ cæteris jucundam auribus affert delectationem. Nam ξ propter κ, & ψ propter π, ſibilum quendam efficiunt, cùm utræque ſint tenues. Hæc verò ſenſim ſpiritu aſperiori profertur, inter affines literas generoſiſſima. Atque hactenus de ſemivocalibus.

Ex mutis, ita enim vocantur, quæ novem ſunt numero, tres ſunt tenues, aſpiratæ tres, tres intermediæ. tenues ſunt κ, π, & τ: aſpiratæ χ, φ, ϑ: utriſque communes, γ, β, & δ: quæ ſingulæ hoc modo proferuntur. tres quidem ſupremis labiis, π, φ, & β, ore ſcilicet compreſſo, ubi ex arteriâ ſpiritus prorumpens ipſius vinculum reſolverit. Ex his π tenuis eſt, φ denſa, media vero inter utramque β: earum enim alterâ tenuior eſt, alterâ denſior. Hæc quidem trium mutarum conjugatio prima eſt; eâdem quæ figurâ ac habitu vocis proferuntur, tenui ſolummodo aſperoque ſpiritu differentes. tres verò aliæ, τ ſcilicet, & ϑ, & δ, linguâ ſummo oris margini ad dentes ſuperiores affixâ, deinde ſpiritu leniter vibratâ, meatumque ipſi circa dentes præbente, enaſcuntur. Hæ quoque denſitate inter ſe differunt, & tenuitate; nam ex iis tenuis eſt τ, denſa ϑ, media verò δ, & utriuſque communis. Hic alter ordo eſt mutarum. Reliquæ tres κ, χ, γ, proferuntur, linguâ ad palatum nec procul à gutture ſublatâ, adjutante etiam árteriæ flatu, ſonumque ſubminiſtrante; nec

Mutæ.

[32] Διαλλάττει.] Quod de mutarum diſtinctione attulit, id paucis accipe; π, β, φ, labiis efferri: τ, δ, ϑ, dentibus: κ, γ, χ, intimo palato & gutture, arteriæ quoque flatu vocem ſimul adjuvante. Ex his, quæ vocis eodem inſtrumento utuntur, magnam affinitatem habent, & ſolâ ſpiritûs intenſione vel remiſſione differunt. id quod in iis oſtendam, quæ labiorum adminiculo proferuntur. Nam ut exprimatur φ, maxima ſpiritûs copia, ut π, minima, ut β, mediocris requiritur.

τῆς γλώττης ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι, τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ, οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ δασέως, τὸ δὲ γ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. Χράτιστα μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα τῷ πνεύματι πολλῷ λέγεται· δεύτερα δὲ, ὅσα μέσῳ· κακίω δὲ, ὅσα ψιλῷ. Ταῦτα μὲν γὰρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει μόνην· τὰ δὲ δασέα, καὶ τὴν τοῦ πνεύματος προσθήκην, ὥστε ἐγγὺς τοῦ [33] τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα.

[33] Τελειότατα.] Ferri poteſt ἐγγὺς ἐκεῖνα τοῦ τελειότατα εἶναι. lectio, ſi verba ſic conſtruas, ὥστε alioqui legendum foret, ὥστε ἐγγὺς

ΤΜΗ͂ΜΑ ιέ.

Συλλαβῶν φύσις διάφορος.

Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων τοσούτων τε ὄντων καὶ δυνάμεις τοιαύτας ἐχόντων, αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. [1] τούτων δέ εἰσι καὶ μακραὶ μὲν, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων ἢ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος, ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων.

[2] Ὁμο-

[1] Τούτων δέ εἰσι.] Pro ἐστὶ, convenientius legemus εἰσί. *Sylburg.*

† Hanc emendationem Sylburgii non dubitavi in contextum

 recipere

nec ullo conformationis modo à ſe invicem differunt, niſi quòd tenuiter κ pronunciatur, χ densè, γ mediocriter, ac mediâ inter eas ratione. Sunt autem præſtantiſſimæ, quæ ſpiritu copioſo proferuntur.; quibus proximæ ſunt, quæ medio; quæ verò tenuiſſimo, eæ omnium deterrimæ. Nam hæ ſuam ipſarum ſolummodò poteſtatem obtinent, cùm denſæ & ſpiritûs habent adjectionem, ita ut parùm abſit, quin perfectiſſimæ judicentur.

ἐγγὺς τῆς τελειότητος εἶναι ἐκεῖνα, Sylburgius. Fortaſſe δοκεῖν poſt ἐγγὺς deſideratur. ſed in Reg. 1. & Colb. τελειότερον εἶναι ἐκείνων: quæ ſanè lectio non eſt improbanda.

SECTIO XV.

Multiplicem eſſe ſyllabarum naturam.

EX literis itaque tot numero, talique naturâ præditis & poteſtate, oriuntur ſyllabæ: quarum longæ ſunt, quæ vocalibus conſtant longis, aut communibus, ubi longo efferuntur tempore, aut quæ deſinunt in longam, aut longo tempore prolatam literam, ſeu ſemivocalem ſeu mutam: breves verò, quæ brevi vocali conſtant, aut breviter ſumpta, quæque deſinunt in breves. Longitudinis verò & brevitatis ſyllabarum non una eſt eademque natura; ſed longiores quædam ſunt longis, & brevibus breviores: id quod exemplis adductis magis patebit.

Eam

recipere. Sed conſulendus eſt Hephæſtion, ſi plura de ſyllabarum quantitate ſcire deſideras.

ª Ὁμοῦ.

[2] Ὁμολογεῖται δὴ βραχεῖαν εἶναι συλλαβὴν, ἣν ποιεῖ φωνῆεν βραχὺ γράμμα· τὸ ο, ὡς λέγεται Ὁδός. [3] ταύτῃ προστεθήτω ἓν γράμμα τῶν ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γενέσθω Ῥόδος· μένει μὲν ἔτι βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἕξει τινὰ παραλλαγὴν [4] ἀκαρῆ παρὰ τὴν προτέραν. Ἔτι προστεθήτω ταύτῃ τῶν ἀφώνων γραμμάτων τὸ τ, καὶ γενέσθω Τρόπος· μείζων αὕτη τῶν προτέρων ἔσται συλλαβῶν, καὶ ἔτι βραχεῖα μένει. [5] Τρίτον γ' ἔτι γράμμα τῇ αὐτῇ συλλαβῇ προστεθήτω τὸ σ, καὶ γενέσθω Στρόφος· τρισὶν αὕτη προσθήκαις ἀκουσταῖς μακροτέρα γενήσεται τῆς βραχυτάτης, μένουσα ἔτι βραχεῖα. [6] Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἀνάλογον ἔχουσαι αἴσθησιν, τῆς παραλλαγῆς μέτρον. Ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς. ἡ γὰρ ἐκ τοῦ η γινομένη συλλαβὴ, μακρὰ τὴν φύσιν οὖσα, τεττάρων γραμμάτων προσθήκαις παραυξηθεῖσα, τριῶν προτατομένων,

Ὁμολογεῖται.] Quintilianus lib. 9, cap. 4. huc videtur reſpexiſſe: *Sit in hoc quoque aliud fortaſſe momenti, quòd & longis longiores, & brevibus ſunt breviores ſyllabæ: ut quamvis neque plus duobus temporibus, neque uno minùs habere videantur, (idcòque in metris omnes breves longæque inter ſe obſeſſæ ſunt pares) lateat tamen neſcio quid, ſi quicquam ſuperſit, aut deſit.* Sed duo codices Reg. 1. & Colb. ita hunc locum exhibent: φωνῆεν βραχὺ τὸ ο, ᾧ λέγεται Ὁδός,

4 Ταύτῃ προστεθήτω.] Differentiam docet inter voces ὁδὸς, ῥόδος, τρόπος & στρόφος; in quibus licèt breves dicantur priores quælibet ſyllabæ, ſatìs tamen ſenſile eſt temporis diſcrimen, quod in ſingulis ut diſtinctè proferantur, requiritur, ut ſcribit Voſſius.

4 Ἀκαρῆ.] Wolfius legit ἀκαρῆ *exiguam*. *Sylburg.* † Wolfium ſequor, ita pro ἀκαρεῖ conjicientem: quæ emendatio ut proba videtur, ita à Reg. 1. codice confirmatam habemus. Dionyſius libro 15to *Antiquit:* ἀκαρῆ χρόνον ἀνθήσας, de Bruto Regum exactore.

5 Τρίτον γέ τι.] Pro γέ τι rectiùs fortaſſe legeris γ' ἔτι, vel ſimpliciùs ἔτι. *Sylburg.* † Cùm Reg. 2. agnoſcat ἔτι, & ſtructura videatur poſtulare, diutius à contextu abeſſe nolui.

6 Οὐκοῦν τέσσαρες.] De hoc loco vide Petr. Victor. Var. lectionum lib. 13, cap. 6. ubi poſteriorem ejus partem ſic legit: τὴν ἄλογον αἴσθησιν ἔχουσαι τῆς παραλλαγῆς μέτρον: & ἄλογον αἴσθησιν è Cicerone reddi poſſe arbi-

Eam eſſe brevem ſyllabam confitendum eſt, quam ο vocalis litera brevis conſtituit, verbi gratiâ Ὁδός. huic addatur ρ, una ex ſemivocalibus, & fiat Ῥόδος: adhuc ſyllaba brevis manet, non tamen eodem modo; nam habebit quoddam, etſi non ita magnum, temporis diſcrimen priori additum. Præterea una ex mutis, τ ſcilicet, adjiciatur, & fiat Τρόπος: ſyllabis erit prioribus longior, & tamen adhuc brevis. Tertia inſuper litera huic ſyllabæ apponatur σ, ut ſit Στρόφος: hâc triplici literarum acceſſione ſenſili erit longior, quàm breviſſimâ, cùm tamen ipſa brevis permaneat. Quamobrem hæ quatuor ſyllabæ brevis differentiæ, habitâ menſuræ variationis ratione, ſenſile diſcrimen temporis ſortiuntur. Eadem quoque ratio eſt & longæ. Nam ſyllaba, quæ ex η vocali conſtituitur, cùm ſit naturâ longa, adjectione quatuor literarum aucta, tribus præpoſitis, unâ ſubjectâ,

arbitratur *tacitum ſenſum*. Sic certè infrà Sect. 23. τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος, & rurſum in Lyſiâ, 84, 47. ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν: & mox 85, 8. οὐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν: quæ ſcilicet nullâ ratione vel oratione poteſt exprimi, 84, 39. Ὥστε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτέ ἐστιν, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον. Mentio fit infrà etiam συλλαβῆς ἀλόγου, Sect. 17. καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον. *Sylburg.* † Adde è libro de *Vi Demoſthenis*, ἐκ τῆς ἐμμελείας, ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ ἄλογος αἴσθησις.

Ibid. Οὐκοῦν τέσσαρες.] Quod annotavit Sylburgius ex Victorio non ſatis locum videtur explicare. quis enim ſenſus? *Quamobrem hæ quatuor ſyllabæ brevis differentiæ, tacitum habentes (ſeu habent) ſenſum, qui nullâ ratione poteſt exprimi, additæ variationis menſuram.* At poteſt inter proferendum ſenſile diſcrimen percipi. Cui præterea verbo nominativus ἔχουσαι referendus eſt? neque enim tam duram loquendi formulam poſſe Atticis adſcribi puto. Poſitâ itaque interrogationis notâ, legendum arbitror: Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ; ſeu, ἔχουσαι αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ, φανεραί εἰσι; nam neceſſe eſt, aliquid ejuſmodi addatur. Maluit Hudſonus, levi mutatione, τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν πρὸς τὸ τῆς παραλλαγῆς μέτρον.

νων, ἑνὸς δὲ ὑποτατλομένου, [7] καθ' ἣν λέγηται Σπλὴν, μείζων ἂν δήπου λέγοιτο εἶναι τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτου. [8] Μειουμένη δ' αὖ πάλιν καθ' ἓν ἕκαστον τῶν προστεθέντων γραμμάτων, τὰς ἐπὶ τοὔλαττον παραλλαγὰς αἰσθητὰς ἂν ἔχοι. Αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τοῦ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν ἑαυτῶν φύσιν, μέχρι γραμμάτων [9] ἑπτὰ μηκυνομένας, μήτε τὰς βραχείας εἰς ἓν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συστελλομένας, ἐκπίπτειν τῆς βραχύτητος, ἀλλὰ κἀκείνας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Ἀρκεῖ γὰρ, ὅσον εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν ἥρμοττεν, εἰρῆσθαι, ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ βραχείας, καὶ μακρὰ μακρᾶς, καὶ οὔτε τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, οὔτε ἐν λόγοις ψιλοῖς, οὔτ' ἐν ποιήμασιν, ἢ μέλεσι διὰ ῥυθμῶν ἢ μέτρων κατασκευαζομένοις, πᾶσα βραχεῖα, καὶ πᾶσα μακρά.

Πρῶτον μὲν δὴ θεώρημα τοῦτο τῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς παθῶν, ἕτερον δὲ τοιόνδε. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον [10] παρὰ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοὺς ἤχους, ὑπὲρ ὧν ὀλίγῳ πρότερον εἴρηκα, πᾶσα ἀνάγκη τὰς ἐκ τούτων συνισταμένας συλλαβὰς, ἢ διὰ τούτων πλεκομένας, ἅμα τήν τε [11] ἰδίαν ἑκάστου σώζειν δύναμιν, καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων, ἣ γίνεται διὰ τῆς κράσεώς τε καὶ τῆς παραθέσεως αὐτῶν· ἐξ ὧν μαλακαί τε φωναὶ γίνονται, καὶ σκληραὶ, καὶ λεῖαι, καὶ τραχεῖαι, γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι, καὶ στύφουσαι καὶ διαχέουσαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην κατασκευάζουσαι διάθεσιν φυσικήν· αὗται δ' εἰσὶ μυρίαι τὸ πλῆθος ὅσαι.

Ταῦτα

7 Καθ' ἣν λέγηται.] Forſan legendum, *καθάπερ ἣν λέγηται, veluti ſi ditatur*. Sylburg.

8 Μειουμένη δ' αὖ.] Μειουμένης γοῦν αὖθις καθ' ἓν, Reg. 1. & Colb. & paucis interjectis iidem codices. τὰς ἐπὶ τὸ λοιπὸν παραλλαγάς.

9 Ἑπτά.] An πέντε legendum? qui

ſubjectâ, unde, exempli gratiâ, Σπλὴν conflatum habes, longior ſine dubio dicatur, quàm illa prior, quæ unicâ conſtabat literâ. Quæ rurſus diminuta, demptis ſigillatim quæ adjectæ fuerant, literis, permutationes, priori quamque breviorem, ſenſu etiam ut poſſint percipi, habebit. Quid verò cauſæ ſit, cur neque longæ naturam ſuam excedant, etiamſi ad *ſeptem* uſque literas extendantur, nec breves, in *unam* licèt à pluribus literis contrahantur, ſuâ excidant brevitate: verùm illæ duplici ratione brevium conſiderentur, hæ dimidiâ longarum, non neceſſe eſt in præſenti examen inſtituere. Nam ſufficit, quod hujus quidem temporis eſt atque inſtituti, dixiſſe, & brevem ſyllabam à brevi, & à longâ differre longam; neque omnem brevem, aut omnem longam, nec in oratione ſolutâ, nec ligatâ, ſeu heroicum id fuerit carmen, ſeu melicum numeris conſcriptum aut metris, eandem omninò habere poteſtatem.

Hæc itaque prima eſt eorum quæ ſyllabis accidunt diſquiſitio, altera verò hujuſmodi. Cùm varias habeant literæ differentias, non ſolùm propter longitudinem & brevitatem, ſed etiam ſonos, de quibus paulò ſuperiùs diximus; fieri non poteſt, quin iſtæ, quæ ex iis conſtant & implicantur ſyllabæ, tam propriam ſingularum quàm omnium communem vim & poteſtatem conſervent, quæ earum variâ ex admiſtione & ſitu naſcitur: ex quibus molles & duræ voces oriuntur; leves atque aſperæ, quæ ſuavi voluptate aures perfundant, iiſdem etiam quæ ſint peracerbæ, quæ conſtringant ac diffundant, & nullos non affectus naturales, qui quidem infinitæ ſunt multitudinis, eliciant.

His

qui numerus eſt literarum, è quibus Σπλὴν vocabulum conſtat.

[10] Παρὰ τὰ μήκη.] Mutat præpoſitionem Colb. & περὶ exhibet tum hic, tum ſequenti verſu.

[11] Ἰδίαν ἑκάστου.] Simile eſt, quod priore Sect. dixit, Συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων.

[12] Ἡϊόνες.]

Ταῦτα δὴ καταμαθόντες οἱ χαριέστατοι ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοί τε κατασκευάζουσιν ὀνόματα, συμπλέκοντες ἐπιτηδείως ἀλλήλοις τὰ γράμματα· καὶ τὰς συλλαβὰς δὲ οἰκείως, οἷς ἂν βούλωνται παραστῆσαι πάθεσι, ποικίλως φιλοτεχνοῦσιν, ὡς ποιεῖ πολλάκις Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν προσηνέμων αἰγιαλῶν, τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον·

"[12] Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

ἐπὶ δὲ τοῦ τυφλουμένου Κύκλωπος, τό τε τῆς ἀλγηδόνος μέγεθος, καὶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδεῖαν ἔρευναν τῆς τοῦ σπηλαίου θύρας·

" Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
" Χερσὶ [13] ψηλαφόων.

καὶ ἄλλοθί που δέησιν ἐνδείξασθαι βουλόμενος πολλὴν καὶ κατεσπουδασμένην·

" Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
" [14] Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παρ' αὐτῷ τοιαῦτα, χρόνου μῆκος, ἢ σώματος μέγεθος, ἢ πάθους ὑπερβολὴν, ἢ στάσεως ἠρεμίαν, ἢ τῶν παραπλησίων τι δηλοῦντα, παρ' οὐδὲν οὕτως

[12] Ἠϊόνες.] Deſumptus eſt hic verſus ex Iliad. ρ, ℣. 265.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο,
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν.

Ut verò, quanta ſit hujus vocis efficacia, quanta vis ad fluctus marinos, dum ſcopulis illiduntur, & pelagi murmur exprimendum, clariùs intelligatur, aliam ſubſtituit Ariſtoteles, Poet. cap. 22. hoc modo: Ἠϊόνες κράζουσιν. quæ quidem *propria* eſt, at humilis, & parum ſonora. Hæc autem ejuſmodi eſt ὀνοματοποιΐα, ut, veterum nonnullis ſi fidem habeas, admiratione perculſus Plato ſua combuſſerit poemata, ne nimium Homero videretur inferior. Nec potuit Maro, eandem rem aggreſſus, eâdem felicitate explicare:

Quem ſuper ingens
Porta tonat cæli, & ſcopulis illiſa reclamant.
Æquora.

Qui

His itaque cognitis, politiſſimi quique, tam poetæ quàm proſaicæ orationis ſcriptores, ipſi ſibi nomina confingunt, opportunâ literarum connexione; ſyllabas etiam appoſitè ad quoſvis pro lubitu excitandos affectus, vario accommodant artificio: id quod ſæpiſſime facit Homerus. In deſcribendis litoribus excelſis, continuum illum ſine intermiſſione fremitum exprimere conatus, ſyllabarum extenſione utebatur:

"*Littora mugitus eliſis fluctibus edunt.*

Verùm in Cyclope excæcato, doloris magnitudinem, tardamque illam in veſtigandis ſpeluncæ foribus manuum palpationem:

"*Crebra gemens Cyclops, curiſque ingentibus æger,*
"*Veſtigat manibus.*

Alio etiam loco, vehementem precandi ardorem, re ſeriò ſuſceptâ, cùm vellet indicare:

"*Non, ſi multa ferat ſtudioſo pectore, ſummi*
"*Et Jovis ante pedes ſeſe provolvat Apollo.*

Innumera hujuſmodi nemo non poteſt apud illum loca reperire, quæ temporis diuturnitatem, magnitudinem corporis, affectûs exuperantiam, ſtationis tranquillitatem, & quæ ſunt ejuſdem generis, egregiè exprimunt; idque nullâ prorſus aliâ re magis, quàm variâ ſyllabarum conſtructione: necnon

Qui ſequitur verſus de Polyphemo, occurrit Odyſſ. ι. ℣. 416.

[14] Ψηλαφόων.] Extenſione ſcilicet vocabuli manuum extenſionem, quâ Cyclops utebatur in foribus inveſtigandis, indicare voluit poeta: quam rem ita Ovidius in Faſtis exprimit;

Et præfert cautas ſubſequiturque manus.

Ἐθίγων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας: Lucianus. Prior verſus ipsâ tarditate, ſi quid video, mœſtitiam quandam videtur & dolorem repræſentare.

[14] Προπροκυλινδόμενος.] Eâdem compoſitione bis uſus eſt Apollonius, *Argonaut.* 1mo, ℣. 385.

—Ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσιν
Προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργώ.

& libro 2do, ℣. 596:

Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύμασι λαύρῳ
Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Nullus tamen excitatur affectus.

[15] Ἀμβλήδην.]

οὕτως ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν καταςκευάς· καὶ ἄλλα τούτοις ἐναντίως εἰργασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ τάχος καὶ σπουδὴν, καὶ τὰ τούτοις ὁμογενῆ· ὡς ἔχει ταυτί·

“ [15] Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν.

καὶ,

“ Ἡνίοχοι δ᾽ ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ.

Ἐφ᾽ ὧν μὲν γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος δηλοῦται συγκοπὴ, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄτακτον· ἐφ᾽ ὧν δ᾽ ἡ τῆς διανοίας ἔκτασις, καὶ τὸ [16] τοῦ δείγματος ἀπροσδόκητον. ποιεῖ δὲ τούτων ἑκάτερον ἡ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

[15] Ἀμβλήδην.] Occiſum Hectorem deplorat Andromache, Iliad. χ. ẏ. 476. Sed ex Homeri vulgatis exemplaribus, quod rei veritas exigebat, ipſe Τρωῇσιν repoſui, cùm priùs δμωῇσιν, parum rectè legeretur. In verſione vox *Troäſin*, Ovidiana eſt, Græco fonte detorta; Ep. ad Proteſilaum. *Troäſin invideo.*

Alter autem verſus occurrit, Iliad. σ. ẏ. 225: quem pariter emendavimus, cùm antea Sylburgius exhibuerat, Ἡνίοχον δ᾽ ἔκπληγον. Paulò pòſt pro ἡ τῆς διανοίας ἔκτασις, lege ἔκςασις: ut

ΤΜΗ͂ΜΑ ις′.

Ὀνόματα οἰκεῖα καὶ δηλωτικά· καὶ καλὴ πῶς γίνεται ἡ λέξις.

ΚΑΙ` αὐτοί τε δὴ καταςκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, [1] πρὸς χρῆμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα, ὥσπερ ἔφην. πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἔμπροσθεν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκεῖνοι κατεσκεύ-

[1] Πρὸς χρῆμα.] Qui rem ipſam de quâ tractat, ſuis ipſius oculis quodammodo ſubjicit, non poteſt non apta reperire vocabula. Hoc videtur ex Ariſtotele ſumpſiſſe cap. 17. Poet. Οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέςατα ὁρῶν, ὥσπερ παρ᾽ αὐτοῖς γιγνόμενος τοῖς πραττομένοις, εὑρίσκοι τὸ πρέπον, καὶ ἥκιςα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναντία. agit de fabulæ conſtitutione philoſophus. Sed conſulatur Longi-

non & alia his etiam contraria, ad brevitatem expreſſa, celeritatem, feſtinationem, & quæ his ſimilia; quemadmodum hæc ſe habent:

"*Corde ciens imo gemitus, ita Troäſin inſit.*

Et,

"*Attoniti aurigæ ſtabant, viſo igne furenti.*

Illis etenim oſtenditur ſpiritûs præciſio, vociſque perturbatus tenor; his verò mentis emotæ exceſſus, & terriculum inopinatò oculis oblatum: quorum utrumque ipſa ſyllabarum efficit literarúmque imminutio.

ut ἔκστασις μανικὴ, καὶ ἡ τῶν φρενῶν, intelligatur.

[16] Τὸ τοῦ δείγματος.] Trojanis terrorem injecerat ſacer iſte ignis, quem ex vertice Achillis Minerva accenderat; Iliad. σ, ψ. 225:

Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

SECTIO XVI.

Rei ſubjectæ convenientia eligenda eſſe vocabula: quibus etiam modis pulcra conſtituatur dictio.

IPSI etiam poetæ, quemadmodùm & ſolutæ orationis ſcriptores, rem ipſam oculis ſubjicientes, propria confingunt & apta argumento vocabula, ut jam antè diximus: multa quoque ex veteribus ſumunt, jam conformata, quæ rerum

Longinus, ubi egregiam ex Euripide φαντασίαν profert; qui ſolicitam Phœbi curam, ob filium equos cœlis ducentem, ſummo affectu luculenter admodum depingit. Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἂν ποτε ἐφαντάσθη. *Si vis me flere, dolendum eſt Primum ipſi tibi.*

I 2 Ῥοχθεῖ.]

τεσκεύασαν, ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων ἐστὶν, ὡς ἔχει ταυτί·

" [2] Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

καὶ,

" Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο.

καὶ,

" Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

καὶ,

" Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, ϗ δοῦπον ἀκόντων.

Μεγάλη τούτων ἀρχὴ ϗ διδάσκαλος ἡ φύσις, ἡ ποιοῦσα [3] μιμητικοὺς ἡμᾶς, ϗ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, οἷς δηλοῦται τὰ πράγματα, κατά τινας εὐλόγους ϗ κινητικὰς [4] τῆς διανοίας [5] ὁμοιότητας· ὑφ' ὧν ἐδιδάχθημεν ταύρων τε μυκήματα λέγειν, ϗ χρεμετισμοὺς ἵππων, ϗ φρυαγμοὺς τράγων· [6] πρός τε βρόμον ϗ πάταγον ἀνέμων, ϗ συριγμὸν [7] κάλων, ϗ ἄλλα τούτοις ὅμοια παμπληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς [8] μιμητικὰ, τὰ δὲ μορφῆς, τὰ δὲ ἔργου, τὰ δὲ πάθους, τὰ δὲ κινήσεως, τὰ δὲ ἠρεμίας, τὰ δὲ ἄλλου χρήματος ὁτουδήποτε, περὶ ὧν εἴρηται πολλὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. Τὰ κράτιστα δὲ νέμω, ὡς πρώτῳ τὸν ὑπὲρ [9] Ἐτυμολογίας εἰσάγοντι λόγον, Πλάτωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῆ μὲν ϗ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ. Τί δὴ τὸ κεφάλαιόν ἐστί μοι τοῦ λόγου; ὅτι παρὰ

[2] Ῥοχθεῖ.] Hæc vox de maris fluctu propriè dici exiſtimatur, & ex ejus imitatione per ὀνοματοποιΐαν eſſe facta. verſus autem deſumitur ex Odyſſ. ε. ẏ. 502. eſt autem ξερὸν ζυστολὴ Ionica, pro ξηρόν. alter ex Iliad. μ. ẏ. 207. tertius ex Iliad. β. ẏ. 210. quartus ex Iliad. π. ẏ. 361.

[3] Μιμητικούς.] Imitationem naturâ nobis eſſe inſitam docet philoſophus cap. 4. Poetic. Τό τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον. τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, ϗ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι, ϗ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας. Sed duo quæ ſequuntur vocabula ϗ θετικοὺς, nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt. ſi quid video, ζυνθετικοὺς auctor ſcripſit.

[4] Διανοίας.] Wolfius cum articulo legit, τῆς διανοίας ὁμοιότητας. *Sylburg.* † Admiſi in contextum, cùm ita linguæ Græcæ idioma poſtulat.

[5] Ὁμοιότητας.] Vide, ſi libet, Obſervationes Poeticas And. Schotti, lib. 2, cap. 51. Hæc autem deſcribendi ratio (ut Taub-

manni

rùm naturam optimè videantur depingere; cujuſmodi ſunt hæc:

" *Cum gemitu illiſi volvunt ad littora fluctus.*

&,

" *Ipſa volat ſtridens, ventis adjuta, per auras.*

&,

" *Littora pulſa fremunt, vaſtumque immurmurat æquor.*

&,

" *Stridorem jaculûmque ſagittarumque notabat.*

Harum ſanè rerum fundamentum eſt natura, & magiſtra præſtantiſſima; quæ nos, imaginibus quibuſdam, rationi conſentaneis, & ad mentem aptiſſimis excitandam, efficit, ut imitari poſſimus, & vocabula ſtruere, quibus res ipſæ feliciter exprimantur: His imaginibus edocti ſumus, taurorum mugitus, equorum hinnitus, fremituſque hircorum verbis repræſentare: præterea fragorem & ſtrepitum ventorum, rudentum ſtridorem, atque alia ejuſdem generis quamplurima; quorum alia vocem, alia formam, alia rem geſtam, alia affectiones, aut motum, aut quietem, aut quodvis denique aliud imitantur; de quibus multa ſunt ab iis hominibus ſcripta, qui nos ætate præceſſerunt. Laudem verò præcipuam Platoni Socratico, ut primò nominum ad origines ſuas reductori, equidem aſſigno: qui hâc de re cùm ſæpe aliàs, tum

manni verbis utar) Quintiliano *incredibilis rerum imago*, aliis *Evidentia*, aliis *Informatio* dicitur. Aphthonius ἔμφασιν, Rutilius Lupus χαρακτηρισμὸν, Aquila Rom. διατύπωσιν, vulgò ὑποτύπωσιν vocant.

[6] Πρός τι.] Idem ſignificat, quod προσέτι, *præterea*. Sed dubium eſt an pro ἀνέμων, ὑδάτων reponendum ſit, cùm paulò infrà pag. 118, ℣. 6. hæc conjuncta reperias: καὶ πάταγον ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι βουλόμενος.

[7] Καλων.] Si mendo caret, confirmari poterit Virgiliano iſto Æneid. 1, ℣. 87. *Inſequitur clamorque virûm ſtridorque rudentum*. Sylburg.
† Apollonius 2do *Argonaut*. ℣. 727. — ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες, Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.

[8] Μιμητικά.] Colb. μιμήματα; Idem codex paulo infra cum Reg. 1. εἰσαγαγόντι habet.

[9] Ἐτυμολογίας.] Fabius lib. 1, cap. 4. *Etymologia, quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta eſt* Notatio, *quia nomen ejus apud Ariſtotelem invenitur* σύμβολον, *quod eſt nota: nam verbum è verbo ductum, id eſt* Veriloquium, *ipſe Cicero qui finxit, reformidat: Sunt qui vim potiùs intuiti,* Originationem *vocent.*

 [10] Παρὰ

μὲν τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκὰς, ἡ τῶν συλλαβῶν γίνεται, σύνθεσις ποικίλη, [10] παρὰ δὲ τῶν συλλαβῶν συνθέσεις, ἡ τῶν ὀνομάτων φύσις παντοδαπὴ, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεται· ὥστε πολλὴ ἀνάγκη καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλά ἐστιν ὀνόματα, καλῶν δὲ ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι, ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι· καὶ τὸ παραπλήσιον, ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων [11] τάς τε κατὰ μέρος ἐν τούτοις διαφορὰς, καθ' ἃς δηλοῦται τά τε ἤθη, καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις, ἀπὸ τῆς πρώτης κατασκευῆς τῶν γραμμάτων γίνεσθαι τοιαῦτα.

Χρήσομαι δὲ ὀλίγοις δείγμασι τοῦ λόγου τοῦδε, τῆς [12] σαφηνείας ἕνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτοῦ [13] συμβαλλόμενος εὑρήσεις. Ὁ δὴ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ὅταν μὲν ὥραν ὄψεως εὐμόρφου, καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται, τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρήσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ οὐ [14] καταπυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς, οὐδὲ συγκόψει τοὺς ἤχους, παρατιθεὶς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πραεῖαν δέ τινα ποιήσει τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων, καὶ ῥέουσαν ἀλύπως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ταυτί·

" [15] Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
" Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

καὶ,

[10] Παρὰ δὲ τῶν.] Articulus τὰς deſideratur, vel ante vel poſt genitivum τῶν συλλαβῶν, ut in ſequenti membro. *Sylburg.*

[11] Τάς τε κατὰ μέρος] Lege τὰς κατὰ μέρος, neque enim conjunctionem poſtulat ſententia.

[12] Σαφηνίας.] Alibi σαφηνείας, diphthongus. *Sylb.* † Ita contextum reformavi, σαφηνίας mutato: quam mutationem confirmant duo codices Reg. 1. & Colb. Sed libet annotare, quod ſcribit Cicero *de Orat. Cum tradita ſint cujuſque artis difficillima, reliqua, quia aut faciliora, aut ſimilia ſunt, tradi*

tum potiſſimùm in *Cratylo* diſputat. Summa autem noſtri ſermonis huc redit: è variâ literarum connexione, variam naſci multiplicemque ſyllabarum compoſitionem, è ſyllabis compoſitis, omnimodam vocabulorum naturam, ex vocabulorum denique ſtructurâ, orationem prodire multiformem. quo neceſſariò factum eſt, ut ea pulcra ſit elocutio, cujus pulcra fuerint vocabula; necnon ex literis & ſyllabis pulcris ut pulcrarum dictionum ſit origo deducenda, adeóque ex iis ſermo jucundiſſimus oriatur, quæ noſtris auribus jucundam afferunt voluptatem; ac proinde fieri non poteſt, quin vocabulorum, ſyllabarum, literarumque particulares, quæ his inſunt, differentiæ, quibus exprimuntur mores, affectus, diſpoſitiones, opera perſonarum, & quæ his adjuncta, è primâ omnino literarum conſtructione proficiſcantur.

Utar verò, orationis illuſtrandæ gratiâ, ut clara ſint omnia, paucis exemplis; alia quæ ſuperſunt ſanè multa, tibi, *mi Rufe*, initâ ratione, invenienda relicturus. Homerus omnium poetarum dicendi varietate præſtantiſſimus, ſi quando vultûs pulcerrimi venuſtatem, aut formam voluptati inducendæ accommodam, exhibere ſtatuit, vocalium optimis utitur, & ſemivocalium molliſſimis: non ille mutis denſat ſyllabas, non ſonos præſcindit, non ſecum prolatu aſperrimâ conjungit; ſed lenem quandam profert literarum ſtructuram, noſtras aures ſine moleſtiâ ſuaviter permeantem; quo in genere ſunt hæc:

"*Penelope thalamum, prudens regina, relinquit,*
"*Formoſæ Veneri ſimilis, caſtæve Dianæ,*

&c,

tradi non neceſſe eſt.

13 Συμβαλλόμενος.] Ex Herodoto in Polymnia, συμβαλλεόμενος εὑρίσκω.

14 Καταπυκνώσει.] Præſenti tempore proferunt καταπυκνοῖ & ζυſκόπτει Reg. 1. & Colb.

15 Ἡ δ' ἴεν.] Deſumpti ſunt ex Odyſſ. τ. ℣. 53. Alter ρ. ℣. 36. ibi etenim, Βῆ δ' ἴεναι θαλάμοιο. proximè ſequentes ex Odyſſ. ζ. ℣. 163. ultimi ex λ. ℣. 280. ſed pro διὰ κάλλος editt. Homeri vulgatæ habent μετὰ κάλλος; quo modo legit & codex Colbertinus.

 16 Νέον

καὶ,

“ Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ,
“ Φοίνικος [15] νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

καὶ,

“ Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
“ Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.

Ὅταν δὲ οἰκτρὰν, ἢ φοβερὰν, ἢ ἀγέρωχον ὄψιν εἰσάγῃ, [17] τῶν τε φωνηέντων οὐ τὰ κράτιστα θήσει. ἀλλὰ τῶν ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται, καὶ καταπυκνώσει τούτοις τὰς συλλαβάς· οἷά ἐστι ταυτί.

“ [18] Σμερδαλέος δ’ αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ.

καὶ,

“ Τῇ δ’ ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
“ Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.

Ποταμῶν δέ γε σύῤῥυσιν εἰς χωρίον ἓν, καὶ πάταγον ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι τῇ λέξει βουλόμενος, οὐκέτι λείας συλλαβὰς, ἀλλ’ ἰσχυρὰς καὶ ἀντιτύπους θήσει·

“ Ὡς δ’ ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ’ ὄρεσφι ῥέοντες,
“ [19] Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.

Βιαζόμενον δέ τινα πρὸς ἐναντίον ῥεῦμα ποταμοῦ μετὰ τῶν ὅπλων, καὶ τὰ μὲν ἀντέχοντα, τὰ δὲ ὑποφερόμενον εἰσάγων [20] ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοὺς γραμμάτων·

“ [21] Δεινὸν

[16] Νέον ἔρνος.] Nauſicaam teneræ proceræque palmæ poeta comparat. *Homericus Ulyſſes Deli ſe proceram & teneram palmam vidiſſe dixit; hodie monſtrant eandem.* Cicero 1mo de Legibus.

[17] Τῶν τε φωνηέντων.] Videtur τε hoc loco abundare: quo ſublato facilior erit ſtructura.

[18] Σμερδαλέος.] Locus ex Odyſſ. ζ. ℣. 137. deſumptus eſt. ſed inter hunc forſan & ſequentes verſus copulativa καὶ deſideratur, ut jam appoſui; qui Iliad. λ. ℣. 36. occurrunt.

&,

" Talem equidem Delo, ſacratam ad Apollinis aram,
" Frondentem palmæ ſtirpem proſerpere vidi.

&,

" Et Chlorin vidi formoſam, quam ſibi Neleus
" Duxerat, egregio vultu, ſine dote, puellam.

Quum verò miſerabilem, aut horrendam, aut arrogantem ſpeciem inducit, non optimas jam inſerit vocalium, ſed quæ ſonantiſſimæ ſunt, aut mutarum ſibi eligit prolatu aſperrimas, iiſque ſyllabas condenſat; cujuſmodi hæc ſunt:

" Horridus apparet cultu, confectus ab undis.

&,

" Triſtia fulſerunt Phorcynidos ora Meduſæ
" Horrendo aſpectu: circum Terrorque, Metuſque.

Fluviorum præterea concurſum in eundem locum, & aquarum ſonitum ſe commiſcentium, dictione imitari atque exprimere laborans, non jam leves ſyllabas, ſed robuſtas, ſed ſono duriori concurſantes adhibet:

" Non ſecus hyberni ſummis de montibus amnes
" Permiſtas volvunt plenis convallibus undas.

Quin & ſub armis quendam vi fluminis adverſi impulſum, modò ſe ſuſtentantem, modò impetu delatum, ubi inducit, ſyllabarum eliſiones habet, temporum intervalla, & literarum crebra fulcimenta.

" Peliden

currunt. Mox adeò pro compoſito, ſimplex μισγομένων legunt & Reg. 1. & Colb.

[19] Ἐς μισγάγκειαν.] Scribitur etiam μισγάγκειαν: ut ſignificetur locus in quo μίσγονται τὰ ἄγκεα, id eſt, in quo miſcentur ſeu conjunguntur valles; convallis. *Sylburg.* † Locus eſt Iliad. δ. ℣. 452. ubi pro ὄμβριμον, ὄβριμον ſcribitur.

[20] Ἀνακοπάς.] Idem ferè & Longinus habet de Euripide, Dircen à tauro raptatam deſcribente. Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οἷον ἀποκύλισμά τι φέρεσθαι, ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

[22] Δεινόν.]

" [21] Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
" Ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
" Εἶχε στηρίξασθαι.

Ἀραττομένων δὲ περὶ πέτρας ἀνθρώπων ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος, ἐπὶ τῶν ἀηδεστάτων τε καὶ κακοφωνοτάτων χρονιεῖ γραμμάτων, οὐδαμῇ λεαίνων τὴν κατασκευὴν, οὐδὲ ἡδύνων·

" [22] Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
" Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν, εἰ πάντων παραδείγματα βουλοίμην φέρειν καὶ κατὰ τὸν τόπον τόνδε, ὧν ἄν τις ἀπαιτήσειεν· ὥστε ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις, ἐπὶ τὰ ἑξῆς μεταβήσομαι. Φημὶ δὲ τὸν βουλόμενον [23] ἐργάσασθαι λέξιν καλὴν, ἐν τῷ συντιθέναι τὰς φωνὰς, ὅσα καλλιλογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἢ σεμνότητα περιείληφεν ὀνόματα, εἰς τοῦτο συνάγειν. Εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον [24] ἐν τοῖς περὶ Λέξεως· ἔνθα ὁρίζει τίνα ὀνόματα φύσει καλά· παραδείγματος ἕνεκα, ὧν συντιθεμένων, καλὴν οἴεται καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν· καὶ αὖθις ἕτερα μικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐξ ὧν οὔτε ποίημα χρηστὸν ἔσεσθαί φησιν, οὔτε λόγον. καὶ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἴρηται. Εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη πάντα εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα, εὔφωνά τε καὶ καλλιρρήμονα,

[25] μανίας

[21] Δεινόν.] Ex Iliad. φ. ℣. 240. ſed pro στηρίζεσθαι, vulgatæ habent editiones Homeri στηρίξασθαι: quæ lectio videtur melior, eo quòd duriùs quiddam ſonat; nec dubitavi jam in contextum recipere.

[22] Σὺν δὲ δύω.] Ex Odyſſ. ι. ℣. 289. hæc deſumpta ſunt. Ita quoque egregiè Virgilius:

duroſque reductâ
Libravit dextrâ media inter cornua cæſtus
Arduus, effractoque illiſit in oſſa cerebro.

Quis non, perlectis his verſibus, literarum aſperitate delectatur, quæ ſonum, qualem oſſa edunt effracta, mirabili artificio exprimunt?

[22] Ἐξ

"*Peliden fremitu immani circumſtetit unda,*
"*Et clypeo incumbens urgebat fluctibus amnis;*
"*Nec poterat ſtabilire pedes.*

Quorundam verò hominum, capitibus hinc illinc ad ſaxa alliſis, fragorem, & interitum miſerabilem oſtenſurus, inſuaviſſimis diu peſſiméque ſonantibus literis immoratur; nuſquam ſtructuram lævigat, nuſquam ſuavitate perfundit.

"*Prenſa manu, ut catulos, ſcopulis duo corpora fregit:*
"*Fluxit humi cerebrum, & rorabat ſanguine tellus.*

Immenſi ſanè laboris res eſſet, ſi omnium vellem exempla recenſere, quæ ad hunc locum pertineant, & à nonnullis fortaſſe repoſcantur. His igitur, quæ ſunt dicta, contentus, ad reliqua me conferam. Cenſeo autem, cui in animo eſt orationem quàm pulcerrimam elaborare, eum in ſtruendis vocibus omnino debere, quæcunque elegantiam ſortita, aut magnificum quiddam ac grande præ ſe ferant vocabula, in unum omnia colligere. De quibus à Theophraſto philoſopho communiùs dictum eſt, in libello *de Dictione* inſcripto, quo naturâ quæ pulcræ ſint voces, definit: (exempli gratiâ, quibus conjunctis, pulcram evaſuram arbitratur & magnificam locutionem) quædam è contra notat vocabula eſſe omnino humilia atque abjecta, è quibus nec poema conſtitui, nec orationem ullius pretii poſſe aſſerit: nec mehercule à ſcopo aberrantia hæc literis vir ille prodidit. Nam ſi ita res ſe haberet, ut omnes orationis partes quibuſcunque negotia vitæ neceſſaria

23 Ἐργάσασθαι.] Aoriſtus pro præſenti tempore ponitur. Mox pro εἰς τοῦτο, legendum forſan εἰς ταὐτὸ ζυνάγειν. verùm hæc ſententia mihi videtur eſſe mutila, & verbum aliquod, puta δεῖν, à quo pendeat Infinit. ζυνάγειν, deſiderari. Ita Sect. 6. Παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ ζυνθήσειν τὰ τοῦ λόγου μόρια.

24 Ἐν τοῖς περὶ Λέξεως.] Hujus libri meminit Dionyſius in Lyſiâ, ubi à Theophraſto reprehenditur: quin & Demetrius Sect. 175. ex hoc Theophraſti libello pulcra definit vocabula: Ὡρίσατο δ' αὐτὰ Θεόφραστος οὕτως· Κάλλος ὀνόματός ἐστι, τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἡδύ. ἢ τὸ τῇ διανοίᾳ ἔντιμον. Hìc priùs vocabatur Tyrtamus, διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν, ut ſcribit Suidas, ὑπὸ Ἀριστοτέλους ἐκλήθη

[25] μανίας ἔργον ζητεῖν τὰ χείρω· εἰ δὲ ἀδύνατον εἴη τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ ϗ μίξει ϗ παραθέσει πειρατέον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν· ὅπερ Ὅμηρος εἴωθεν ἐπὶ πολλῶν ποιεῖν.

Εἰ γάρ τις ἔροιτο ὁντινοῦν τῶν ποιητῶν ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητα ἢ καλλιλογίαν ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίαις κεῖται πόλεσιν, [26] Ὑρία, ϗ Μυκαλησσὸς, ϗ Γραῖα, ϗ Ἐτεωνὸς, ϗ Σκῶλος, ϗ Θίσβη, ϗ Ὀγχηστὸς, ϗ Εὔτρησις, ϗ τἄλλα ἑξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἡντινοῦν ἔχοι. ἀλλ' οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος [27] συνύφαγκεν, ϗ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διείληφεν, ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι πάντων ὀνόματα.

" Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως ϗ Λήϊτος ἦρχον,
" Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
" Οἵθ' Ὑρίην ἐνέμοντο, ϗ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
" Σχοινόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
" Θέσπειαν, Γραῖάν τε, ϗ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
" Οἵτ' ἀμφ' [28] Ἅρμ' ἐνέμοντο, ϗ Εἰλέσιον, ϗ Ἐρυθράς·
" Οἵτ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην ϗ Πετεῶνα,
" Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' εὐκτίμενον πτολίεθρον.

[29] Ἐν

λήθη Εὔφραστος, εἶτα Θεόφραστος.

[25] Μανίας ἔργον.] Parùm compta videtur hæc lectio, quam luxatam arbitror. Locus erit facilior, ſiquis hoc modo legat: *μανίας ἂν εἴη ἔργον ζητεῖν*, ſeu *μανίας ἂν ἔργον εἴη ζητεῖν τὰ χείρω·* *εἴη* mox poſt *ἀδύνατον* è contextu ſublato. Atque ita Chryſoſt. in ſecundâ ad Geneſin Homiliâ, *τῆς ἐσχάτης παραφροσύνης ἂν εἴη σημεῖον.*

[26] Ὑρία.] Quæ ſcribenti Dionyſio in memoriam prima veniebant, ea literis mandavit. Neque enim veriſimile eſt, tantam eum verſuum farraginem, quam Sylburgius annumerat, hoc loco congeſſiſſe.

[27] Συνύφαγκεν.] Major erit temporum ſimilitudo, ſi legas *συνυφάγκειν*: ut infrà Sect. 18. *ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὺς ϗ συνυφάγκασι.* Ibidem paulò antè nota, minorem Bœoticorum oppidorum à Dio-

neceſſaria exprimantur, ſonoræ fuerint & venuſtate plenæ, amentiæ eſſet incredibilis deteriores quærere: ſin verò id neutiquam fieri poteſt, quemadmodum in multis accidit, implicatione, miſturâ, ac ſitu, deterrimarum, quantum poteſt, natura eſt obſcuranda: id quod Homerus paſſim ſolet facere.

Nam ſi ex poetis quempiam, aut rhetoribus interroges, quam tandem dignitatem aut pulcritudinem habeant vocabula, quæ Bœotiæ civitatibus imponuntur, *Hyria*, *Mycaleſſus*, *Græa*, *Eteonus*, *Scolus*, *Thiſbe*, *Onchestus*, *Eutreſis*, & quæ ſequuntur deinceps, quorum poeta meminit; ne minimam quidem eorum vel unus his nominibus ineſſe reſponderet; quæ tamen omnia adeò pulcrè contexuit, adeò ſonoris verborum complementis diſtincta illuminavit, ut ipſa etiam ampliſſima videantur & magnifica.

" *Agmina Bœotûm, bello fortiſſima, ducunt*
" *Peneleus, patriis & Leïtus acer in armis:*
" *Arceſilauſque, Prothoenorque, Cloniuſque:*
" *Quique Hyrien coluere, atque Aulidis aſpera ſaxa,*
" *Qui Schœnon, Scolumque, & crebro monte Eteonum;*
" *Theſpiam, Græamque: & qui ſpatia ampla tenebant*
" *Antiquæ Mycaleſſi, & letho nobile vatis*
" *Argivi Harma; urbes & Erythras, Ileſiumque:*
" *Quique Eleona habuere, atque Hylen, & Peteona,*
" *Ocalean, & qui muris Medeona ſuperbam.*

Sed

à Dionyſio poni numerum, quàm paulò poſt in Homerico catalogo: & contra Θίσβην atque Ὀγχηστὸν à Dionyſio memorari, quarum hîc nulla ſit mentio. Sed hìc memineris, non integrum in vulgatis Dionyſii editionibus citari locum, atque addi poſſe ſeptem ex Homeri exemplaribus verſus. *Sylburg.*

Ibid. Συνύφανκεν.] Non tantùm Sylburgii conjecturâ, ſed & codicum Reg. 1. & Colb. auctoritate inductus, hanc vocem in contextum admiſi, cùm priùs Συνύφανεν obtinuiſſet.

28 Ἅρμα.] Homeri Scholiaſtes: Ἅρμα, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι καταποθῆναι σὺν τοῖς ἵπποις τὸ Ἀμφιαράου τοῦ μάντεως ἅρμα σὺν αὐτῷ. ne verſionem Latinam mireris.

28 'E.

[29] Ἐν εἰδόσι λέγων, οὐκ οἴομαι πλειόνων δεῖν παραδειγμάτων· ἅπας ἐστὶν ὁ Κατάλογος [30] αὐτῶν τοιοῦτος, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκασθεὶς ὀνόματα λαμβάνειν οὐ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τούτων εὐμορφίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις.

29 Ἐν εἰδόσι.] Nihil hâc dicendi formulâ apud probatiſſimos ſcriptores uſitatius, etſi quibuſdam viſa eſt obſcurior. *Cùm nemo ferè ſit, qui hæc ignorat.* Dionyſius plus vice ſimplici utitur in *de admirandâ vi Demoſthenis*; Ἀρκεῖ γάρ, ὡς ἐν εἰδόσι λέγοντας: deinde tribus interjectis paginis. Ἡ γὰρ ὑπόμνησις ὡς ἐν εἰδόσι. Pari modo locutus eſt & Pericles apud Thucydidem; Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω. Sed Joſephus libro primo *de Bello Judaico*

ΤΜΗΜΑ ιζ΄.

Ἀριθμῶν ἢ ῥυθμῶν πέρι.

ΕΠΕΙ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἔφην οὐ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τῆς ἀξιωματικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς συνθέσεως, ἵνα μή μέ τις εἰκῇ δόξῃ λέγειν, ῥυθμοὺς καὶ μέτρα μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας, εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον, ἀποδώσω καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον. ἔχει δὲ οὕτως. Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅτι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Διςύλλαβοι πόδες. [1] Δισυλλάβου μὲν οὖν λέξεως διαφοραὶ τρεῖς. ἢ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ἔσται βραχειῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν, ἢ τῆς μὲν βραχείας, τῆς δὲ μακρᾶς. Τοῦ δὲ τρίτου τούτου τοῦ ῥυθμοῦ διττὸς ὁ τρόπος·

1 Δισυλλάβου.] De pedibus ſive numeris orationis multi ſcripſerunt; nemo autem Dionyſio fuſior. Ariſtoteles lib. 3, Rhet. cap. 8. Cicero

Sed cùm ipſe ſcientibus hæc loquor, pluribus exemplis uti non neceſſe exiſtimo. Eſt enim tota Enumeratio ejuſdem generis, ut & multa alia: in quibus poeta coactus verba aſſumere naturâ minimè pulcra, aliis pulcrioribus exornat, eorumque aſperitatem horum venuſtate & gratiâ diluit. Sed de his quidem ſatis.

daito dicere maluit, μάλλων γε πρὸς εἰδότας ἐρεῖν: & Homerus Il. κ. ℣. 250.

Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.

denique verſu pulcherrimo Sophocles:

Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἐν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.

Oedipus Theſeum alloquitur. Hæc exempla rem ſatis explicabunt, nec de ſenſu quenquam ſinent in poſterum dubitare.

3° Αὐτῶν τοιοῦτος.] Locutio infrequentior, pro αὐτὸς τοιῦτων.

SECTIO XVII.

De numeris orationis.

QUONIAM verò ad grandem orationis compoſitionem & magnificam dixi numeros non parum conferre; ne quis forte me nullo judicio id dixiſſe arbitretur, qui numeros & metra, diſciplinæ muſices familiaria, ſermoni proſaico, & numeros & metra reſpuenti, obtrudam, de his etiam conſilii rationem daturus ſum. Sic autem ſe res habet: Omne nomen & verbum, & quævis alia pars orationis, modò non ſit monoſyllaba, numero quodam profertur: idem verò, & pedem & rythmum voco.

Pedes diſſyllabi.

Diſyllabæ quidem vocis tres ſunt differentiæ: aut enim utriſque conſtat brevibus, aut utriſque longis; aut altera longa, altera brevi. Hujus autem tertii pedis duplex eſt forma: aut enim

Cicero de Orat. lib. 3. Fabius itidem: nam Longinus eos tantùm recenſet pedes, Sect. 40. qui potiſſimùm Sublimitati adverſentur.

² Ἀρχό-

τρόπος· ὁ μέν τις, ἀπὸ βραχείας [a] ἀρχόμενος, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δὲ, ἀπὸ μακρᾶς, καὶ λήγων εἰς βραχεῖαν. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος, [3] Ἡγεμών τε καὶ [4] Πυῤῥίχιος καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπής ἐστιν, οὔτε σεμνός. σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε·

"Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα [5] νεόλυτα μέλεα.

Ὁ δ' ἀμφοτέρας τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέκληται μὲν [6] Σπονδεῖος, ἀξίωμα δὲ ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

"[7] Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;

Ὁ δὲ ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συγκείμενος, ἐὰν μὲν τὴν ἡγουμένην λάβῃ βραχεῖαν, [8] Ἴαμβος καλεῖται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐκ ἀγενής· ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἄρχηται, [9] Τροχαῖος, καὶ ἔστι μαλακώτερος θατέρου καὶ ἀγενέστερος. παράδειγμα δὲ τοῦ προτέρου τοιόνδε·

"Ἐπεὶ σχολὴ πάρεστι, παῖ Μενοιτίου.

τοῦ

[a] Ἀρχόμενος.] Debetur hoc participium Colbertino codici, in impreſſis huc uſque deſideratum. Ita paucis interjectis, ὁ δὲ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας.

[3] Ἡγεμών.] De quo ita Terentianus:

Primus ille eſt, jure primus, ἡγεμὼν qui dictus eſt,
Author & ductor melorum, qui duas breves habet.

nominis rationem tradit Dionyſ. in Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότ. Καλοῦσι τὸν οὕτως κατασκευασθέντα ῥυθμὸν Ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα λόγον τῶν ἴσων ἄρσει τε καὶ θέσει χρόνων.

[4] Πυῤῥίχιος.] Pyrrichius, ut primus ordine, ita dignitate poſtremus, cùm è duabus brevibus conſtet ſyllabis, volat potiùs quàm currit. Nullum ex eo alicujus momenti conſtitui poteſt carmen, cùm numero & pondere pene careat. Aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujuſmodi erant armati ſaltus Corybantum apud Græcos, & Saliorum apud Romanos; unde etiam à mobilitate dictus creditur, quaſi totus igneus. *J. Voſſius.*

[5] Νεόλυτα.] Cujuſcunque poetæ fuerit, videtur hoc verſu Penthea dilaniatum exprimere.

[6] Σπονδεῖος.] Hic pes inceſſum habet tardum & magnificum; itaque rebus gravibus, & maximè ſacris, vel ipſo atteſtante vocabulo, imprimis adhibetur. *J. Voſſius.*

[7] Ποίαν δῆθ'.] En loci ex Euripidis Hecubâ conſimiles: ℣.163.

Ποίαν

enim à brevi incipit, & in longam ſyllabam deſinit; aut incipit à longâ, & in brevem deſinit. Pes autem, qui è duabus brevibus conſtat, vocatur *Hegemon*, ſive *Pyrrichius:* numerus nec magnificus, nec gravis: cujus hæc figura eſt;

" *Tu verò refer è veſtigio recens — ſoluta membra.*

Qui verò utramque habet longam, Spondeus appellatur; ac magnificum habet inceſſum, & plenum gravitatis. Exemplum ſit,

" *Quâ tandem viâ me properè conferam? hâc, an illâ: illâ, an hâc?*

At qui è longâ & brevi conſtat, ſi brevem præeuntem acceperit, vocatur Iambus, pes modò non ignobilis: ſin à longâ inceperit, Trochæus, priore multo mollior, nec ita generoſus. Prioris exemplum eſt hujuſmodi:

" *Vacat, Patrocle, mens mihi à negotiis.*

hoc

Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν Στείχω; ℣. 1060. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω; Addam ex Ennii Medea: *Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi?*

8 Ἴαμβος.] Iambo nullus uſitatior pes, omnibus temporibus & ab omnibus pene gentibus præcipuè frequentatus. Inceſſum & percuſſionem habet inſignem & virilem, cum à brevi incipiat & deſinat in motum gravem. Eſt itaque non acer tantùm & bellicus, ſed & mordax & iracundus, ſic dictus ab ἰάσσειν, id eſt, θυμοῦσθαι, δάκνειν, ἰάπτειν, ut interpretantur Grammatici. *Voſſ.*

Ibid. Ἴαμβος.] Priorem negativam codices & Reg. 1. & Colb. non agnoſcunt, quorum fidem ſiquis probaverit, idem cum *Voſſio* ſentiat neceſſe eſt; noſque mutatâ verſione, *pedem in primis generoſum* oportet interpretemur. Sed aliter de Iambo ſentire videtur Dionyſius, dum bis ſequenti Sectione, ut & aliis in locis, inter fractos, nulliuſque aut ponderis aut dignitatis pedes recenſet. Nec doctos latet, Ariſtotelem in tertio Rhet. λέξιν τῶν πολλῶν dicere; & heroo, cui opponitur, inferiorem judicare. Sed verba Ciceronis è tertio de Orat. libet adjicere: *Cum ſint numeri plures, Iambum & Trochæum frequenter ſegregat ab Oratore Ariſtoteles; qui naturâ tamen incurrunt ipſi in orationem ſermonemque noſtrum; ſed ſunt inſignes percuſſiones eorum numerorum, & minuti pedes.*

9 Τροχαῖος.] Iambo oppoſitus trochæus, à longâ incipiens, & in brevem deſinens ſyllabam. Debilem & muliebrem prorſus pes iſte imitatur motum, vehemens in initio, ſed citò deficiens. Quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis eſt aptus. *Voſſ.*

10 Θυμέ.]

τοῦ δ' ἑτέρου·

" [10] Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε.

Δισυλλάβων μὲν δὴ μορίων λέξεως διαφοραί τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ σχήματα τοσαῦτα· Τρισυλλάβων δ' ἕτερα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικιλωτέραν ἔχοντα θεωρίαν. [11] ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων Χορεῖος, τρίβραχυς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε,

Τρισύλλαβοι πόδες.

" [12] Βρόμιε, δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε.

ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, [[13] καὶ ἀγεννὴς] καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον. ὁ δὲ ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, [14] Μολοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν, ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

" Ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας, κάλλιστοι σωτῆρες.

Ὁ δ' ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχειῶν, μέσην μὲν λαβὼν τὴν μακρὰν ἑκατέρας τῶν βραχειῶν, Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει. οἷά ἐστι ταυτί.

" Ἴακχε διθύραμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλήν· καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθος

[10] Θυμέ.] Extat hic Archilochi verſus, cum paucis aliis, apud Stobæum, ἐκ τῶ περὶ Ὀργῆς.

[11] Ὁ μὲν γάρ.] Hic nominativus verbo ἐστὶ, qui paulò infrà ſequitur ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, præcedit. De hoc pede ita Voſſius: *Tribrachys, qui totus conſtat è brevibus ſyllabis, vilis humilis, miniméque virilis eſt, è quo nihil generoſum confici poſſit.*

[12] Βρόμιε.] Si cum Apoſtropho legas δορατοφόρ', erit juſta metri deſinentia. Sic paulò infrà, ut juſta fiat deſinentia, legendum videtur δίραμβε, expunctâ ſyllabâ θυ: ut Bacchus dicatur δίραμβος ex eo quòd, cùm immaturus

hoc verò alterius,

" *Vita, vita macerata maximis doloribus.*

Diſyllabarum itaque dictionum differentiæ, pedes, & figuræ totidem ſunt: aliæ verò trisyllabarum; quæ plures præcedentibus, multo fuſiorem admittunt conſiderationem. Nam qui totus è brevibus conſtat, vocatus à quibuſdam Choreus, pes tribrachys; cujus hoc exemplo eſt, *Pedes triſyllabi.*

" *Bromie, Thyrſiger, Martie, belli ſtrepitu gaudens.*

abjectus eſt, & nullius aut gravitatis, aut ponderis; ex quo nihil generoſum poſſit conſtitui. qui verò ex omnibus longis conſtat, quem Moloſſum rerum metricarum ſcriptores appellant, ſublimis eſt, & dignitatem habet, latis ut plurimùm paſſibus incedens. En exemplum illius:

" *O fratres Ledæi, ſervatores optimi.*

Qui longâ & duabus conſtat brevibus, ſi mediam acceperit longam, & utrinque breves, Amphibrachys dicitur, numeros inter elegantes vix habendus. nam fractus eſt, & multum in ſe muliebre continet, multum ignobile. qualia ſunt hæc:

" *Iacche dithyrambe, qui hos choro præis.*

At qui duas initio breves ceperit, Anapæſtus vocatur, pes in primis gravis; &, ſicubi magnitudo rebus fuerit adhibenda,

immaturus à Semele per abortum eſſet editus, Διὸς ἐνεῤῥαμμένος μηρῷ, ita demum ad maturitatem eſt perductus, vel quaſi δὶς ἐῤῥαμμένος; primum ſcilicet Semeles utero, deinde Jovis femori inſutus. *Sylburg.*

[13] Καὶ ἀδενής.] Si duas has voces ſuſtuleris, nihil detrimenti locus accipiet, duoſque codices & Reg. 1. & Colb. judicio ſuffragantes habebis. Lineis incluſi.

[14] Μολοττόν.] Tribrachei contrarius Moloſſus, cùm omnes ſyllabas habeat longas, dignitatem habet præcipuam. Stabilem & magnificam pes iſte habet gravitatem; quapropter Dionyſius διαβεβηκότα illum appellat, velut latis paſſibus omnia pervadentem. *Voſſius.*

[15] Ἐπί-

γεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν, ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε·

« Βαρύ μοι κεφαλῆς [15] ἐπίκρανον ἔχειν.

Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, [16] Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται. πάνυ δέ ἐστι σεμνὸς, καὶ εἰς κάλλος ἁρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ τό γε ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

« [17] Ἰλιόθεν μὲ φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν.

Οἱ μέν τοι ῥυθμικοὶ τούτου τοῦ ποδὸς τὴν μακρὰν βραχυτέραν εἶναί φασι τῆς τελείας· οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν Ἄλογον. Ἕτερον δὲ ἀντίστροφόν τινα τούτῳ ῥυθμὸν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν ἄλογον τοῦτον [18] τελευτᾷ, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων, [19] Κύκλον καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε·

« Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

Περὶ ὧν ἂν ἕτερος εἴη λόγος· πλὴν ἀμφότεροί γε τῶν πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. Ἓν ἔτι λείπεται τρισυλλάβων ῥυθμῶν γένος, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, τρία δὲ ἔχει σχήματα· μέσης μὲν γὰρ γενομένης

15 Ἐπίκρανον] Quod ſuper caput eſt; *Vitta, capitis ligamentum*, κεφαλόδεσμος: *tegumentum muliebre*, κρήδεμνον. ita hunc locum H. Stephanus interpretatur. At infinitivum ἔχειν, cùm priùs ἔχει legebatur, repoſui. Ex Euripidis Hippolyto locus deſumptus eſt, ℣. 201: ubi Phædra amore languens, & libidinis æſtu jam confecta, ne mundum quidem ſuſtinet muliebrem.

16 Δακτυλικός.] Pro δακτυλικὸς ſequenti Sect. legitur δάκτυλος, ὁ δ' ἑξῆς δάκτυλος: itidemque Sect. 20. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι; & alibi. excuſari tamen & hæc lectio poteſt, ut infrà ſequenti Sect. ἐν ᾗ μήτε πυῤῥίχιός ἐστι πούς, μήτε ἰαμβικός: ubi ἰαμβικὸς legitur, ſubaudito ſubſtantivo nomine πούς. *Sylburg.* † Δάκτυλος Reg. 1. Sed & Longinus ῥυθμοὺς δακτυλικοὺς εὐγενεστάτους καὶ μεγε-

da, aut affectus majores excitandi, nullus eo numero poteſt accipi accommodatior. cujus figura talis eſt,

“ *Grave eſt mihi capitis geſtare ornamentum.*

Sed pedi, qui à longâ exorſus, brevibus duabus terminatur, nomen eſt Dactylo. hic gravitate eximiâ præditus, quàm plurimum ad felicem ſtruendæ orationis venuſtatem confert, maximum heroici carminis ornamentum. Exemplum eſt:

“ *Ad Ciconas tulit Iliacis celer Eurus ab oris.*

Metrici quidem ſcriptores longam hujus pedis ſyllabam, perfectâ breviorem eſſe dicunt; cùm verò quantum abſit, nequeant dicere, *Irrationalem* nuncupant. Alium porrò pedem, huic alterâ ex parte quaſi reſpondentem, qui à brevibus exorſus hâc terminatur irrationali, quem etiam ab Anapæſto diverſum volunt, appellant *Circulum*, hoc ipſius allato exemplo,

“ *Æquata ſolo eſt, urbs altis portis ornata.*

Sed de his alius fortè dicendi locus: veruntamen utrique inter pedes pulcerrimos ſunt habendi. Unum adhuc reſtat pedum triſyllaborum genus, quod è duabus conſtat longis, & unâ brevi; cui tres ſunt formæ. Nam cùm media brevis

μιξοπαθὲς vocat: διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὃν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν.

17 Ἰλιόθεν.] Ex Odyſſ. ι. ꝟ. 40. Sequenti verſu, Οἱ μὲν ῥυθμικοί. Colb.

18 Τελευτᾷ.] Τελευτᾷ videtur hìc activè uſurpatum, pro τελευτᾶν ποιεῖ; *deſinere facit*. Sylburg.

Ibid. Τελευτᾷ.] Hâc in re Sylburgio non aſſentior, qui τελευτᾷ activè ſumi putat. nam pro τοῦτον, legendum eſt ταύτην potiùs; ἐπὶ τὴν ἄλογον ταύτην, ſubaudi συλλαβήν. At Colbertinus, ἐπί τινα τὴν ἄλογον τελευτᾷ.

19 Κύκλος.] Κύκλιον legendum cenſeo; ita ſanè doctiſſimus Hephæſtionis ſcholiaſta; Ὁ χορίαμβος ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὃ καὶ Κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βακχεῖος κατὰ τροχαῖον. Unde ſit deſumptus hic verſus ex anapæſtis conſtans, mihi ignotum.

 20 Κρητικός.]

νομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, [20] Κρητικός τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγενής· ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·

" Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοισιν.

Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσι, τὴν δὲ τελευτὴν βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

" [21] Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσαί τε, συμβῶμεν·

[22] ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τοῦτο σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν ἐπιτήδειον. τὸ δὲ αὐτὸ συμβήσεται, κἂν ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν. [23] καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέγεθος. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

" Τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

Τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα [24] κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν μετρικῶν, [25] Βακχεῖος μὲν τῷ προτέρῳ, θατέρῳ δὲ [26] Ὑποβάκχειος. Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε καὶ ἄμετρον

[20] Κρητικός] Cicero de Orat. lib. 3. *Eſt autem pæon hic poſterior——par ferè Cretico, qui eſt ex longâ, & brevi, & longâ: ut,*

Quid petam præſidii, aut exſequar? quove nunc?

A quo numero exorſus eſt Fannius, Si, Quirites, minas illius. Aliàs vocatur amphimacer: eſt autem pes non ignobilis, præſertim ſi commodam ſortiatur ſtationem.

[21] Σοὶ, Φοῖβε.] Minus gravitatis habet hypobacchius, *(hic à Dionyſio vocatur Bacchius)* quòd brevis ſyllaba ſubſequatur duas longas. Pes incommodus & rarus. Quapropter eum carminibus inutilem eſſe ſcribit Hephæſtion. *Voſſ.*

[22] Ἀνδρῶδες δέ.] Legendum videtur ἀνδρῶδές τε: aut δὲ redditivè accipienda eſt. vel comma unum & alterum deeſt. In ſequent. vulgati libri corruptè habent εἰς ζεμνότητος λογίαν: quâ de re monuit etiam Henricus Stephanus Schediaſmatum libro 2. cap. 14. Σεμνολογίας autem vocabulo ſuprà quoque uſus eſt Dionyſius Sect. 11. καὶ τὸ βάρος, καὶ τὴν ζεμνολογίαν: & infrà aliquoties. Sequens locus citatur à Petro Victorio, Variarum lectionum lib. 4. cap. 1. ubi notat, pedem quem Fabius Quintilianus Baccheum appellat, à Dionyſio Halicarnaſſeo

vis eſt, & extremæ longæ, appellatur Creticus; numerus haud e contemnendo genere. Exemplum autem iſtiuſmodi eſt:

" *Hi vero contendebant fluctivagis curribus, æreis roſtris.*

Quod ſi principium duæ occupaverint longæ, finem brevis; cujuſmodi ſunt,

" *Tecum, Phœbe Muſæque, ineamus gratiam.*

virilis admodum erit hæc forma, & ad dignitatem orationi conciliendam accommodata. Idem etiam eveniet, ſi brevis initio duabus longis præponatur: ſuam etenim dignitatem hic numerus habet, atque amplitudinem. En illius exemplum:

" *Quod tandem ad littus, quam ſylvam, curram? quo me conferam?*

Horum utrique ſua nomina impoſuerunt rerum metricarum ſcriptores; illo ſcilicet *Bacchio*, hoc *Hypobacchio* appellato. Hi verò ſeu rythmi, ſeu pedes, numero duodecim, primi ſunt, qui omnem emetiuntur orationem, tam vinctam quàm ſolutam,

ſeo Hypobaccheum vocari. *Sylburg.*

Ibid. Ἀνδρῶδες δέ.] Sana eſt hæc lectio, ut mihi quidem videtur. particula δὲ multo eſt ἐμφατικωτέρα, ac ſi dicas, *enimverò, in primis*; quâ ſublatâ, ſua etiam orationi deerit elegantia.

[23] Καὶ γὰρ οὗτος.] Poſſis etiam ſic legere, καὶ γὰρ καὶ οὗτος. *Sylburg.*

[24] Κεῖται ῥυθμοῖς.] Reg. 1. & Colb. κεῖται τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν; qui codices in omnibus ferè conſentiunt.

[25] Βακχεῖος.] Quem Βακχεῖον hìc vocat Dionyſius, Hephæſtionis Scholiaſtes pag. 82. Παλιμβάκχειον nominat. tradit enim τὸν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, appellari Βακχεῖον; à quibuſdam etiam Ὑποβάκχειον. Βακχεῖον autem ex eo vocatum ſcribunt, quoniam dithyrambici poëtæ hymnos in Bacchum plerumque iſto metri genere contexuerint. *Sylburg.*

[26] Ὑποβάκχειος.] Bacchius, (*à Dionyſio Hypobacchius vocatus*) qui incipit à brevi & terminatur duabus longis, gravem & cum majeſtate conjunctum habet inceſſum. Frequens eſt hic pes in Bacchicis & Dithyrambicis carminibus; multum enim roboris habet in movendis magnis affectibus. *Voſſ.*

τρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα. οἱ γὰρ ἄλλοι ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι. Ἁπλοῦς δὲ ῥυθμὸς ἢ ποὺς, οὔτ᾽ ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν. Καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ πλείω λέγειν.

ΤΜΗ͂ΜΑ ιή.

Ῥυθμῶν δύναμις.

ΩΝ δὲ ἕνεκα νῦν ὑπήχθην ταῦτα προειπεῖν· οὐ γὰρ δὴ [1] τηνάλλως γέ μοι πρόκειτο [2] ῥυθμῶν τε καὶ μετρικῶν ἅπτεσθαι θεωρημάτων, ἀλλὰ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα· ταῦτά ἐστιν, ὅτι διὰ τῶν γενναίων καὶ ἀξιωματικῶν καὶ μέγεθος ἐχόντων ῥυθμῶν, ἀξιωματικὴ γίνεται σύνθεσις καὶ βεβαία καὶ μεγαλοπρεπής· διὰ δὲ τῶν ἀγεννῶν καὶ ταπεινῶν, ἀμεγέθης καὶ ἄσεμνος, ἐάν τε καθ᾽ ἑαυτοὺς ἕκαστοι τούτων λαμβάνωνται τῶν ῥυθμῶν, ἐάν τε ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὁμοζυγίας συμπλέκωνται. [3] Εἰ μὲν οὖν ἔσται δύναμις ἐξ ἁπάντων τῶν κρατίστων ῥυθμῶν συνθεῖναι τὴν λέξιν, ἔχοι ἂν ἡμῖν κατ᾽ εὐχήν· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας, ὡς ἐπὶ πολλῶν γίνεται· τὰ γὰρ ὀνόματα ἔγκειται τοῖς πράγμασιν, ὡς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως, καὶ διακλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, ἄλλως τε καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν ἔχοντας. οὐδὲ γὰρ [4] ἀπελαύνεται ῥυθμὸς οὐδεὶς ἐκ τῆς ἀμέτρου λέξεως, ὥσπερ ἐκ τῆς ἐμμέτρου.

Μαρτύ-

[1] Τηνάλλως.] Μάτην. καὶ, οὐ τηνάλλως, μετὰ τῆς ἀποφάσεως, *cum negatione*, ut hoc loco. *Suidas.*

[2] Ῥυθμῶν τε.] Poſſis etiam legere ῥυθμικῶν: ut ſequitur καὶ μετρικῶν. *Sylburg.* † At nulla id neceſſitas poſtulat; nec quicquam muto.

[3] Εἰ μὲν οὖν ἔσται.] Pro ἔσται, fortaſſe legendum εἴη, & mox ἔσται pro εἴη, locis mutatis: Εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη, ſimili ſenſu, ſuperius dixerat,

ſolutam, ex quibus & verſus & membra conſtituuntur. nam reliqui omnes numeri & pedes ſunt ex his compoſiti. Rythmus autem ſimplex ſive pes, neque minor eſt duabus ſyllabis, neque tribus major. Ac de his quidem haud ſcio, quid ampliùs dicendum ſit.

SECTIO XVIII.

Numerorum vis & poteſtas.

At verò quâ causâ inductus ſum, ut hæc prædicerem, (neque enim temere præcepta, ad numeros & res metricas pertinentia, propoſui mihi tractanda, ſed omnino neceſſitatis gratiâ) conſilii mei hæc ratio fuit; quoniam generoſos propter numeros, graves & ampliſſimos, prodit ſtructura majeſtatis plena, ſtabilis & magnifica; quum verò pedibus abjectis fuerit uſa, exilis inde ſit & contemnenda; ſeu per ſe numerorum accipiantur ſinguli, ſeu mutuâ connexione ſibi invicem implicentur. Quòd ſi in noſtrâ foret poteſtate, totam ex numeris præſtantiſſimis orationem componere, pulcrè ex voto res ſuccederet: cùm verò nobis neceſſe eſt deteriores præſtantioribus, ut ſæpe accidit, immiſcere; (rebus enim ſua nomina fortuitò imponuntur) ita oportet cum artificio diſponamus, ut compoſitionis venuſtate ipſa obſcuretur neceſſitas, idque etiam magnâ libertate uſi. Neque enim ullus omninò pes, quemadmodum ex ligatâ, ita ex oratione ſolutâ excluditur.

Eorum

dixerat, Sect. 16. Notes ſi placet, Reg. 1. & Colb. habere ζυμπλέκοντας periodo præcedente.

4 Ἀπειλαύνειν.] Pro ἀπολαύειν ſenſus videtur poſtulare ἀπελαύνειν ſeu ἀποκλείειν. Wolfium certè in ſuo libro repoſuiſſe ἀπελαύνειν, monuit me Hoeſchelius. *Sylburg.* † Wolfium, re cogente, ſecutus ſum, ἀπολαύειν prorſus repudiato: quam conjecturam libri confirmant Reg. 1. & Colb. Ita ut de eâ nullus dubitationi relinquatur locus.

Μαρτύρια δὲ ὧν εἴρηκα παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα μοι καὶ πίστιν ὁ λόγος λάβῃ. [5] ἔστι δὲ ὀλίγα περὶ πολλῶν. Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν ἀξιωματικῶς τε συγκεῖσθαι καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν Θουκυδίδου λέξιν τὴν ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ ταύτην;

“ [6] Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων, ἐπαινοῦσι τὸν “ προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς “ ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.

Τί οὖν ἐστιν ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν σύνθεσιν; τὸ ἐκ τοιούτων συγκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα. Τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τοῦ πρώτου προηγούμενοι κώλου σπονδεῖοι πόδες εἰσίν· ὁ δὲ τέταρτος, ἀνάπαιστος· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, αὖθις σπονδεῖος· ἔπειτα, Κρητικός· ἅπαντες ἀξιωματικοί. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον διὰ ταῦτά ἐστι σεμνόν· τὸ δὲ ἑξῆς τοῦτο,

“ Ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε,

[7] ὅτι δύο μὲν ἔχει τοὺς πρώτους πόδας ὑποβακχείους, Κρητικὸν δὲ τὸν τρίτον, εἶτ' αὖθις ὑποβακχείους δύο, καὶ συλλαβὴν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον· ὥστ' εἰκότως σεμνόν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐκ τῶν εὐγενεστάτων τε καὶ καλλίστων ῥυθμῶν συγκείμενον. Τὸ δὲ δὴ τρίτον κῶλον,

“ Ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις “ ἀγορεύεσθαι αὐτόν·

ἄρχεται μὲν ἀπὸ [8] τοῦ Κρητικοῦ ποδὸς, δεύτερον δὲ λαμβάνει τὸν ἀνάπαιστον, καὶ τρίτον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον αὖθις ἀνάπαιστον,

[5] Ἔστι δὲ ὀλίγα.] Mallem ἔσται futuro tempore.

[6] Οἱ μὲν πολλοί.] Ex initio orationis hæc deſumpta ſunt, pag. 103, edit. Oxonien. quam Pericles habuit in honorem militum, qui anno primo belli Peloponneſiaci perierunt. mox τὸν προσθέντα Scholiaſtes Thucydidis explicat, τὸν νομοθέτην, δηλονότι τὸν Σόλωνα. Sed de antiquitate hujus inſtitutæ rei, adeundus eſt Dionyſius lib. 5to Hiſt. Ὀψὲ γάρ ποτε Ἀθηναῖοι προσέθεσαν τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον τῷ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ περὶ Σαλαμῖνι καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανόντων ἀρξάμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν πε-

ρὶ

Eorum quæ dixi, proferre teſtimonia reliquum eſt, quo majorem autoritatem habeat oratio. de multis verò dabuntur pauca. Age igitur, ecquis ſummâ dignitate atque amplitudine non fatebitur illam Thucydidis orationem in *Epitaphio* conſtare?

“ *Multi quidem eorum, qui ex hoc loco verba jam fecerunt, eum* “ *laudant, qui hanc orationem funebrem veteri inſtituto addidit*; “ *propterea quòd eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur, ha*“*beri præclarum eſſet.*

Quid tandem eſt, quod magnificam verborum ſtructuram hanc, & ſublimem effecit? quod numeris ſcilicet pedibuſque ſublimibus tota conſtituuntur membra. Primi ſiquidem membri tres qui præcedunt pedes, ſpondei ſunt; quartus anapæſtus; qui ſequitur, ſpondeus; deinde Creticus: omnes dignitatis pleni. Ac primum quidem membrum propterea magnificum eſt & grave: At verò proximum,

“ *Eum laudant, qui orationem hanc funebrem veteri inſtituto* “ *addidit:*

quia duos priores pedes Hypobacchios habet, tertium Creticum; deinde etiam hypobacchios duos, & ſyllabam quâ membrum terminatur. jure igitur merito gravitate plena eſt & hæc ſententia, cùm nobiliſſimis ex numeris pulcerrimiſque conſtituatur. Quin & tertium membrum,

“ *Propterea quòd eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur,* “ *haberi præclarum eſſet:*

incipit à Cretico pede, cui ſecundus eſt anapæſtus, & ſpondeus tertius: quarto rurſus anapæſtum aſſumit, duos deinde dactylos,

ρὶ Μαραθῶνα ἔςων. ubi nempe de Bruti funere, & laudatione fuſius tractat.

[7] Ὅτι δύο.] Haud immeritò diſplicet τὸ ὅτι Hudſono, quam vocem huic loco inutilem cenſet. Sed hoc modo, ſi retineas, videtur explicanda: τὸ δὲ ἑξῆς κῶλον τοῦτο σεμνόν ἐστιν, ὅτι δύο μὲν ἔχει. Mox tertio abhinc verſu συγγενεστάτων legunt Reg. 1. & Colb.

[8] Τοῦ Κρητικοῦ.] Ut primo hujus ſententiæ pedi conſultum ſit, quid ſi dicamus legiſſe Dionyſium, ὡς καλόν γ' ἐπὶ τοῖς? Quâ enim ratione pes Creticus ex duobus his vocabulis ὡς καλὸν, elici poſſit, cùm proxima à vocali dictio incipiat, non video. Eſt enim aut pes dactylus, aut hypobacchius, qui Bacchius

ἀπαιστον, εἶτα δύο τοὺς ἑξῆς δακτύλους, καὶ σπονδείους δύο τοὺς τελευταίους, εἶτα [9] καταληξιν. Εὐγενὲς δὴ καὶ τοῦτο διὰ τοὺς πόδας γέγονε. τὰ πλεῖστα δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ τοιαῦτα, μᾶλλον δὲ ὀλίγα μὴ οὕτως ἔχοντα. ὥστε εἰκότως ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ καὶ [10] καλλιεπὴς, καὶ εὐγενὴς, ὡς ἐκλέγων τοὺς ῥυθμούς.

Τὴν δὲ δὴ Πλατωνικὴν λέξιν ταύτην τίνι ποτὲ ἄλλῳ κοσμηθεῖσαν, οὕτως ἀξιωματικὴν εἶναι φαίη τίς ἂν καὶ καλὴν, εἰ μὴ τῷ συγκεῖσθαι διὰ τῶν καλλίστων τε καὶ ἀξιολογωτάτων ῥυθμῶν; ἔστι γὰρ δὴ τῶν πάνυ φανερῶν καὶ περιβοήτων, ᾗ κέχρηται ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν τοῦ Ἐπιταφίου ἀρχήν· « Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐ« τοῖς· ὧν τυχόντες, πορεύονται [11] τὴν εἱμαρμένην πορείαν. Ἐν τούτοις δύο μέν ἐστιν ἃ συμπληροῖ τὴν περίοδον, κῶλα· ῥυθμοὶ δὲ οἱ ταῦτα διαλαμβάνοντες, οἵδε. Βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος· οὐ γὰρ δή γε ὡς [12] ἴαμβον ἀξιώσαιμ' ἂν ἔγωγε τὸ κῶλον τοῦτο ῥυθμίζειν, ἐνθυμούμενος ὅτι οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχεῖς, ἀλλ' ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς τοῖς οἰκτιζομένοις προσῆκεν ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους. σπονδεῖος δὲ [13] ἕτερος· ὁ δ' ἑξῆς, δάκτυλος, διαιρουμένης τῆς συναλοιφῆς· εἶτα μετὰ τοῦτον σπονδεῖος· ὁ δ' ἑξῆς, μᾶλλον Κρητικὸς ἢ ἀνάπαιστος· ἔπειθ', ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, σπονδεῖος· ὁ δὲ τελευταῖος, ὑποβάκχειος, εἰ δὲ βούλεταί τις, ἀνάπαιστος· εἶτα καταληξις. τούτων τῶν ῥυθμῶν οὐδεὶς ταπεινὸς, οὐδεὶς ἀγενής. Τοῦ δὲ ἑξῆς κώλου·

« Ὧν

chius à Dionyſio vocatur : nam prima ſyllaba in καλὸν eſt anceps. itidemque αι diphthongus in fine dictionis ἀγορεύεσθαι ante vocalem, quod rariùs eſt, producitur.

[9] Καταληξιν] Συλλαβὴν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον.

[10] Καλλιεπής.] Hoc loco infeliciter ſatis, καὶ καλλίστης εὐγενείας proferunt Reg. 1. & Colb,

[11] Τὴν εἱμαρμένην.] Hanc mortis periphraſin multis laudibus effert Longinus Sect. 28. Quin & ipſe Dionyſius in τῷ περὶ Δημοσθ. δεινότητος, de hâc Platonis dictione, quam iterum ad cenſuram ibi vocat, ſummâ cum admiratione profert ſententiam : Ἡ μὲν εἰσβολὴ θαυμαστὴ, καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, κάλλιστα

τα

dactylos, totidemque ad extremum ſpondeos, poſtea deſinentiam. generoſum ſanè & hoc factum eſt ſuos ob pedes. Sunt autem plurima apud Thucydidem hujuſmodi; aut potiùs rariſſima ſunt, quæ ita ſe non habeant: adeò ut meritò ſublimis, & pulcerrimi ſermonis ſcriptor, conjunctâ gravitate, haberi debeat, quod ad numeros ſeligendos pertineat.

Hæc etiam Platonis ſententia, quâ tandem re aliâ ornata, nobis adeò magnifica videtur & venuſta, niſi quòd ex præſtantiſſimis conſtat & numeris ſublimibus? Eſt enim notiſſima, & magnæ apud omnes exiſtimationis, quâ uſus vir ille ad initium Laudationis:

« *Re quidem à nobis illi, quæ ſua ſunt, habent; eaque jam*
« *aſſecuti, iter à fatis deſtinatum peragunt.*

In his duo ſunt membra, quæ totam utique abſolvunt periodum: numeri verò quibus diſtinguuntur, ſunt hi. Bacchius primus eſt: (non enim mihi poſſum perſuadere, Iambo eſſe hoc membrum dimenſum, eâ potiſſimùm ratione inductus, quod volubiles motus, & velocia tempora nequaquam rebus miſerandis, ſed remiſſa potiùs & tarda, adhibere oporteat) hunc ſequitur ſpondeus; deinceps, colliſione vocalium reſolutâ, dactylus; rurſus ſpondeus: qui verò ſequitur, is potiùs Creticus, quàm anapæſtus; poſtea, ut mea fert opinio, ſpondeus: ultimus hypobacchius, aut etiam, ſi quis ita voluerit, anapæſtus: poſtremo deſinentia. ex his numeris nullus humilis, nullus ignobilis. Sequentis verò membri,

Eaque

τε ὀνομάτων ἕνεκα, καὶ σεμνότητος καὶ ἁρμονίας. locum vide.

12 Ἴαμβον.] Qui confici poteſt ex μὲν & primâ in ἡμῖν ſyllabâ, aliâ ſcilicet menſurandi ratione initâ. Quanquam & prior ſyllaba in Ἔργῳ, ob naturam ſcilicet τοῦ ρ ἑνὸς τῶν ὑγρῶν γραμμάτων, brevis dicatur: quemadmodum correpta apud Menandrum occurrit in his graviſſimis verſibus:

Ὁ γὰρ Θεὸς βλέπει σε, πλησίον παρών,
Ὃς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, κ' οὐκ ἀδίκοις.

13 Ἕτερος.] Forſan cum articulo legendum ὁ ἕτερος, aut contractè ἅτερος: ſicut ſcilicet paulò ſuprà præcedit, βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος. *Sylburg.*

14 Οὗτος.]

“ Ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν, δύο μέν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες Κρητικοὶ, σπονδεῖοι δὲ οἱ μετὰ τούτους δύο· μεθʼ οὓς αὖθις Κρητικὸς, ἔπειτα τελευταῖος ὑποβάκχειος. Ἀνάγκη δὴ τὸν ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν, καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος· καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν [14] οὗτος ἐκ-
“ λέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συνθεῖναι περιττὸς, [15] Καί νύ κεν
“ ἢ παρέλασσε τὸν [16] Δημοσθήνην, κάλλους ἑρμηνείας εἵνεκεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν Ἐκλογήν ἐστιν ἃ διαμαρτάνει, [17] καὶ μάλιστα ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν καὶ περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκει φράσιν, ὑπὲρ ὧν [18] ἑτέρωθί μοι δηλοῦται. σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ ὀνόματα καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς νὴ Δία· καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν, ᾧ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν λόγοις δεινότητος καταδίδωμι. [19] ὅρος γὰρ δή τις ἐστὶν ἐκλογῆς τε ὀνομάτων, καὶ κάλλους συνθέσεως ὁ Δημοσθένης. Ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου λόγῳ, τρία μέν ἐστιν ἃ τὴν πρώτην περίοδον συμπληροῖ κῶλα· οἱ δὲ [20] καὶ ταῦτα καταμετροῦντες, οἵδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί·

“ [21] Πρῶτον

[14] Οὗτος.] Non abſurdè legeris οὕτως, *ſic*. In ſequentibus alludit ad Homerum Iliad. ψ. *Idem.* † Meo ſanè judicio melior erit ſtructura, hoc modo conformata: καὶ εἴ γε δεινὸς ἂν ἦν οὗτος.

[15] Καί νύ κεν.] Homerum deſignat, Iliad. ψ. ℣. 382, & 525. bis etenim occurrit:

Καί νύ κεν ἢ παρέλασσʼ, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε.

Si eadem Platoni fuiſſet cura in ſeligendis nominibus, quæ componendis apparet, fore omnino cenſet Dionyſius, ut Demoſtheni aut laudem ornatè dicendi ereptu-rus videretur, aut dubiâ certè cum eo palmâ certaturus. *Quis enim uberior in dicendo Platone? Jovem aiunt Philoſophi, ſi Græcè loquatur, ſic loqui:* Cicero in Bruto; idem in Officiis; *Equidem & Platonem exiſtimo, ſi genus forenſe dicendi tractare voluiſſet, graviſſimè & copioſiſſimè potuiſſe dicere; & Demoſthenem, ſi illa quæ à Platone didicerat, tenuiſſet, ornatè ſplendidéque potuiſſe facere.* Vide Longinum, Sect. 12: ubi cum Demoſthene (ut conjicit Tollius) Platonem comparat; etſi multa eo loci è Longino periiſſe dolendum eſt.

[16] Δημοσθένην.] Atticus accu-
ſativus,

" *Eaque jam aſſecuti, iter à fatis deſtinatum peragunt:* primi duo pedes ſunt Cretici, deinde ſpondei duo, quos ſequitur Creticus; ultimus verò hypobacchius eſt. At verò, ipſa ſit oratio venuſta, quæ numeris venuſtis tota conſtat, neceſſe eſt. ſexcenta ſunt apud Platonem ejuſdem generis. Erat enim in perſpiciendâ orationis modulatione & numerorum concinnitate, homo ingenii planè admirabilis. qui, uti erat in componendis vocibus eximius, ſi paulò etiam ſeligendis fuiſſet curioſior, ipſum utique dicendi pulcritudine Demoſthe-" nem *aut prævertiſſet, aut dubiam ſanè victoriam feciſſet.* Sed in delectu verborum habendo nonnihil peccat; idque præcipuè, quum ſublimem, elegantem, nimiâque arte factam locutionem aſſequi laborat: quâ de re alio jam loco nobis dictum eſt. Verum enimverò jucundiſſimè, ut liquidò apparet, atque eleganter verba componit: nec ſanè eſt, cur ab ullo hâc in parte reprehendi debeat.

Unius præterea ſcriptoris ſententiam, cui primas equidem in oratoriâ facultate tribuo, proponam. Eſt enim quaſi meta & terminus, non tantùm vocabulis ſeligendis, ſed pulcerrimâ etiam collocatione ſtruendis, Demoſthenes. In illâ jam de *Coronâ* oratione, tria ſunt membra quæ primam periodum abſolvunt; ea autem qui emetiuntur, pedes hi ſunt:

In

ſativus, pro Δημοσθένη. Rationem tradit Demet. Phalereus de Elocutione Sect. 177. ϗ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοὶ, Δημοσθένην λέγοντες ϗ Σωκράτην.

[17] Καὶ μάλιϛα ἐν οἷς.] Eandem rupem, ad quam toties à peritiſſimis alliditur, Longinus indicat, Sect. 3. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος, ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ ϗ πεποιημένου, ϗ μάλιϛα τοῦ ἡδέος, ἐκπίπτοντες δὲ εἰς τροπικὸν ϗ κακόζηλον. Sed hâc de re multus eſt ipſe Dionyſius in περὶ Δημοσθ. δεινότητος, ubi Platonem fuſiùs examinat.

[18] Ἑτέρωθι.] De Platone ſeorſim agit infrà in Epiſtolâ ad Cn. Pompeium, 125, 30: & rurſum 166, 3: 177, 22. *Sylburg.* † Sed multò ſe habebit rectius ſententia, ut opinor, ſi levi mutatione quæ ſeparantur conjunxeris; ἑτέρωθί μοι δηλοῦται σαφέϛερον. συντίθησι δὲ τὰ ὀνόματα.

[19] Ὅρος.] Ita & Longinus de Demoſthene, capite περὶ πλήθους μεταφορῶν eandem habet ſententiam: Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος ϗ τῶν τοιούτων. quâ voce uſus eſt & noſter de Thucydide, Ἧς ὅρος ϗ κανὼν ὁ Θουκυδίδης, in *de Admir. vi dicendi in Demoſthene.*

[20] Καλὰ ταῦτα.] Καλὰ ante ταῦτα vel expungenda videtur, vel

“ [21] Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς .
“ μαι πᾶσι καὶ πάσαις.

Ἄρχει δὲ τοῦδε τοῦ κώλου Βακχεῖος ῥυθμὸς, ἔπειθ' ται σπονδεῖος, εἶτα ἀνάπαιστος, καὶ μετὰ τοῦτον ἕ σπονδεῖος, εἶθ' ἑξῆς Κρητικοὶ τρεῖς, σπονδεῖος δὲ ὁ τ ταῖος. Τοῦ δὲ δευτέρου κώλου τοῦδε,

“ Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλ
“ πᾶσιν ὑμῖν,

πρῶτος μὲν ὑποβάκχειός ἐστι πούς, εἶτα Βακχεῖος, βούλεταί τις, δάκτυλος· ἔπειτα Κρητικός· μεθ' οὓς δύο σύνθετοι πόδες, οἱ καλούμενοι [22] Παίονες· οἷς ἑ [23] μολοττὸς ἢ Βακχεῖος· ἐγχωρεῖ γὰρ [24] ἑκατέρως διαιρεῖν· τελευταῖος δὲ ὁ σπονδεῖος. Τοῦ δὲ τρίτου κώλ

“ Τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγ ἄρχουσι μὲν ὑποβάκχειοι δύο, ἔπειτα Κρητικὸς, ᾧ συν σπονδεῖος· [25] εἶτ' αὖθις Βακχεῖος, ἢ Κρητικὸς, τελευταῖος πάλιν Κρητικὸς, εἶτα κατάληξις. Τ ἐκείνου καλὴν ἁρμονίαν εἶναι λέξεως, ἐν ᾗ μήτε π χιός ἐστι πούς, μήτε ἰαμβικὸς, μήτε ἀμφίβραχυς, τῶν χορείων ἢ τῶν τροχαίων μηδείς; Καὶ οὐ λέγω τοῦτ

vel in καὶ mutanda. *Sylburg.* Καὶ particulam contextui inſertam habes.

[21] Πρῶτον μὲν.] Hæc deſumpta ſunt ex initio orationis, quam Dionyſius Sect. 25. κράτιστον ἀποφαίνεται πάντων λόγων: ibi etiam denuò hæc verba examinat. Fabius quoque lib. 9. exordium hoc citat, cui videtur ſevera hæc Demoſthenis compoſitio.

[22] Παίονες,] Cicero de Orator. lib. 3. *Probatur autem ab eodem illo (Ariſtotele) maximè pæon; qui eſt duplex. Nam aut à longâ oritur, quam tres breves conſequuntur, ut hæc verba,* definite, incipite, comprimite: *aut à br deinceps tribus, extremâ p atque longâ, ſicut illa ſun* muerant ſonipedes. Sic & τελῶ pæon eſt quartus, ut *erant,* qui conſtat ex pyrric Iambo: at τῇ τε πόλει nc pæon, niſi ultima ſyllaba i corripiatur, contra leges me eſt autem pes choriambus.

[23] Μολοττός.] Si moloſſun ris, neceſſe eſt ultima in producatur ob ſequentem tam.

[24] Ἑκατέρως αὐτόν.] Forſa tiùs αὐτῶν, *ipſorum. Sylburg.* lem ἑκατέρως αὐτὸν διαιρεῖν, ſi

" *In primis quidem, ô Athenienſes, Deos Deaſque omnes obſecro.*

Incipit hoc membrum à pede Bacchio, quem ſequitur ſpondeus, deinde anapæſtus, poſtea alius etiam ſpondeus: tum tres ordine Cretici, poſtremò autem ſpondeus. Hujus verò ſecundi membri,

" *Ut quantâ ego benevolentiâ civitatem, & vos univerſos uſque*
" *proſequor:*

pes primus hypobacchius eſt, deinde Bacchius, aut etiam, ſi quis voluerit, dactylus: poſtea Creticus: hos duo ſequuntur pedes compoſiti, Pæones appellati; deinceps Moloſſus, aut Bacchius: nam ipſorum utervis partiatur; ultimus ſpondeus eſt. At tertii hujus membri,

" *Tanto vos ſtudio in hâc contentione erga me utamini.*

primum locum hypobacchii duo obtinent, deinde Creticus, cui ſpondeus annectitur: rurſum Bacchius, aut Creticus: eſt etiam ultimus Creticus; tandem clauſula. Quid rei igitur obſtat, quo minus pulcra ſit & concinna orationis ſtructura, in quâ nec pes pyrrichius, nec Iambicus, occurrat, nec amphibrachys, neque ullus omnino aut ex choreis, aut etiam Trochæis?

Id

ſenſus: *licet enim utrovis modo diſtinguere.* Hudſonus. † Tum vero αὐτὸ, ut ad κῶλον referatur, legendum. Sylburgio potius aſſentior.

25 Εἶτ' αὖθις Βακχεῖ☉.] Quâ tandem ſcanſione fiant hi pedes poſtremi, mihi prorſus ignotum eſt. Nam etſi liquidarum apud poetas veteres magna ſit poteſtas, ut primæ ideò ſyllabæ in Φίλ☉, Μέλ☉, & Ἑλώρια productæ legantur; & è contra in Τέκνον, Τέκνη, & Τεκμήριον correptæ: tamen an unquam apud Græcos τὸν, vocali ſequente producatur, nonnihil vereor: quod quidem hoc loco neceſſe eſt. Ita enim hæc Demoſthenis verba metienda cenſet Dionyſius:

Τοσαύτην, hypobacch. | ὑπάρξαι, idem | μοι πάρ' ὑ, Creticus | μῶν εἰς, Spondeus | τοῦτονὶ, Bacch. vel τοῦτονὶ, Creticus | τὸν 'ἀγῶ, Cret. | να, deſinentia.

Atqui hæc licentia vix poetis, nedum oratoribus, videtur concedenda: ne cavillis fortè cujuſdam Euclidis Iambici poetæ iterum detur locus:

Ἠτίχαρειν εἶδον Μαραθῶνα βαδίζοντα.

Vide Ariſt. Poet. cap. 22.

26 Περι-

τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος οὐ κέχρηταί ποτε καὶ τοῖς ἀγενεστέροις ῥυθμοῖς· κέχρηται γάρ. ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὺς καὶ συνυφάγκασι, διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας.

Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο πρόνοια τούτου μέρους, οἱ μὲν ταπεινάς, οἱ δὲ κατακεκλασμένας, οἱ δὲ ἄλλην τινὰ αἰσχύνην ἢ ἀμορφίαν ἐχούσας, ἐξήνεγκαν τὰς γραφάς. ὧν ἐστι [26] πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος ὁ Μάγνης σοφιστὴς Ἡγησίας, ὑπὲρ οὗ, μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἅπαντας, οὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ λέγειν· πότερον τοσαύτη περὶ αὐτὸν ἦν ἀναισθησία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ συνορᾶν εἴ τινές εἰσιν εὐγενεῖς ἢ ἀγενεῖς ῥυθμοί, ἢ τοσαύτη [27] θεοβλάβεια καὶ διαφθορὰ τῶν φρενῶν, ὥστε εἰδότα τοὺς κρείττους, ἔπειτα αἱρεῖσθαι τοὺς χείρονας. ὃ καὶ μᾶλλον πείθομαι. Ἀγνοίας μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ κατορθοῦν [28] πολλαχοῦ· προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. Ἐν γοῦν ταῖς τοσαύταις γραφαῖς ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς· ἔοικε δὲ ταῦτα ὑπολαβεῖν ἐκείνων κρείττω, καὶ μετὰ σπουδῆς αὐτὰ ποιεῖν, εἰς ἃ δι' ἀνάγκην ἄν τις ἐμπεσὼν ἐν λόγῳ σχεδίῳ δι' αἰσχύνης ἔθετο, φρόνημα ἔχων ἀνήρ. Θήσω δὲ καὶ τούτου λέξιν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἵνα σοὶ γένηται δῆλον ἐξ ἀντιπαραθέσεως, ὅσην μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐν ῥυθμοῖς, ὅσην δὲ αἰσχύνην τὸ ἀγενές. Τί δὲ ὁ λαμβάνει πρᾶγμα ὁ σοφιστής; τοιόνδε.

Ἀλέ-

[26] Πρῶτος.] Loquendi ſormula uſitatiſſima; ita Dio Chryſoſtomus de Homero, Ὅμηρος καὶ μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρῶτος, παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι. At de Æſchine pulcerrimè Demoſthenes: Ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς· οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν.

[27] Θεοβλάβεια.] Ex opinione veterum hæc traducta, qui deos immortales, ut cuique homini benè aut malè conſultum cuperent, ita bonum ei aut malum conſilium dare; profuturas aut nocituras cupiditates in animum immittere, crediderunt. Notum illud Tragici,

Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακά,
Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον.

Hinc etiam Virgilius,

Hic mihi neſcio quod trepido male numen amicum,

Confuſa

Id tamen non dico, eorum ſcriptorum neminem vilioribus numeris unquam fuiſſe uſum: nam utuntur quidem; ſed eos arte occultant, & deteriores paſſim pulcrioribus immiſtos intertexunt.

Qui verò hâc in parte nullam adhibuerunt curam, illi aut humilia, aut fracta, aut quod pudeat etiam, ac deforme ſit, habentia, in lucem ſcripta protulerunt. Quorum primus eſt, ultimus, & medius, Magneſſus ſophiſta Hegeſias: de quo, per Jovem & cæteros omnes deos, quid ſit dicendum haud ſcio; an ſtupidum ei adeò ingenium fuerit & mens craſſa, ut minimè valuerit perſpicere, qui numeri generoſi, quique ignobiles; an tanta diis iratis eum occupaverit ſtoliditas mentiſque depravatio, ut, melioribus perſpectis, deteriores tamen numeros ſeligeret. quæ pòtior mihi videtur ſententia. "Eſt enim ignorantiæ, identidem res feliciter cedere; nunquam "verò, conſilii ac prudentiæ. Nam inter tot ſcripta, quæ nobis reliquit vir egregius, ne pagellam quidem unicam inveneris, felici orationis ſtructurâ ornatam. hos itaque pedes illis præſtantiores judicabat, & de induſtriâ viſus eſt adhibere; in quos fortè neceſſitate coactus, ſi inciderit vir ratione & judicio præditus, idque in oratione factâ ex tempore, non poterit à rubore ſibi temperare. Hominis verò ſermonem ex hiſtoriâ ſumptum ante oculos proferam; ut tibi, *mi Ruſe*, ex mutuâ comparatione appareat, quantam dignitatem illud in numeris generoſum habeat, quantum dedecoris & infamiæ ſtructura ignobilis. Quam verò rem ſibi illuſtrandam ſophiſta aſſumit, ea ſe ita habet. Alex-

Confuſam eripuit mentem. Itemque ex eâdem opinione, Homerus de Glauco, arma aurea æneis permutante;

"Ενθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

Sed præclarè Fabius lib 9. cap. 3. illorum ſententiam refellit, qui curam omnem compoſitionis excludant, atque illum horridum ſermonem, ut fortè effluxerit, modò magis naturalem, modò etiam magis virilem eſſe contendant.

[28] Πολλαχῶ.] Reg. 1. & Colb. πολλαχῇ. Quod verò de hoc ſcriptore tradit Dionyſius, idem ferè à Cicerone comprobatur. *At Chariſii vult Hegeſias eſſe ſimilis, iſque ſe ita putat Atticum, ut veros illos præ ſe pæne agreſtes putet.* de claris Orat.

L [29] Χωρίον.]

Ἀλέξανδρος πολιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συρίας πάνυ ἐχυρὸν, τραυματίας τε γίνεται κατὰ τὴν προσβολὴν, καὶ τὸ [29] χωρίον αἱρεῖ [30] χρόνῳ φερόμενος. ὁ δ' ὑπ' ὀργῆς τοὺς τ' ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάντας, ἐπιτρέψας τοῖς Μακεδόσι τὸ ἐντυχόντα κτείνειν· καὶ τὸν [31] ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβὼν, ἄνδρα ἐν ἀξιώματι καὶ τύχης καὶ εἴδους, ἐξ ἁρματείου δίφρου δῆσαι κελεύσας ζῶντα, καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνων ἀνὰ κράτος, ἐν τῇ πάντων ὄψει διαφθείρει τοῦτον. Οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν [32] δεινότερα πάθη, οὐδὲ ὄψεις φοβερωτέρας. πῶς δὴ ταῦτα ἡρμήνευκεν ὁ σοφιστὴς, ἄξιον ἰδεῖν, πότερον σεμνῶς καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καταγελάστως.

“ [33] Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καί
“ πως ἐβεβούλευτο τῶν πολεμίων τοῖς ἀρίστοις ἀπαντᾷν εἰσ-
“ ιών. τοῦτο γὰρ ἔγνωστο, κρατήσασιν ἑνὸς συνεκβάλλειν καὶ
“ τὸ πλῆθος. Ἡ μὲν οὖν ἐλπὶς αὕτη [34] συνέδραμεν εἰς
“ τὸ τολμᾷν, ὥστε Ἀλέξανδρον μηδέ ποτε κινδυνεῦσαι
“ πρότερον οὕτως. ἀνὴρ γὰρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνατα συγ-
“ καμφθεὶς, ἔδοξε τοῦτ' Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἱκετείας ἕνεκα
“ πρᾶξαι. [35] Προέμενος δ' ἐγγὺς, μικρὸν ἐκνεύει τὸ
“ ξίφος

[29] Χωρίον.] *Modico præſidio*, inquit Curtius, *muros ingentis operis tuebatur* Betis. Rem fuſiùs indicat Arrianus: Ἄραβάς τε μισθωτοὺς ἐπαγόμενος, καὶ σῖτον ἐκ πολλοῦ παρεσκευακὼς διαρκῆ ἐς χρόνιον πολιορκίαν, καὶ τῷ χωρίῳ πιστεύων, μήποτε ἂν βίᾳ ἁλῶναι, ἔγνω μὴ δέχεσθαι τῇ πόλει Ἀλέξανδρον.

[30] Χρόνῳ.] Poſt bimeſtrem ſcilicet obſidionem, vi cepit. Diodorus, δίμηνον προσεδρεύσας, εἷλε κατὰ κράτος τὴν πόλιν.

[31] Ἡγεμόνα.] Curtius lib. 4. cap. 6: *Præerat ei Betis, eximiæ in Regem ſuum fidei.* Batin nominat Arrianus, & fuiſſe eunuchum ſcribit: Εὐνοῦχος δέ τις, ᾧ ὄνομα ἦν Βάτις, κρατῶν τῆς Γαζαίων πόλεως: Joſephus Βαβημήσην vocat. Hunc autem formâ fuiſſe præſtanti, indicat Dionyſius, εἴδους vocabulo uſus, ſenſu, ut arbitror, Homerico, Εἶδός τε μέγεθός τε: quo et Euripides, in illo, quem citat Athenæus, verſu pulcerrimo:

Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος.

At omninò contraria de Beti ſcribit mox Hegeſias, ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὡς βδελυρώτατον, & quæ ſequuntur. Sed codices

Alexander, dum Gazam obſidione cingeret, caſtellum Syriæ munitiſſimum, vulnus inter oppugnandum accepit, nec eam niſi longo vix demum tempore in poteſtatem redegit. Irâ itaque accenſus omnes, quos urbe ſuperſtites invenit, gladio ſuſtulit; Macedonibus permiſſo, ut quemvis occiderent obvium: ipſum etiam ducem, quem ceperat, ſummæ tam fortunâ, quàm corporis pulcritudine exiſtimationis, vivum currui bijugo alligari juſſit, hominemque equis, quantum fieri potuit, ad curſum incitatis, omnium in conſpectu interemit. Enimverò calamitatem crudeliorem enarrare, aut quidquam aſpectu horribilius, nemo poterit. Quî verò hæc oratione ſophiſta illuſtraverit, operæ pretium erit videre: an dictione ſublimi, & plenâ gravitate, an humili prorſus ac ridendâ.

“ *At rex cum inſtructo agmine præibat, & primoribus hoſtium*
“ *aliquo modo occurrere conſtituit, prœlium ingreſſus. Hoc enim*
“ *putabat, uno ſuperato, reliquam unà ruituram multitudinem.*
“ *Cui rei audendæ viſa eſt & ipſa ſpes concurrere, adeò ut in ma-*
“ *jori nunquam antea periculo verſaretur Alexander. Vir quidam*
“ *ex hoſtium numero in genua ſubſidens, fidem fecit Alexandro, ſup-*
“ *plicandi animo id egiſſe. Eum ergo admittens propius, vix de-*
“ *clinavit gladium, quem transfuga ſub ipſas loricæ pinnulas intu-*
“ *lerat,*

codices Reg. 1. & Colb. ibi *βλοσυρώτατον* legunt.

32 Δεινότερα πάθη.] Idem adhuc ſpiranti accidit filiæ Limones adultero, per Hippomenem, unum ex Codri poſteris. Heraclides in Politicis, Ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν ὑποζεύξας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἅρματι. *Ipſum* adulterum *necavit currui alligatum, unâ cum filiâ.* Schefferus.

33 Ὁ δὲ Βασιλεύς.] Ita vocat Betin: neque enim de Alexandro poteſt intelligi. Mox etiam de Beti, urbis præfecto; τὸν μέντοι Βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον. Id etiam probat, quod ſequitur: μισήσας [ὁ Ἀλέξανδρος] ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο [ὁ Βάτις]: ſi conferas cum initio hoc narrationis Hegeſiacæ.

34 Συνέδραμεν.] Quo ſenſu *concurrit* apud Propertium invenitur. Et Euripides in Oreſte, Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.

35 Προέμενος.] Ne legenti mora ſit, hæc verba ſupple: τὸν δὲ στρατιώτην προέμενος ἐγγὺς ὁ Ἀλέξανδρος: poſt ἐνέσκαπτος, αὐτὸ ſubaudito, ſcilicet τὸ ξίφος.

 36 Ἐπίμ-

“ ξίφος ἐνέγκαντος ὑπὸ τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος,
“ ὥστε γενέσθαι καὶ τὴν πληγὴν οὐ καιριωτάτην. Ἀλλὰ τὸν
“ μὲν αὐτὸς ἀπώλεσε, κατὰ κεφαλῆς τύπτων τῇ μαχαίρᾳ·
“ τοὺς δ' ἄλλους ὀργῇ πρόσφατος [36] ἐπίμπρατο. οὕτω γὰρ
“ ἑκάστου τὸν ἔλεον ἐξέστησεν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια [37] τῶν
“ μὲν ἰδόντων, τῶν δ' ἀκουσάντων, ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ
“ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι. Τὸν
“ μέντοι [38] βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον ζῶντα Λεωνάτος καὶ
“ Φιλώτας. ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὡς βδελυρώ-
“ τατον· μέλας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα· μισήσας [39] ἐφ' οἷς
“ ἐβεβούλευτο, καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσε διὰ τῶν ποδῶν
“ χαλκοῦν [40] ψαλίον διείραντας, ἕλκειν κύκλῳ γυμνόν. Πι-
“ λούμενος δὲ κακοῖς περὶ πολλὰς τραχύτητας ἔκραζεν.
“ αὐτὸ δ' ἦν ὃ λέγω, τὸ συνάγον ἀνθρώπους. ἐπέτεινε μὲν
“ γὰρ ὁ πόνος, βάρβαρον δ' ἐβόα δεσπότην, καὶ ἱκετεύων·
“ γελᾶν δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει. τὸ δὲ στέαρ καὶ τὸ κύτος
“ τῆς γαστρὸς, [41] ἐνέφαινε Βαβυλώνιον ζῶον ἕτερον ἁδρόν.
“ ὁ μὲν οὖν ὄχλος ἐνέπαιζε, στρατιωτικὴν ὕβριν ὑβρίζων,
“ εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαιὸν ἐχθρόν.

42 Ἆρα

36 Ἐπίμπρατο.] Activâ ſignificatione accipiendum hìc videtur pro *accendebat*. vel legendum εἰς δὲ τοὺς ἄλλους. Curtius de Alexandro, *Inter primores*, inquit, *dimicat; irâ quoque accenſus, quòd duo in obſidione urbis ejus acceperat vulnera.* Præcedentis Periodi mutilæ (ut videtur) ſententia ex eodem Curtio peti poteſt; cujus lib. 4. hæc ſunt verba:

Arabs quidam, Darii miles, majus fortunâ ſuâ auſus, clypeo gladium tegens, quaſi transfuga genibus regis advolvitur. Ille aſſurgere ſupplicem, recipique inter ſuos juſſit. At gladio barbarus ſtrenuè in dextram tranſlato, cervicem appetit regis: qui exiguâ corporis declinatione, in vanum manum barbari lapſam amputat gladio. Sylburg. † Locum mutilum eſſe indicant Reg. 1. & Colb. in quibus vacuum reperitur ſpatium. Mox etiam in iiſdem libris τετρακισχιλίους habemus. *Hudſonus.*

37 Τῶν μὲν ἰδόντων.] Exemplar Stephani habet ἰδότων, errore ambiguo. *Sylburg.*

38 Βασιλέα αὐτόν.] Accuſativo αὐτὸν legitur etiam ſuperiùs, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβών: ſi quis utrobique αὐτῶν malit, fruatur ſuo judicio. Sic certè Curtius; *Betim deſeruerant ſui.* Arrianus hiſtoriam hanc leviter

I viter

" *lerat, ut non acciperet vulnus lethale. Sed eum quidem, impac-*
" *tâ in caput machærâ, ipſe Rex interemit: cæteris verò militibus*
" *ex integro ira exarſit. Nam ſingulorum uſque adeò miſericordi-*
" *am immutârat hominis audacia perdita, non ſolùm eorum, qui*
" *præſentes viderant, ſed qui ab aliis rem acceperant, ut ad illum*
" *tubæ ſonitum ſex millia barbarorum interficerentur. Ipſum verò*
" *regem Leonatus & Philotas vivum adduxerunt: quem ubi obeſum*
" *conſpexerat Alexander, & vaſto corpore, ut nihil fœdius, (erat*
" *enim nigro colore) odio non tantum ob ea, quæ molitus eſſet facino-*
" *ra, ſed etiam ob formam, concepto, juſſit, ut unco pedes trajectus*
" *æreo, nudus in orbem raptaretur. Quibus malis gravatus, nimiâ*
" *doloris acerbitate clamorem ſuſtulit. Hoc autem erat, quod dico,*
" *cur undique conflueret multitudo. Quum verò magis magiſque do-*
" *lores invaleſcebant, barbarâ voce clamabat* Dominum, *ſupplica-*
" *tione adhibitâ; factoque ſolœciſmo, omnes in riſum egit. Ipſo au-*
" *tem abdomine & ventris cavitate, ſaginatum aliud animal Ba-*
" *bylonium oculis ſpectantium ſubjecit. Inſultabat itaque multitu-*
" *do, ac militari affecit contumeliâ deformem aſpectu, & moribus ru-*
" *dem adverſarium.*

Hæccine

viter attingit, at Curtius multo luculentiùs: quem hìc cum Hegeſiâ confer. *Idem.*

Ibid. Βασιλέα.] Regis nomine Betim intelligit Freinſhemius; & rectè: quanquam aliter ſentiat Pitiſcus, qui regem intelligit Alexandrum. Nec Sylburgii αὐτῶν hoc loco admittendum videtur. Nihil enim Curtii verba probant.

39 Ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο.] Ob militis perfidiam, quem ſuaſu Betis id facinus veriſimile eſt ſuſcepiſſe: aut quòd ipſe unius urbis præfectus, Alexandro cum omni exercitu, profligatis jam Darii copiis, reſtare auſus, cruentam ſanè Macedonibus victoriam feciſſet.

40 Ψαλίον.] Rectiùs ψαλίον,, uno λ; ſicut etiam præcedentis tomi pag. '05, 33. Tarpejam ἐρῶς εἰσέρχεσθαι τῶν ψαλίων, ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσιν ἐφόρουν οἱ Σαβῖνοι. itidemque apud Heſychium Ψαλία, κρίκοι, δακτύλιοι. ψαλία dicuntur etiam frena: ut apud eundem Heſychium legimus. ψαλίον. χαλινὸς, κωλυτήριον. Apud Suidam in freni ſignificatione ψαλίον legitur: at pro armillâ ſive circulo, ψέλλιον. *Sylburg.* † At ψάλιον proparoxytanως, malit Stephanus. Ipſe ψαλίον in contextum admiſi, cum ita legant codices Reg. 1. & Colb.

41 Ἐνέφαινε.] Mediâ voce ἐνεφαίνετο Reg. 1. & Colb.

42 Ἀρά

[42] Ἆρά γε ὅμοια ταῦτά ἐστι τοῖς Ὁμηρικοῖς ἐκείνοις, ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκιζόμενος Ἕκτορα μετὰ τὴν τελευτήν; καίτοιγε πάθος ἐκείνου ἔλαττον. εἰς ἀναίσθητον γὰρ σῶμα ἡ ὕβρις. ἀλλ' ὅμως ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πόσῳ διενήνοχεν ὁ ποιητὴς τοῦ σοφιστοῦ.

" Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
" Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε [43] τένοντας
" Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
" Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν.
" Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
" [44] Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ [45] ἀέκοντε πετέσθην.
" Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
" Κυάνεαι πίπλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
" Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
" Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
" Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
" Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην
" Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
" Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
" Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
" Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
" Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Οὕτως εὐγενῶς ἅμα [46] καὶ δεινῶς πάθη λέγεσθαι προσ-
ηκεν

[42] Ἀρά γε ὅμοια.] Ut Dionyſius Hegeſiæ locum hìc cum Homerico confert, ita Curtius loco citato, *Per talos ſpirantis*, inquit, *lora trajecta ſunt, religatumque ad currum traxêre circa urbem equi; gloriante rege, Achillem, à quo genus ipſe deduceret, imitatum ſe eſſe pœnâ in hoſtem capiendâ.* Sylburg.

[43] Τένοντας.] In vulgatis Homeri editionibus dualiter ſcriptum τένοντε. *Idem.*

[44] Μάστιξεν.] In eiſdem Hom. editt. mutatâ conjunctione ſcriptum, Μάστιξεν ῥ' ἐλάαν. & ſequenti verſu πίλναντο pro πίπλαντο. tu non minùs aptè legeris πίτναντο. Extat autem locus Iliad. χ. ℣. 395. *Idem.* † Sequor Homeri exemplaria, copulativâ δὲ poſt μάστιξεν rejectâ.

 45 Αἰ-

Hæccine tandem illis Homeri videntur comparanda, in quibus Achilles mortuum Hectorem contumeliosè vulneribus infligendis tractat? etſi perpeſſio hæc inferior ſit. Etenim corpori ſenſu deſtituto, injuria facta eſt. Verùm operæ prætium erit videre, quantum ſophiſtæ poeta antecelluit.

" *Hæc ait: & facinus molitur in Hectora ſævum.*
" *Lora pedem per utrumque, ferus quos ruperat uncis*
" *A calce ad talos, ferro trajecit: & ipſum*
" *Pelle boum ſectâ, raptandum adnexuit axi,*
" *Impius: heu! capite in terram vultuque profuſo,*
" *Tum currum adſcendens, ſumptis fulgentibus armis,*
" *Acer equis ſcuticâ inſtabat, properantibus ultro.*
" *Quo tracto nubes adſurgunt pulveris: atro*
" *Tellurem verrunt concreti ſanguine crines:*
" *Et caput, olim illud ſacrum, vultuſque decoros*
" *Jam ſordes fœdant. Ipſis ſic Juppiter iram*
" *Hoſtibus indulget, patriæ ſub mœnibus urbis.*
" *Hanc ſortem, hos habuit caſus. At regia mater*
" *Infelix evulſa comas, procul abjicit omnem*
" *Ornatum, & miſeris auras ululatibus implet.*
" *Lamentis gemituque pater crudelia clamat*
" *Sidera: nec fletus ceſſant effundere cives.*
" *Non aliter, quàm ſi ruat omne à culmine ſummo*
" *Ilium, & infeſtis conſidant Pergama flammis.*

Hoc demum modò enarrandi ſunt affectus, ſpiritu ſublimi, &

45 Ἀέκοντι.] Contractè ἄκοντε, vulgatæ habent Hom. editt. & κονίσσαλος duplici σσ ſcriptum: & mox pro ὡς εἰ, conjunctim ὡσεὶ ἅπασα.

46 Καὶ δεινῶς.] Aliud ſi quæris exemplum, hujuſmodi plenum affectu, Joſephum lege, belli Judaici lib. 7. Ibi mulier Judæa, fame compulſa, filium lactantem interimit: interempti partem ipſa devorat, partem militibus epulandam apponit. Nihil huic ſimile antra habent Cyclopum; nihil cœna Thyeſtæa, quod jure comparari debeat: Ἔργον, ut ipſe ait Joſephus, οἷον μήτε παρ' Ἕλλησι, μήτε παρὰ βαρβάροις ἱστόρηται, φρικτὸν μὲν εἰπεῖν, ἄπιστον δ' ἀκοῦσαι. At quiddam etiam atrocius apud Petronium invenies: *Cum eſſet Numantia à Scipione capta, inventæ ſunt*

ἧκεν ὑπ' ἀνδρῶν φρόνημα ϰ̀ νοῦν ἐχόντων. 47 ὡς· δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγότων ἀνθρώπων λέγοιτ' ἄν, ϰ̀ οὐδὲ τούτων μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ἐπὶ χλευασμῷ ϰ̀ καταγέλωτι. Τί οὖν αἴτιον ἐκείνων μὲν τῶν ποιημάτων τῆς εὐγενείας, τούτων δὲ τῶν φλυαρημάτων τῆς ταπεινότητος; ἡ τῶν ῥυθμῶν διαφορὰ μάλιστα, εἰ ϰ̀ μὴ μόνη. ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ, οὐδὲ εἷς στίχος ἄσεμνος, οὐδ' ἀδόκιμος· ἐνταῦθα δὲ οὐδεμία περίοδος, ἥτις οὐ λυπήσει. Εἰρηκὼς δὲ ϰ̀ περὶ τῶν ῥυθμῶν ὅσην δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μεταβήσομαι.

ſunt matres, quæ liberorum ſuorum tenerent ſemeſa in ſinu corpora.

47 Ὡς δὲ ὁ Μάγνης.] Si prius ὡς retineas, proximè ſequens expungendum erit, vel in articulum ὁ mutandum: ſic, ὡς δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὁ ὑπὸ γυν. aut priore ὡς ſublato ita legendum; ὁ δὲ Μάγνης

ΤΜΗΜΑ ιθ'.

Μεταβολαῖς ποικίλλειν τὴν σύνθεσιν πῶς δεῖ ϰ̀ λέξις κρατίστη τις.

ΗΝ δέ μοι τρίτον θεώρημα τῶν ποιούντων τὴν καλὴν ἁρμονίαν, ἡ Μεταβολή· λέγω δὲ οὐ τὴν ἐκ τῶν κρειττόνων ἐπὶ τὰ χείρω· πάνυ γὰρ εὔηθες· οὐδέ γε τὴν ἐκ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ὁμοειδέσι ποικιλίαν. Κόρον γὰρ ἔχει ϰ̀ τὰ καλὰ πάντα, ὥσπερ ϰ̀ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι· ποικιλλόμενα δ', ἐν ταῖς μεταβολαῖς [1] ὡς ἀεὶ καινὰ μένει. [2] Ἐν τοῖς μὲν οὖν τὰ μέτρα, ϰ̀ τὰ μέλη γράφουσιν οὐχ ἅπαντα ἔξεστι μεταβάλλειν, ἢ οὐχ ἅπασιν, οὐδ' ἐφ' ὅσον βούλονται. Αὐτίκα [3] τοῖς

[1] Ὡς ἀεί.] Hæ duæ voces in Reg. 1. & Colb. deſiderantur. *Ipſæ etiam*, ut hoc addam, *orationis virtutes faſtidium pariunt, niſi gratiâ varietatis adjutæ.*

[2] Ἐν τοῖς μέν.] Idem ferè ſcribit Sect. viceſimâ ſextâ; Τοῖς μὲν ὂν τὰ ἔπη ϰ̀ τοὺς ἰάμβους, ϰ̀ τὰ ἄλλα ὁμοειδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν, ὧν ἔνεστι, κλ. Unde etiam apparet præ-

movendæ miſerationi accommodo, ab hominibus ingenio licioque præditis. Quam rem non ſecus illuſtravit Magnes :, ac ſi quædam garriret muliercula, aut fractæ mentis homo ıaviſſimus; idque cùm rem haud ſeriam agerent, joco riſuque ıdentes. Quid ergo rei eſt, cur generoſa videantur hæc carna, iſta autem nugamenta quàm viliſſima? numerorum ſciet pedumque differentia potiſſimùm, etſi ea non unicè cauſa Nam in his ne verſus quidem unus ſuâ ſine dignitate, aut probandus occurrit: at verò in illis ne una periodus, quæ n offendat. Cùm itaque jam expoſui, quantam vim habeant poteſtatem numeri, ad reliqua dicenda me conferam.

:ſνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν. *burg.* *Ibid.* Ὡς δὲ.] Poſterior Sylburemendatio videtur præferenda.

Quòd ſi τοιαῦτά ἐστιν, aut aliquid ejuſmodi aliud, poſt verbum εἴρηκε ſubintelligis, nullâ opus erit emendatione.

SECTIO XIX.

ιibus mutationibus illuſtranda ſit oratio: Tum quæ dictio præſtantiſſima haberi debeat.

RAT autem mihi Permutatio, ex iis quæ pulcram conſtituerent orationis ſtructuram, tertia propoſita diſputa. Non tamen commutationem ex melioribus in deteriora tam dico, (id enim fatui hominis eſſet;) nec verò in meli ex deterioribus; ſed eorum quæ ſunt ejuſdem generis, ietatem. Nam et pulcra omnia, quemadmodum & juıda, cùm eadem perpetuò ſint, ſatietatem afferunt: ſin bris mutationibus variata, tanquam nova & recentia ſemmanent. Jam verò carmina & verſus Lyricos ſcribentibus n omnia licet permutare, nec in omnibus, aut etiam quantum

:poſitionem ἐν ex hoc loco toldam eſſe. Neque enim ſenſus , *in quibuſdam rebus.* Error forſe ex ſuperiori ἐν ταῖς ortum duxit. quam particulam contextui paulò pòſt, ante ἅπασιν ſiquis inſerat, haud malè, ut puto, fecerit: hóc modo, ἢ οὐκ ἐν ἅπασιν.

3 Ταῖς

[3] τοῖς μὲν Ἐποποιοῖς μέτρον οὐκ ἔξεστι μεταβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη πάντας εἶναι τοὺς στίχους ἑξαμέτρους· οὐδέ γε ῥυθμὸν, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένοις συλλαβῆς χρῆσθαι, καὶ οὐδὲ [4] τούτοις ἅπασι· τοῖς δὲ τὰ μέλη γράφουσι, τὸ μὲν τῶν στροφῶν τε καὶ [5] ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλος, ἀλλ' ἐάν τε [6] ἐναρμονίους, ἐάν τε χρωματικὰς, ἐάν τε διατόνους ὑπόθωνται μελῳδίας, ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν· οὐδέ γε τοὺς περιέχοντας ὅλας τὰς στροφὰς ῥυθμοὺς, καὶ [7] ἀντιστροφὰς, ἀλλὰ δεῖ καὶ τούτους τοὺς αὐτοὺς διαμένειν. Περὶ δὲ τὰς καλουμένας Ἐπῳδὰς ἀμφότερα κινεῖν ταῦτα ἔξεστι, τό τε μέλος, καὶ τὸν ῥυθμόν· τά τε κῶλα, ἐξ ὧν ἑκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐταῖς περιτιθέντας, ἕως ἂν ἀπαρτίσωσι τὴν στροφήν· ἔπειτα πάλιν δεῖ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν.

Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφὼ, [8] μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς· ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπῳδοῖς τε πάνυ [9] ἐχρῶντο

ὀλίγοις·

3 Τοῖς μὲν Ἐποπ.] Forſan inſertâ rationali conjunctione legendum, τοῖς μὲν γὰρ Ἐποποιοῖς. *Sylburg.* † At ſi à priore periodo adverbium αὐτίκα ſejunxeris, ut à me factum vides, nullâ opus erit aliâ correctione: quâ voce ſæpius initio ſententiæ, imitatione fortaſſe Homericâ, utitur Dionyſius; quod & anteà Hudſonum monueram.

4 Τούτοις ἅπασι.] Senſus eſt; nec tamen his omnibus utuntur Epici poetæ, qui à longâ ſyllabâ incipiunt: reſpuit enim Creticos, exempli gratiâ, carminis heroici menſura; quibus immiſtis, fiunt Priapeia.

5 Ἀντιστρόφων.] Malim ἀντιστρόφων: itidemque pauló pòſt ἀντιστροφαῖς: ſicut ſcilicet infrà ſequitur ἀντιστροφάς. Et contra proximo verſu τὰς καλουμένας ἐπῳδοὺς, ut mox, ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγοις. *Sylburg.*

6 Ἐναρμονίους.] Tria hæc ſunt apud muſicos modulandi genera. Macrobius Comm. lib. 2. cap. 4. *Cùm ſint melodiæ muſicæ tria genera, enarmonium, diatonum & chromaticum, primum quidem propter nimiam ſui difficultatem ab uſu receſſit; tertium verò eſt infame mollitie. Unde medium, id eſt, diatonum, mundanæ muſicæ doctrina Platonis adſcribitur.* Et Martian. Capella, *Enharmo-*

velint. Nequeunt ſiquidem poetæ epici menſuram car-
ſ immutare, cùm verſus omnes ſex pedibus conſtent ne-
eſt: nec adeò numeros, cùm iis qui à longa ſyllabâ inci-
, oporteat utantur, nec his tamen omnibus. Lyrici eti-
ſcriptores nec Stropharum poſſunt, nec Antiſtropharum
is convertere; nam, ſeu melodias muſicæ modulis inclu-
ſeu colore pigmentiſque ornatas, ſeu tonis denique copi-
ibus inſtructas ſcribant, eoſdem perpetuò ductus in omni-
am ſtrophis quàm antiſtrophis coguntur obſervare. Neque
pedes ſunt immutandi, quibus Strophæ Antiſtrophæque
inentur, ſed iidem ipſi permaneant oportet: verùm in Ep-
eo nomine appellatis, hæc utraque, & cantum & nu-
s, movendi poteſtas illis conceditur; necnon & ipſa
ibra, quibus ſingulæ conſtent periodi, multâ libertate, va-
modis diſtinguendi; qui alia atque alia ſublimitatis & ſi-
um genera apponunt, dum totam abſolverint ſtropham:
m deinde ſunt metra, eadem iterum membra conficienda.
t quidem veteres Lyrici, Alcæum dico, & Sappho, parvas
unt ſtrophas; ita ut in paucis membris non crebras mu-
nes induxerint; Epodis etiam utebantur breviſſimis. Ste-
ſichorus

rmonion, inquit, *dicitur, quòd* *bus ſpatiis & anguſtioribus ſe-* *ur: diatonon verò, quod tonis* *ium: chroma, quod de hemitoniis* *nitur.*

Ἀντιστροφάς.] Poſt ἀντιστροφὰς erari videtur μεταβάλλειν ἔξ- vel οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι, ut ιῦς, καὶ ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ξαι μέλος. *Sylburg.* † Ἀπὸ repetenda vox eſt ἀλλάξαι, um finitâ periodo. Sed quod endum eſt, Reg. 1. & Colb. ἀντιστροφὰς legunt, addito arti-

Μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς.] Nam, cribit Hephæſtion, τοιούτοις ίαις τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν, ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον συλλαβῶν.

9 Ἐχρῶντο ὀλίγοις.] Rectiùs fœminino fine ὀλίγαις, ut ſuprà περὶ δὲ τὰς καλουμένας ἐπῳδάς. *Sylburg.* † Vera fortaſſe emendatio; ſunt tamen & Ἐπῳδοὶ maſculino genere, ut ex Hephæſtione diſcimus; cujus verba, ſumptâ hinc occaſione, proferam, ut tituli ratio, quem *Epodis* ſuis inſcripſit Horatius, magis innoteſcat; de quo tanta inter doctos jamdiu exorta eſt controverſia. Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀῤῥενικῶς οὕτω καλούμενοι Ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται· οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε!

Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

nempe

ἀλλήλοις· οἱ δὲ περὶ [10] Στησίχορόν τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτὰς, οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς μεταβολῆς ἔρωτι. Οἱ δέ γε Διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, [11] Δωρίους τε καὶ Φρυγίους, καὶ Λυδίους ἐν τῷ αὐτῷ ᾄσματι ποιοῦντες· καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τοτὲ μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τοτὲ δὲ χρωματικὰς, τοτὲ δὲ διατόνους· καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν [12] ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν, οἵ γε δὴ κατὰ [13] Φιλόξενον καὶ [14] Τιμόθεον καὶ [15] Τελεστήν· ἐπεὶ παρά γε τοῖς ἀρχαίοις τεταγμένος ἦν ὁ Διθύραμβος. Ἡ δὲ πεζὴ λέξις ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν, ὅπως βούλεται.

Καὶ

nempe de morte ſibi conſciſcendâ locutus, ut arbitror. hunc locum à nemine productum miror, niſi à Turnebo, viro ſanè doctiſſimo.

[10] Στησίχορον.] Qualis fuerit Steſichori dictio, infrà dicetur Sect. 24. Hic olim Tiſias vocabatur: ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, uti ſcribit Suidas, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίας χόρον ἔστησε. Natus eſt Olympiade 37. Himeræ in Siciliâ, unde Ἱμεραῖος appellatur. Scripſit poematum, teſte eodem Suida, libros 26. ἐν τῇ Δωρίδι διαλέκτῳ, quas Horatius *Graves Camœnas* vocat. Et egregiè Fabius lib. x. *Steſichorum, quàm ſit ingenio validus, materiæ quoque oſtendunt, maxima bella & clariſſimos canentem duces, & Epici carminis onera Lyrâ ſuſtinentem.* Hujus adeò in ore, quum infans eſſet, ceciniſſe luſciniam Plinius tradit.

[11] Δωρίους.] Aliter verò Ariſtoteles: qui lib. 8. Polit. cap. 7. monet Phrygiam potiùs quàm Doricam harmoniam dithyrambis convenire. Eſt enim Phrygia concitatior, & commovendis ad virtutem animis non inefficax: utraſque conjungit Flaccus, atque inde ſibi concentum poſtulat;

Sonante miſtum tibiis carmen lyrâ,
Hâc Dorium, illis Barbarum.

Alii autem quatuor, alii quinque veteris muſicæ modos fuiſſe principales ſcribunt; Phrygium, Lydium, Dorium, Ionicum, & Æolium. qui quatuor ſolummodo conſtituunt, ſub Dorio videntur Æolium involvere; qui paſſim à ſcriptoribus confunduntur. Hos Lucianus Harmodiæ initio ita diſtinguit, adſcripto, unicuique quod proprium videtur: τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον. τῆς Φρυγίου, τὸ ἔνθεον· τῆς Λυδίου, τὸ Βακχικόν· τῆς Δωρίου, τὸ σεμνόν· τῆς Ἰωνικῆς, τὸ γλαφυρόν. Sed legunt ἐν αὐτῷ ᾄσματι Reg. 1. & 2: ἐν τῷ αὐτῶν ᾄσματι, Colb. quod reponendum duxi.

[12] Ἐνεξ-

ſichorus verò & Pindarus, cùm ampliores periodos facerent, in plures verſus & membra eas diviſerunt, non aliâ inducti ratione, quàm amore & ſtudio permutationis. Quin & Dithyrambici modos immutârunt, Dorios, Phrygios, Lydioſque cantico adhibentes: alias etiam aliaſque fecerunt melodias, modò harmoniæ muſicæ modulis incluſas, modò colore pigmentiſque ornatas, modò tonis copioſioribus inſtructas; necnon multâ uſi libertate, ſeu legibus ſoluti potiùs, pedes efformârunt: Philoxenum dico, Timotheum, & Teleſtem, cùm jam à veteribus conſtitutus eſſet Dithyrambus. Oratio verò ſoluta nullam non habet libertatem, omni ſepoſito metu, ſuam, ut voluerit, variis mutationibus ornandi compoſitionem.

Illa

[12] Ἐνεξυσιάζοντες.] Vox inſolentior; quâ tamen alibi Dionyſius utitur de Thucydide, ἐν τοῖς διαρθρῶσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητῶ τρόπον ἐνεξυσιάζων; *Solutus lege, poetarum ſibi licentiam aſſumit.* Id quod egregiè exprimit Horatius de Pindaro;

Seu per audaces nova dithyrambos
Verba devolvit, numeriſque fertur
Lege ſolutis

Ne cuiquam verò locus moram faciat, particulæ ſequentes οἵ γε δὴ, ſenſu peculiari accipiuntur, pro *ſcilicet, inquam, præſertim.*

[13] Φιλόξενον.] Cytherius, Euletidæ filius, qui dithyrambos viginti quatuor, ut auctor eſt Suidas, ſcripſit: à quo eos eſſe inventos putavit Pindari Scholiaſtes; ſed G. Voſſius magis Herodoto aſſentitur, qui Arioni Leſbio adſcribit. Et ex hoc loco ſatis apparet antiquiorem his ſcriptoribus fuiſſe dithyrambum. Dictio Philoxeni, quemadmodum dicit Caſaubonus, laſciva eſt & ad nugas comparata.

[14] Τιμόθεον.] Genere Mileſius fuit, idem poeta, & muſicus; contra quem inſigne Spartanorum exſtat decretum, quod veterem muſicam, lyræ quibuſdam chordis additis factam molliorem, corruperat. Multa, præter Dithyrambos duodeviginti, ut Suidas teſtatur, conſcripſit.

[15] Τελέστην.] Poeta Comicus ex urbe Selino; floruit Olympiad. 95. Philoxeno & Timotheo æqualis. Hos itidem poetas conjungit Diodorus Siculus; Ἤκμασαν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισημότατοι διθυραμβοποιοὶ, Φιλόξενος Κυθήρειος, Τιμόθεος Φιλήσιος [lege Μιλήσιος] Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

[16] Γορ-

Καὶ ἔστι λέξις κρατίστη πασῶν, ἥ τις ἂν ἔχοι πλείστας ἀναπαύλας τε καὶ μεταβολὰς ἁρμονίας, ὅταν τοῦτο μὲν ἐν περιόδῳ λέγηται, τοῦτο δὲ ἔξω περιόδου· καὶ ἥδε μὲν ἡ περίοδος ἐκ πλειόνων πλέκηται κώλων, ἥδε δὲ ἐξ ἐλαττόνων· αὐτῶν δὲ τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ᾖ, τὸ δὲ, μακρότερον· καὶ τὸ μὲν αὐτῶν [16] γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον, τὸ δὲ ἀκριβέστερον· ῥυθμοί τε ἄλλοτε ἄλλοι, καὶ σχήματα παντοῖα, καὶ τάσεις φωνῆς αἱ καλούμεναι προσῳδίαι διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον. Ἔχει δέ τινα χάριν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ οὕτω [17] συγκείμενον, ὥστε μὴ συγκεῖσθαι δοκεῖν. Οὐ πολλῶν δὲ οἴομαι δεῖν λόγων εἰς τοῦτο τὸ μέρος· ὅτι γὰρ ἥδιστόν τε καὶ κάλλιστον ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι.

Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους. ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις [18] εὐροωτέραις, καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις χρησαμένους· λέγω δὲ τοῦ μὲν, [19] ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῷ· τοῦ δὲ, ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τοῦ δὲ, ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ. Ἀλλ' οὐχ ἥγε [20] Ἰσοκράτους, καὶ τῶν ἐκείνου γνωρίμων αἵρεσις, ὁμοία [21] ταύταις ἦν· ἀλλὰ καίπερ ἡδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς πολλὰ συνθέντες οἱ ἄνδρες οὗτοι, περὶ τὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ποικιλίαν οὐ πάνυ εὐτυχοῦσιν· ἀλλ' ἔστι παρ' αὐτοῖς εἷς περιόδου κύκλος, ὁμοειδὴς σχημάτων

[16] Γοργότερον.] Eodem ſenſu Hermog. εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος, & γοργὰς ῥυθμός. Atque ita explicat Heſychius, εὐκίνητος, ταχύς. Sed ἄλλοτε ſequenti verſu in contextum recepi, trium codicum auctoritate, Reg. 1. & 2. & Colb. ῥυθμοί τε ἄλλοτε ἄλλοι.

[17] Συγκείμενον.] Wolfius pro συγκείμενον legit συγκεῖσθαι. Sylburg- † Nihil neceſſe eſt, ut Wolfii con- jecturam ſequamur. eſt autem ar- maxima, artem celare.

[18] Εὐροωτέραις.] Ferri poteſ- poteſt tamen admitti etiam χροωτέραις. illud pulcriùs flue- t-

Illa autem omnium præſtantiſſima habenda eſt dictio, quæ plurimas habet intermiſſiones, & ſtructuræ varietatem; cùm quædam periodo incluſa, quædam extra periodum efferantur; cúmque altera ex pluribus membris periodus, altera ex paucioribus componatur: tum verò ex membris, cùm hoc breviùs, illud longiùs; aliud velociori fluat curſu, aliud remiſſiori, aliud denique ſit accuratiùs factum: Numeri præterea quum alii aliis in locis immiſceantur, diverſæ figuræ, vociſque variæ intenſiones, qui vocantur accentus, ſuâ varietate faſtidium ſatietatemque ſurrepturæ. Nec ſuâ interim venuſtate & gratiâ caret, quod ita conſtituitur, ut arte minimè conſtitutum videatur. Neque longo, ut arbitror, ſermone opus eſt, ad hanc partem confirmandam; nam in oratione nihil varietate ſuaviùs, nihil eſſe formoſiùs, omnes intelligere perſuaſum habeo.

Cujus rei mihi exemplo eſt tota Herodoti, tota Platonis, tota denique Demoſthenis locutio: neque enim poſſumus alios reperire, qui novis rebus frequentiùs introductis, qui varietate affluentiori, qui figuris multiformioribus uſi ſint: illum inquam hiſtoriæ conformatione, alterum ſuavitate dialogorum, tertium orationum forenſium uſu. Atqui locutio Iſocratis, eorumque qui ejuſdem diſciplinæ huic familiares ſunt, neutiquam videtur illis comparanda: nam multa quamvis hi ſcriptores jucundiſſima componant, & ſatis cum majeſtate; haud tamen in commutandâ orationis ſtructurâ & varietate, admodum ſunt felices. Eſt enim iis unus idemque periodi circulus, uniformis figurarum ſtructura, eadem

tes, hoc elegantiùs coloratas ſignificat. *Sylburg.*

[19] Ὡς ἐν ἱστορίας.] Σχηματισμῶ, τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγοις χάριτι Reg. 1, & Colb.

[20] Ἰσοκράτους.] Theodori filius, Athenienſis; octogeſimâ ſextâ Olympiade natus, anno ante bellum Peloponneſiacum quinto; magiſtrum habuit Leontinum Gorgiam. De ſcribendi charactere, quo uſus eſt Iſocrates, vide Sect. 23.

[21] Ταύταις.] Τούτοις legendum arbitror; Demoſtheni ſcilicet, Platoni atque Herodoto.

22 Ἄλλα

μάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνηέντων ἡ αὐτή· [22] ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν. οὐ δὴ ἀποδέχομαι τὴν αἵρεσιν ἐκείνην κατὰ τοῦτο τὸ μέρος. Καὶ αὐτῷ μὲν ἴσως τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριτες ἐπῆνθον, ταύτην ἐπικρύπτουσαι τὴν ἀμορφίαν· παρὰ δὲ τοῖς μετ' ἐκεῖνον, ἀπ' ἐλαττόνων τῶν ἄλλων κατορθωμάτων περιφανέστερον γίνεται τοῦτο τὸ ἁμάρτημα.

[22] Ἄλλα πολλά.] Copulativa particula deſideratur, ut ſit καὶ ἄλλα πολλὰ, ſeu ἄλλα τε πολλὰ τοιαῦτα. Exempla ex Iſocrate copioſè Ariſtoteles Rhetor. lib. 3. cap. 9. collegit. Cujuſmodi ſunt; Συμβαίνει πολλάκις ἐν ταύταις, — καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, — καὶ τοὺς

ΤΜΗΜΑ κ΄.

Πρέπουσα σύνθεσις πῶς γίνεται.

ΕΙΣ ἔτι μοι καταλείπεται λόγος ὁ περὶ τοῦ Πρέποντος. [1] ὡς γὰρ τοῖς ἄλλοις σχήμασιν ἅπασι παρεῖναι δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἴ τι ἄλλο ἔργον ἀτυχεῖ τούτου τοῦ μέρους, εἰ καὶ μὴ τοῦ παντὸς, τοῦ κρατίστου γε ἀτυχεῖ. Περὶ μὲν οὖν ὅλης τῆς ἰδέας ταύτης οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἀνασκοπεῖν· βαθεῖα γάρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάνυ δεομένη λόγων ἡ θεωρία. ὅσα δὲ εἰς τοῦτο συντείνει τὸ μέρος, ὑπὲρ οὗ τυγχάνω ποιούμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ τὰ πλεῖστα, ὅσα γε οὖν ἐγχωρεῖ, λεγέσθω.

Ὁμολογουμένου δὴ παρὰ πᾶσιν ὅτι πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασιν, ὥσπερ ἡ Ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων, ἡ μέν τις ἂν εἴη πρέπουσα τοῖς ὑπο—

[1] Ὡς γὰρ τοῖς.] Mutila mihi videtur hæc ſententia, & verba aliquot è contextu poſt τὸ πρέπον excidiſſe; veluti ὑπ' ἐμοῦ πρότερον εἴρηται. Ita ſanè locus multo erit dilucidior. vide Sectionem 11: Τέτταρά ἐστι τὰ γενικώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα, μέλος, καὶ

dem vocaliùm implicatio, aliaque ejuſdem generis multa, quæ noſtris auribus officiant: quâ in parte Sectam hanc probare equidem non poſſum. Ipſi veruntamen Iſocrati multæ fortaſſe in ſcriptis effloreſcant gratiæ, quæ nævis hujuſmodi velum obtendant: at verò apud eos, qui ſecuti ſunt Iſocratem, cùm multo rariùs felici ſucceſſu rectè ſcribendi utantur, id vitium apparet manifeſtiùs.

τοὺς ἄφρονας κατορθοῦν. Καὶ, πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, — πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης. Τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, —— τὸν δ' Ἄθω διορύξας. Καὶ, οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κακῶς ἀπώλοντο, —— οἱ δ' αἰσχρῶς ἐσώθησαν. Necnon Homerus; Οὔρεά τε σκιόεντα, —— θάλασσά τε ἠχήεσσα. Quibus alia ſexcenta accumulare, cujuſvis eſt.

SECTIO XX.

Quibus modis decora fiat, & argumento accommoda, orationis ſtructura.

ADHUC una mihi reſtat, quâ orationis *Decorum* explicetur, quæſtio. reliquis enim omnibus dicendi formis adſit, decorum neceſſe eſt; quam partem ſi quod opus non fuerit aſſecutum, etſi haud de toto, re tamen præſtantiſſimâ decidet. Sed de genere quidem univerſo ſermonem inſtituere, non hujus eſt temporis. nam profunda eſt, & quæ copioſâ admodum oratione egeat, contemplatio. Quæ verò ad hanc partem, de quâ mihi nunc ſermo eſt, pertineant, etſi non omnia, neque adeò plurima, quæ tamen locus ſibi poſtulat, dicentur.

Cùm apud omnes in confeſſo ſit, id decorum eſſe, quod perſonis rebuſque ſubjectis convenit; idcirco quemadmodum delectui verborum, hic ut argumento ſit accommodus, iſte verò

καὶ ῥυθμὸς, καὶ μεταβολὴ, καὶ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις πρέπον: necnon initium Sect. decimæ tertiæ: Τὸ δὲ δὴ Πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλου τινός.——

ὑποκειμένοις, ἡ δὲ ἀπρεπὴς, οὕτω δή που καὶ ἡ Σύνθεσις. Παράδειγμα δὲ τούτου χρὴ παραλαμβάνειν τὴν ἀλήθειαν. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. Οὐχ ὁμοίᾳ συνθέσει χρώμεθα [2] ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες, οὐδὲ [3] ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβούμενοι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ τινὶ πάθει ἢ κακῷ ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα, καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ μηδὲ παραλυπῇ. Δείγματος ἢ παραδείγματος ἕνεκα ταῦτα εἴρηκα, ὀλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἴτια εἰπεῖν ἔχει, τὰς ἰδέας ἁπάσας ἐκλογίζεσθαι βουλόμενος τοῦ πρέποντος. ἓν δὲ, ὃ προχειρότατον ἔχω καὶ κοινότατον εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐρῶ. Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει [4] τῆς ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παραγενόμενοι τύχωσιν, οὐχ ὁμοίᾳ χρῶνται συνθέσει περὶ πάντων, ἀλλὰ μιμητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων, καὶ ἐν τῷ συντιθέναι τὰ ὀνόματα οὐδὲν ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τοῦτο ἀγόμενοι. Ταῦτα δὲ παρατηροῦντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν τε καὶ ῥήτορα [5] μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τοὺς λόγους

[2] Ὀργιζόμενοι.] Nam ut poeta ſcribit Venuſinus, *Triſtia mæſtum vultum verba decent, iratum plena minarum.* Verùm ad hæc illuſtranda, orationem lege Achillis irâ in Agamemnonem efferati: Iliad. α. ℣. 149. ibi verba χειμάῤῥου δίκην effuſa reperies. Quin & apud Maronem Laocoontis, & curſu & indignatione anheli, ita ut uno ſpiritu verſum nequeat abſolvere, verba ad finem uſque ſunt interrupta. Quæ autem lætabundis dicendi σχήματα conveniant, docebit Anchiſæ oratio, viſo apud Inferos Æneâ. Summâ etiam arte Andromache, præ gaudio Æneæ adventantis deliquium paſſa, animo tandem recepto:

Verane te facies, verus mihi nuncius adfers,
Nate Deâ? vivisne? aut ſi lux alma receſſit,
Hector ubi eſt?

[3] Ὀλοφυρόμενοι.] Horat de Arte,

Telephus & Peleus, cum pauper & exul uterque
Projicit ampullas & ſeſquipedalia verba:
Si curat cor ſpectantis tetigiſſe querela.

Et quæ ibi ſequuntur.

[4] Τῆς ψυχῆς ὄντες.] Hæc vox poſtrema deeſt Reg. 1. & Colb.

[5] Μιμητικόν.] Hæc pulcritudo quæ captanda eſt è ſonis vocabulorum

verò non ita; ſic etiam collocationi accidit. Cui illuſtrandæ rei ipſa veritas adducenda eſt: quod autem dico, ita velim accipias. Non eâdem nos utimur compoſitione irâ accenſi, & gaudio exultantes; neque mœrore obruti, & perculſi metu; neque etiam, in alio quopiam quum affectu aut malo verſamur, quemadmodum ſolemus, cùm nobiſcum taciti res conſideramus, nihilque nos omninò mali aut perturbat, aut ullam affert moleſtiam. Vel monendi, vel illuſtrandi gratiâ hæc à me dicta ſunt, pro multis pauca: ſiquidem cauſæ pæne ſunt infinitæ, ſiquis ſingulas decori ſpecies in ſe percenſere reciperet. Unum autem, quod promptiſſimum hâc de re habeo, & eſt communiùs, id proferam. Iidem homines, quùm animorum eadem ſit his conſtitutio, res geſtas, quibus intereſſe contigit, aliis enarrantes, non ſimili in omnibus compoſitione utuntur; ſed quæ referunt, ea figuratis geſtibus imitari conantur, nullam interim curam verborum ſtructuræ habentes; eos ipsâ ad id ultrò ducente naturâ. Hæc optimo cuique poetæ atque oratori obſervanda ſunt, ut res, de quibus ſermonem inſtituit, non ſolùm verborum delectu, ſed ora-

bulorum, tenuis quidem, ſed tamen jucundiſſima, paucis, ſi Homerum excipias & Virgilium, culta eſt atque elaborata. Et tamen eam confeſtetur neceſſe eſt, quiſquis naturam imitari ſtudet; ita ut jure optimo reprehendantur, qui pedibus ſenis verba illigare contenti, auribus omninò ſervire neglexerunt. Etenim triſtia flebiliter oportet, incitata celeriter, aſpera aſperè proferantur. Infinita hujus generis exempla facilè eſt è Græco Latinoque poetis colligere; quibus rerum ipſarum ſonum, celeritatem, tarditatem, literarum verborumque ſtructurâ admodùm feliciter exprimunt.

Nemo eſt præter Servium, cui illud, *procumbit humi bos*, non eximiè placeat. nam ut ſingulæ voces demptâ ſyllabâ decreſcunt, ita verſus monoſyllabo terminatur: quo factum eſt, ut ſonus ille bovis corruentis obtuſus excitetur legentibus, Pari etiam artificio verſus ille elaboratus;

—It clamor, & agmine facto,
Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum:

aures noſtras equorum currentium ſono verberat. Hæc quidem notiſſima: ſed per totum ferè poema, ſi diligentiùs attenderis, idem artificium ſe oſtendit, eadem felix induſtria.

 ⁶ Καὶ

γους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. ὃ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος Ὅμηρος, καίτοι μέτρον ἔχων ἓν, καὶ ῥυθμοὺς ὀλίγους, ἀλλ' ὅμως ἀεί τι καινουργῶν ἐν τούτοις καὶ φιλοτεχνῶν· ὥστε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν, γινόμενα τὰ πράγματα ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. ἐρῶ δὲ ὀλίγα, οἷς ἄν τις δύναιτο παραδείγμασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

Ἀπαγγέλλων οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας Ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην, καὶ τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν εἰπὼν, τὰς ὄψεις τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. ἐν δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ τὸν Σίσυφον διηγεῖται πάθη, ᾧ φασι τοὺς καταχθονίους θεοὺς ὅρον πεποιῆσθαι τῆς τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν ὑπὲρ ὄχθου τινὸς ἀνακυλίσῃ πέτρον τινά· τοῦτο δὲ ἀμήχανον εἶναι, καταπίπτοντος, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν τοῦ πέτρου. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν.

« [6] Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
« Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
« Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
« Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσίς ἐστιν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Οὐδεὶς ἂν [7] ἄλλως εἴποι παρὰ τί γέγονε τούτων ἕκαστον. οὐ γὰρ εἰκῇ, οὐδὲ ἀπὸ

[6] Καὶ μήν.] Locus deſumtus eſt ex Odyſſ. λ. non longè à fine. Vide Demetrium pag. 49. qui verſus hos notavit: Καὶ γὰρ ὁ στίχος (Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, intellige) μῆκός τι ἔσχεν ἐκ τῆς συγκρούσεως, καὶ μεμίμηται τοῦ λίθου τὴν ἀναφορὰν καὶ βίαν. En etiam ex Virgilio locum conſimilem; qui non minori artificio Gigantum arduos labores & molimina videtur exprimere:

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam

Scilicet,

tionis etiam ſtructurâ imitetur. Quod in primis Homerus, ingenii vir admodum excellentis & divini, facere conſuevit; uno quanquam carminis genere uteretur, & pedibus pauciſſimis: novitatis tamen ubique adeò ſtudioſus eſt, adeò arti curioſæ deditus, ut parùm interſit, reſne geſtas oculis intueamur, an ab eo enarratas. Pauca proferam, quibus exemplorum loco ad multa poſſis uti.

Ulyſſes ſuos dum Phæacibus errores narrat, deſcenſu ad Inferos explicato, malorum quæ ibi ſunt, expreſſam noſtris oculis imaginem repræſentat. Inter alia & Siſyphi miſerias recenſet; cui metam hanc calamitatis finiendæ Deos inferos ferunt conſtituiſſe, ubi ſupra montem quendam ſaxum ingens protruſerit: quod tamen fieri neutiquam poteſt, ſaxo rurſus, ubi ad ſummum pervenerit, relabente. Hæc autem quâ imitatione expreſſerit per ipſam verborum ſtructuram, operæ pretium eſt videre.

“ *Siſyphon aſpexi duros perferre dolores,*
“ *Saxum utrâque manu geſtantem pondere vaſto.*
“ *Ille quidem manibuſque humeriſque volubile ſaxum*
“ *Ad juga connixus trudit:*

Hoc loco in causâ eſt ſtructura, ut oculis res ſingulæ noſtris ſubjectæ ſint; nempe ſaxi pondus, ejuſque molitio è terrâ laborioſâ, itemque Siſyphus modò totis membris connitens, modò clivum adſcendens, ſaxumque magno vix demum labore protruſum. Nemo ſanè aliud præterea dicat, à quo hæc

Scilicet, atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.
Synalœphâ bis neglectâ, occurſantes ſibi invicem vocalium robuſtiſſimæ operis difficultatem optimè depingunt.

7 Ἄλλως.] Arbitror legendum ἄλλο: fortaſſe etiam hoc modo; Οὐδεὶς ἂν εἴποι παρὰ τί ἄλλο γέγονε τούτων ἕκαστον. Sequenti verò periodo, πρῶτον τοῖς β′ στίχοις, οἷς, Reg. 1. & Colb. deinde paucis interjectis, ἐν ἑκατέρῳ τῷ στίχῳ, Colb.

ἀπὸ ταὐτομάτου. Πρῶτον μὲν τοῖς δυσὶ στίχοις, [8] ἐν οἷς ἀνακινεῖ τὴν πέτραν, ἔξω δυοῖν ῥημάτων τὰ λοιπὰ τῆς λέξεως μόρια πάντα ἐστὶν ἤτοι δισύλλαβα, ἢ μονοσύλλαβα. ἔπειτα ἡμίσει πλείους εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ τῶν βραχειῶν ἐν ἑκατέρῳ τῶν στίχων. ἔπειθ' ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διεστήκασι πάνυ αἰσθητῶς, ἢ τῶν φωνηέντων συγκρουομένων, ἢ τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων συναπτομένων· ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίστοις, καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν, ἅπαντα σύγκειται.

Τί δὴ τούτων ἕκαστον δύναται; αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλοὺς μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαὶ [9] στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βάρυ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων [10] ψύγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τοῦ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν. Καὶ ὅτι ταῦτα οὐ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζούσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τούτοις ἑξῆς λεγόμενα δηλοῖ. τὸν γὰρ [11] ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπιστρέφοντα πάλιν καὶ κατακυλιόμενον πέτρον. οὐ τὸν αὐτὸν ἡρμήνευκε τρόπον, ἀλλ' ἐπιταχύνας τε καὶ συστρέψας τὴν σύνθεσιν· προειπὼν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι,

ἀλλ'

[8] Ἐν οἷς ἀνακινεῖ.] Verſum intellige, Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος, cum ſequente. quod autem mox addit longas in utroque carmine brevibus ſyllabis dimidio plures eſſe, id mihi non ſatis compertum eſt: ſunt enim numero ferè pares; ut carmina pedibus ſuis metienti conſtabit.

[9] Στηριγμούς.] Vide Longinum Sect. 39. ubi quoſdam ex Euripide verſus examinat, ſta-

bili

hæc ſingula proficiſcantur: neque enim temerè, aut caſu facta ſunt. Principio duobus verſibus, in quibus ſaxum protrudit, duabus exceptis vocibus, reliquæ omnes orationis partes ſunt aut diſyllabæ aut monoſyllabæ: deinde adeò longæ brevibus dimidio plures ſunt in utroque verſu. Omnes præterea vocabulorum harmoniæ latis progrediuntur paſſibus, & ſenſili admodum diſcrimine dirimuntur, aut colliſis inter ſe vocalibus, aut ſemivocalibus mutiſque conjunctis: numeris etiam dactylicis ſpondaïciſque, qui longiſſimi ſunt latoque incedunt greſſu, tota componuntur.

Quid igitur valent hæc ſingula? monoſyllabæ diſſyllabæque dictiones, quæ longo ſibi invicem intervallo temporum diſtant, moram reique diuturnitatem exprimunt; ſyllabæ longæ, obfirmatione quâdam & reſiſtentiâ præditæ, laboris aſperitatem, gravitatem, difficultatemque: at verò vocabulorum intervalla, facto quaſi reſpirandi tempore, & denſa literarum aſperrimarum poſitio, operis interruptionem apprimè pingunt, impedimenta, & laboris magnitudinem: numeri præterea quoad longitudinem conſiderati, membrorum extenſionem, molitionem ejus qui provolvit, ſaxique reſiſtentiam obfirmatam repræſentant. Hæc autem non eſſe naturæ, ſuâ ſe ſponte offerentis, opera, ſed artis omninò, quæ res geſtas imitari conetur, ex his quæ poſtea dicentur, patet. Relabentem etenim lapidem à montis vertice, devolutumque, non eodem modo expreſſit; ſed numeris ſtructuræ uſus incitatioribus & contortis. nam cùm eâdem dicendi formâ hæc eſſet elocutus,

Sed

bili firmâque compoſitione laudatos.

10 Ψύſμα.] Quid ψύſμα ſit, dubito: forſan legendum eſt ψῆſμα, *ramentum*; ſed nec illud placet. Heſychius certè ψύſμα habet errore manifeſto, pro ψῆſμα, neque enim πλύſμα hoc loco reponi poteſt.

11 Ἀπὸ κορυφῆς.] Addunt articulum, nec malè, ἀπὸ τῆς κορυφῆς Reg. 1. & Colb. quem contextui inſertum habes. mox etiam iidem codices ἐπιſρέψασκε, pro ἀποςρέψασκε legunt.

12 Αὖθις.]

" ἀλλ' ὅτε μέλλοι
" Ἄκρον ὑπερβαλέειν,

ἐπιτίθησι τούτῳ,

" τότ' ἀποστρέψασκε κραταί' ἴς·
" [12] Αὖθις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Οὐχὶ συγκατακεκύλισται τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ [13] τῆς ἀπαγγελίας τάχος; ἔμοιγε δοκεῖ. Καὶ τίς ἐνταῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτην ἄξιον ἰδεῖν· ὁ τὴν καταφορὰν δηλῶν τοῦ πέτρου στίχος, μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν, δισυλλάβους δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις. τοῦτο οὐκ ἐᾷ πρῶτον διεστηκέναι τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐπιταχύνει. Ἔπειθ' ἑπτακαίδεκα συλλαβῶν οὐσῶν ἐν τῷ στίχῳ, δέκα μέν εἰσι βραχεῖαι συλλαβαὶ, ἑπτὰ δὲ μόναι μακραὶ, καὶ οὐδ' αὗται τέλειοι. Ἀνάγκη οὖν [14] κατεσπᾶσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν, τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν ἐφελκομένην. Ἔτι πρὸς τούτοις οὐδὲ ὄνομα ἀπὸ ὀνόματος ἀξιόλογον εἴληφε διάστασιν· οὔτε γὰρ φωνήεντι φωνῆεν, οὔτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον ἢ [15] ἄφωνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, οὐδέν ἐστι παρακείμενον. οὐ δὴ διάστασις αἰσθητὴ μὴ διηρτημένων τῶν λέξεων, ἀλλὰ συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται, καὶ τρόπον τινὰ μία ἐξ ἁπασῶν γίνεται διὰ τὴν τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαν.

Ὁ

[12] Αὖθις.] Ita hunc locum exhibent & Homeri vulgatæ editiones, niſi quòd Αὖτις legant. At in tertio Rhetor. aliter Ariſtoteles citat: Αὖτις ἐπὶ δάπεδόν τε κυλίνδετο. Noſtra confirmat examen quod ſequitur; μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν δισυλλάβους δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις. Sed Lucretium audiamus, qui libro tertio Siſyphum quoque depingit,

—— adverſo nixantem trudere monte
Saxum; quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

[13] Τῆς ἀπαγγελίας.] Obſerves ἀπαγγελίαν idem eſſe ac ἑρμηνείαν, & *elocutionem* ſignificare; quo ſenſu ſæpius in hoc ſcriptore occurrit; necnon & apud Chryſoſt. in 4to περὶ Ἱερωσύνης, Οὐδὲν

> "*Sed culmina jam jam*
> "*Tacturum*,

huic membro adjungit,

> "*retro fati vis aſpera vertit:*
> "*Fertur ad ima ruens lapis improbus æquora campi.*

Non unà cum ſaxi gravitate provolvitur ipſa verborum collocatio, ſeu potiùs lapidis curſum prævertit dictionis volubilitas? mihi quidem videtur. Quæ tandem hoc etiam loco cauſa eſt? (nam eam inveſtigare, operæ pretium erit.) Verſus nempe, qui ſaxi revolutionem exprimit, cùm dictionem ne unam quidem monoſyllabam, nec plures duabus habeat diſyllabas. id verò imprimis tempora in longum trahi non ſinit, ſed quàm citiſſimè accelerat. deinde, cùm huic verſui ſyllabæ ſint ſeptendecim, earum decem ſunt breves, longæ ſolummodò ſeptem, nec hæ longitudine abſolutâ. Fieri itaque non poteſt, quin devehatur locutio & contorta ſit, ab ipsâ ſyllabarum brevitate delata. Nomen præterea nullum à nomine intervallo longiuſculo diſtat: neque enim vocali vocalis, neque ſemivocali aut ſemivocalis aut muta additur, quæ ſtructuram orationis aſperare ſoleant & diſtrahere; nihil, inquam, horum omnium adjunctum eſt. Nulla etiam ſenſilis eſt diſtantia, cum voces non divellantur; ſed eodem omnes lapſu ſecum videntur præcipitari, & deorſum ferri; ut unam quodammodo ex omnibus, ea eſt ſtructuræ perfectio, conflatam putes. Quod verò

δέν μοι φράσεως, ὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει.

14 Καἰεσπᾶσθαι.] Nota hìc diſſimilitudinem temporum in καἰεσπᾶσθαι καὶ ζυςέλλεσθαι. *Sylburg.*

Ibid. Καἰεσπᾶσθαι.] Erit quidem eadem temporum diſſimilitudo, ſed verior fortaſſe lectio, ſiquis admittendum cenſeat κατεσπῦσθαι. eo ſanè utitur Longinus Sect. 39. τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ καἰεσπῦσθαι: *eò quòd numerus non præcipitetur*,

15 Ἄφωνον γίνεἰαι.] Forſan, verbo γίνεἰαι in ſequentem periodum tranſlato, ſic legendus locus: ὅτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον ἢ ἄφωνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊςάνειν τὰς ἁρμονίας, ὐδέν ἐςι παρακείμενον· ὐ δὴ διάςασις αἰσθητὴ γίνεἰαι μὴ διηρτημένων τῶν λέξεων. *Sylburg.* † Hanc vocem γίνεἰαι è contextu ſuſtuli, planè otioſam, monente etiam Hudſono; cùm nec in Reg. 1. codice nec Colb. appareat.

16 Τὰς

Ὁ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων θαυμάζειν ἄξιον, ῥυθμὸς οὐδεὶς τῶν μακρῶν, οἳ φύσιν ἔχουσι πίπτειν εἰς μέτρον ἡρῷον, οὔτε σπονδεῖος, οὔτε Βακχεῖος, ἐγκαταμέμικται τῷ στίχῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς τελευτῆς· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ οὗτοί γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες [16] τὰς ἀλόγους, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνίους τῶν τροχαίων. Οὐδὲν δὴ τὸ ἀντιπράττον ἐστὶν, εὔτροχον καὶ περιφερῆ καὶ καταῤῥέουσαν εἶναι τὴν φράσιν, ἐκ τοιούτων συγκεκροτημένην ῥυθμῶν.

Πολλά τις ἂν ἔχοι τοιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενα· ἐμοὶ δὲ ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', [17] ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Ὧν μὲν οὖν δεῖ στοχάζεσθαι τοὺς μέλλοντας καλὴν καὶ ἡδεῖαν ποιήσειν σύνθεσιν ἔν τε ποιητικῇ καὶ λόγοις ἀμέτροις, ταῦτα κατ' ἐμὴν δόξαν ἐστὶ, τά γ' οὖν κυριώτατα καὶ κράτιστα. Ὅσα δὲ [18] οὐχ οἷά τε ἦν, ἐλάττω τε ὄντα τούτων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διὰ πλῆθος δυσπερίληπτα γραφῇ, ταῦτ' [19] ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρήσομαι. Νῦν δὲ τὰ καταλειπόμενα ὧν ὑπεσχόμην, καὶ οὐδενὸς ἧττον ἀναγκαῖα εἰρῆσθαι, ταῦτ' ἔτι προσθεὶς τῷ λόγῳ, παύσομαι·

" Τίνες εἰσὶ διαφοραὶ τῆς συνθέσεως, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν τε πρωτευσάντων ἐν αὐταῖς [20] μνησθῆναι, καὶ δείγματα ἑκάστου παρασχεῖν. Ὅταν δὲ ταῦτα λάβῃ μοι τέλος, τότε κἀκεῖνα [21] διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα· Τί ποτ' ἐστὶν, ὃ ποιεῖ τὴν πεζὴν

[16] Τὰς ἀλόγους] Συλλαβὰς, ſcilicet in πέδονδε, κυλίνδετο. Vide Sect. 17. Οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον.

[17] Ἵνα ἐγγένηταί μοι.] Mutilam eſſe hanc ſententiam nullus dubito; ſcilicet aut σχολὴ, aut χρόνος deſideratur. Neque enim abſolutè dici poteſt, ut, *ſi liceat*, *vel concedatur*, interpretemur. Ita ſanè Sect. primâ, Ἐὰν δὲ ἐγγένηταί μοι σχολή: & infrà, ubi agit de *Auſteræ compoſitionis charactere*, Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος.

[18] Οὐχ οἷά τε ἦν.] Excidiſſe verbum

verò præ aliis egregiè admirationem habeat, nullus omninò è longis pes, quorum natura eſt in carmen heroicum incidere, neque ſpondeus, neque Bacchius, præterquam in fine, verſui admiſcetur. nam reliqui omnes ſunt dactyli, iique ſyllabas, ad naturam *Irrationalium* quàm proximè accedentes habent, ut plerique à trochæis non multùm abſint. Nihil itaque obſtat, quo minus volubilis ſit oratio & contorta, ac venuſtè fluat, quæ hujuſmodi numeris temperatur.

Multa ejuſdem generis ab Homero tractata, cujuſvis eſt proferre; mihi verò ſufficere videntur hæc, ut cætera etiam explicandi locum habeam. Quibus igitur aſſequendis animum ſcriptores adjungant oportet, qui pulcram cupiunt & jucundam, tam ligatæ quàm ſolutæ orationis compoſitionem efficere, hæc juxta meam opinionem longè præcipua ſunt & præſtantiſſima. Quæ verò his ſcriptis, *Ruſe dilectiſſime*, facilè includi nequeunt, eò quòd minutiora ſint & obſcura, aut ægrè propter multitudinem aſſequenda; hæc tibi exercitationibus quotidianis proponam, optimorum tam poetarum quàm rerum geſtarum ſcriptorum, ac oratorum teſtimoniis uſurus. Nunc ubi ea quæ reſtant, quæque eram pollicitus, haud dicta minùs neceſſaria, huic ſermoni addidero, finem dicendi faciam.

" *Quæ ſcilicet compoſitionis ſint differentiæ; quis uniuſcujuſque,*
" *ut in genere dicam, character & nota; ſcriptorum adeò in ſingu-*
" *lis qui primas meruerint, mentionem facturus, ſuis cuique ex-*
" *emplis additis. Ea ubi finem acceperint, tunc illa etiam inqui-*
" *ram, à plurimis ſæpe in quæſtionem vocata: Quid tandem ſit,*
quod

verbum aliquod è contextu perſuaſum habeo, putà λεχθῆναι, περιλαβεῖσθαι; niſi ſubintelligi malueris. Eſt autem carminis hemiſtichium. δυσπερίληπτα γραφῆ; cui non adeò abſimile illud Empedoclis, δυσπερίληπτα νόῳ.

[19] Ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν.] Ex hoc loco apparet Dionyſium Romæ aut publicè aut privatim Rhetoricen docuiſſe.

[20] Μνησθῆναι.] Nihil eſt, à quo regantur infinitivi μνησθῆναι & παρασχεῖν: itaque poſt μνησθῆναι, βυλόμενος inſertum velim; ſeu ἐν νῷ ἔχων, ad finem periodi.

[21] Διευκρινήσω.] Codex Reg. 1. διευκρινῆσαι, nec malè; quemadmodum

“ πεζὴν λέξιν ὁμοίαν ποιήματι φαίνεσθαι, μένουσαν ἐν τῷ
“ τοῦ λόγου σχήματι, τὴν δὲ ποιητικὴν φράσιν ἐμφερῆ τῷ
“ πεζῷ λόγῳ, φυλάττουσαν τὴν ποιητικὴν σεμνότητα.
Σχεδὸν γὰρ οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες, ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. [22] Πειρατέον δὴ καὶ περὶ τούτων ἃ φρονῶ λέγειν· ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου.

admodum & alii infinitivi præceſſerant: mox etiam Colb. τὶ δὲ τὴν ποιητικὴν, quod probare pæne cogor.

[21] Πειρα-

ΤΜΗ͂ΜΑ κά.

Συνθέσεως διαφοραὶ τίνες.

ΕΓΩ` τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ οὔτε εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν δυναμένας, οὔτε εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ. Οἴομαί τε ἴδιον ἡμῶν ἑκάστῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψεως, οὕτω καὶ συνθέσεως ὀνομάτων παρακολουθεῖν, οὐ φαύλως παραδείγματι χρώμενος [1] ζωγραφαίῳ. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τὰ αὐτὰ [2] φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, οὐδὲν ἐοικότα ποιοῦσιν ἀλλήλοις τὰ μίγματα· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν ποιητικῇ τε διαλέκτῳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἁπάσῃ, τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι πάντες, [3] οὐχ ὁμοίως αὐτὰ συντίθεμεν. Τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύτας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς, αἷς ὁ βουλόμενος ὀνόματα θήσεται

[1] Ζωγραφαίῳ.] In corruptâ voce ζωγραφαίῳ duplicis lectionis eſt veſtigium; ζωγραφικῷ & ζωγραφίᾳ: quorum illud antecedenti, hoc ſequenti reſpondet. *Sylburg.* † Ζωγραφιαίῳ Colb. Quòd ſi priorem Sylburgii conjecturam admiſeris, poſt ἐκείνῃ addas licet τῇ τέχνῃ.

[2] Φάρμακα.] Colores quibus utuntur pictores, βάμματα, χρωμάτων σύγκρασις. Horatius:

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Ita & Virgilius 2do Georgic.

Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.

[3] Οὐχ ὁμοίως αὐτά.] In tractatu, περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότ-

quatuor

" *quod efficit, ut ſoluta oratio, quamvis permaneat in ſermonis formâ, ſimillima tamen carmini videatur : quid, locutio ut poetica pedeſtrem præ ſe ferat ſermonem, cùm dignitatem tamen poeticam ipſa tueatur*. Hæc etenim orationis ſunt ornamenta, quæ præſtantiſſimi quique ſcriptores proſaici, & poetæ comprehendunt. Nobis igitur conandum eſt, quæ de his ſentiamus, ea explicare, initio à primis ducto.

[22] Πειραῖεον.] Eadem occurrunt verba non longè ab initio Sect. vicesimæ quintæ.

SECTIO XXI.

Quæ ſint compoſitionis differentiæ.

EQuidem compoſitionis ſpeciales differentias oppidò multas eſſe concedo, quæ nec in compendium, nec accuratam ſupputationem redigi poſſint. nobis etiam omnibus ſuum cuique dicendi characterem, quemadmodum in vultu, ſic & in orationis compoſitione, à naturâ eſſe inſitum exiſtimo; haud malè è picturâ traducto exemplo uſus. Nam veluti in eâ arte omnes pingendi artifices, ſumptis iiſdem coloribus, diverſas penitus colorum mixturas faciunt; eodem modo, ſeu ligata fuerit, ſeu alia quævis oratio, omnes etſi verbis iiſdem utimur, eâdem tamen ratione illa neutiquam collocamus. Generales itaque illius differentias tres eſſe arbitror, quibus ſua vocabula pro lubitu quivis imponat, earum ubi à me cha-

quatuor rationes affert Dionyſius, (quarum duas priores adſcribam) cur plura apud ſcriptores dicendi genera reperiantur, ita ut ſuo ſibi omnes ſtylo, & peculiari charactere gaudeant: pag. 302. edit. Hudſon. Τούτου δ' αἰτίας οἴομαι γενέσθαι πολλάς. πρῶτον μὲν, τὴν ἑκάστου φύσιν, ᾗ ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν εὖ. δευτέραν δὲ, τὴν ἐκ λόγου καὶ προαιρέσεως ἐμφυομένην δόξαν, δι' ἣν τὰ μὲν ἀσπαζόμεθα, τοῖς δ' ἀπεχθόμεθα. Duæ, ut dixi, ſubſequuntur aliæ; altera ex *opinione* animo conceptâ & longo uſu confirmata, ex *imitatione* altera traducta.

4 Ἀτρί-

θήσεσθαι τὰ οἰκεῖα, ἐπειδὰν τούς τε χαρακτῆρας αὐτῶν, καὶ τὰς διαφορὰς ἀκούσῃ. Ἐγὼ μέντοι κυρίοις ὀνόμασιν οὐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεῦσαι, ὡς ἀκατονομάστους, μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν Αὐστηρὰν, τὴν δὲ Γλαφυρὰν ἢ Ἀνθηρὰν, τὴν δὲ τρίτην Κοινήν· ἣν ὅπως ποτὲ γίνε-
“ σθαι φαίην ἂν ἴσως, ἀπορῶ, καὶ δίχα μοι νόος [4] ἀτρέ-
“ κειαν εἰπεῖν, εἴτε κατὰ τὴν στέρησιν τῶν ἄκρων ἑκατέρας, [5] εἴτε κατὰ μίξιν. οὐ γὰρ ῥᾴδιον εἰκάσαι τὸ σαφές. [6] Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, ὅτι κατὰ τὴν ἄνεσίν τε καὶ τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐσχάτων ὅρων, οἱ διὰ μέσου γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐν μουσικῇ τὸ ἴσον ἀπέχει τῆς νεάτης καὶ ὑπάτης ἡ μέση, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος ἑκατέρου τῶν ἄκρων ἴσον ἀφέστηκεν· ἀλλ' ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων, ὡς ἀγέλη τε καὶ σωρὸς, καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἁρμόττων τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ· λεκτέον δ' ὡς ὑπεθέμην, περὶ τῶν χαρακτήρων οὐχ ἅπανθ' ὅσα εἰπεῖν ἔχοιμι· μακρῶν γὰρ ἂν οἶμαι πάνυ δεήσειν λόγων· ἀλλ' αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

ΤΜΗΜΑ

4 Ἀτρέκειαν.] De hoc loco conſule Petrum Victorium, Var. lect. lib. 22. cap. 9: ubi clauſulam Pindaricam, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, ſignificare arbitratur, *ut verum fatear, & quemadmodum res ipſa ſe habet, aperiam.* Sylburg.

Ibid. Ἀτρέκειαν.] Vide Ciceronis Epiſt. 38. ad Attic. lib. 13. *Nunc me juva, mi Attice, conſilio,* πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, *id eſt, utrum apertè hominem aſperner, & reſpuam,* ἢ σκολιαῖς ἀπάταις. *ut enim Pindaro, ſic* δίχα μοι νόος, ἀτρέκειαν εἰπεῖν. *omnino moribus meis illud aptiùs, ſed hoc fortaſſe temporibus.* Extant etiam hæc poetæ verba in ſecundo Platonis de Repub. & apud Maximum Tyrium Serm. 2. prope initium, ita ſe habet locus: Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν: ſeu ἐπιχθονίων, ut Stephanus corrigit. Eſt autem δίχα μοι νόος, quod aliis verbis ait Callimachus, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός. *animus mihi hæret, ambigit.* Tollius hoc loco particulam

ὡς

characteras differentiaſque audiverit. Cùm verò propria nomina, quibus appellem, ipſe non habeo, tanquam ſuis careant nominibus, tranſlatis uſus, hanc *Auſteram* voco, illam *Politam* ſeu *Floridam*, *Communem* tertiam. Atqui hæc tertia quo tandem modo fiat, hæreo quid cenſeam, atqui in dubio mihi eſt animus, certa quo modo ſtatuam; ſive extremorum utriuſque privatione, ſive implicatione eorundem & miſturâ. neque enim in promptu eſt, rei veritatem explorare. Num igitur ſatiùs eſſet affirmare, ex remiſſione intenſioneque extremorum terminorum, medios conſtitui, qui multi admodum ſunt? non enim, ſicuti in Muſicâ media ab imâ ſupremâque chordâ æquali intervallo diſtat, perinde & in orationibus accidit, ut media utrinque ab extremis pari diſtantiâ dirimetur. eſt enim ex eorum genere, quæ laxiùs tractanda minùs ſeveram conſiderationem poſtulant, veluti *grex* & *cumulus*, aliaque id genus multa. Huic verò quæſtioni fuſiùs explicandæ tempus haud commodum eſt: nam de variis dicendi characteribus, quemadmodum propoſui, aliquid ut proferam à me locus exigit; non tamen quæ poſſim omnia, (id enim copioſam, arbitror, orationem poſtularet) ſed quæ ſint notiora & manifeſta.

SECTIO

αὐς ſubintelligi ſcribit, in notis ſuis ad Longinum.

5 Εἴτε κατὰ μῖξιν.] Idem in libello ſuperiùs laudato: οἱ δὲ, συνθέντες ἀφ' ἑκατέρας [ἁρμονίας] χρησιμώτατην, μικτὴν καὶ μέσην ἐζήλωσαν ἁρμογήν.

6 Μή πολ' ἐν.] Ellipſis eſt τῦ λοιπῶν, ζκεπτέον; neceſſe eſt aliquid ejuſmodi ſubintelligatur, ut habeas cui ſequentia innitantur; niſi notam interrogationis cum Hudſono ponendam cenſueris. Verùm eadem aliquantò pleniùs tradit pag. 302. in libello de Demoſthene: Τρεῖς γὰρ δὴ συνθέσεως σπυδαίας χαρακτῆρες ὗτοι οἱ γενικώτατοι. οἱ δὲ ἄλλοι, παρὰ τύτυς τε καὶ ἀπὸ τύτων εἰσὶ κατεσκευασμένοι, πολλοὶ σφόδρα ὄντες, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει διαφέροντες ἀλλήλων. Idem prætereà monet, ex tribus hiſce dicendi generibus, quod omni parte purum ſit & integrum, inveniri non poſſe apud ullum ſeu vinctæ ſeu ſolutæ orationis ſcriptorem, quin miſtum in ſe aliquid alieni coloris habeat, diſpar ſui atque diſſimile.

[1] Συμβο-

ΤΜΗΜΑ κϛʹ.

Αὐστηρᾶς ἁρμονίας χαρακτήρ.

ΤΗΣ μὲν οὖν αὐστηρᾶς ἁρμονίας τοιόσδε καὶ ὁ χαρακτήρ· ἐρείδεσθαι βούλεται τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς, καὶ στάσεις λαμβάνειν ἰσχυράς, ὥστε ἐκ περιφανείας ἕκαστον ὄνομα ὁρᾶσθαι· ἀπέχειν τε ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους, αἰσθητοῖς χρόνοις διειργόμενα· τραχείαις τε χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις ταῖς [1] συμβολαῖς, οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷον γίνονται [2] τῶν λογάδην συντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτε εὐγώνιοι μήτε συνεξεσμέναι βάσεις. ἀργαὶ δέ τινες καὶ αὐτοσχέδιοι· μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. τὸ γὰρ ἐκ βραχείας συλλαβῆς συνάγεσθαι, πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴποτε ἀνάγκη βιάζοιτο.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειρᾶται διώκειν, καὶ τούτων γλίχεται· ἐν δὲ τοῖς κώλοις ταῦτά τε οὐχ ἧττον ἐπιτηδεύει, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκλέγεται, καὶ οὔτε [3] πάρισα βούλεται τὰ κῶλα ἀλλήλοις εἶναι, οὔτε παρόμοια, οὔτε ἀναγκαίᾳ δουλεύοντα ἀκολουθίᾳ, ἀλλ' εὐγενῆ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἐλεύθερα. φύσει τ' ἐοικέναι μᾶλλον αὐτὰ βούλεται, ἢ τέχνῃ, καὶ κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον ἢ [4] κατ' ἦθος. Περιόδους δὲ συντιθέναι [5] συν-

αρτι-

[1] Συμβολαῖς.] Lege ταῖς τῶν φωνηέντων συμβολαῖς. ita loquitur pag. 303. κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, & ſenſus poſtulat.

[2] Τῶν λογάδην.] Thucydides libro 4to, Ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λογάδην πεποιημένων, *ex ſelectis lapidibus.*

[3] Πάρισα.] Ariſtot. Rhet. lib. 3. cap. 9: Παρίσωσις ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα· Παρομοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ, ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν. Sed infinitivum εἶναι in hoc membro, nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt.

[4] Κατ' ἦθος.] Ἤθη dicuntur affectus leniores & ſuaviores: contrà

SECTIO XXII.

Qui ſit auſteræ compoſitionis character.

AUſteræ itaque compoſitionis character hujuſmodi eſt: Sua ut firmè ſtabiliantur verba, graduſque robuſtiſſimos aſſumant, operam dat, ita ut ſingula veluti ex proſpectu, appareant; ut partes quæque à ſe invicem ſatis juſto intervallo ſeparentur, tempore etiam ſenſili disjunctæ. Aſperis eadem ſæpiſſimè & reſiſtentibus literarum colliſionibus uti, ne minimùm gravatur: perinde atque in ædibus ſtruendis, quum lapides curâ ſelecti componuntur, ipſa fundamina neque angulis rectis conſtant, neque ad amuſſim poliuntur, verùm rudia ſunt, & temerè conjecta: magnis etiam ut plurimùm produci dictionibus, paſſuque grandi incedentibus, lætatur. nihil enim huic inimicum magis, quàm brevibus coarctari ſyllabis; niſi id fortè neceſſitas poſtulet.

Atque hæc quidem in ſtruendis vocabulis ſummâ diligentiâ conatur aſſequi, horumque eſt amantiſſima: nec minori ſtudio membris incumbit, ut numeros dignitatis majeſtatiſque pleniſſimos eligat; nihil omninò allaborans, ut membra ſibi ipſis æqualia ſint, aut ſimilia, quæque conſecutioni neceſſariæ inſerviant, ſed ut generoſa, ut ſimplicia ſint, & liberrima. Naturæ magis ea accommodari, quàm arti, ſtudet; utque concitandis affectibus aptiora, quàm moratæ orationi proferantur. Nec de periodis componendis, quæ ſenſa uſque animi

contra πάθη, vehementiores. Cicero lib. 1mo de Divinatione: *O poema tenerum & moratum, atque molle: ἠθικὸν ποίημα. Hier. Wolfius. Affectus vel illos mites, vel hos concitatos.* Quintil.

[5] συναρτιζούσας] Poſt συναρτιζούσας, ἑαυταῖς inſere. Cui conjecturæ fidem adſtruunt, quæ alio Dionyſius loco ſcribit, περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. Ibi enim habet τὰς περιόδους μήτε συναρπαζούσας (lege συναρτιζούσας) ἑαυταῖς τὸν νοῦν, μήτε συμμετρουμένας τῷ πνεύματι. Ita alter alteri locus auxilium dabit. Nequé enim Hudſono aſſentior, ἀπαρτιζούσας conjicienti. Mox κατενεχθῇ habent codices.

ἀρτιζούσας τὸν νοῦν τὰ πολλὰ μὲν οὔτε βούλεται· εἰ δέ ποτε αὐτομάτως ἐπὶ τοῦτο κατενεχθείη, τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές· οὔτε προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελούσαις τὸν νοῦν, χρωμένη. οὐθ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιντο θεατρικαί τινες ἢ γλαφυραὶ, [6] σπουδὴν ἔχουσα· οὐδ' ἵνα τῷ πνεύματι τοῦ λέγοντος ὦσιν αὐτάρκεις συμμετρούμεναι μὰ Δία· οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδες οὐδεμίαν. [7] Ἔτι τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια· ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις, ποικίλη περὶ τοὺς σχηματισμοὺς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἄναρθρος, ἐν πολλοῖς ὑπεροπτικὴ τῆς ἀκολουθίας, ἥκιστα ἀνθηρὰ, μεγαλόφρων, αὐθέκαστος, ἀκόμψευτος, τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ [8] τὸν πίνον ἔχουσα κάλλος.

Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατά τε ποίησιν καὶ ἱστορίαν, καὶ λόγους πολιτικοὺς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, [9] ἐν μὲν Ἐπικῇ ποιήσει ὅ τε Κολοφώνιος [10] Ἀντίμαχος,

[6] Σπουδὴν ἔχουσα.] In vulgatis editt. pluraliter ſcriptum ἔχουσαι: perperam. Sequenti verſu ſiquis malit adverbium αὐτάρκως, fruatur ſuo judicio. *Sylburg.*

[7] Οὐδὲ ἐπὶ τῆς.] Paulò rectiùs fortaſſe legemus, οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας κατὰ ταῦτα αἱ πτώσεις. *Idem.*

Ibid. Οὐδὲ ἐπὶ τῆς.] Parùm, opinor, lectori ſatisfaciet Sylburgii conjectura. etenim fieri non poteſt, ut πτώσεις nominandi ſit caſus, cùm præcedat ἐπιτηδεύει, & mox ποικίλη, ὀλιγοσύνδεσμος, ſequantur: quæ voces, mutatâ ſtructurâ, abſolutè poſitæ, nihil cui adnectantur, habebunt. Quod mihi adeò tentanti in mentem veniebat, id proferam; etſi doctis, ſat ſcio, minimè placiturum. hæc etenim, & hujuſmodi loca, non ſuam aliundè, quàm à ſcriptis codicibus medicinam expetunt. En mea qualiſcunque: οὐδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρμονίας, τὰς αὐτὰς πτώσεις. à præcedenti τοιαύτην, errore facili τοιαύτης videtur fluxiſſe.

Ita olim ſcripſi, ſed jam codices ſequor & Reg. 1. & Colb. qui medicinam huic loco expetitam feliciter attulerunt. Quod tamen te monitum velim, ἔτι à me habes, cùm alter codex ἐπεὶ, alter ἐπὶ proferat.

[8] Τὸ πῖνον.] Forſan rectiùs, τὸν πῖνον, ſubſtantivè, ut infrà Sect. 23: Οὐδ' ὅσοις ἡ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πῖνος πρόσεστιν. *Sylburg.* † Nihil dubitavi τὸν πίνον reſcribere. quam lectionem ad confirmandam, alium tibi ex Epiſt. ad Pompeium locum adducam, p. 204: ὅ τε πίνος αὐτῇ, καὶ χροῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως

mi abſolvant, adeò ſollicita eſt: quod ſi fortè in eas unquam inciderit, negligentiam oſtentare quærit, ornatumque ſimplicem: nec ulla nominum additamenta, ad cogitata illuſtranda parum facientia, tantum ut orbes orationis rotundiùs impleantur, expetit; nullam curam adhibet, ut clauſulæ ſententiarum theatrali ornatu compoſitæ ſint, aut arte expolitæ; neque adeò mehercule dicentis ut ſpiritui commenſuratæ videantur. Omnem hujuſmodi curioſam elaboratæ concinnitatis diligentiam de induſtriâ adhibitæ prorſus negligit. Ad hanc præterea orationis ſtructuram imprimis pertinet, ut frequens ſit & ſubita in mutatione caſuum, varia in figuris; ut conjunctionibus rariſſimis utatur, nullis articulis; conſecutionis ut plurimùm negligens, minimè florida, ſublimitatis animoſæ, præfracta, incompta, vetuſtatem horridumque illum & informem ſitum honori ſibi ducens, atque ornamento.

Hanc orationis ſtructuram ſummâ diligentiâ multi perſecuti ſunt, tàm in poeſi, quàm hiſtoriâ, virilique eloquentiâ: qui verò

τως ἐπιτρέχει. Eſt autem πῖνος, *ſermonis antiqui ſqualor*; ſeu, *oratio ſitu & vetuſtate ſordida*.

9 Ἐν μὲν Ἐπικῇ.] Vulgati libri habent ἐπιεικεῖ ποιήσει: nihil ad rem. Noſtrum ἐπικῇ cùm aliis confirmatur locis, tum iis qui ſequuntur infrà Sect. 23. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω. & Sect. ult. Ἐκ μὲν οὖν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως. *Sylburg.*

10 Ἀντίμαχος.] Quintilianus lib. 10. cap. 1: *In Antimacho vis & gravitas, & minimè vulgare eloquendi genus, habet laudem. Sed quamvis ei ſecundas ferè Grammaticorum conſenſus deferat; & affectibus, & jucunditate, & diſpoſitione & omninò arte deficitur, ut planè manifeſtò appareat, quanto ſit aliud proximum eſſe, aliud ſecundum.* Idem à Catullo tumidus appellatur: *At populus tumido gaudeat Antimacho.* Grammaticus fuit & poeta; ſed ſcriptor, ut reliquiæ indicant, obſcuriſſimus, & paucis etiam ætate Hadriani notus; cùm ille Imperator τὸν Ὅμηρον καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγε. Sed quid Hadrianum, inquit Iſaac. Voſſius, memoro Cæſarem; cum & Platoni adeò placuerint carmina Antimachi, ut illum non tantùm Chœrilo, ſed & aliis quoque præpoſuerit poetis; & amico ſuo Heraclidi Pontico ad conquirenda pleraque Antimachi ſcripta Colophonem adire perſuaſerit? Quæ laus, ut idem cenſet, amicitiæ omninò tribuenda eſt, quæ Platoni cum Antimacho interceſſit. Patrem habuit Hyparchum; & ab Ovidio Clarius appellatur ab urbe Claro, Colophoni vicina.

τίμαχος, καὶ [11] Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός· [12] ἐν δὲ μελοποιΐᾳ, Πίνδαρος· ἐν δὲ τραγῳδίᾳ, Αἰσχύλος· ἐν δ᾽ ἱστορίᾳ, Θουκυδίδης· ἐν δὲ πολιτικοῖς λόγοις, [13] Ἀντιφῶν. Ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπῄτει πολλὰ παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἑκάστου παραδείγματα, καὶ ἴσως οὐκ ἂν ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο, πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι ποικιλλόμενος ἐαρινοῖς· ἀλλ᾽ ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελτικόν. οὐ μὲν δὴ ἀνέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ ῥηθέντα ἥρμοττεν, ὡς δὴ φανερὰ καὶ οὐ δεόμενα μαρτυρίας. ἔδει δέ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μήτε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ, μήτε ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως. τοῦτο δὴ πειράσομαι ποιῆσαι, δείγματα λαβὼν ὀλίγα παρὰ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρκέσει [14] παρακληθεὶς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης. κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιηταὶ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας. ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου Διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή·

[15] Δεῦτ᾽ [16] ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι, ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε

[11] Ἐμπεδοκλῆς.] Poeta phyſicus, Agrigenti natus: de quo Ariſtoteles in Poet. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. δι᾽ ὃ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν· τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Sed ita de Empedocle Lucretius:

Carmina quinetiam divini pectoris ejus
Vociferantur, & exponunt præclara reperta,
Ut vix humanâ videatur ſtirpe creatus.

[12] Ἐν δὲ μελοποιΐᾳ.] Aliam verborum ſeriem proferunt Reg. 1. & Colb. ἐν μελοποιΐᾳ δὲ Πίνδαρος, ἐν τραγῳδίᾳ δ᾽ Αἰσχύλος: & Colb. τοῖς articulum inſerit ante ἐαρινοῖς. Iidem codices paulo poſt παραγγελματικὸν legunt, & ſequenti periodo, Οὐδ᾽ ἀνεξέλεγκτα, quod ſanè placet.

[13] Ἀντιφῶν.] Sophili filius, Athenienſis è tribu Rhamnuſiâ. de quo Thucydides, hujus ut fertur diſcipulus, ita ſcribit: Ἀντιφῶν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Quæ ſuperſunt Antiphontis Orationes, non hujus videntur,

[14] Παρακληθείς.] Παραληφθεὶς Reg. 1. & Colb.

[15] Δεῦτε.] Tale eſt & illud odarii initium, quo uſa eſt Sappho, ut apud Hephæſtionem occurrit:

Δεῦτέ νυν, ἅβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

[16] Ἐν χόρον.] Camerarius in ſuo libro pro ἐν repoſuerat ἐς. Sed vulgatæ ſcripturæ patrocinatur,

verò cæteris videntur præſtitiſſe, ſunt, in epicâ poeſi, Colophonius Antimachus, & Empedocles, rerum naturalium ſcriptor: in lyricis carminibus, Pindarus: in tragœdiâ, Æſchylus: in conſcribendâ hiſtoriâ, Thucydides; in oratione civili, Antipho. Hoc autem loco propoſiti mei ratio poſtulare videatur, ut eorum, quæ à me ſunt dicta, compluria proferam exempla: nec injucunda fortaſſe oratio foret, vernis veluti floribus depicta; ſed in nimiam inde molem excreſceret hæc inſtituta ſcriptio, atque umbraculis otioque magis convenire, quàm præceptis tradendis videretur. Ea verò quæ diximus, nullo examine præterire, tanquam ſatis per ſe eſſent manifeſta, nec teſtimoniis indigerent, mihi quidem religio erat. modus ſcilicet utriſque habeatur oportet; ut neque prolixior ſim, quam temporis ratio patiatur, nec rei probandæ deſim. Hoc itaque præſtare conabor, è nobiliſſimis ſcriptoribus pauca excerpens exempla: è poetis Pindarus in partes vocatus, ex hiſtoricis ſufficiet Thucydides. nam in hoc auſtero dicendi genere hi præſtantiſſimi ſunt ſcriptores. Ordiatur Pindarus cum ſuo dithyrambo, cujus initium eſt:

Adeſte

natur, quod Corinthus in Doricæ linguæ idiomatibus tradit, Dorienſes pro communibus iſtis, εἰς χόρον, εἰς τὴν ἀγορὰν, dicere ἐν χόρον, & ἐν τὰν ἀγορὰν: ſicut ſcilicet iidem in verborum genere pro εἰσὶ dicunt ἐντί. Joannes Grammaticus Cretenſibus adſcribit hunc metaplaſmum. Contrà iidem Dorienſes pro μὲν dicunt μές: itidemque in verborum genere τύπτομες, ποιῦμες, ὁρῶμες. *Sylburg.* † Ita initio decreti, quod adverſus Timotheum muſicum fecerunt Lacedæmonii; Ἐπεὶ δὲ Τιμόθεορ ὁ Μιλήσιορ παραγινόμενος ἐν τὰν ἀμετέραν πόλιν. Sed ad alia tranſeamus: ut ἐν pro εἰς Dorienſes, ita πέδα Æoles pro μετὰ uſurpant, ut ex Heſychio (licèt eâ in vocè malè intellecto) aliiſque probatiſſimis ſcriptoribus conſtat. Quod à me ideò notatum eſt, ut duos Alcæi verſus apud Hephæſtionem corrigendi daretur occaſio. Alter capite *de Antiſpaſtico metro* occurrit:

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἶαν,
τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.

Saturnii regis genus, Ajax, quem
præſtantiſſimum poſt Achillem.

Malè in omnibus huc uſque impreſſis libris, ἄριστον πόδ' numero ſcilicet duali, ut interpretes volunt. Sed quid ineptius? Supple ἀποφαίνομεν, aut aliquid ejuſmodi; neque enim integram ſententiam protulit. Ita nihil dilucidius: imitatus eſt poeta illud Homeri notiſſimum, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα: unde et Horatius; *Ajax, heros ab Achille ſecundus.* Quin & Ajacem vocat Sophocles,

 ἄριστον

“ πετε χάριν θεοί· πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυό-
“ εντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ'
“ [17] εὐκλέ' ἀγοράν· ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαρι-
“ δρέπτων λοιβάν. Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐα ἴδετε, πο-
“ ρευθέντες ἀοιδαῖς [18] δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεόν· ὃ Βρό-
“ μιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν· γόνον ὑπάτων τε
“ πατέρων [19] μέλπομεν, γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
“ Ἐν Ἀργέᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἔρνος,
“ ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου, εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
“ φυτὰ νεκτάρεα. Τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἀμβρότον
“ χέρσον ἐραταὶ ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται.
“ Ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς· ὑμνεῖτε Σεμέλαν
“ [20] ἑλικάμπυκα, χοροί.

Ταῦθ' ὅτι μέν ἐστιν ἰσχυρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ ἀξιωματικά, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει. [21] τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως, ἀνακέκληταί τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ οὔτε θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκεῖνο καὶ τὸ αὐστηρόν, ἅπαντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν, οἱ μετρίαν αἴσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. Τίνι δὲ κατασκευασθέντα ἐπιτηδεύσει, τοιαῦτα γέγονεν· οὐ γὰρ ἄνευ γε τέχνης καὶ λόγου τινός, αὐτοματισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα, τοῦτον εἴληφε τὸν χαρακτῆρα· ἐγὼ πειράσομαι δεικνύειν.

Τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ [22] συνδέσμου, καὶ δυοῖν προσηγορικῶν.

τὸ

ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.

Jam ad alterum locum adeamus, tribus interjectis paginis, eodem morbi genere laborantem :

Ἐμὲ δειλάν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων
πεδέχοισαν.

Ita pro πόδ' ἔχοισαν emendo, & μετέχουσαν communi linguâ interpretor :

Me miſeram, me omnium infeli-
ciſſimarum participantem.

[17] Εὐκλέα.] Κυδιάνειραν: ita enim Homerus, ἀγορὰν ἐς κυδιάνειραν. Alia verò lectio, ut ex verſione apparet, *loco aprico ſitum*, Heur. Stephano fuit: fortè εὔαλιον, Dorico more.

[18] Δεύτερον.] Ex ſecundo itaque Pindari dithyrambo hæc videntur deſumpta.

[19] Μέλπομεν.] Forſan rectiùs μέλπωμεν, imperativo ſeu hortati-

vo

" *Adeſte jam ad chorum cœlicolæ, & inclytam gratiam immittite*
" *Dii: qui per celebrem urbis umbilicum, thure perfuſum, ſacris*
" *Athenis oberratis, variiſque inſigne ornamentis & illuſtre forum:*
" *violis revinctarum coronarum, quæ vere decerptæ ſunt, libatio-*
" *nem accipite. Me, Jovis ædibus relictis, unà cum Aglaïâ invi-*
" *ſite, accedentes non ſine carminibus jam ſecundò ad deum hederâ*
" *redimitum: quem Bromium, quem Eriboan nos mortales vocamus.*
" *prolem è ſummis ortam parentibus cantu proſequimur, & ex mu-*
" *lieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Argivam germen pal-*
" *mæ non latet vatem, quum, recluſo Horarum thalamo, odoratum*
" *ver perſenſerint plantæ nectareæ. Tum ſe ſubjicit, tum ſuper*
" *immortalem terram amabilis violarum crinis, roſæque miſcentur*
" *comis. Celebrate voce carminum cum tibiis; celebrate, â chori,*
" *Semelen nigros renodantem crines.*

Hæc verò nervoſa eſſe & robuſta, hæc majeſtatem præ ſe ferre, conjunctâ dicendi multâ ſeveritate; hæc audiendi ſenſum aſperare, nullo tamen dolore excitato, & leni horrore perfundere; ſuis adeò temporibus retardata, ampliſſimis ut plurimùm harmoniis incedere, nihil illius oſtentare theatrici ornatûs, nihil exquiſitæ pulcritudinis, ſed vetuſti obſoletique ſermonis cultum, ſuâ aſperitate ſqualentem, omnes, ſat ſcio, confitebuntur, qui vel mediocrem in dicendo peritiam conſecuti ſunt. Quo autem ſtudio ac diſciplinâ elaborata, hujuſmodi evaſerint, (neque enim nullius artis rationiſve miniſterio uſa, ſponte & fortuito caſu, hunc dicendi charactera acceperunt) jam pro virili explicabo. Primum

vo verbi modo. *Sylburg.* † Nihil mutandum cenſeo: hæc enim ratio eſt, cur deos precetur, ut ſibi præſentes, cœlo relicto, velint adeſſe. mox φοίνικος ἔρνος, Heſychius interpretatur περιφραστικῶς τὸν φοίνικα. vid. pag. 118. Φοίνικος νέον ἔρνος.

[20] Ἑλικάμπυκα.] Idem Stephanus vertit, *crines auro nodantem*: quod potiùs videtur χρυσάμπυκα exprimere; ut Πυθ. γ. χρυσαμπύκων Μωσᾶν: idem etiam ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν.

[21] Ταχύνει.] Forſan convenientiùs τραχύνει, *exaſperat, aſperam reddit.* ut *paulò poſt*, ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμονίαν: & τραχύνεται τῇ θέσει. *Sylburg.* † Ita pro ταχύνει repoſui: nolui enim, ut aperto errore fœdaretur contextus.

[22] Συνδέσμου.] Eodem modo etiam ſequenti paginâ, ἐπὶ vocat σύνδεσμον: addit tamen dubitandi formulam, εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτὸ δεῖ καλεῖν.

τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα, οὐκ ἀηδῆ πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν· τὸ δὲ προσηγορικὸν τῷ συνδέσμῳ συντιθέμενον [23] ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν. τὸ γὰρ, Ἐν χορὸν, ἀντίτυπόν τε καὶ οὐκ εὐπετές, τοῦ μὲν συνδέσμου λήγοντος εἰς ἡμίφωνον στοιχεῖον τὸ ν, τοῦ δὲ προσηγορικοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀφ' ἑνὸς τῶν ἀφώνων τοῦ χ· ἀσύμμικτα δὲ [24] τῇ φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα. οὐ γὰρ πέφυκε κατὰ μίαν συλλαβὴν τοῦ χ [25] προτετάχθαι τὸ ν. ὥστε οὐδὲ συλλαβῶν δύο τὰ μόρια γινόμενα συνάπτει τὸν ἦχον, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν, τὴν διορίζουσαν ἑκατέρου τῶν γραμμάτων τὰς δυνάμεις. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον κῶλον οὕτω τραχύνεται τῇ συνθέσει. κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν οὐχ οἷς [26] Ἀριστοφάνης, ἢ τῶν ἄλλων τὶς μελικῶν διεκόσμησε τὰς ᾠδάς, ἀλλ' οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον, καὶ ῥητόρων παῖδες τὰς περιόδους διαιροῦσι.

Τὸ δὲ τούτῳ παρακείμενον κῶλον, τὸ, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, βέβηκέ τε ἀπὸ τοῦ προτέρου διάβασιν ἀξιόλογον, καὶ περιείληφεν ἐν αὐτῷ πολλὰς ἁρμονίας ἀντιτύπους. Ἄρχει μὲν γὰρ αὐτοῦ στοιχεῖον ἓν τῶν φωνηέντων τὸ ε, καὶ παράκειται ἑτέρῳ φωνήεντι τῷ ι· εἰς τοῦτο γὰρ ἔληξε τὸ πρὸ αὐτοῦ. οὐ συναλείφεται δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοις, [27] οὐδὲ

προ-

23 Ἀποτετράχυκεν.] Nota ἀποτετράχυκεν ſine characteriſticâ γ ſeu ν: quia fortaſſe illius additio cacophonian hìc parit. regularis formationis exemplum ſuprà eſt in ζυνυφάγκασι, Sect. 18. ἀλλ' εὖ ζυγκεκρύφασιν αὐτοὺς καὶ ζυνυφάγκασι. *Sylburg.*

24 Τῇ ῥύσει] Etſi ῥύσεως vocabulum infrà quoque legitur, Sect. 23; ubi auctor dicit, ἐν φορᾷ ὄντα καὶ ῥύσει ζυνεχεῖ: tamen vereor ne hic ῥύσει mendosè ſcriptum ſit, pro φύσει. *Idem.* † Vera lectio τῇ φύσει reſtituta eſt, ſenſu poſtulante. nihil enim hoc loco ſignificat *orationis fluxus*. Approbatur etiam codice Reg. 1. quanquam & ipſe Dionyſius pag. 305. ῥύσιν habeat: Ἐπιτρόχαλος δή τις γίνεται καὶ καταφερὴς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως. in tractatu *de Admirandâ vi Demoſthenis.*

25 Προτετάχθαι τὸ ν.] Hæc ad orthographiam pertinent, & nexus conſonantium. Negat literam ν in eâdem dictione χ unquam præponi poſſe. quod ut faciliùs intelligatur, pauca adjiciam. Tres tantum mutas hæc litera præcedit,

τ ἀντὶ,

Primum membrum è quatuor orationis partibus conſtat, verbo, conjunctione, & duobus appellativis. Verbum autem & particula copulativa, literis coeuntibus ſibi invicem commiſta, haud injucundam effecêre ſtructuram: quin etiam appellativum convinctioni adjectum, qu m plurimum aſperitatis compoſitioni attulit. Eſt enim illud, Ἐν χόρον ſono duriori præditum, ac minimè volubile; ſiquidem copulativa particula in ν literam ſemivocalem deſinat, appellativo initium à mutâ χ ſumente: quæ literæ, invitâ atque repugnante naturâ, miſceri inter ſe & compingi nequeunt. etenim fieri non poteſt, ut in unâ ſyllabâ ν ante χ ponatur. quo factum eſt, ut, ſyllabarum duæ cùm ſint partes, ſonum mùtuò non commiſceant; ſed quoddam in medio inter utramque ſilentium fieri neceſſe ſit, quod utriuſque literæ poteſtatem diſterminet. Ac primum quidem membrum ipsâ poſitione & ſtructurâ, hoc modo aſperitatem ſibi adſcivit. Hâc autem in re nolim me ita accipias, quaſi ea dicam membra, quibus Ariſtophanes, aut alius e metricis ſcriptoribus, odas illuminârunt; ſed quibus ipſa aſſolet natura orationem dividere, & rhetorès ſuas diſtinguunt periodos.

Huic autem membro quod adjungitur, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, greſſu haud mediocri à priore membro ſeparatum incedit, & ſtructuræ genus crebrâ aſperitate refertum in ſe continet. Etenim ab ι unâ vocalium inchoat ſententia,

τ ἀντὶ,
δ ἄνδιχα,
θ ἄνθος,
& σ ἀνστάς.

alias conſonantes præire nunquam reperitur. Sequente autem χ, mutatur in γ, ut ἄγχι.

Quod tamen monendum fuit, ſequenti periodo pro τῇ θέσει codices Reg. 1. & Colb. τῇ συνθέσει legunt: atque ita reponendum duxi.

26 Ἀριστοφάνης.] Alius à comico; Grammaticus Byzantius, Callimachi diſcipulus, quem etiam de Scortis Atticis ſcripſiſſe refert Athenæus. Sectione etiam ultimâ, Οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης, ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων. Habes etiam inter Grammaticos à Sexto Empirico recenſitum, cap. 2. adverſus Math. Καὶ τοῖς περὶ Κράτητα τὸν Μαλλώτην, Ἀριστοφάνην τε καὶ Ἀρίσταρχον ἐκπονηθεῖσα. Sed Hephæſtionem audiamus, capite περὶ Σημείων: ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν. Alcæum ſcilicet ſuâ manu emendatum, ut & cæteros poetas, in lucem ediderat.

27 Οὐδὲ προτάττεται.] Eſt enim ι vocalis,

προτάττεται κατὰ μίαν συλλαβὴν τὸ ι τοῦ ε· [28] σιωπὴ δή τις ἡ μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται, διερείδουσα τῶν μορίων ἑκάτερον, καὶ τὴν βάσιν ἀποδοῦσα αὐτοῖς ἀσφαλῆ. Ἐν δὲ τῇ κατὰ μέρος συνθέσει τῶν κώλων, τοῖς μὲν Ἐπί τε συνδέσμοις, ἀφ᾽ ὧν ἄρχεται τὸ κῶλον· εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγούμενον καλεῖν· τὸ προσηγορικὸν ἐπικείμενον μόριον, [29] τὸ Κλυτὰν, ἀντίτυπον πεποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν σύνθεσιν. κατά τι δή ποτε βούλεται μὲν εἶναι βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Κλυτάν· [30] μακροτέρα δέ ἐστι τῆς βραχείας, ἐξ ἀφώνου τε καὶ ἡμιφώνου καὶ φωνήεντος συνεστῶσα. τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ, καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Εἰ γοῦν τὸ κ τις ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν, Ἐπί τε λυτὰν, [31] λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας. Πάλιν τῷ Κλυτὰν προσηγορικῷ, τὸ Πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον, [32] οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ᾽ εὐκέραστον τὸν ἦχον· ἀλλ᾽ ἀνάγκη στηριχθῆναι τὸ ν, καὶ πιεσθέντος ἱκανῶς τούτου, ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ π. οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. τούτου δὲ αἴτιος ὁ τοῦ [33] στόματος σχηματισμὸς, οὔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον,

οὐδὲ

ι vocalis, ut loquuntur Grammatici, ſubjunctiva; propterea quòd in diphthongis conſtituendis ſubſequatur.

[28] Σιωπὴ δή.] Forſan mutatâ conjunctione δὴ, & tranſpoſito articulo ἡ, legendum, σιωπὴ δέ τις μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται, ἡ διερείδ. ut paulò ante, ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν, τὴν διορίζουσαν. *Sylburg.*

[29] Κλυτάν.] Reg. 1. τὸ κλυτὰν, præfixo articulo, quem hac impreſſione addidi.

[30] Μακροτέρα.] Vide Sect. decimam quintam, pag. 106.

[31] Λυθήσεται.] Τῆς παρηχήσεως σχῆμα: etenim videtur his verbis λυτὰν & λυθήσεται, nonnihil alluſiſſe. Ita & Virgilius, ſcriptor graviſſimus, obſcuriùs quidem, etſi in re triſtiſſimâ:

Ter conatus erat caſus *effingere in auro:*
Ter patriæ cecidêre *manus.*

Sed facile eſt infinita, ex optimis etiam Græcis ſcriptoribus, hujuſmodi colligere exempla. Aliam tamen è primâ Naſonis Epiſtolâ παρήχησιν libet adjicere:

—— *Rheſumque Dolonaque cæſos:*
Utque ſit hic ſomno proditus, ille dolo.

Luſum poetæ apertiſſimum quis non agnoſcit? Quid igitur ſibi velint viri docti, qui hunc locum ſolicitant

tentia, alteri vocali ι adnexâ, in quam præcedens membrum deſinebat. Neque mutuâ colliſione hæc adeò diluuntur; nam in eâdem ſyllabâ ι nunquam literæ ι præponitur. ſilentium verò, & pauſa quædam vocis inter utramque facta eſt, quæ ambas obfirmat, ſtabilemque greſſum attribuit. Quòd ſi membra ſigillatim, & particulari ſtructurâ conſiderantur, hiſce Ἐπί τε conjunctionibus, (niſi potiùs præpoſitio earum prima ſit appellanda) à quibus incipit ſententia, adjunctâ Κλυτὰν, particulâ appellativâ, duram collidentibus literis effecit, aſperamque compoſitionem. Ac propterea prima ſcilicet in Κλυτὰν ſyllaba corripitur; quanquam brevi ſit longior, ſiquidem ex mutâ ſemivocali vocalique conſtet. Cujus cùm non ſit perſpicua correptio, nec poſſit niſi difficulter propter ipſam literarum commiſtionem proferri, moram offenſionemque ſtructuræ injicit. Quod ſi quis κ à primâ ſyllabâ ademerit, feceritque Ἐπί τε λυτὰν, dilui illico ſentiet & moram orationis atque aſperitatem. Huic rurſus dictioni appellativæ Κλυτὰν, verbum Πέμπετε adnexum, non concordem habet, non attemperatum ſonum: ſed neceſſe eſt inter proferendum, litera ν vox inhæreat; quæ cum labiis ſat diu fuerit compreſſa, tum denique π exauditur. huic etenim ν non poteſt unâ dictione ſubjungi π. Cujus rei cauſa videtur oris conformatio,

ſolicitant, cùm ſanus ſit & integer, equidem neſcio. Siquid erroris admiſſum eſt, id ſequenti contigit pentametro, deſcribentium incuriâ, qui *dolo* negligentiori oculo hinc collectum repetiverint. Lege, *Thracia nocturno tangere caſtra* pede: quod & ſtyli purioris eſt, & veriſſimum arbitror.

[32] Οὐκ ἔχει ζυνῳδόν.] Quoniam litera ν nunquam præcedit π, in eâdem dictione: nam in μ, ſequente π, mutatur; ut, ζυμπόσιον. Paulò poſt fortaſſe particulam πεὶν ante ἀκυστὸν, deſiderabis: vel, τότε δή. Hæc poſterior conjectura confirmari poteſt ex his, quæ inferiùs, ad examen vocato Thucydide, ſequuntur: δεῖ δὲ τῦ σ ζιωπῇ καταληφθέντος, τότε ἀκυστὸν γενέσθαι τὸ ξ.

[33] Σχήματος.] Quid ſit ὁ τῦ σχήματος σχηματισμὸς, (nam antea pro στόματος ita legebatur) planè ignotum eſt. nullus dubito, quin στόματος reponendum ſit. Paulò poſt: Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρυ: deinde paucis interjectis, pag. 188. ℣. 3. τῷ μὴ κατὰ τὺς ὁμοίυς σχηματισμὺς τῦ στόματος ἐκφέρεσθαι. Quam conjecturam cùm codices Reg. 1. & Colb. confirmant, apertiſſimum errorem è contextu ſuſtuli.

34 Τῦ

οὐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἑκάτερον, τὸ π ϗ τὸ ν. [34] τȣ̃ μ̃ γὰρ περὶ τ̃ ȣ̓ρανόν τε γίνεται ἦχος, ϗ τῆς Φλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδȣ̃σι προσανιςαμένης, ϗ τȣ̃ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένȣ· τȣ̃ δὲ π, μύσαντός τε τȣ̃ ςόματος, ϗ οὐδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργȣ́σης, τȣ̃ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἄνοιξιν τῶν χειλῶν τ̃ ψόφον λαμβάνοντος ἀθρȣ̃ν, ὡς δὴ ϗ πρότερον [35] εἴρηταί μοι. Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ ςόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρȣ, μήτε συγγενῆ, μήτε παρόμοιον, ἐμπεριλαμβάνεταί τις χρόνος, [35] δι' οὗ συνίςαται τὸ λεῖον ϗ εὐπετὲς τῆς ἁρμονίας· ϗ ἅμα οὐδὲ ἡ προηγȣμένη τȣ̃ Πέμπετε συλλαβὴ, μαλακὸν ἔχει τ̃ ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοὴν, ἀρχȣ̃σά τε ἐξ ἀφώνȣ, ϗ λήγȣσα εἰς ἡμίφωνον. Τῷ τε Χάριν τὸ θεοὶ παρακείμενον, ἀνακόπτει τ̃ ἦχον, ϗ ποιεῖ τ̃ διορισμὸν ἀξιόλογον τῶν μορίων· τȣ̃ μ̃, εἰς ἡμίφωνον [37] λήγοντος, τὸ ν· τȣ̃ δὲ, ἄφωνον ἔχοντος ἡγȣ́μενον, τὸ θ. οὐδενὸς δὲ πέφυκε προτάττεσθαι τῶν ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

" Τȣ́τοις ἐπιφέρεται τρίτον κῶλον τȣτί· Πολύβατον " οἵτ' ἄςεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχ" νεῖτε. Ἐνταῦθα τῷ τε Ὀμφαλὸν, εἰς τὸ ν λήγοντι, τὸ Θυόεντα παρακείμενον, [38] ἀπὸ τȣ̃ θ ἀρχόμενον, ὁμοίαν ἀποδίδωσιν ἀντιτυπίαν τῇ πρότερον· ϗ τῷ Θυόεντα, εἰς φωνῆεν τὸ α λήγοντι, ἐπεζευγμένον τὸ Ἐν ταῖς ἱεραῖς, ἀπὸ φωνήεντος τȣ̃ ε λαμβάνον τὴν ἀρχὴν, [39] διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τ̃ ἦχον οὐκ ὄντι ὀλίγῳ. Τȣ́τοις ἐκεῖνα " ἕπεται, Πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν. τραχεῖα κἀνταῦθα ϗ ἀντίτυπος ἡ συζυγία. ἡμιφώνῳ γὰρ ἄφωνον συνάπ-

[34] Τȣ̃ μὲν γάρ.] Litera ν forſan inſerenda poſt γὰρ, ut mox, τȣ̃ δὲ π.

[35] Εἴρηται.] Sectionem vide 14. pag. 98. 15: 102. 11.

[36] Δι' ȣ̃ συνίςαται.] Ἐν ᾧ διΐςαται Reg. 1. & Colb. Mox pro μαλακὸν iidem codices μακρὸν habent; deinde paucis interjectis pro διορισμὸν, ἐρισμὸν Reg. 1. μερισμόν. Colb.

[37] Λήγοντος τȣ̃ ν.] Omnino accu-

tio, quæ neque eodem loco, nec eâdem ratione utramque literarum, π & ν, exprimit. Alterius enim circa palatum conſtitutus eſt ſonus, linguâ ad extremos dentes erectâ, ſpirituque per nares leniter emiſſo: π verò, ore clauſo, linguâ nihil adlaborante, ſpiritu illico apertis labiis ſe in confertum ſonum prorumpente; ſicuti ſuperiùs à me dictum eſt. Cùm verò aliam atque aliam conformationem, nec ejuſdem generis, nec ſimilem, os ſubinde accipiat, temporis nonnihll interceptum eſt, unde læve illud ſtructuræ ac volubile, retardatum ſubſiſtit; atque adeò ne prima quidem ſyllaba dictionis Πέμπετε, mollem habet ſonum, ſed leni horrore aures perfundit, quippe quæ à mutâ incipiat, & in liquidam deſinat. Quinetiam vocabulo Χάριν adjunctum θεοὶ, ſonum interrumpit, facto inter voces inſigni intervallo; cùm altera in ſemivocalem ν deſinat, altera etiam à mutâ principium ſumat, nempe θ: nulli autem mutarum ſemivocales præponi ſolent.

His tertium membrum annectitur: Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε. Hoc loco dictioni Ὀμφαλὸν, quæ in ν deſinit, conjuncta vox Θυόεντα, quæ à θ incipit, aſperitatem priori non abſimilem attribuit. Huic etiam Θυόεντα, quæ in α vocalem deſinit, adnexum Ἐν ταῖς ἱεραῖς, quod ab ε vocali initium ſumit, ſonum, non parvo tempore interjecto, in longum produxit. Deinde hæc ſequuntur, Πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν: quæ compoſitio eſt aſperrima, ſonoque duriori prædita, ſecum concurſantibus literis,

accuſandi caſu legendum τὸ ν, ut in ſequenti membro τὸ θ. *Sylburg.* † Cùm certiſſima eſſet hæc emendatio, nolui ulteriùs contextum fœdari.

[38] Ἀπὸ τοῦ θ ἀρχόμ.] Hæc verba nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt.

[32] Διέσπακε] Sunt enim α & ε ambæ, vocales præpoſitivæ: nec in eâdem ſyllabâ coire poſſunt.

40 Ἡ

συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ. ϗ διαβέβηκεν ἀξιόλογον διάστασιν [40] ἡ μεταξὺ τοῦ τε προσηγορικοῦ τοῦ Πανδαίδαλον, ϗ τῆς συναλοιφῆς τῆς ἐπισυναπτομένης αὐτῷ. μακραὶ γάρ εἰσιν ἀμφότεραι, μείζων δὲ οὐκ ὀλίγῳ τῆς συμμετρίας ἡ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβὰς, ἐξ ἀφώνου τε ϗ δυοῖν συνεστῶσα φωνηέντων. Εἰ γοῦν τις ἀφέλοιτο αὐτῆς τὸ τ, ϗ [41] ποιήσειε, Πανδαίδαλον εὐκλέ' ἀγοράν, εἰς τὸ δίκαιον [42] ἐλθοῦσα μέτρον, εὐπρεπεστέραν ποιήσει τὴν ἁρμονίαν.

" Ὅμοια τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα, Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων. παράκειται δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν ϗ τὸ λ, [43] φυσικὴν οὐκ ἔχοντα συζυγίαν, τῷ μὴ κατὰ τοὺς ὁμοίους σχηματισμοὺς τοῦ στόματος ἐκφέρεσθαι. Καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις λεγόμενα μηκύνεταί τε ταῖς συλλαβαῖς, ϗ διέστηκε ταῖς ἁρμονίαις ἐπὶ πολύ· Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων. Μακραὶ γὰρ ϗ δεῦρο συγκρούονται συλλαβαὶ, τὸ δίκαιον ὑπεραίρουσαι μέτρον· ἥ τε λήγουσα τοῦ Στεφάνων μορίου, δυσὶ περιλαμβάνουσα ἡμιφώνοις φωνῆεν γράμμα φύσει μακρὸν, ϗ ἡ συναπτομένη ταύτῃ τρισὶ μηκυνθεῖσα γράμμασιν, ἀφώνῳ, ϗ φωνήεντι μακρῶς λεγομένῳ, ϗ ἡμιφώνῳ. Διορισμός τε οὖν γέγονε τοῖς μήκεσι τῶν συλλαβῶν, ϗ ἀντιτυπία τῇ παραθέσει τῶν γραμμάτων, οὐκ ἔχοντος τοῦ τ συνῳδὸν τῷ ν τὸν ἦχον, ὡς ϗ πρότερον εἴρηκα. Παράκειται δὲ ϗ τῷ Λοιβὰν εἰς τὸ ν λήγοντι, ἀπὸ τοῦ δ ἀρχόμενον ἄφωνον, τὸ Διόθεν τέ με· ϗ τῷ, Σὺν Ἀγλαΐᾳ, [44] εἰς τὸ ι λήγοντι, τὸ, Ἴδετε πορευθέντες ἀοιδαῖς,

40 Ἡ μεταξύ.] Arbitror legendum τὴν. διάστασιν τὴν μεταξύ. aliàs γίνεται, aut quid conſimile, deſiderari videtur.

41 Ποιήσει.] Major temporum ſimilitudo foret, ſi legeremus ποιήσειε. *Sylburg*. † Eadem verba paulò ſuprà : Εἰ γοῦν τὸ κ τις ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, ϗ ποιήσειεν. hinc liquet eſſe errorem, quem diutiùs manere nolui. ſed an vox ibi ἀφέλοι, mutanda ſit in ἀφέλοιτο, necne, judicent alii.

42 Ἐλθοῦσα.] Ἡ συλλαβή ; ad eam enim neceſſe eſt hoc referas participium ; quod, me admonente, annotavit Hudſonus.

43 Φυσικήν.] Mutuum hæ literæ

literis. Etenim ν ſemivocali τ muta connectitur; unde ſat longo dirempta intervallo incedit, quod vocem inter appellativam Πανδαίδαλον, & ſynalœpham, quæ illi committitur, factum eſt. Sunt enim utræque longæ; hæc autem, proportione habitâ, non parvo longior, quæ duas factâ eliſione ſyllabas in unum conjunxerit, ex mutâ & duabus vocalibus conſtituta. Quod ſi quis, τ ademptâ, fecerit Πανδαίδαλον εὐκλέ' ἀγοράν; juſtâ quamvis menſurâ carminis conſtet, ſtructuram tamen longè volubiliorem reddiderit.

Nec his ſunt diſſimilia, Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων. duæ ſimul connectuntur ſemivocales ν & λ, quæ naturalem non ſortitæ ſunt conjunctionem, cùm eodem oris nec habitu, nec conformatione efferantur. Quæ adeò proximè dicuntur, & ſyllabis in longum ſunt protracta, & ſitu & compoſitione literarum à ſe invicem quàm plurimum diſtant, Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων. Longæ etenim hoc etiam loco ſyllabæ ſibi ipſis colliduntur, juſtam ſupergreſſæ menſuram; tam ultima ſcilicet dictionis Στεφάνων, duabus ſemivocalibus utrimque vocalem naturâ longam amplexa, quàm quæ huic adjuncta eſt, tribus literis producta, mutâ, vocali longâ, & ſemivocali. Eſt autem longitudine ſyllabarum ſeparatio facta, & aſperitate plena offenſio, ipſo literarum ſitu; ſiquidem τ non facilem habet, non convenientem cum ν ſonum, ut ſuperiùs à me dictum eſt. Præterea nomini Λοιβάν in ν deſinenti, adjuncta vox eſt, quæ à δ incipit, Διόθεν τέ με; huic etiam Σὺν Ἀγλαΐα, quod ι vocali terminatur, adnexum Ἴδετε πορευθέντες

teræ exercent odium; ita ut ν, ſequente λ, locum det, veluti, ζυλλαμβάνω.

44 Εἰς τὸ ι λήγοντι.] Hæc ergo litera, quam nos præcedenti ſubſcribimus, nec ſonum habet inter proferendum, ab antiquis pronunciata eſt. Habent & Latini hanc diæreſin, (neque enim diphthongum eſſe arbitror) imitati Græcos; & ad illorum morem utraſque producunt vocales: ut, *auraï*, *pictaï*. Ex lapidibus vetuſtis, quibus *Coloniaï Beneventanaï*, ſunt inſcripta, hanc diphthongi diſſolutionem, non modò in uſu carminis fuiſſe, ſed etiam ſolutæ orationis, putat doctiſſimus Erythræus.

45 Προ-

ἀοιδαῖς, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ι. Πολλά τις ἂν εὕροι τοιαῦτα, ὅλην τὴν ᾠδὴν σκοπῶν. ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος, Πινδάρου μὲν ἅλις ἔστω· Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω λέξις, ἡ ἐκ τοῦ [45] προοιμίου ἥδε.

“ [46] Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους· ἀρξάμενος [47] εὐθὺς καθισταμένου, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων· [48] τεκμαιρόμενός τε, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασευῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ [49] διανοούμενον. Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ [50] ἐπὶ πλείστων ἀνθρώπων. [51] τὰ γὰρ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα.

Φαίνεται

[45] Προοιμίου.] Hoc nomine intelligit, quæ à Thucydide ſcripta ſunt uſque ad narrationis principium; Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις.

[46] Θουκυδίδης.] Suſpicor, vel potiùs perſuaſum habeo, ſcriptum à Thucydide fuiſſe ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ τοῦ Ὀλόρου, Ἀθηναῖος. Vel, Θουκυδ' Ὀλ. Ἀθ. abſque articulo. *Stephan.* † Rationes ab eo allatas vide.

[47] Εὐθὺς καθισταμένου.] Expectâſſet aliquis præpoſitionem ἀπὸ ante καθισταμένου: hoc modo, ἀρξάμενος εὐθὺς ἀπὸ καθισταμένου: ſed perinde eſſe videtur ac ſi dixiſſet ἀρξάμενος τοῦ ξυγγράφειν εὐθὺς ὅτε καθίσταιτο. Vel, Ὅτε πρῶτον καθίσταιτο. *Idem.*

[48] Τεκμαιρόμενος.] Copulativam, huic verbo annexam, uncis includit Sylburgius, nec vulgatæ Thucydidis editiones agnoſcunt; ſuam tamen ſibi vim obtinet; τεκμαιρόμενός τε, — καὶ ὁρῶν. Quæ cùm Stephano non eſſet perſpecta, graviter nimis Thucydidem perſtrinxit, eo quod orationis ſtructuram mutârat; cujus hæc ſunt verba: *Nam qui Thucydides in ſcribendo non fuiſſet, ita potiùs dixiſſet,* τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν, &c. καὶ ὅτι τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἑώρα ξυνιστάμενον. *Vel ita,* τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ ἀκμάζοντάς τε εἶναι εἰς αὐτὸν ἀμφοτέρους, &c. καὶ ἐκ τοῦ ὁρᾷν

τὸ

ιοιδαῖς, quod ab ι incipit. Multa his ſimilia, ſiquis to-
›dam examinaverit, facilè reperire poſſit. Ut verò & de
is mihi dicendi tempus ſit, de Pindaro quidem hactenus:
m Thucydidis ex Præfatione, hæc dictio nobis aſſuma-

Thucydides Athenienſis bellum Peloponneſiorum Athenienſiumque, ı modo id inter ſe geſſerint, conſcripſit; exorſus ſtatim ab eo to, ſperans etiam fore tum magnum, tum ſuperioribus longè morabiliùs: his conjecturis adductus, quod & utrique omni bel- ı apparatu florerent, & cæteros Græcos cum alterutris ſe con- ıgere videret, partim quidem ſtatim, partim verò etiam in ani- habere mox idem facere. Hic enim motus profectò maxi- ıs inter Græcos fuit, quinetiam in quâdam barbarorum, ac pemodum (ut ita loquar) in maximâ cæterorum mortalium rte, maximus extitit. Nam ſuperiores, & qui hoc longè anti- iores extiterunt motus, ob temporum vetuſtatem planè comperti non potuerunt. Sed conjecturis nixus, (quibus, dum ipſe re- tiſſimam à nobis antiquitatem animo contemplor, fidem adhibere ıtigit) eos nec in bellicis, nec in cæteris rebus ad pacem per- entibus, magnos fuiſſe arbitror.

Etenim

ιο Ἑλληνικὸν ξυνιςάμενον. Hæc anus; χρύσεια nimirum χαλ- afferens. at verò memoriâ lum eſt, hanc auſteram com- ›nem imprimis eſſe τῆς ἀκο- ὑπερoπ]ικήν.

Διανοούμενον.] Neceſſe eſt cum ipio διανοούμενον ſubaudiamus ivum ξυνίςασθαι, ex parti- ξυνιςάμενον ſumtum. ut oſten- alii huic ſimiles loci. *Steph.*

Ἐπὶ πλεῖςων.] In vulgatis ydidis editt. legitur, ἐπὶ ν. Sequenti verſu in eiſ- ›luraliter eſt αὐτῶν: & mox ariter ἀδύνα]ον. *Sylburg.* ctionem ἐπὶ πλεῖςον pro germanâ habet Stephanus: idem ἀδύνα]α magis Thucydideam (ut- pote veteri linguæ Atticæ, quâ potiſſimùm utitur Thucydides, ma- gis convenientem) eſſe credit.

51 Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῦ.] Schol. Thucyd. τὰ Μηδικὰ καὶ Τρωϊκά. Verum editio Thucydidis, quæ paucis abhinc annis Oxonii, cu- râ Joan. Hudſon, accuratiſſima prodiit, ut & Stephani, (anno- tante Sylburgio) αὐτῶν habent, nullâ lectionis noſtræ mentione factâ: Si αὐτῦ retinendum cen- ſueris, ita explicari poteſt: πρὸ τῦ πολέμυ τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀ- θηναίων.

O 52 Ὅσον

" Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι
" βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ
" πρότερα, καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες,
" βιαζόμενοι ὑπό τινων αἰεὶ πλειόνων. Τῆς γὰρ ἐμπορίας
" οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ
" γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι,
" [52] ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες,
" οὐδὲ γῆν φυτεύοντες· [53] ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν,
" καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται· τῆς καθ'
" ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρα-
" τεῖν, οὐ χαλεπῶς [54] ἀνίσταντο.

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας, οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς, καὶ λεληθότως ὀλισθαίνουσα [55] διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει· καὶ ὅτι πανηγυρικῆς μὲν ἢ θεατρικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος, ἀρχαϊκὸν δέ τι καὶ αὔθαδες ἐπιδείκνυται κάλλος, ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας, οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ τοῦτό γε τοῦ συγγραφέως ὁμολο-
" γήσαντος, [56] ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ
" γραφή ἐστι· [57] κτῆμα δὲ εἰσαεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα εἰς
τὸ

[52] Ὅσον ἀποζῆν.] Id eſt: ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν τοῦ ἀρκέσειεν, *quantum ad modicè vivendum ſatis eſſet*. J. Hudſon.

[53] Ἄδηλον ὄν.] Pro ἀδήλου ὄντος: quod Atticis familiare eſt. *Idem.*

[54] Ἀνίσταντο.] Editiones Thucydidis ἀπανίσταντο. quæ verior lectio ſit, multum diſputat Stephanus.

[55] Τῆς ἀκοῆς.] Τῆς ἀκοῆς referri poteſt ad præcedens adverbium λεληθότως. aut legendum ἐνολισθαίνουσα ταῖς ἀκοαῖς, *illabens auribus*. Sylburg. † Facta eſt ellipſis præpoſitionis διὰ, per incuriam librarii: lege, διὰ τῆς ἀκοῆς. atque ita jam codicum auctoritate reſtitutam habeas. Sic in libro de *Vi Demoſthenis*, διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πως.

[56] Ὅτι εἰς μέν.] Reſpicit ad ea Thucydidis verba quæ ſub finem procemii leguntur: Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, ἀτερπέστερον φανεῖται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον,
τοιούτων

" *Etenim liquidò apparet, eam, quæ Græcia nunc vocatur, olim non conſtanter habitatam fuiſſe: ſed primis temporibus frequentes migrationes inde fuiſſe factas, & facilè ſuos quemque fines deſeruiſſe, ſemper ab aliquo majori hominum numero coactum, ſedibuſque expulſum. Nam cùm nulla eſſet negotiatio, nec ulla opera mercaturæ daretur, nec ullus inter ipſos tuto commercio citra formidinem, vel terrâ vel mari, locus eſſet; cùmque ſinguli res ſuas & agros eatenus colerent, quatenus vitam parcè ac duriter agerent, nec magnam pecuniæ vim haberent, nec humum arboribus plantiſque consererent; quia incertum erat, quando quis alius incurſione repentinâ labores alienos eſſet ablaturus, ſimul etiam (quia nullis muris erant muniti) & quotidianum ac neceſſarium victum ſe ubique adepturos exiſtimarent, non gravatè ex ſuis priſtinis ſedibus migrabant.*

Hanc itidem orationem, nullas in ſe habere aut lævés [...]rborum ſtructuras aut curâ diligenti politas, nec ſuavi modulatione eſſe temperatam, quæ ſenſim tacitéque noſtris auri[...]s illabatur; ſed literis ſecum offenſantibus, multâ aſperitate [...]orare, multâ acerbitate, nec minimum adeò attingere aut [...]negyricæ aut ſcenicæ venuſtatis; antiquam verò, ſibique [...]i placentem, pulcritudinem oſtentare, cum hoc omnibus [...]am imperitis pari modò perſpicuum ſit, non neceſſe habeo [...]tribus explicare: præſertim cùm ipſe hiſtoricus fateatur, [...]m ſcribendi rationem auribus captandis minus inſervire: *Illam*

[...]ύτων κ̀ παραπλησίων ἔσεσθαι, [...]ίλιμα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως [...]. κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ [...]νισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν [...]ειται. *Sylburg.*

Ibid. Ὅτι εἰς μέν.] De hoc [...]o ita Plinius lib. 5, epiſt. 8. [...] *plurimum refert, ut Thucy[...]s ait, κτῆμα ſit an ἀγώνισ[...]: quorum alterum oratio, alte[...]r hiſtoria eſt.* Κτῆμα res per[...]uæ poſſeſſionis eſt, ut memoria [...]toriarum; ἀγώνισμα conflictus, [...]in contentione oratorum. Quinctilianus hùc videtur reſpexiſſe: *Hiſtoria ſcribitur ad narrandum, non ad probandum; totumque opus non ad actum rei pugnamque præſentem, ſed ad memoriam poſteritatis & ingenii famam componitur.* Cellarius.

57 Κτῆμα.] Scholiaſtes Thucydidis: κέρδος, κτῆμα, τὴν ἀλήθειαν· ἀγώνισμα, τὸν γλυκὺν λόγον. αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου. Hunc locum etiam in *de Idiomate Thucydideo* profert Dionyſius, pag. 139. rationes ibi

 affert,

τὸ παραυτίκα ἀκύειν σύγκειται. Τίνα δέ ἐςι τὰ θεωρήματα, οἷς χρησάμενος 58 ὁ ἀνὴρ οὕτως εὔπινῆ κ̀ αὐςηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν, δι' ὀλίγων σημανῶ. ῥᾷον γάρ ἐςι μικρὰ μεγάλων εἶναι δείγματα τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τὴν τῦ ὁμοίυ τε κ̀ ἀκολύθυ μεταβαίνυσι θεωρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναῖος προσηγορικῷ τὸ Ξυνέγραψε ῥῆμα ἐφαρμοττόμενον, διΐςησιν ἀξιολόγως τὴν ἁρμονίαν. οὐ γὰρ προτάττεται τὸ σ τῦ ξ, κατὰ συνεκφορὰν τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. δεῖ δὲ τῦ σ σιωπῇ καταληφθέντος, τότε ἀκυςὸν γενέσθαι τὸ ξ. τῦτο δὲ τραχύτητα ἐργάζεται κ̀ ἀντιτυπίαν τὸ πάθος. Ἐπειθ' αἱ μετὰ τῦτο γινόμεναι συγκοπαὶ τῶν ἤχων, τῦ τε ν, 59 κ̀ τῦ τ, κ̀ τῦ π, κ̀ τῦ κ, τετράκις ἑξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι, χαράττυσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν, κ̀ διασαλεύυσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ,

" Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων κ̀ Ἀθηναίων.

Τύτων γὰρ τῶν μορίων τῆς λέξεως ὐδὲν, ὅ, τι οὐχὶ καταληφθῆναι δεῖ κ̀ πιεσθῆναι πρότερον ὑπὸ τῦ ςόματος, περὶ τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τρανὴν κ̀ καθαρὰν τὴν ἑαυτῦ λάβῃ δύναμιν. Ἔτι πρὸς τύτοις ἡ τῶν φωνηέντων παράθεσις, ἡ κατὰ 60 τὴν τελευταίαν " τῦ κώλυ τῦδε γενομένη ἐν τῷ Καὶ Ἀθηναίων, διακέκρυκε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας, κ̀ 61 διέςακε, πάνυ αἰσθητὸν τ μεταξὺ λαβῦσα χρόνον. ἀκέραςοί τε γὰρ αἱ φωναὶ

τῦ

afferet, quare veteres Hiſtorici, ante Thucydidem omnes, (ὡς οἱ πρὸ αὐτῦ πάντες ἐποίησαν) ſcriptis ſuis fabuloſas narrationes immiſcuerint. Præclarè autem Lucianus *de Conſcrib. Hiſtor.* Ὁ δ' ὖν Θυκυδίδης εὖ μάλα τῦτο ἐνομοθέτησε, κ̀ διέκρινεν ἀρετὴν κ̀ κακίαν ζυγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιςα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἀχρι- τῦ κ̀ Μύσας κληθῆναι αὐτῦ τὰ βιβλία. Κτήματα γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ ζυγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρ- ἀγώνισμα· κ̀ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπά- ζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγε- νημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕςερον.

x

58 Ἀνὴρ ὕτως.] Rectius cum articulo, ὁ ἀνὴρ, ut paulò infrà μετὰ

" *Illam, potiùs ut perpetuum monumentum ſit, quàm ingenii certa-*
" *men, opus oſtentationis causâ ſcriptum, quod in præſentiâ audia-*
" *tur, à ſe eſſe compoſitam.* Quibus autem præceptis inſtitutiſque uteretur vir admirabilis ingenii, ut vetuſtatis ſqualore adeò eſſet oratio horrida, adeò auſterâ compoſitione prædita, pauciſſimis oſtendam. Eſt enim nihil faciliùs, quàm parvis majora indicare, iis ſcilicet hominibus, qui non ita difficulter ad ea, quæ ſunt ejuſdem generis, quæque inde ducantur, arripienda poſſunt tranſire.

Jam ſtatim ab initio, nomini Ἀθηναῖος appellativo verbum Ξυνέγραψε conjunctum, ſatis ſenſili temporis intervallo ſtructuram diſparavit. Neque enim poteſt σ præponi literæ ξ, ita ut eâdem unà efferantur ſyllabâ. etenim neceſſe eſt, ut ſilentio σ priùs ſit involutum, quàm ξ exaudiatur. Quæ res cùm ita ſit, non ſolùm aſperitatem, ſed etiam offenſionem ſtructuræ adſcivit. Quæ his proximè ſequuntur ſonorum fractæ concurſiones, literæ ſcilicet ν & τ, & π & κ, quater ſibi ipſis ordine objectæ, ſonum auribus validiſſimum impingunt, atque ipſam compoſitionem ſatis inquietam reddunt; cùm hæc proferat,

" Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Eſt enim nulla in his orationis partibus, quæ tota comprehendi non debeat, & ab ore ad ultimam literam prius conſtringi, ut huic adnexa ſuam ſibi puram liquidamque aſſumat poteſtatem. Poſitio præterea atque ipſa vocalium ſtructura, quæ ad finem hujus membri facta eſt, Καὶ Ἀθηναίων, continuum compoſitionis tenorem interrupit atque disjunxit, ſatis ſenſile temporis intervallum in medio complexa. Neque enim permiſ-

μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνήρ. *Sylburg.* Abeſſe ulteriùs nolui.

59 Καὶ τοῦ τ.] Ante hæc verba inſeras neceſſe eſt, καὶ τοῦ π; ut quatuor literarum fiant concurſationes in hoc quod citat membro.

60 Τὴν τελευταίαν.] Non alibi ſubſtantivè me legiſſe memini.

61 Διέστακε.] Sylburgius *diſparavit*, in Græco Indice; ſed paſſivæ potiùs ſignificationis eſt; & fortaſſe διέσπακε, quæ vox (ut idem annotat) ſtatim ſequitur, legendum. Certè ſuperiùs hâc voce uſus eſt: διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸν ἦχον.

 62 Τὸν

τοῦ τε ι καὶ τοῦ α, καὶ ἀποκόπτεσθαι [62] τὸν ἦχον. Αὖθις ἐν τῇ
"δευτέρᾳ περιόδῳ προηγουμένου κώλου τοῦδε, Ἀρξάμενος
"εὐθὺς καθισταμένης, μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνὴρ ὡς ἂν εὔ-
φωνόν τε [63] καὶ μάλιστα φαίνοιτο μαλακόν· τὸ μετὰ τοῦτο
πάλιν ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς [64] διαχαλάσμασι τῶν
ἁρμονιῶν·

"Καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον
"προγεγενημένων.

[65] Τρία γὰρ ἀλλήλοις ἑξῆς οὐ διὰ μακροῦ παράκειται τὰ φωνήεντα, συγκρούσεις ἐργαζόμενα καὶ ἀνακοπάς, καὶ οὐκ ἐῶντα τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς κώλου συνεχοῦς φαντασίαν λαμ-
"βάνειν· ἥ τε περίοδος [66] αὐτῷ λήξασα εἰς τό, Τῶν
"προγεγενημένων, οὐκ ἔχει τὴν βάσιν εὔγραμμον καὶ περι-
φερῆ, ἀλλ' ἀκέρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος, ὥσπερ μέρος οὖσα τῆς δευτέρας, ἀλλ' οὐχὶ τῆς πρώτης τέλος.

Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος, καὶ γὰρ ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδρασος ἡ βάσις, τελευταῖον
"ἔχουσα μόριον, Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον· πολλὰς ἅμα περιέχουσα καὶ αὐτὴ φωνηέντων τε πρὸς φωνήεντα ἀντιτυπίας, καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἡμίφωνα· ἅπερ ἐργάζεται τὰ μὴ συνῳδὰ τῇ φύσει, καὶ τραχύτητας. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, δώδεκά που περιόδων οὐσῶν ἃς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς οὐκ ἐλαττόνων ἢ τριάκοντα,

τῶ

[62] Τὸν ἦχον.] Aldinus codex poſt ἀποκόπτεσθαι τὸν ἦχον, habet hæc; τὸ δὲ εὐεπὲς οἱ ζυνεχεῖς τε καὶ οἱ ζυλλεαινόμενοι ποιοῦσιν ἦχοι: quæ Stephano minus congruere viſa ſunt. *Sylburg.* † Eadem occurrunt in codice Colbertino.

[63] Καὶ μάλιστα.] Καὶ ante μάλιστα vel tollenda, vel in ὅτι vertenda eſt, ut ſit *quàm maximè.* *Sylburg.* † Ejiciendum duxi.

[64] Διαχαλάσμασι.] Duos Epicratis verſus de Laide, ab Athenæo conſervatos, libet adſcribere; in quibus eadem pæne verba occurrunt:

Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,

Τὰς

permiſceri poſſunt hæ voces, quas ι & α exprimunt, cùm penitùs ſonum præſcindant. In ſequenti rurſus periodo, cùm membrum quod præcedit, Ἀρξάμενος εὐθὺς καθιςαμένυ, ſtructurâ mediocri adornârat, ut rotundum in primis & molle appareret; quod ſequitur denuò exacerbat vir egregius, ac divellit, ſtructuræ compage ſubinde reſolutâ:

"Καὶ ἐλπίσας μέγαν τι ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγε-
"γενημένων.

Tres enim vocales ſibi invicem haud ita longo intervallo adnectuntur, quæ moram colliſæ faciunt atque impedimenta; nec audientiam ſinunt, ut unius continenter membri perceptum capiat. ipſa enim periodus, cùm in τῶν προγεγενημένων deſinat, polito rotundoque fundamento non inſiſtit, tam faſtigio deſtituta quàm fine expers viſa; ita ut ſequentis pars ſit potiùs, non prioris clauſula.

Hoc idem paſſa eſt & tertia periodus: nam ei quoque gradus eſt nullis limitibus circumſcriptus, nec habili ſatis fundamento nixus, cùm in fine hanc partem habeat, Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον; quâ crebrò vocales offenſæ vocalibus, & ſemivocales ſemivocalibus colliduntur; unde prodeunt, quæ naturâ ſunt diſſona, atque aſperitate prædita. Sed verbo ut rem expediam; cùm ſint duodecim periodi, quas coram propoſui, ſiquis commodè ſuo eas ſpiritu metiatur, membra autem, quæ iis includuntur, ad triginta, aut eo plus; ex his omnibus, ſcitè

Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τῦ σώματος.
Hæc de ſtructurâ corporis eleganti, annis jam luxatâ.

[65] Τρία γάρ.] Scilicet in his vocibus; καὶ ἐλπίσας; τι ἔσεσθαι; καὶ ἀξιολογώτατον. Sed pro ἑξῆς codices Reg. 1. & Colb. ἐξ ἴσυ διὰ μακρῦ, ſine negatione; nec aliter mox agnoſcunt: deinde poſt ἡμίφωνα addunt καὶ ἄφωνα.

[66] Αὐτῷ λήξυσα.] Dubito an Græcè dixeris, ἡ περίοδος τῷ κώλῳ λήξυσα, σὺν ſubintellectâ: quare pro αὐτῷ, legendum αὐτῇ arbitror.

 67 Παρα-

τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις οὐκ ἂν εὕροι τὶς ἓξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα· φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφόρων [67] παραβολὰς, ἐξ ὧν αἵ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε, τοσαῦτα τὸ πλῆθος, ὥστε ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. [68] Πολλὴ δὲ ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ τῶν περιόδων ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης, καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπτικὸν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς [69] ἀκομψεύτου τε καὶ [70] αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. Ἅπαντα γὰρ ἐπεξιέναι πάλιν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, καὶ καταδαπανᾷν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι.

[67] Παραβολάς.] Videtur aliquid hoc loco deſiderari, quo numerus ſignificetur: Niſi malueris, (quod mihi adeò certiſſimum videtur) ut mox pro τοσαῦτα, mutato genere, reſtituatur τοσάυτας, factâ unius literulæ additione: quod cum præcedenti conſtruatur παραβολάς. ideò non dubitavi, interpunctionis notâ poſt παραβολὰς immutatâ, comma τῷ γέγονε apponere. Error ex eo emanavit, quod ἐγκαθίσματα (Συγκαθίσματα Colb.) præeunti putârunt hanc vocem conjungi debere.

[68] Πολλὴ δὲ.] Cauſa planè apparet, cur à Thucydide ſcribat Cicero in Oratore, *nihil transferri poſſe ad forenſem uſum & publicum.* Eſt enim, ut idem paulò poſt, *rerum explicator prudens, ſeverus, gravis, non ut i*[…] *judiciis verſaret cauſas, ſed ut i*[…] *hiſtoriis bella narraret. Itaqu*[…] *nunquam eſt numeratus orator*[…]

Eo[…]

ΤΜΗΜΑ κγ'.

Γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ Δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, ἣν δευτέραν ἐθέμην τῇ τάξει, χαρακτῆρα τοιόνδε ἔχει. Ου[…] ζητεῖ καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, οὐδ[…]

ἐ[…]

ſcitè quæ ſint compoſita, ſtructurâque eleganti perpolita, ſex fortè aut ſeptem invenerit membra, haud ampliùs; at vocalium colliſiones in his duodecim periodis ferè triginta, ſemivocalium porrò mutarumque, quæ duræ, peracerbæ, ac prolatu difficillimæ ſunt, concurſus tantâ multitudine, (ex quibus crebræ offenſiones orationi enaſcuntur, & frequentes ſubſultus) ut parùm abſit, quin aliquid ejuſmodi in ſe quæque habeat particula. Sunt etiam ſibi ipſis membra admodum diſparia, & inconcinna; magna periodorum inæqualitas, multa in ſententiis conformandis novitas, multus ordinis neglectus; & quæcunque id genus alia, inornatæ horridæque compoſitionis ſigna putavi eſſe ſtatuenda. Nam rurſus omnia percenſere adductis exemplis illuſtrandi gratiâ, iiſque tempus noſtrum inſumere, id minimè neceſſarium duco.

Eos ibidem etiam irridet, qui germanos ſe putant eſſe Thucydidis, *quum mutila quædam & biantia locuti ſunt.*

69 Ἀκομψεύτου.] In exemplari cum σ ſcriptum ἀκομψεύστου: minùs rectè. *Sylburg.* † Ita & ἀπειλοſισάμην in Colbertino.

70 Αὐστηρᾶς.] Coronidis loco, vetus Epigramma de Thucydide adjiciam; quo egregiè admodùm compoſitionis auſteræ virtutem, & dicendi illud præfractum genus, quo imprimis Thucydides delectatur, expreſſum habes.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆις ἔφυς μουσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός. παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

SECTIO XXIII.

Quæ forma ſeu character ſit politæ floridæque compoſitionis.

Polita verò ac florida verborum compoſitio, quam loco ſecundo poſui, hujuſmodi formâ ſeu charactere inſignitur. Non illa poſtulat, ut ſingulis in verbis ex omni parte eluceat,

ἐν ἕδρᾳ πάντα βεβηκέναι πλατείᾳ τε καὶ ἀσφαλεῖ, οὐδὲ μακροὺς τοὺς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι χρόνους, οὐδ' ὅλως τὸ βραδὺ καὶ [1] σταθερὸν τοῦτο φίλον αὐτῇ· ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βούλεται τὴν ὀνομασίαν, καὶ φέρεσθαι, καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων [2] ὀχεῖσθαι, τὴν [3] ἀλληλουχίαν λαμβάνοντα βάσιν, ὥσπερ τὰ ῥέοντα νάματα καὶ μηδέποτε ἀτρεμοῦντα· συνειλῆφθαί τε ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνυφάνθαι [4] πάντα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. Τοῦτο δὲ ποιοῦσιν αἱ τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαι, χρόνον αἰσθητὸν οὐδένα τὸν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων λαμβάνουσαι. ἔοικέ τε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εὐητρίοις ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς, [5] συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις. Εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα, καὶ μαλακὰ, καὶ παρθενωπά. τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί πως· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον, καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν ἐπιτηδείως συνηρμόσθαι βούλεται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα τοῖς κώλοις συνυφάνθαι, καὶ πάντα εἰς περίοδον [6] τελευτᾶν· κώλου τε μῆκος, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσται μηδὲ μεῖζον τοῦ μετρίου, καὶ περιόδου χρόνον, οὗ πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς κρατήσει· ἀπερίοδον δὲ λέξιν, ἢ περίοδον ἀκώλιστον, ἢ κῶ-

λον

[1] Σταθηρόν] Reg. 1. & Colb. σταθερὸν, quæ vox eſt uſitatior; & admittendam cenſui.

[2] Καὶ ὀχεῖσθαι.] Hæc copulativa particula otioſa eſt: quam ſi ſuſtuleris, facilior erit & ſenſus & ſtructura. Atque adeò ſuſtuli hâc editione, cùm MSS codices non agnoſcant: quanquam κατοχεῖσθαι conjicit Hudſonus; ἐποχεῖσθαι malim.

[3] Ἀλληλουχίαν.] Forſan rectiùs τὴν ἀλληλουχίας λαμβάνοντα βάσιν, aut ſenſus eſt, baſin loco nitì τῇ ἀλληλουχίᾳ. Sylburg.

[4] Πάντα τὰ μόρια.] Mutilum ſanè imperfectumque hunc locum reliquerunt omnes ante nos typis impreſſi codices, quem nullâ aut ſenſûs aut ſtructuræ ratione habitâ ſic exhibent: καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. Lacunam ſupplevimus è libro περὶ Δημοσθένους δεινότητος, ita ut omnia jam rectè ſe habeant, & ad priſtinam integritatem reſtituantur. En locum tibi, unde hæc deſumpta habes:

Τὸ

…ant, nec ea ut cuncta lato ſtabilique incedant fundamento; ue longa inter voces temporum ut ſint intervalla, orationis itati ac moræ in primis inimica: ſed locutionem moveri ique volubiliter, verba verbis ſupervenire deſiderat, nexu interrupto coire atque alligari, mutuæ connexioni, veluti amento, inſiſtentia; qualia perennia fluenta, quæ nunquam ſiſtunt aut interquieſcunt. præterea implicatæ ſibi ipſis con- eque ut ſint omnes periodi partes, expoſcit, ut unius ſo- modò dictionis ſpeciem, quoad poſſit, exhibeant. Hoc ma ſtructuræ rationi accuratiſſimæ debetur, nullo ſcilicet oris intervallo ſenſili inter verba admiſſo: quâ parte textu- ... eleganti jure comparaveris, aut tabellis pictis, quæ bris obſcurioribus interfuſos habent colores lucidos. Eadem uirit inſuper, ut omnia pulcrè ſonantia ſint verba, lævia, mollia, virgineo quaſi venuſtoque vultu: ab aſperis autem viterque concurſantibus ſyllabis omninò abhorret; quæcun- etiam audaciùs, & ſatis cum periculo uſurpantur, ea reli- sè cavet.

Non ſolùm verò nomina nominibus aptè committi, curâ- poliri expetit, ſed membra etiam membris contexta plicari, atque omnia periodo concludi; eam ſibi membri gitudinem, quæ menſurâ modoque nec brevior nec major eri poſſit; id periodi tempus, quod ſpiritus viri integer peraverit: at verò orationem periodo non abſolutam, aut

γὰρ ὅλον ἐςὶν αὐτῆς βέλημα, κὴ ολλὴ πραγματεία, περὶ τὸ συ- εσθῆναί τε κὴ συνυφάνθαι πάντα μόρια τῆς περιόδε, μιᾶς λέξεως ιλῆντα φαντασίαν. Ita mutuam invicem hæc loca præſtant em. His adjice, quæ paulò an- occurrunt: κὴ τρόπον τινὰ μία ἐχρασῶν γίνεται διὰ τὴν τῶν ἁρ- ῶν ἀκρίβειαν.

Συνεφθαρμένα.] De Iride ele- ter Ovidius, & appoſitè:

In quo diverſi niteant cum mille colores,
Tranſitus ipſe tamen ſpectantia lumina fallit.
Uſque adeò quod tangit idem eſt; tamen ultima diſtant.

Curandum eſt, (ut ait Petronius) *ne ſententiæ emineant extra corpus orationis expreſſæ, ſed intexto veſtibus colore niteant.*

Sed monendus eſt lector, codices Reg. 1. & Colb. ὑφαῖσιν & σκιαροῖς habere.

[6] Τελευτᾶν.] Poſt infinitivum τελευτᾷν addunt Reg. 1. & Colb. ὁρίσεσαν.

7 Ὑπο-

λον ἀσύμμετρον, οὐκ ἂν [7] ὑπομείνειεν ἐργάσασθαι. [8] Χρῆται δὲ ϗ ῥυθμῶν οὐ τοῖς μηκίστοις, ἀλλὰ τοῖς μέσοις τε ϗ βραχυτέροις· ϗ τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι βούλεται, ϗ βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ στάθμης· τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων. ἐκεῖνα μὲν γὰρ συναλείφει, ταύτας δὲ ϗ διΐστησι, ϗ ὥσπερ ἐκ περιόπτου βούλεται φανερὰς εἶναι. σχήμασί τε οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, οὐδ' ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πίνος πρόσεστιν, ἀλλὰ τοῖς τρυφεροῖς ϗ μαλακοῖς ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ· ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλόν ἐστι ϗ θεατρικόν. Ἵνα δὲ κοινότερον εἴπω, τοὐναντίον ἔχει σχῆμα τῇ προτέρᾳ κατὰ μέγιστα· ὑπὲρ ὧν οὐδὲν δέομαι πάλιν λέγειν.

Ἀκόλουθον δ' ἂν εἴη ϗ τοὺς ἐν αὐτῇ πρωτεύσαντας καταριθμήσασθαι. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω [9] τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι [10] Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ, ϗ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε ϗ Σιμωνίδην· τραγῳδοποιῶν δὲ μόνον Εὐριπίδην· συγγραφέων δὲ ἀκριβῶς μὲν οὐδένα, μᾶλλον δὲ τῶν πολλῶν [11] Ἔφο-

ρον

7 Ὑπομένειεν.] Rectiùs ὑπομείνειεν: vel ὑπομένοι. *Sylburg.* † Ita reponi curavimus, cùm illud ὑπομένειεν extra regulam formetur. Ita Lucianus in *Timone*, ϗ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

8 Χρῆται.] Χρήσεται Reg. 1. & Colb. qui copulativam ϗ ante βεβηκυίας non agnoſcunt; deinde κολακικοῖς habet Reg. 1. pro μαλακοῖς, paucis abhinc verſibus.

9 Τουτονί.] Τουτονὶ δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα ἐπεργάσασθαι Ἡσίοδος. Reg. 1. & Colb. & mox Ἀνακρέων ϗ Σιμωνίδης, dein μόνος Εὐριπίδης, poſtea οὐδεὶς, atque Ἔφορός τε ϗ Θεόπομπος, ἐπὶ τούτοις τε Ἰσοκράτης. Quæ ferri poſſunt, ſi ſub initium periodi legamus, ὡς ἐγὼ μάλιστα νομίζω. *Hudſonus.*

10 Ἡσίοδον.] In *Cenſurâ veterum ſcriptorum*, hæc de Heſiodo: Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισε ἡδονῆς, ϗ ὀνομάτων λειότητος, ϗ συνθέσεως ἐμμελοῦς. Cui Fabii verba adſcribam: *Raro aſſurgit Heſiodus,*

periodum ſine membris, aut membrum nullâ proportione tâ conſtitutum, effeciſſe ne quidem ſuſtinet. Pedibus etiutitur non longiſſimis quidem, ſed mediis ac brevioribus: dorum fines numeroſos, graduque ad amuſſim exæquato lentes, requirit; quarum juncturis committendis, atque verborum, planè diverſum facit. Hæc etenim, quantum ſt, miſturâ literiſque coeuntibus implicat: periodos auſeparat, eaſque veluti ex edito loco conſpicuas eſſe de:. Figuris quoque, non quæ antiquitatem oleant, nec quiaut gravitas aliqua, aut pondus adſit, aut ſordium ſqualor, delicatis, ſed mollibus ut plurimùm uti amat; quibus mullenocinii animis demulcendis, multum theatralis inſit gra Sed ut dicam generaliùs, formam habet priori quàm mè contrariam: de quibus me denuò loqui, haud neceſſe ror.

quitur, eos jam ut enumerem, qui in hoc dicendi geexcelluerunt. Inter Epicos ſcriptores mihi quidem vide-Heſiodus in hoc charactere plurimùm elaboràſſe: inter cos Sappho; cui proximi ſunt Anacreon & Simonides: tragicos ſolus Euripides: hiſtoricorum accuratè qui eam cutus ſit, prorſus repertus eſt nemo; ſed præ aliis Ephorus

magnaque pars ejus in novis eſt occupata; tamen utirca præcepta ſententiæ, lenivverborum, & expoſitionis bilis: daturque ei palma in ediocri genere dicendi. Hæc ma à Dionyſio videtur ace.

Ἔφορον.] Demophili filius, s Æolicis natus, Iſocrate ma-, quemadmodum & Theous, uſus eſt: à quo impulſi ie, ſe ad hiſtoriam contulerunt. Leniſſimo ingenio fuit Ephorus, cui adhibere calcaria, ut refert Cicero, coactus eſt Iſocrates. De rerum diſpoſitione, & ſtylo hujus ſcriptoris hæc Diodorus: Ἔφορος τὰς κοινὰς πράξεις ἀναγράφων, ὁ μόνον κατὰ τὴν λέξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐπέτευχε. At ſeveriori cenſurâ Suidas: Ἔφορος ἦν τὸ ἦθος ἁπλοῦς, τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν.

12 Θεό-

ρόν τε καὶ [12] Θεόπομπον· [13] ῥητόρων τε Ἰσοκράτην. Θήσω δὲ καὶ ταύτης παραδείγματα τῆς ἁρμονίας, ποιητῶν μὲν προχειρισάμενος Σαπφώ, ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ·

" [14] Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
" Παῖ Διός, [15] δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
" Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα
" Πότνια θῦμον.
" [16] Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἴποκα κἀτέρωτα.

Τᾶς

[12] Θεόπομπον.] Quem sub finem Epiſtolæ ad Pompeium, ἐπιφανέστατον πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν vocat; & Strabo inter illuſtres Chios, unde ortum habuit, recenſet. Multa ſcripſit; ſed hiſtoriarum opus longè nobiliſſimum; quod eâ fide contexuit, ut ab Athenæo ἀνὴρ φιλαλήθης appelletur, multum pecuniarum ad indagandam veritatem dictus inſumpſiſſe. Quod ad dictionem attinet, ibidem Dionyſius: καθαρὰ ἡ λέξις, καὶ κοινὴ καὶ σαφής, ὑψηλή τε καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολύ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα. Ita ſibi ipſi videtur contradicere: dùm hoc loco politum, ibi mediocre dicendi genus uſurpâſſe Theopompum ſcribit.

[13] Ῥητόρων τε.] Poſſis etiam mutatâ conjunctione legere, ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην: ut mox ſequenti verſu, pro ταῦτα non ineptè repoſueris ταύτης, ut feratur ad remotiùs ſubſtantivum τῆς ἁρμονίας. *Sylburg.* † Ita reſcripſi.

[14] Ποικιλόφρον.] Sat eruditos exercuit admirabile hoc Sapphonis odarium: nos, aliis omiſſis, Voſſium ſequimur; etſi in paucis Αἰολικώτερος videatur. Lectionem ποικιλόφρον, ut teſtatur Urſinus, veteres quidam codices habent; ſed vulgata ποικιλόθρον' magis arridet; cùm δολοπλόκε ſequenti verſu idem ferè, quod ποικιλόφρον, ſignificet. Nec, ut putavit Portus, quantitas obſtat ſyllabæ; nam frequens apud Sapphonem in hâc ſede trochæus eſt; quod apertè teſtatur Hephæſtion, hunc locum proferens. Vox ποικιλόθρονος ex illo Homeri videtur efformata: ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. *Veſte variis floribus diſtinctâ utens.* Inſcribit hanc Oden Faber, Ἆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ibid. Ποικιλόφ.] Vulgò ſcribitur Ποικιλόθρον', quod quamvis rectum poſſit videri, cùm notum ſit quàm variis in locis templa & ſedes iſta habeat Dea; attamen cùm in ſcripto Dionyſii libro invenerim ποικιλόφρον vocandi caſu, à ποικιλόφρων, malui ſic reſcribere, ſenſu conveniente, & more Æolico, ut notant Grammatici. *Voſſius.*

Ibid. Ποικιλόφ.] Conſentit hæc Urſini editio cum editione Henrici Stephani, pauculis exceptis, quæ mox indicabuntur. Initio hujus odes pro ποικιλόθρον' in

quibuſdam

rus atque Theopompus; atque inter rhetoras, Iſocrates. Hujus etiam ſtructuræ pauca proferam exempla, è poetis Sapphone adducta, è rhetoribus Iſocrate. Incipiam è melicâ poetriâ.

" *Diva verſutæ Cytheræa mentis,*
" *Quæ dolos nectis, Jove nata, damnis*
" *Ne domes, regina precor, gravique*
" *Pectora luctu.*
" *Huc veni: quondam mihi ſupplicanti*

Si

quibuſdam libris veteribus ſcriptum eſt ποικιλόφρον, ut idem Urſinus annotavit. Secundæ Strophes verſu primo Stephanus ſcribit τῆδ'. In Pariſienſi Hephæſtionis editione, pag. 45. legitur ἀλλά τοι δ'. Sed τυίδ' ſcribendum eſſe, non τῆδ', admonitum ſe Urſinus annotat à libro antiquo Farneſiano: eandemque ſcripturam confirmari à Priſciano lib. 1: qui poſtquam tradidit literam V quandoque tam vocalis quàm conſonantis vim amittere, ut cùm inter Q & aliam vocalem ponitur, item inter G & aliquam vocalem, necnon inter S & A vel E; ſubjungit: *Quod apud Æoles quoque in ſæpe patitur, & amittit vim literæ in metro; ut Sappho,* Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ' αἴ ποτε κατ' ἔρωτα. Sed cùm *Herodianus* in quartâ claſſe verborum in μι ſcribat, τὴν υι δίφθογγον οὐκ εὑρίσκεσθαι συμφώνῳ ἐπιφερομένην, non abſurdè ſuſpicetur aliquis Priſcianum aut τυίδ' ſcripſiſſe, aut τυίδ'. cujus utriuſque apud Heſychium quoque ſunt veſtigia. Nam τυΐ à Cretenſibus uſurpatum ait pro ὧδε: & τύδαι (ſic enim habent editiones, non τύδε) ab Æolenſibus pro ἐνταῦθα.

Leguntur autem apud Hephæſtionem tres duntaxat hujus odæ verſus; primus ſcilicet primæ ſtrophes, primus ſecundæ ſtrophes, & poſtremus primæ ſtrophes. *Sylburg.*

15. Δολοπλόκε.] Idem Veneris Epitheton habes & in veteri poetâ ab Ariſtotele in *Ethicis* citato: Ἡ δ' ἐπιθυμίας, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί,

Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς.

16 Ἀλλὰ τυίδ'.] Locus vulgò corruptiſſimus: ille ſic concipitur in ſcriptis Dionyſii Halicarnaſſenſis libris;

Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴποκα κατ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πολλύ·

unde fecimus,

Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴποκα κατέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πολλύ.

Citat quoque hæc Priſcianus, qui habet τυίδ' ἔλθ', & rectè omninò; nam τυίδε Æolicum pro τῇδε. Nec Æoles ſolùm, ſed & Cretes quoque ſic dicebant, ut ex Heſychio conſtat, cum τυῒ interpretatur ὧδε. Apud eundem quoque legas Τύδαι, ἐνταῦθα. Αἰολεῖς, pro τυίδε. Sic quoque legendum apud illos, qui de dialectis ſcripſere.

Ex κατ' ἔρωτα fecimus κατέρωτα, quod & ipſum eſt Æolicum, pro καὶ ἐπερῶθι: Heſychius, κατερῶτα, καὶ ἄλλοι. Sic lege: Apol-

" Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα [17] πολλύ.
" Ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λιποῖσα
" Χρύσεον ἦλθες,
" Ἅρμ' ὑποζεύξασα. καλοὶ δέ σ' ἆγον
" Ὠκέες [18] στρουθοὶ [19] περὶ γᾶς μελαίνας,
" Πυκνὰ δινοῦντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' ὠθέ-
" ρος διὰ μέσσω.
" [20] Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. Τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
" [21] Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
" Ἤρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
" Δήν τε κάλημμι·
" Χ' ὅττ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
" [22] Μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δ' αὖτε [23] πείθη-
" μι σαγηνέσσαν φιλότητα· Τίς σ', ὦ
" Σαπφοῖ, ἀδικῆ;

Καὶ

Apollonius in Grammaticâ; παρὰ τὸ ἔτερος, ἑτερῶθι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. Cùm verò in libris ſit, Τᾶς ἐμᾶς αὔδως ἀΐουσα πολλύ· id eſt, τῆς ἐμῆς αἰδοῦς πολὺ ἀΐουσα· τὸ αὔδως vel potiùs αἰδῶς, uti eſt in alio libro, accipi poſſit pro cultu & obſervantiâ, quemadmodum ſæpe alibi: ſed libentiùs credo, ſi rectè ſe habet ſcriptura, αὔδως Æolicè poſitum pro αὔδας, mutatumque ab imperitis in αἰδῶς. *Idem.*

[17] Πολλὺ.] Πολλὺ pro πολύ repoſuimus more Æolico, qui ſolebant liquidam iſtam geminare, ut ex Etymologo, & aliis conſtat Grammaticis. Itaque & ζελλάνα & μέλλος, pro ζελάνα & μέλος dicebant. Hinc eſt quod prima in μέλος, non tantum à Græcis, ſed & à *Perſio* producatur, ubi tamen vulgò pro μέλος reſcripſêre *Nectar*. Hactenus invocatio. Sequitur dein, Ἔκλυες, & mox ἦλθες, & demum Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο, *Audiviſti, veniſti, ſed cito veniſti.* Idem.

[18] Στρουθοί.] Tertiæ ſtrophes expoſitio eſt apud *Athenæum* libro 8. in ſermone de paſſeribus. Καὶ οἱ στρουθοὶ δὲ (inquit) εἰσὶν ὀχευτικοί· διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν, ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Μήποτε οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι. Καὶ γὰρ ὀχευτικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον. Eódem ſpectat verſu ille in Priapum: *Vernis paſſeribu ſalaciores.* Hæc Urſinus. *Sylburg.*

[19] Περὶ γᾶς.] Sequentia in libris ſic concipiuntur, περὶ γᾶς μελαίνας πυκνὰ δινοῦντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' ὠθέρος διὰ μέσσω. Prioren vocem correctores abſurdè mutârunt in πτέρυγας, ac ſi Veneri currus à nigris traheretur alitibus

Qui

" *Si prece auditâ, Venus, adfuiſti;*
" *Aureâ dignata domo relictâ*
" *Viſere Sapphô,*
" *Vecta curru. Te tulerunt venuſti*
" *Paſſeres lapſu celeri per orbem,*
" *Crebra jactantes per inane pennas,*
" *Æthere ab alto.*
" *Ilicet ventum eſt: placidoque vultu*
" *Alma ſubridens, rogitas, quid eſſem*
" *Paſſa; Te cœlo quibus invocarem*
" *Anxia curis.*
" *Quid velim; menti maleſana poſcam*
" *Quid meæ: cuinam teneros amores*
" *Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,*
" *Intulit ecquis?*

Si

is non videat legendum eſſe?

περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ αἰθέ-
ρο διὰ μέσσω.

eſt, περὶ γῆς μελαίνης πυκνὰ ...ῦντες πτερὰ ἀπ' οὐρανοῦ διὰ μέ... αἰθέρο. Paſſim occurrit γαῖα ...αινα, eſtque perpetuum epi...tum. *Voſſius.*

20 Αἶψ' ἀλλ'.] In ſequentibus, in Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο, & in δὴν-κάλημμι, ſecuti ſumus librorum ...em, & omninò ſunt meliora Αἰολικώτερα, quàm quæ vul... leguntur, Κ' ὅττι δή ντε κά...μμι, *quare jamdudum te invo...*. Idem.

21 Μειδιάσασ'.] Videtur re...xiſſe Horatius, cùm libro 1. ...*minum* cecinit;

Sive tu mavis, Erycina ridens,
Quam Jocus circumvolat, & Cu-
pido.

...iſi fortè Homericum epithetum φιλομμειδὴς exprimere voluit. *Sylburg.*

22 Μαινόλα.] Valet *inſano & furenti*, quique mentis ſuæ compos non eſt: quod epitheton tribuitur Baccho ab incerto poetâ, cujus verſus reperiuntur apud *Atilium Fortunatianum*; ubi μαινόλης verbum Latinis litteris notatum eſt;

Huc ades, ô Lyæe Baſſareu bi-
cornis
Mænola, bimater, crine nitidus
apto

Hæc idem Urſinus. In præcedentibus Stephanus ſcribit κ' ὅττι: itidemque in ſequentibus. malim ego χὤττι, ſeu κὤττι. *Sylburg.*

23 Πείθημμι.] Id eſt, πείθω ζαγηνεύσσαι φιλότητα; nam in libris ſcriptis inveni πείθομαι. Σαγηνέσσαι φιλότητα eſt φιλότητα αἰχμαλωτίζοντα. *Cujus*, inquit, *ô Sappho, iterum capta amore teneris?* Sic apud Phædrum, *formoſam & oculis venantem viros.* Voſſius.

P 24 Η

" Καὶ γὰρ εἰ φεύγη, ταχέως διώξει·
" Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
" Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
" [24] Ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις.
" Ἐλθέ μοι ϗ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
" Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
" Θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια ϗ ἡ χάρις ἐν τῇ [25] συνεπείᾳ ϗ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. παράκειται γὰρ ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα, ϗ συνύφανται κατά τινας οἰκειότητας ϗ συζυγίας φυσικὰς τῶν γραμμάτων. τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς ἀφώνοις τε ϗ ἡμιφώνοις συνάπτεται μικροῦ δεῖν δι' ὅλης τῆς ᾠδῆς, ὅσα προτάσσεσθαί τε ϗ [26] ὑποτάσσεσθαι [πέφυκεν·] ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα, ϗ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπλώσεις, αἳ διασαλεύουσαι τοὺς ἤχους, ὀλίγαι πάνυ εἰσίν. Ἔγωγ' οὖν ὅλην τὴν ᾠδὴν ἀνασκοπούμενος, πέντε ἢ ἓξ ἴσως εὗρον [27] ἐν τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι ϗ ῥήμασι, ϗ τοῖς ἄλλοις μορίοις· ἡμιφώνων τε γραμμάτων συμπλοκὰς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, ϗ οὐδὲ ταύτας ἐπὶ πολὺ τραχυνούσας τὴν εὐέπειαν [28] εὑρίσκω· φωνηέντων δὲ παραθέσεις τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἔτι ἐλάττους ἢ τοσαύτας· τὰς δὲ συναπτούσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγῳ τινὶ τούτων πλείονας. Εἰκότως δὴ γέγονεν ἡ λέξις εὔρους τις ϗ μαλακή, τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνο-

24 Ἢ οὐκί.] Cùm in iiſdem libris ſcriptis invenerim, ἢ οὐκὶ ἐθέλοις, non dubitavi & ſic reſcribere, vel potiùs, ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις more Æolico. Eſt autem ζυνεκφώνησις, ut apud Homerum :

Ἢ οὐχ' ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις ;

Idem.

25 Συνεπείᾳ.] *Contextu verborum.* Dicitur à Grammaticis aliquod vocabulum eſſe ἐν τῇ ζυνεπείᾳ, quum in fine Sententiæ non ponitur. Quidam ex ζὺν & ἕπομαι, non ex ἔπος deductum putârunt. *Stephanus.*

26 Ὑποτάσσεσθαι.] Poſt ὑποτάσσεσθαι deſideratur verbum φιλεῖ, ut

"*Si fugit jam te, cità te ſequetur:*
"*Si tuum ſprevit, dabit ipſe munus:*
"*Suavium avertit? tibi vix volenti*
"*Porriget ultro.*
"*Jam veni, jam nunc; miſeriſque mentem*
"*Libera curis: fieri quod optem,*
"*Id lubens, oro, facias; & armis*
"*Protege ſumptis.*

Hujus orationis venuſtas & gratia, ex eleganti verborum compoſitione & ſtructuræ lævitate proficiſcitur. Nam verba ſibi invicem apponuntur, & neceſſitudine quadam, ac naturali conjunctione literarum contexta implicantur. Mutis ſiquidem & ſemivocalibus vocales per totam ferè oden, quæ præponi ſoleant aut poſtponi, coaptantur. Sunt autem ſemivocalium cum ſemivocalibus, vocaliumque inter ſe concurſus, qui ſonos perturbent, prorſus pauciſſimi. Mihi quidem totam diligenter oden diſpicienti, inter tot nomina & verba, aliaſque partes orationis, quinque aut etiam ſex literarum ſemivocalium connexiones, quæ ſibi invicem à naturâ permiſceri nequeant, repertæ ſunt; eaſque non ita multum invenio dictionis aptam concinnitatem exaſperare: vocalium concurſationes, quæ ipſis membris acciderunt, aut totidem, aut etiam pauciores; earum verò, quæ mutuò ſibi membra connectunt, paulo plures. Jure itaque facta eſt hæc oratio in primis & pulcrè fluens, & mollis; ſiquidem verborum ſtructura ſonum nec fluctuantem reddat, nec inquietum. Cætera quoque

ut ſuprà, ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ: aut πέφυκε, ut paulò poſt, τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, vel aliud conſimile. *Sylburg.* † Uncis τὸ πέφυκεν incluſimus, ex conjecturâ Sylburgii admiſſum, ut ſtructura & ſenſus loci conſtaret. Mox etiam poſt ἡμίφωνα codex Reg. 1. ἢ ἄφωνα addit.

[17] Ἐν τοῖς τοιούτοις.] Si quantitatis adjectivum malis, τοσούτοις, per me licet. *Idem.*

[28] Εὑρίσκω.] Abeſt à Reg. 1. & Colb. & ſanè abeſſe poteſt, cum εὗρον præceſſerit in eâdem ſententiâ. mox etiam Reg. 1. εὔρους τις ἡ λέξις καὶ μαλακὴ, verbis tranſpoſitis.

 [29] Σοὶ

ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον. Ἔλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθέσεως ταύτης ἰδιώματα, καὶ ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα ἐγώ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἔμελλεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰ δόξαν παρέχειν. Ἐξέσται γάρ σοι, [29] καὶ πάντι ἄλλῳ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν ἐξηριθμημένων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὴν προέκθεσιν τοῦ χαρακτῆρος, ἐπιλέγεσθαί τε καὶ σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. ἐμοὶ δ' οὐκ ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη δεῖξαι μόνον ἀρκούντως ἃ βούλομαι τοῖς δυνησομένοις παρακολουθῆσαι.

Ἑνὸς ἔτι [30] παραθήσω λέξιν ἀνδρὸς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένην χαρακτῆρα, Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ὃν ἐγὼ μάλιστα πάντων οἴομαι [31] τῶν πεζῇ τῇ λέξει χρησαμένων, ταύτην ἀκριβοῦν τὴν ἁρμονίαν. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ [32] Ἀρειοπαγιτικοῦ ἥδε·

"Πολλοὺς ὑμῶν [33] οἴομαι θαυμάζειν, ἥν τινά ποτε γνώμην ἔχων, περὶ σωτηρίας τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην· ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων [34] καθεστώτων, ἀλλ' οὐ πλείους μὲν τριήρεις ἢ διακοσίας κεκτημένης, εἰρήνην δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν ἀγούσης, καὶ τῶν κατὰ θάλατταν ἀρχούσης· ἔτι δὲ συμμάχους ἐχούσης πολλοὺς μὲν, τοὺς ἑτοίμως ἡμῖν, ἤν τι δέῃ, βοηθήσοντας, πολὺ δὲ πλείους τοὺς τὰς συντάξεις ὑποτελοῦντας,

29 Σοὶ πάντι.] Legendum videtur, καὶ πάντι ἄλλῳ, & *cuilibet alii*. *Idem.* † Ita reſcripſimus, copulativâ καὶ inſertâ.

30 Παραθήσω.] Mediâ voce uſus eſt Sect. 18. Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν.

31 Τῶν πεζῇ τῇ.] Magis fortaſſe compta lectio, ſi locis mutatis ita formetur, τῶν τῇ πεζῇ λέξει. Sed pari ferè ſtructurâ Lucianus in *de conſcribendâ Hiſt.* μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοῶντων.

32 Ἀρειοπαγιτικοῦ.] Ita quidem reliqui omnes præter Sylburgium, qui ἄνευ διφθόγγου & hoc loco, & in Iſocrate pag. 97. Ἀρεοπαγιτικοῦ ſcribit. Cur autem eo nomine appelletur hæc oratio, ita *Henr. Stephanus*:

Exiſtimatur vocata fuiſſe *Areopagitica* hæc oratio, quòd ab Iſocrate

que huic compoſitioni quæ propria ſunt & familiaria enarrâſſem, & quæ mihi ſunt tradita hac de re, allatis exemplis, eſſe vera oſtendiſſem, niſi quòd in nimium inde excreviſſet oratio, & quandam iterationis otioſæ ſpeciem præbuiſſet. Tibi etenim, *mi Rufe*, vel alteri cuilibet, facultas erit ex occaſione datâ atque otio, hæc ſingula, à me in explicando hoc charactere enumerata, recenſendi, aliiſque porrò adductis exemplis expendendi: mihi verò id præſtare non licet, nam ea tantùm quæ velim, non ita perſunctoriè demonſtrâſſe ſufficit, iis ſcilicet hominibus, qui paſſibus æquis nos ſequi potuerint.

Unius inſuper ſcriptoris orationem adjungam, eâdem dicendi formâ & charactere compoſitam, Iſocratis rhetoris: quem ego omnium, quotquot ſolutâ utuntur oratione, hoc genus dicendi abſolutiſſimum perfeciſſe arbitror. Eſt autem ex *Areopagiticâ* deſumpta:

"*Multos veſtrûm equidem mirari puto, quidnam mihi in mentem*
"*venerit, ut de ſalute reipublicæ pro concione verba facturus pro-*
"*deam; tanquam civitas in periculo jam verſaretur, aut lubrico*
"*rerum ſtatu inſtabilique conſiſteret; nec triremes amplius ducen-*
"*tas poſſideret, nec pacatam haberet regionem, nec imperium mari,*
"*obtineret; magnâ tum amicorum ſocietate munita, qui, ſi res*
"*poſtulet, nobis auxilio ſint, tum eorum longè plurium, qui & tri-*
"*buta pendant, & imperata exequantur. Quæ cùm ita ſint, nos*
quidem

ſocrate in ipſo Areopago habita fuerit: ſed fieri etiam poteſt (meo quidem judicio) ut à dignitate & præſtantiâ nomen hoc conſecuta ſit; tanquam digna, quæ vel in medio Areopago haberetur,

33 Οἴομαι.] Iſocratis libri impreſſi οἶμαι contractum habent.

34 Καθεστώτων.] In vulgat. editionibus Iſocratis incontractè legitur καθεστηκότων. In iiſdem paulò pòſt rectiùs legitur ἑτοίμως, hâc ſcilicet verborum ſtructurâ τὰς ἑτοίμως ἡμῖν βοηθήσοντας, ἄν τι δέῃ. *Sylb.* † Editio quidem Wolfiana, anno 1570 Baſileæ excuſa, ἑτοίμως legit; at Stephaniana, quæ prodiit anno 1593, (neque aliæ mihi ad manus ſunt) cum Dionyſio in omnibus conſentit. Ipſe autem ἑτοίμως feci: nam ἑτοίμως Infinitivum poſtulat, annotante Wolfio.

“ λοῦντας, καὶ τὸ προστεττόμενον ποιοῦντας. ὧν ὑπαρχόντων, [35] ἡμᾶς μὲν ἄν τις φήσειεν εἰκὸς εἶναι θαῤῥεῖν, ὡς “ πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας· τοῖς δ’ ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις “ προσήκειν δεδιέναι, καὶ βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας.

“ Ὑμεῖς μὲν οὖν οἶδ’ ὅτι τούτῳ χρώμενοι τῷ λογισμῷ, καὶ “ τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, καὶ πᾶσαν ἐλπίζετε τὴν “ Ἑλλάδα ταύτῃ τῇ δυνάμει κατασχήσειν· ἐγὼ δὲ δι’ αὐτὰ “ ταῦτα τυγχάνω δεδιώς. ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα “ πράττειν οἰομένας, [35] τὰ κάκιστα συμβουλευομένας· καὶ “ τὰς μάλιστα θαῤῥούσας, εἰς πλείστους κινδύνους καθισταμένας. Αἴτιον δὲ τούτων ἐστὶν, ὅτι τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν “ κακῶν οὐδὲν αὐτὸ καθ’ αὑτὸ παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν [37] πλούτοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, “ ταῖς δὲ ἐνδείαις καὶ ταῖς ταπεινότησι σωφροσύνη καὶ πολλὴ “ μετριότης. ὥστε χαλεπὸν εἶναι διαγνῶναι, ποτέραν ἄν τις “ [38] δέξαιτο τῶν μερίδων τούτων τοῖς παισὶ τοῖς αὑτοῦ καταλιπεῖν. Ἴδοιμεν γὰρ ἂν ἐκ μὲν τῆς φαυλοτέρας εἶναι “ δοκούσης, ἐπὶ τὸ βέλτιον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς πράξεις “ ἐπιδιδούσας· ἐκ δὲ τῆς κρείττονος φαινομένης, ἐπὶ τὸ “ χεῖρον εἰθισμένας μεταπίπτειν.

Ταῦθ’ ὅτι συνείληπταί τε καὶ συγκέχρωσται, καὶ οὐ καθ’ ἓν ἕκαστον ὄνομα ἐν ἕδρᾳ περιφανεῖ καὶ πλατείᾳ βέβηκεν, οὐδ’ ἐν μακροῖς τοῖς μεταξὺ χρόνοις διείργεται καὶ [39] διαβέβηκεν ἀπ’ ἀλλήλων, ἀλλ’ ἐν κινήσει τε ὄντα φαίνεται καὶ φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πρᾳεῖαί τε αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ

35 Ἡμᾶς μὲν.] Edit. Iſocrat. ὑμᾶς.

36 Κάκιστα βουλευομ.] In iiſdem editt. legitur, τὰ κάκιστα συμβουλευομένας: & mox ſuperlativè, εἰς πλείστους κινδύνους. *Sylb.* † Articulum τὰ contextui inſertum à me habes: συμβουλευομένας pro ſimplici βουλευομένας, (quam vocem Wolfius paſſivè intelligit, ſcilicet ὑπὸ τῶν ῥητόρων) & mox πλείστους pro veteri πλείους, probante codice Reg. 1.

37 Πλούτοις.] Eædem Iſocratis editiones habent πλουσίοις, *divitibus:* minùs congruenter. *Sylb.* † Πλούτοις habent & Stephani, & Wolfii.

38 Δέξαιτο.]

“ *quidem dixerit aliquis ſecuro eſſe animo, ut qui longè à periculis*
“ *abſimus, hoſtes autem noſtros cauſam habere timoris, ac ſaluti ſuæ*
“ *conſulere oportere.*

“ *Vos equidem pulcrè ſcio, his fretos rationibus, meum jam vos*
“ *alloquendi apparatum contemnere, & totius Græciæ imperium*
“ *hiſce copiis paraturos ſperare; ego verò hanc præcipuè ob cauſam*
“ *in metu ſum: cùm videam florentiſſimas, ut ſibi ipſis perſuaſere,*
“ *civitates peſſimis uti conſiliis; & quæ ſecuriſſimæ ſunt, plurimis*
“ *periculis circumveniri. In causâ eſt, quod neque ſecundæ nec*
“ *adverſæ res ullæ mortalibus ſolæ contingant: ſed ita comparatum*
“ *eſt, ut opes & potentiam dementia, unàque intemperantia comite-*
“ *tur: inopiam verò ac humilitatem prudentia & vitæ moderatio.*
“ *Quamobrem difficile judicatu eſt, utra iſtarum partium ſit præ-*
“ *optanda, quam liberis quiſpiam ſuis à ſe relictam velit: ſiquidem*
“ *ex eâ quæ deterior vulgò habetur, res incrementa plerumque vi-*
“ *demus ad feliciorem vivendi ſtatum ſibi aſſumere; ex alterâ*
“ *verò, quæ præſtantior judicatur, recidere ſolere in deterius.*

Hæc mutuo complexu ſecum cohærere, atque iiſdem coloribus elaborata eſſe; nec ſingulis in verbis conſpicuam ſibi latamque ſedem ſortita incedere, neque longis temporum intervallis à ſe invicem disjungi ſegregarique, (cùm prorſus in motu ſint, & quodam impetu videantur & fluxu perpetuò delata; eorumque harmoniæ, quibus ipſa connectitur oratio, & lenes ſint & molles, conjunctâ volubilitate) teſtimonium, nec arte ullâ nec uſu edoctus, perhibebit ipſe audiendi ſenſus. Quod

38 Δέξαιτο.] Ἀντὶ τοῦ ἕλοιτο: ſed quid ſi εὔξαιτο? *Wolfius.* Sed eodem ſenſu & apud Lucianum in *de morte Peregrini*, hæc vox reperietur. Ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι· δέξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε.

39 Διαβέβηκεν.] Ingrata eſt hæc ejuſdem vocis repetitio, ac propemodum otioſa. huic vitio occurri poteſt, ſi διαβεβηκόσι legeris: id autem cum ſuo χρόνοις cohærebit. Sed quod monendum fuit, initio hujus periodi pro ζυſκέχρωσται codex Colb. συſκέχρωται legit.

40 Περ-

λακαὶ καὶ [40] προπετεῖς αἱ συνάπτουσαι τὴν λέξιν ἁρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ [41] τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἰδεῖν. Φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντιτυπίαν οὐκ ἄν τις οὐδεμίαν εὕροι, ἐν γοῦν οἷς παρεθέμην ἀριθμοῖς, οἴομαι δ' οὐδ' ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ, [42] πλὴν εἴ τί με διαλέληθεν· ἡμιφώνων δὲ καὶ ἀφώνων ὀλίγας, καὶ οὐ πάνυ ἐκφανεῖς, οὐδὲ συνεχεῖς. Ταῦτα δὲ τῆς εὐεπείας αἴτια τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῶν τε περιόδων ὁ κύκλος ἔχων τι περιφανὲς καὶ εὔγραμμον, καὶ τεταμιευμένον ἄκραις ταῖς συμμετρίαις· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ, [43] οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες. εἰσὶ γὰρ ἀντίθετοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πάρισοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις. [44] ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται, οὐκ ἀναγκαῖον εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν, καὶ τὰ λοιπὰ διεξιών. ἱκανῶς γὰρ εἴρηται καὶ περὶ ταύτης [45] τῆς συνθέσεως ὅσα γε ἥρμοττεν

ΤΜΗΜΑ

40 Προπετεῖς.] In ſcripto codice aliam hîc adnotatam fuiſſe lectionem, προσφυεῖς teſtatur Stephanus, quo vocabulo infrà quoque Dionyſius utitur, cùm dicit ab Herodoto deligi ὀνόματα προσφυῆ τοῖς πράγμασι, pag. 131, 5. *Sylburg.* † Locus eſt in Epiſtolâ ad Pompeium, ubi de Xenophonte, non Herodoto, loquitur: ἐκλέγει δὲ ὀνόματα συνήθη τε καὶ προσφυῆ τοῖς πράγμασι, καὶ συντίθησιν αὐτὰ ἡδέως πάνυ, καὶ κεχαρισμένως, οὐχ ἧττον Ἡροδότου. Quæ vox nihil ad rem præſentem: ſunt enim ὀνόματα προσφυῆ, ut Horatii verbis utar, *vocabula rebus cognata.*

41 Τῆς ἀγωγῆς ταύτης.] Mallem τούτων, τούτων τῶν λόγων, ſcilicet τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθηρᾶς.

42 Πλὴν εἴ τι.] Neutro genere, pro ſœminino: ſignificantiùs.

43 Οἱ πολύ.] Rectiùs opinor legerimus, οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες, *in quibus multum juvenilis affectationis ineſt.* Sylb. † Hanc emendationem, & à Reg. 1. & Colb. confirmatam, nolui rejicere: antea οἱ πολλοὶ τὸ νεαρὸν contextum occupârat. Alibi etiam Dionyſius de Iſocratis dictione; τοὺς Γοργίου νεαροὺς σχηματισμοὺς ζηλοῦσα. Ab iiſdem codicibus verſu ſequenti συντελεῖται habemus.

44 Ἐξ ὧν.] Forſan inſertâ conjunctione legendum ἐξ ὧν δὲ ἡ Πανηγυρική. quanquam ſuprà quoque ſimiles ellipſes annotatæ ſunt Sect. 2, ℣. 1. Forſan etiam ſequenti verſu pro participio διεξιών

Quòd verò nihil aliud ſit eorum cauſa, niſi quæ ſunt à me ſuperiùs in primâ hujus dicendi formæ inſtitutione atque diſciplinâ tradita, facillimè colligi poteſt. Nullam etenim reperias vocalium concurſationem in his, quos propoſui numeros; nec, ut arbitror, in tota oratione, niſi me forte aliquid latuerit; ſemivocalium quidem mutarumque paucas; non tamen ſunt aut conſpicuæ, aut ordine confertim poſitæ. Hæ itaque, cur jucunda ſit & ſuavis oratio, cauſæ extiterunt; nec minus & juſta membrorum inter ſe commenſuratio, orbeſque periodorum, qui illuſtre quiddam in ſe habent, accuratè expreſſum, abſolutiſque temperatum dimenſionibus; ſed præ cæteris omnibus, dicendi figuræ, quibus multum ineſt juvenile, & quæſitæ venuſtates. Sunt enim contrapoſita, ſunt figuræ membrorum ſimilium, ſunt parium clauſularum, & quæ generis ejuſdem, ex quibus dictio Panegyrica conſtituitur. Sed mihi ulteriùs ſermonem protrahere, & reliqua percenſere, non arbitror neceſſe: nam ſatis de hâc orationis ſtructurâ dictum eſt, quod quidem ad inſtitutum pertinere videatur.

SECTIO

ἐξιών, reponendum eſt Infinit. verbum διεξιέναι. de Panegyricis verò pleniùs tractat infrà 33, 3. *Idem.*

Ibid. Ἐξ ὧν.] Nullus equidem dubito, quin hæc verba ad ſuperiorem periodum referenda ſint; hâc ſcilicet interpunctione: καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις, ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται. Quam correctionem ſi admiſeris, quæ ſequuntur, copulativâ δὲ interpoſitâ, ita formes licet. Οὐκ ἀναγκαῖον δ' εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν. Eodem modo Hephæſtion utitur, pag. 61. Ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν, παραδείγματα παρατιθέμενοι. Sed hæc vox abſolutè ponitur, τὸν λόγον ſubintellecto; quod ultimâ Sectione expreſſum habes; Τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον; Euripides in Phæniſſis, τί δεῖ μακρηγορεῖν;

45 Τῆς ζυνθέσεως.] Ita olim conjeci pro θέσεως, quod cùm agnoſcant & Reg. 1. & Colb. in contextum recipere nihil veritus ſum.

Sed ut obiter id moneam, nimiâ Librariorum feſtinatione ſæpe accidit, ut dimidiatæ pro integris voces paſſim in veteribus ſcriptis occurrant. Exemplum è Quintiliano ad Tryphonem libet proferre: *Permittamus vela ventis, & oram ſolventibus benè precemur.*

Quid ſibi *oram* hoc loco velit, mihi eruditi non ſatis videntur expedire; rudentium extremitates interpretati, quibus ad oram littoris navis religatur. Unde enim hæc probant? quem alium ſcriptorem ſibi habent ſuffragantem? nam iſtud Livii, cum planè ſit mendoſum, nihil moror.

ΤΜΗΜΑ κδʹ.

Κοινῆς, εἴτε μέσης συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ Δὲ τρίτη τε ϗ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἁρμονιῶν, ἣν Κοινὴν καλῶ, [1] σπάνει τε κυρίου ϗ κρείττονος ὀνόματος, σχῆμα μὲν ἴδιον οὐδὲν ἔχει, κεκέρασται δέ πως ἐξ ἐκείνων μετρίως, ϗ ἔστιν ἐκλογή τις τῶν ἐν ἑκατέρᾳ κρατίστων. Αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτηδεῖα εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ μεσότης μέν ἐστι· [2] μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ ϗ βίων, ϗ ἔργων, ϗ τεχνῶν, ὡς Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ϗ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι κατ᾽ ἐκείνην τὴν αἵρεσιν φιλοσοφοῦσιν. Ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην ϗ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ᾽ ἐν πλάτει, ϗ τὰς ἰδίας πολλὰς ἔχει διαφοράς. Οἵ τε χρησάμενοι αὐτῇ, οὐ τὰ αὐτὰ πάντες, οὐδ᾽ ὁμοίως ἐπετήδευσαν, ἀλλ᾽ οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δ᾽ ἐκεῖνα ἐπέτεινάν τε ϗ ἀνῆκαν, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ, ϗ πάντες ἐγένοντο λόγου ἄξιοι κατὰ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων.

" Κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων ϗ σκοπὸς, [3] ἐξ οὗ πως πάντες ποταμοὶ, ϗ πᾶσα θάλασσα, ϗ πᾶσαι κρῆναι, δι-

καίως

moror. Quidam ſagaciores *lora* ſubſtituunt, lectione, quam habemus, repudiatâ. Dicam breviter quod ſentio: caudam tantum habemus, capite detruncato. Etenim mihi perſuadere non poſſum, quin *Ancoram* ſcripſerit magnus ille dicendi magiſter, tribus prioribus literis vetuſtate abſumptis: quanquam ſcio fuiſſe, quibus hæc ita arriſere, ut pravâ imitatione in ſua avidiſſimè ſcripta tranſtulerint: inter hos Politianus, vir longè eruditiſſimus, in epiſtolâ ad Senenſem Cardinalem; *Quanquam oram nuperrimè ſolverimus.* Nihil addam præterea; neque enim pluribus, ut opinor, hæc emendatio, cùm facilis ſit, & uſitatam loquendi formulam repræſentet, ad illius vel defenſionem vel commendationem, indigebit.

[1] Σπάνει.] Vide Sectionem vigeſimam primam; ἣν ὅπως ποτὲ γίνεσθαι φαίην ἂν ἴσως ἀπορῶ.

[2] Μεσότης.] Conſule Ariſtot. Ethicorum ad Nicom. lib. cap. 6: μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἀρετή.

SECTIO XXIV.

Qui communis ſit mediæque compoſitionis character & forma.

TERTIA verò, mediaque duarum compoſitionum, de quibus tractavimus, (quam *Communem*, proprii melioriſque vocabuli inopiâ, dico) peculiarem ſibi nullam formam habet, ſiquidem ex ſuperioribus mediocriter eſt temperata, eorumque delectu conſtat, quæ in utriſque videntur præſtantiſſima. Hæc autem facilè digna eſt, ut arbitror, quæ primas ſibi auferat, cùm ſit *mediocritas*. eſt enim mediocritas in vitâ, actionibus, artibuſque habenda virtus; quemadmodum Ariſtoteli videtur, cæteriſque ejuſdem diſciplinæ philoſophis. Sed conſideratur, ut ſuperiùs dixi, non perfectionis abſolutæ ratione habitâ, ſed in genere; multaſque proprias habet differentias. Qui verò hâc uſi ſunt, non iiſdem conſequendis omnes, nec eodem modo, operam dederunt: ſed hæc alii præcipuè, alii alia, ſtudio vel majori vel remiſſiori excoluerunt, & nonnulli eadem, ſed modis diverſis; omneſque in omnibus, quas perſecuti ſunt, dicendi formis, laude digni evaſere.

" Apex verò omnium & ſcopus, *ex quo utique omnes fluvii, &* " *totum mare, & omnes fontes* profluunt, jure optimo dicendus eſt

ἀρετὴ, στοχαστική γε οὖσα τοῦ μέσου. *Eſt ergo virtus mediocritas quædam, cùm medium, veluti ſignum quoddam ſibi propoſitum, petat ac deſtinet.* Sed toties citati codices, ὡς Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ, legunt.

3 Ἐξ οὗ πως.] Alludit ad hos verſus Iliad. φ'. ѵ. 196:

——Βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.

unde & ſua videtur hauſiſſe Ovidius:

Adjice Mæoniden: à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Adſcribam & Longini verba in Homeri laudem: Οὐ γὰρ μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο. Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος· πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος. Sed & Quintilianum audiamus: *Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipſe amnium vim fontiumque curſûs initium capere) omnibus eloquentiæ*

καίως ἂν Ὅμηρος λέγοιτο. πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, οὗ τις ἂν ἅψηται, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται. τῶν δ᾽ ἄλλων ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευσαν, [4] ὕστερον μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ᾽ Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ᾽ ἄν· καθ᾽ ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροίη τὶς αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι· μελοποιῶν μὲν, Στησίχορός τε καὶ [5] Ἀλκαῖος· τραγῳδοποιῶν δὲ, Σοφοκλῆς· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος· ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης· φιλοσόφων δὲ, κατ᾽ ἐμὴν δόξαν, [6] Δημόκριτός τε, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης. τούτων γὰρ ἑτέρους εὑρεῖν ἀμήχανον ἄμεινον κεράσαντας τοὺς λόγους. Καὶ περὶ μὲν τῶν χαρακτήρων ταῦτα ἱκανά. παραδείγματα δὲ τούτων οὐκ οἴομαι δεῖν φέρειν, φανερῶν πάνυ ὄντων, καὶ οὐδὲν δεομένων λόγου.

[7] Εἰ δέ τῳ δοκεῖ καὶ πόνου πολλοῦ ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης ἄξια εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην·

quentiæ partibus exemplum & ortum dedit.

4 Ὕστερον.] Fortaſſe rectiùs ὕστεροι, *poſteriores, inferiores. Sylburg.* † Atque ita quidem codex Colbertinus: cùm verò hæ voces, ὕστεροι μὲν ἐκεῖνοι, conjunctæ ſi legantur, parum gratæ noſtris auribus futuræ ſint, veterem lectionem cenſeo retinendam: quæ, participio ὄντες ſubaudito, videtur defendi poſſe.

5 Ἀλκαῖος.] Leſbium civem Alcæum vocat Horatius: nam patria illi erat Mitylene. Vir bello fuit egregiè ſtrenuus, ac Lyricorum ferè princeps; cui tantus vivo etiam honor habitus, ut communi eruditorum conſenſu *aureum* illi *plectrum* donaretur. *In eloquendo brevis & magnificus, & diligens, plurimumque Homero ſimilis: ſed in luſus & in amores deſcendit, majoribus tamen aptior.* ita Fabius. Ut verò quantus fuerit poeta, intelligatur, pauca ex fragmentis libet attexere, quibus tempeſtatis & naufragii miſeriæ graphicè admodum depinguntur.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ᾽ ἔνθεν· ἄμμες δ᾽ ἂν τὸ μέσσον
Ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ. κάλα
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ᾽ αὐτό,
Χαλᾶσι δ᾽ ἄγκυραι.

Ex his etiam poſſumus de dicendi charactere, quo uſus eſt, meliùs judicare.

6 Δημόκριτος.] Inſignis philoſophus, Abderis natus, Olymp. octogeſima; patre quidem incerto. nam alii Hegeſiſtratum, alii Athenocritum,

eſt Homerus. Omnis enim, quemcunque in eo locum attigeris, auſtero politoque ſtructuræ genere ſummâ perfectione variatur & diſtinguitur. Alii autem, in eodem quotquot mediocri genere elaborârunt, ſi cum Homero omnes collati examinentur, multo inferiores apparebunt; quos tamen per ſe ſi quis expendat, dignos qui ſint in admiratione judicabit: inter Lyricos Steſichorus & Alcæus: inter Tragicos Sophocles: inter hiſtoricos Herodotus: inter oratores Demoſthenes: inter philoſophos, meâ quidem ſententiâ, Democritus, Plato, & Ariſtoteles. neque enim alios reperias, qui conſtructione meliori orationem temperaverint. Ac de variis quidem dicendi characteribus hæc ſufficiant, quorum omnium exempla proferre, non ita neceſſarium exiſtimo, quum per ſe ſatis ſint manifeſta, nec ulteriùs diſputatione indigeant.

Quòd ſi nonnullis fortè videantur hæc laborem ſibi plurimum, ſtudiumque vehementiùs poſtulare, à vero illi non adeò aberrant, juxta opinionem Demoſthenis: ſin gloriam quoque

mocritum, nonnulli Damaſippum fuiſſe ſcribunt. Hujus dicendi genus à Cicerone laudatum habes: *Quamobrem ſi ornatè locutus eſt, ſicut fertur, & mihi videtur, phyſicus ille Democritus; materies illa fuit phyſici, de quâ dixit: ornatus verò ipſe verborum, oratoris putandus eſt.* de Orat. Idem de Divinatione: *Valdè Heraclitus obſcurus; minimè Democritus.* Quin & in Oratore, locutionem Democriti parum à verſu abeſſe, & ſcriptis Comicorum poetarum comparari poſſe arbitratur: *Itaque video viſum eſſe nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etſi abſit à verſu, tamen quod incitatiùs feratur, & clariſſimis verborum luminibus utatur, potiùs poema putandum, quàm Comicorum poetarum.* Huic Timonem adjicias, qui ποιμένα μύθων Democritum vocat.

7 Εἰ δέ τῳ.] Ita pro τινὶ repoſuimus; quâ voce Attici ſcriptores imprimis gaudent. Verſu etiam ſequenti ἄξια à malâ eſſe manu nihil dubito, & aut ἔργα, ut olim *Hudſonum* monui, aut ὤνια, quod magis placet, legi oportere. Ita ſcilicet ipſe Dionyſius in libro περὶ Δημοσθ. δεινότητος, in quem multa hic tranſtulit. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ πόνου πολλοῦ καὶ πραγματείας μεγάλης ἔργα εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην· Οὐδὲν γὰρ τῶν μεγάλων, μικρῶν ἐστι πόνων ὤνιον.

Sed & ſequentia non pigebit adſcribere, ut & argumento lucem adferre poſſim, & clauſulæ laboranti ſubvenire. Ἀλλ' ἐὰν ἐπι-

μοσθένην· ἀλλ' ἐὰν λογίσηται τοὺς ἐξακολουθοῦντας [8] αὖ τοῖς κατορθουμένοις ἐπαίνους, καὶ τὸν καρπὸν [9] τῶν ἀπάντων ὡς γλυκὺς, εὐπαθείας ἡγήσεται τοὺς πόνους. [10] Ἐπικουρείων δὲ χορὸν, οἷς οὐδὲν μέλει τούτων, παραιτούμεθα. [11] τὸ “ γὰρ, Οὐκ ἐπιπόνου τοῦ γράφειν ὄντος, ὡς αὐτὸς Ἐπίκουρος λέγει, τοῖς μὴ στοχαζομένοις τοῦ πυκνὰ μεταπίπτοντος κριτηρίου, πολλῆς ἀργείας ἦν καὶ σκαιότητος ἀλεξιφάρμακον.

ἐπιλογίσηται τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῖς καρποὺς, μᾶλλον δὲ ἂν ἕνα μόνον τὸν ἔπαινον, ὃν ἀποδίδωσιν ὁ χρόνος καὶ ζῶσι καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, πᾶσαν ἡγήσεται τὴν πραγματείαν ἐλάττω τῆς προσηκούσης. Quis non videt hæc poſtrema eſſe mutila & quædam in fine deſiderari? Leges itaque τῆς προσηκούσης αὐτῷ δόξης, & ſenſu & ſtructurâ poſtulante.

[8] Αὖ τοῖς.] Vulgatam ſcripturam αὖ τοῖς retinere nihil vetat. ſiquis tamen αὐτοῖς malit, fruatur ſuo judicio. *Sylburg.* † Recepta lectio melior longè videtur; quanquam Reg. 1. λογίσηταί τις ἐξακολουθοῦντας αὐτοῖς.

[9] Τῶν ἀπάντων.] Lege, ἐκ τῶν ἀπάντων αἰώνων: de quo, ut arbitror, nulla futura eſt dubitatio: cui tamen defendendo pauca ipſe adducam loca. primus è ſequenti Sect. de Demoſthene: ἔργα συντατ-τόμενος αἰώνια, καὶ δεδιὼς αὐτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ χρόνῳ: alter ex initio Præfationis Antiquit. Rom. petitus eſt; τοὺς προαιρουμένους μνημεῖα τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς τοῖς ἐπιγινομένοις καταλιπεῖν, ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου: tertius ex Herodiani proœmio: παιδείας κλέος ἀΐδιον μνώμενοι, ὅπως μὴ σιωπήσαντες λάθοιεν, εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι. quem locum ita laxiùs interpretatus eſt Politianus: *dum famam eruditionis affectant; nomenque ſuum conantur ab injuriâ oblivionis aſſerere.* Et ne quis fortè objiciat, hanc vocem numero plurali rariùs occurrere,

ΤΜΗΜΑ κέ.

Λέξις ἄμετρος πῶς καλῷ ποιήματι, ἢ μέλει ὁμοία γράφεται.

ΤΟύτων δή μοι τέλος ἐχόντων, ἐκεῖνά σε οἴομαι ποθεῖν ἔτι ἀκοῦσαι, πῶς γράφεται λέξις ἄμετρος ὁμοία καλῷ ποιήματι ἢ μέλει, καὶ πῶς ποίημά γε ἢ

μέλος

quoque ob animum ponant, quæ eos uſque homines ſecuta eſt & ſequetur, qui orationi componendæ operam feliciter dederunt, omniumque annorum conſequentium fructus, quàm ii dulces ſint, voluptatem judicabunt, haud laborem. Eſt autem Epicureorum turba nobis contemnenda, qui nihil ho-“rum curant. Nam ſi *ſcribere laborioſum non eſt*, ut ipſe Epicurus cenſet; id ſanè plurimæ ignaviæ ac ineptitudinis iis ſcilicet hominibus, qui parum animadvertunt, quàm crebrò ſtructura in aliam ex aliâ recidat formam, certiſſimum fuerit remedium.

occurrere, multa ego paſſim apud antiquiſſimos exempla inveni.

[10] Ἐπικουρείων.] Tradit Athenæus Epicurum, omnium diſciplinarum expertem, ſolitum fuiſſe μακαρίζειν τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρερχομένους. Scripſit idem, Laertio teſte, ad Pythoclem, Παιδείαν δὲ πᾶσαν μακάριοι φεύγετε. Nec omittam Quintiliani verba, lib. 12: *Nam in primis nos Epicurus à ſe ipſe dimittit, qui fugere omnem diſciplinam navigatione quàm velociſſimâ jubet.* Sed Grammaticis paulò fuit amicior, ut ex Sexto Empirico diſcere eſt: Συμφώνως γὰρ καὶ πάντας ἐστὶ χρειώδης [ἡ γραμματική] ἐν οἷς θέλει καὶ τὸν Ἐπίκουρον, εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων διεχθραίνειν. Ita & Cicero de hoc ſcriptore: *Sed exiſtimo te minus eo delectari, quod iſta Platonis, Ariſtotelis, Theophraſti orationis ornamenta neglexerit.* de Finibus.

[11] Τὸ γὰρ, οὐκ.] Etiamſi pro τὸ γὰρ legamus, καὶ γὰρ, tamen ne ſic quidem ſatis extricari videtur ſententia. *Sylburg.* † Hæc verba, οὐκ ἐπιπόνου τοῦ γράφειν ὄντος, ex Epicuri ſcriptis videntur deſumpta: quare τὸ materialiter accipiendum eſt. Sed Lucianum in *de conſcribendâ Hiſt.* audiamus: Καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονταί σφισιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι, ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται.

SECTIO XXV.

Quomodo ſoluta oratio poemati pulcro, aut odæ ſimilis conſcribatur.

HIS jam ad finem ita perductis, ea te adhuc, *mi Rufe*, velle arbitror audire, unde conſcribatur oratio ſoluta poemati pulcro, aut verſibus melicis ſimillima: quibus etiam modis

μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον. Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἕνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, ὃν ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι, βουλόμενος μὲν καὶ πλείους, οὐκ ἔχων δὲ χρόνον ἱκανὸν [1] ἐφ' ἅπασι.

Φέρε δή, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τοῖς κρατίστοις ἐοικέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τοὺς Δημοσθένους λόγους, καὶ μάλιστα τάς τε κατὰ Φιλίππου δημηγορίας, τούς τε δικανικοὺς ἀγῶνας τοὺς δημοσίους; ὧν ἐξ ἑνὸς ἀρκέσει προλαβεῖν τὸ προοίμιον τουτί·

" [2] Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, [3] νομίσῃ με " μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ', ἥκειν Ἀριστοκράτους " κατηγορήσοντα τουτουί, μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον " ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ προάγειν ἐμαυτὸν " εἰς ἀπέχθειαν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι " καὶ σκοπῶ, περὶ τοῦ [4] τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς " ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐ" τῆς. περὶ τούτου τοίνυν ἐστί μοι ἅπασα σπουδή.

Πειρατέον δὲ καὶ περὶ τούτων λέγειν ἃ φρονῶ. Μυστηρίοις μὲν οὖν ἔοικεν ἤδη ταῦτα, καὶ οὐκ εἰς πολλοὺς οἷά τε ἐστὶν ἐκφέρεσθαι. ὥστ' οὐκ ἂν εἴην φορτικός, εἰ παρακαλοίην, [5] Οἷς θέμις ἐστίν, ἥκειν ἐπὶ τὰς τελετὰς τοῦ λόγου, θύρας δ' ἐπιθέσθαι λέγοιμι ταῖς ἀκοαῖς [6] τοὺς βεβήλους

[1] Ἐφ' ἅπασι.] Sine præpoſitione legunt ἱκανὸν ἅπασι Reg. 1. & Colb. Paulò antè, ἐκμεμάχθαι *expreſſiſſe*, ab ἐκμάττομαι. Lucianus ἐκμεμάχθαι τὴν εἰκόνα, *expreſſam eſſe imaginem*.

[2] Μηδεὶς ὑμῶν.] Ex initio orationis contra Ariſtocratem. mox, ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι, mutato verborum ordine, reſcripſimus: fuit autem vetus ſtructura, εἴπερ ἄρ' ἐγὼ ὀρθῶς: quam nec editio Demoſth. agnoſcit, Lutetiæ excuſa anno 1570, nec ipſe Dionyſius, infrà hoc loco ad examen vocato.

[3] Νομίσῃ.] Vulgatæ Demoſthenis editiones in nonnullis hic diſcrepant à Dionyſianâ ſcripturâ, primum enim habent, νομίσῃ μήτε ἰδίας ἔχθρας ἐμὲ μ. δ. deinde paulò poſt, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι: & mox ὑπὲρ τοῦ, pro περὶ τοῦ. Tum ſeq. ver. ἔχειν ὑμᾶς ἀσφαλῶς: & in ultimâ periodo, περὶ τούτου τοίνυν μοί ἐστιν ἅπασα

modis poema aut carmen lyricum, proſaicæ orationi pulcræque non diverſum videatur. Initium ab oratione pedeſtri ſumam, eo aliis omnibus hominibus præpoſito, quem ego in primis egregiè poeticen expreſſiſſe arbitror; plures equidem velim, ſed me tempus cunctis proferendis idoneum deficit.

Age igitur, quis non orationes Demoſthenis fatebitur eſſe præſtantiſſimis poematibus, vel odariis ſimiles; in primis Philippicas Actiones, & judiciaria ad populum certamina? quarum ex unâ orationum hoc accepiſſe exordium ſufficiat.

" *Nemo veſtrûm, Athenienſes, exiſtimet, me aut propriarum* " *omnino gratiâ inimicitiarum ad accuſandum hunc Ariſtocratem* " *deſcendere; aut leve aliquod exiguumque adſpicere peccatum,* " *ac propterea hoc apparatu me illius infenſo animo velle objicere: ſed (equidem ſi rectè mecum conſidero, ineptâ non prorſus* " *conjecturâ) ut Cherſoneſum tutò vos habeatis, neque iterum decepti eâ privemini. Hoc eſt, in quo omnis mea cura ſtudiumque* " *verſatur.*

Eſt igitur mihi tentandum de his quæ ſentio, enarrare: quanquam myſteriis hæc ſimillima ſint, nec in multos divulganda. Haud itaque importunus fuerim, ſi eos ipſe adhorter, *quibus fas eſt*, adire ſacra Eloquentiæ; *profanis* autem edicam, *ut aurium fores occludant*. Sunt enim, qui

propter

ἅπασα ἡ σπȣδή. Sed Dionyſiana lectio ſine ullâ mutatione repetitur etiam paulò infrà, & cum ſimilibus poetarum locis confertur. In uno tantùm loco, vulgati libri Demoſthenis conſentiunt cum ſecundâ Dionyſii citatione; eo ſcilicet quod hoc loco, & infrà etiam, legitur; ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι. niſi quòd in vulgat. editionibus Demoſthenis integrè ſcriptum eſt ἄρα, in Dionyſii verò poſteriore loco per Synalœphen ἄρ'. *Sylburg.*

4 Τὴν Χεῤῥόνησον.] Thraciæ peninſulam, quam armis debellatam Athenienſi imperio Miltiades adjecerat.

5 Οἷς θέμις] Reſpicit ad celebrem iſtum Orphei verſum, à Juſtino etiam Martyre citatum:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐϛὶ, θυρὰς
δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. *Idem.*

5 Τȣ̀ς βεβήλȣς.] Eodem modo Lucianus in *de Sacrificiis*: πρότερον δὲ φησιν ὁ λόγος, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

βήλυς. [7] εἰς γελοῖα γὰρ ἔνιοι λαμβάνυσι τὰ σπυδαιότατα δι' ἀπειρίαν, καὶ ἴσως οὐδὲν ἄτοπον πάσχυσιν. ἃ δ' οὖν βύλομαι λέγειν, τοιάδε ἐστί.

Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρυ ἐγκειμένη, ποιητικὴν μῦσαν ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, κατὰ γῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητική, [8] γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποίησις [9] εἰς κόρον, ἐγκαταμιγέντων τῇ ἀμέτρῳ λέξει. ὃ ποιῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ οὐχ ἥκιστα Πλάτων. οὐ δὴ λέγω περὶ τῆς ἐκλογῆς· ἀλλ' ἀφείσθω κατὰ τὸ παρὸν ἡ περὶ ταῦτα σκέψις· περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔστω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης. Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμύς τινας [10] ἐγκαταμεμιγμένυς ἀδήλως. Οὐ μέν τοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔῤῥυθμον αὐτὴν εἶναι δοκεῖν· ποίημα γὰρ οὕτως ἔσται καὶ μέλος, [11] ἐκβήσεταί τε ἁπλῶς τὸν αὐτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὔρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὔμετρον φαίνεσθαι μόνον.

βέβηλοι. nec diſſimile illud, *Odi profanum vulgus, & arceo.* Verùm inter opera Juſtini Martyris, in *Admonitione ad Græcos*, & libro *de Monarchiâ*, extant quædam carmina ſub Orphei nomine; non quòd auctorem haberent Orphea, ſed quòd præcepta ab eo tradita continerent; quemadmodum & Χρυσᾶ ἔπη, Pythagoræ nomen ſibi habent inſcriptum, cùm ea Philo Crotoniates verſibus perſecutus ſit. Horum initium fuit:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι
Πάντες ὁμῶς. Σὺ δ' ἄκυε, φαεσφόρυ ἔκγονε Μήνης
Μυσαῖε. ἐξερέω γὰρ ἀληθέα

Unde Torrentii ἁμάρτημα μνημονικὸν obſerves, cujus ad Horatii verſum, quem adduximus, hæc ſunt verba: *Cui ſimile eſt, quod ex Muſæo Juſtinus Martyr refert.* Sed quæſtio eſt inter eruditos, an legi debeat, βέβηλοι Πάντες ὅμως, an dandi caſu, βεβήλοις πᾶσιν. Eorum ſanè opinioni hic locus favet, qui priorem lectionem tuentur. Nam ſi ab auctore antiquiſſimo βεβήλοις ſcriptum fuiſſet; itidem à Dionyſio aut τοῖς βεβήλοις, aut certè τῶν βεβήλων,

propter ignorantiam res apprimè ſerias riſu excipiunt; nec fortaſſe abſurdi quicquam patiuntur. Quæ autem hâc de re habeo dicenda; hujuſmodi ſunt.

Omnis ſoluta oratio, nec pedibus conſtricta, ſuâ ſcilicet compoſitione poeticam muſam aut lyricam venuſtatem, ſibi non poteſt aſſumere: quin & ipſe verborum delectus multum valet, & quædam eſt certa poetica locutio vocabulorum, quæ jam ſunt obſoleta, quæ peregrina, figurata, facta, quibus emollitur poeſis affatim, cùm tamen & ſolutæ orationi permiſceantur: quod idem faciunt tum alii complures, tum in primis Plato. Verùm hoc quidem tempore de vocabulis ſeligendis non dicturus ſum: idcirco in præſentiâ hæc omittatur diſputatio. etenim de compoſitione nunc ſermo inſtituitur, quæ vocabulis uſa communibus, tritis, nec poetico ornatu, poeticam tamen venuſtatem & gratiam præ ſe ferre videatur. Quod igitur jàm dixi, proſaica non poteſt oratio ligatæ eſſe ſimilis pedibuſque vinctæ, niſi incluſos habeat numeros pedeſque, ita tamen ut lateant, interſperſos. At verò minimè putandum eſt, eam numeris inſtrui poeticis, aut pedibus ligari oportere: nam inde poema eſſet aut carmen lyricum; ita ut ſuum certiſſimè dicendi genus & charactera excederet. huic autem, eſſe numeris ſolummodò temperatam, & pulcrâ conſtare

βιβήλων, ſcribi oportuerit. Notes etiam, formulam apud Latinos uſitatam, *Quibus commodum eſt*, huic Græcorum, οἷς θέμις ἐςὶ, prope germanam eſſe.

7 Εἰς γελοῖα.] Rectiùs γέλωτα Reg. 1. & Colb. & ſequenti verſu ἀδ' ἄτοπον, Colb.

8 Γλωττηματικῶν.] Ariſtoteles de Poet. cap. 22: Ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. Latiùs videntur vocabula peregrina, quàm *Linguæ*, patere. Sed in membro præcedenti, pro ἐστὶ, rectiùs fortaſſe leges, ἔτι καὶ ἡ ἐκλογή,

9 Εἰς κόρον.] Diſtinctionem codicis Colbertini, quod & ipſe adnotâram, ſecutus ſum, poſito poſt κόρον commate: ſed ne ſic quidem ſatis explicat ſe ſtructura; quæ magis fortaſſe arridebit, ſi legas; οἷς ἡδύνεται ποίησις εἰς κόρον, ἐγκαταμιγέντων δὲ καὶ τῇ ἀμέτρῳ λέξει.

10 Ἐγκαταμεμιγμένας.] Reg. 1. & Colb. ἐγκαταλελεγμένας ἀδήλως.

11 Ἐκβήσεται.] Cum accuſativo; ita alio loco τὸ σαφὲς ἐκβέβηκε. Sic & apud Latinos *excedere* & *egredi* cum accuſativis conjuncta reperiuntur.

12 Ἄμετρον.]

μόνον. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν, οὐ μὴν ποίημά γε καὶ ἐμμελὴς μὲν, οὐ μέλος δέ.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ τούτων διαφορὰ, πάνυ ῥάδιον ἰδεῖν. ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα, καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς, κατὰ στίχον ἢ περίοδον ἢ στροφὴν, διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων, ἢ περιόδων, ἢ στροφῶν χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔρρυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος, καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος· ἡ δὲ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτε ἀντιστροφὴν, εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοῖς· οὐκ ἔρρυθμος δὲ, ἐπειδὴ οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς, οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν [12] ἄμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν· ᾗ δὴ καὶ τὸν Δημοσθένη κεχρῆσθαί φημι. Καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστι, καὶ οὐδὲν ἐγὼ καινοτομῶ, λάβοι μὲν ἄν τις καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας τὴν πίστιν. εἴρηται γὰρ τῷ φιλοσόφῳ τά τε ἄλλα περὶ τῆς λέξεως τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ [13] τρίτῃ βίβλῳ τῶν Ῥητορικῶν Τεχνῶν, οἵαν αὐτὴν εἶναι προσήκει, καὶ δὲ καὶ περὶ τῆς εὐρυθμίας, [14] ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη γένοιτο· ἐν ᾗ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ὀνομάζει ῥυθμοὺς, καί πη χρήσιμος ἕκαστος αὐτῶν καταφαίνεται, καὶ λέξεις παρατίθησί τινας, αἷς πειρᾶται βεβαιοῦν τὸν λόγον. χωρὶς δὲ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐμπεριλαμβάνεσθαί τινας τῇ πεζῇ λέξει ῥυθμοὺς,

[12] Ἄμετρον.] Rebus ſanè cogentibus, feci ut ita legeretur, cùm prius ἔμμετρον præter jus faſque contextum occupârat. Hæc autem emendatio auctoritate nititur duorum codicum & Reg. 1. & Colbertini: atque adeò ita ipſe Dionyſius initio ultimæ Sectionis, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς.

[13] Τρίτῃ βίβλῳ.] Vide Ariſtotelis Rhetor. lib. 3. cap. 8: Τὸ δὲ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι, μήτε ἄρρυθμον. Cicero in Oratore: *Ego autem ſen-*

tio,

e videri modulatione, ſufficit. quo pacto evadet poetica, ı tamen poema; modulata, nec ideò carmen melicum. Quæ verò ſit horum differentia, omninò facile eſt perſpice- nam ſiqua oratio ſimilia ſibi metra aſſumit, & inſtitutos ıſervat pedes, ſive verſu ſive periodo ſive denique conver- ıe, iiſdem figuris elaborata; deinde iiſdem ex integro uſa pedibus & menſuris ad ſequentia carmina, ſeu periodos, ſeu ıverſiones, idque diu etiam multumque, ligata prorſus fu- i eſt, pedibuſque conſtricta; cui ſua adeò nomina impo- ıtur, aut verſus, aut lyricum carmen. At verò quæ vaga- ıda metra, & pedes nullo ordine incompoſitos includit, nul- eorum ſerie obſervatâ, nullâ conjugatione, aut converſione, nerosa quidem habenda eſt, ſiquidem ſuis quibuſdam pedi- diſtinguitur, eadem tamen numeris adſtricta dici non po- ; eò quòd nec iiſdem pedibus, nec eodem in loco poſitis, ata eſt. Hujuſmodi autem eſſe omnem orationem exiſti- , quæ quidem numeris exculta ſit, atque aliquam poeti- lyricæque venuſtatis ſpeciem præ ſe ferat; quâ etiam De- ſthenem uſum fuiſſe affirmo. Atque hæc vera eſſe, nec à novitatis ſtudioſo excogitata, quilibet ſibi vel ex Ariſtote- teſtimonio fidem certiſſimam accipiat. Sunt enim à philo- ho cùm multa alia de civili & oratoriâ dictione in tertio is *Rhetoricæ* tradita, qualem eam eſſe oporteat; tum verò numerorum concinnitate, è quibus conſtituatur: quo etiam o pedes aptiſſimos recenſet, ac quo loco eorum ſinguli com- dè appareant; deinde è ſcriptoribus quædam profert ex- pla, quibus ſententiam confirmare nititur. Veruntamen teſtimonio Ariſtotelis, quod neceſſe ſit quoſdam ſolutæ ora-

omnes in oratione eſſe quaſi iiſtos & confuſos. nec enim eſ- re poſſemus animadverſionem, ſi er iiſdem uteremur: quia neque eroſa eſſe, ut poema; neque ex- numerum, ut ſermo vulgi eſt, de- ratio.

[14] Ἐξ ὧν ἂν] Ἐξ ὧν τις τοιαύτη Reg. 1. & Colb. paulò pòſt iidem codices pro ἀναγκαῖον legunt ὅτι ἂν δίκαιον: deinde pro τῆς πείρας αὐτῆς, Reg. 1. τῆς αὐτῆς, ſed Colb. τὶς αὐτῆς; & admittendum judico.

[15] Τὔτο.]

μῦς, εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανθήσειν αὐτῇ κάλλος, ἐκ τῆς πείρας αὐτῆς γνώσεται.

Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος, οὗ καὶ μικρῷ πρότερον ἐμνήσθην, ἄρχεται μὲν ἀπὸ Κωμικοῦ στίχου τετραμέτρου δι᾽ ἀναπαίστων τῶν ῥυθμῶν εἰκειμένου· λείπεται δὲ ποδὶ τοῦ τελείου, παρ᾽ ὃ καὶ λέληθεν·

" Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με.

[15] τοῦτο γὰρ εἰ προσλάβοι τὸ μέτρον πόδα, ἤτοι κατ᾽ ἀρχὰς, ἢ διὰ μέσου, ἢ ἐπὶ τελευτῆς, τέλειον ἔσται τετράμετρον ἀναπαιστικὸν, ὃ καλοῦσί τινες Ἀριστοφάνειον·

" Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με παρεῖναι.

Ἴσον δὲ τῷ,

" [16] Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο.

Τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως [16] τοῦτο, ἀλλ᾽ ἐκ ταὐτομάτου ἐγένετο. πολλὰ γὰρ [17] αὐτοσχεδι-

[15] Τοῦτον.] Perperam in vulgat. exemplaribus neutro genere ſcriptum τοῦτο. Jam τοῦτον πόδα ſine articulo hîc uſurpatum, ut cùm alibi ſæpe, tum infrà non longè à fine: Εἶθ᾽ ἑξῆς τὰ ἄλλα τοῦτον καλασκευάζει τρόπον. *Sylburg.* † Sine causâ, ut nobis quidem videtur, antiquam lectionem τοῦτο ſuo loco deturbavit Sylburgius. etenim conſtructio vix eſt Dionyſiana, cùm deſit articulus, & tanto intervallo à ſe invicem diſtent voces. præterea ſatis frigidè pes ſive numerus deſignatur, τοῦτον τὸν πόδα τέλειον. hiſce rationibus τοῦτο, præcipuè cùm eſſet hæc vox antiquior, maluimus.

[16] Λέξω.] Verſus deſumptus eſt ex Ariſtoph. Νεφέλ. Act. 3. Scen. 3. ỳ. 1. Dicit autem *Hephæſtion*, quare vocantur hi verſus *Ariſtophanei*: Κέκληνται δὲ Ἀριστοφάνειοι, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί·

Χαίρετε δαίμονες, οἳ Λεβάδειαν
Βοιώτιον οὖθαρ ἀρούρης·

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. Addit etiam, Epicharmum duas ſcripſiſſe fabulas ante Cratinum hoc carminis genere. Idem ferè notat & Scholiaſtes Ariſtophanis.

[17] Τοῦτο.] Addit κῶλον codex Colbertinus: paucis etiam interjectis, ἀκριβῶς deeſt & Reg. 1. & Colb.

[18] Αὐτοσχεδιάζει.] Nullos ferè non verſus ex antiquis ſcriptoribus cujuſvis eſt, ſi, repudiatâ accentuum ratione, quantitatem ſyllabarum diligentiùs attenderit, minimo negotio colligere. At Iambi longè frequentiores aliis occurrunt: magnam enim partem ex Iambis noſtra conſtat oratio:

orationi pedes adhibere, ſi futurum eſt, in eâ ut poeticæ pulcritudinis efflorefcat gratia, ipſa nos docebit experientia.

Oratio illa Demoſthenis in Ariſtocratem, cujus à me paulò ſuperiùs facta eſt mentio, à Comico verſu tetrametro, ex pedibus compoſito anapæſticis, ſtatim incipit; ſed pede integro deſtituitur: quo factum, ut occultatâ arte, minùs appareret.

" *Nemo veſtrûm, Athenienſes, me exiſtimet.*

Qui numerûs, ſi pedem principio, medio, vel fine acceperit, perfectum fiet tetrametrum carmen anapæſticum, quod Ariſtophaneum quidam appellant:

" *Nemo veſtrûm, Athenienſes, me exiſtimet adeſſe.*

& æquale huic,

" *Dicam itaque priſtinam diſciplinam, ut erat inſtituta.*

Sed aliquis fortaſſe objiciet; hæc non ſtudio & deditâ operâ fuiſſe facta, ſed fortuitò ſe ita obtuliſſe: multa etenim verſuum

ratio: Ὁ δὲ Ἴαμβος, ait Demetrius, τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. πολλοὶ γῶν μέτρα ἰαμβικὰ λαλῦσιν, ὐκ εἰδότες. Id verò ex Ariſtotele deſumptum videtur; lib. 3. *de Arte dicendi*: Ὁ δ' ἴαμβος αὐτή ἐςιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιςα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. idem etiam cónfirmat ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς: quo loco rariùs ſcribi heroicos, & à ſermone communi magis abhorrere tradit. Atque adeò, miſſis Iambicis, haud abs re fuerit aliquot heroici generis indicare exempla. Ordiamur à Cicerone; apud quem integrum diſtichon, lib. 3tio de Oratore, quod mireris, annotavimus. Craſſus loquitur: *Ac mihi quidem veteres illi majus quiddam animo*
Complexi, plus multo etiam vidiſſe videntur,
Quàm quantum noſtrorum ingeniorum acies
intueri poteſt, &c. Sic & in Livio, & Tacito integri reperiuntur verſus.

Inter tot tam effrænatarum gentium
Arma, nec Annibali tanto diſcrimine rerum.

lib. 21, cap. 9. Tac. de Germanorum moribus: *Stato tempore in ſilvam,*
Auguriis patrum, & priſca formidine ſacram.

Sed ad Græcos redeo: Demoſthenes pro Cteſiphonte, ὑπὸ
Τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐςεφανῶσθαι

Noſter etiam ſtatim ab initio hujus libelli: Οὔτε εἰς γάμυ μόνον
Ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα
μὲν καὶ γέννημα παιδείας. Ultimum tibi, quod proferam, dabit Chryſoſtomus in tertio περὶ Ἱερωσύνης; ideò autem majori animadverſione dignum, quòd periodum terminat: Κἂν τὴν ἡλιακῶν ἀκτίνων λαμπροτέρα ὖσα τύχῃ, ἀπ' ἐκείνυ

σχεδιάζει μέτρα ἡ φύσις. ἔςω τῦτο ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ κὴ τὸ συναπ]όμενον τέτῳ κῶλον, εἰ διαλύσειέ τις αὐτῦ τὴν δευ]έραν συναλοιφὴν, ἣ πεποίηκεν αὐτὸ ἄσημον, [19] ἐπισυνάπ]ϛσα τῷ τρίτῳ κώλῳ, πεν]άμε]ρον ἐλεγειακὸν ἔςαι συν]ε]ελεσμένον ἀκριβῶς τᾶ]ι,

" Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκα·

ὅμοιον τέτοις,

" [20] Κῦραι ἐλαφροπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι.

Ἐὰν κὴ τῦτ' ἔτι κα]ὰ τ αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτομα]ισμὸν ἄνευ γνώμης γεγονέναι, ἀλλ' ἑνὸς τῦ με]αξὺ κώλϛ συγ-" κειμένϛ λεκ]ικῶς, τῦ, "Ἥκειν Ἀριςοκράτϛς κα]ηγορήσον-" τα τέ]ϛι, τὸ συμπλεκόμενον τέτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέςηκε μέτρων·

" Μήτε μικρὸν ὁρῶν]ά τι κὴ φαῦλον ἁμάρ]ημα, ἑτοίμως " οὕτως ἐπὶ τέτῳ.

[21] τοιγάρ]οι Σαπφικὸν εἴ τις Ἐπιθαλάμιον τέ]ι,

" Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα·

κὴ τῦ Κωμικῦ τε]ραμέτρϛ, λεγομένϛ δὲ Ἀριςοφανείϛ, τῦδε,

" "Οτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθϛν, κὴ σωφροσύνη νενό-
" μιςο·

τϛς τε τελευ]αίϛς πόδας τρεῖς, κὴ τὴν κα]άληξιν ἐμβαλὼν, [22] συνάψειε τῦτον τ τρόπον,

Οὐ

Τῦ καπνῦ προσέφλεξε, κὴ ἠμαύρωσεν ἅπασαν.

Ex his exemplis, & hujuſmodi mille aliis, quæ otioſè quivis legat, non adeò vitioſum videtur, in oratiône ſolutâ verſum feciſſe, ut omnes ferè artis Rhetoricæ magiſtri ſcribunt.

19 Ἐπισυνάπ]ϛσα.] Paſſivè ſumitur: ſcilicet ἑαυ]ὴν ſubintellecto.

20 Κῦραι.] Similis ab Ariſtotele Rhetor. lib. 3 ex Simonide citatur locus in mulas: Χαίρε]' ἀελλοπόδων θύγα]ρες ἵππων. *Sylb.* † Ἐλαφραπόδων Reg. 1. & Colb. qui & ἐὰν ſequenti verſu omittunt.

21 Τοιγάρ]οι.] Pro τοιγάρ]οι fortaſſe legendum, τοιῦτον γάρ: ut ſequenti verſu. Sic paulò infrà pro τῦδε legendum videtur τάδε. *Sylburg.*

Ibid. Τοιγάρ]οι.] Hoc loco, ſi quo alio, errat vir doctiſſimus: eum ſcilicet oratio longiuſcula parum attendentem eluſit. hæc verborum ſtructura eſt: Τοιγάρτοι εἴ τις ἐμβαλὼν ζυνάψειε Σαπφικὸν Ἐπιθαλάμιον τέ]ι, Οὐ γὰρ — κὴ

ſuum genera ſponte ſuâ aſſolet natura effundere. Sit ita ſanè. Sed membrum huic adnexum, ſi ſecundam ipſius elifionem reſolveris, quæ, tertio cùm ſit adaptata membro, id inobſervatum fecerit, pentametrum erit elegiacum, omnibus numeris abſolutum; hoc modo:

“ *Nec mihi privati cauſa doloris adeſt:*

his ſimile,

“ *Vos, pernix genitor queis equus, acre genus.*

Quod ſi id caſu quoque, nec de induſtriâ factum, cenſuerimus; tamen membro uno, quod ſoluto ſermone pedeſtrique conſtat, interjecto, *Ad accuſandum hunc Ariſtocratem devenire:* alterum, quod huic adjunctum eſt membrum, ex duobus conſtituitur carminum menſuris:

“ *Aut leve me aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac prop-*
“ *terea hoc apparatu in illum.*

Etenim ſi quis hunc verſum, è Sapphonis *Epithalamio* deſumptum,

“ *Neque enim alia fuit puèlla, ô gener, talis:*

hujuſque Comici tetrametri, quod vulgò Ariſtophaneum appellatur, hujus inquam,

“ *Quum ego juſta dicens florerem, & temperantia jam eſſet more*
“ *ſancta:*

tres hoſce extremos pedes, unà cum deſinentiâ, ſecum commiſſos hoc modo connexuerit,

Neque

κ̀ τὺς τελευταίυς πόδας τρεῖς κ̀ τὴν καταληξιν, τῦ κωμικῦ τετραμέτρυ, λεγομένυ δὲ Ἀριςοφανείυ, τῦδε, Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια— τῦτον τὸν τρόπον, Οὐ γὰρ ἑτέρα —ὐδὲν διοίσει τῦ. Ita nihil omninò difficile, aut impeditum. Ipſe quidem propriâ conjecturâ, pro Σαπφικόν τι Ἐπιθαλάμιον, feci Σαπφικὸν εἴ τις Ἐπιθαλ. quæ lectio in primis Dionyſio familiaris eſt, & vicies hoc libro occurrit: paulò ante, εἰ διαλύσειέ τις αὐτῦ τὴν δευτέραν συναλοιφήν. feci itidem ut τοιαύτα, pro neutro plurali τοιαῦτα, Sapphico verſui adjungeretur.

[22] Συνάψειε.] Pro συνάψειε rectiùs fortaſſe legemus εἰ συνάψεις, *ſi copularis.* Rectiùs etiam fortaſſe τοιαύτα, fœminino genere: hoc ſenſu, ὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς τοιαύτα, *non enim alia erat puella talis.* Quin & paulò antè, ita fortaſſe legendum eſt, Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα. ut, finitâ hic Sapphici

loci

“ Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα, —— καὶ
“ σωφροσύνη νενόμιστο·

οὐδὲν διοίσει τοῦ,

“ Μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως
“ οὕτως ἐπὶ τούτῳ.

Τὸ δ᾽ ἀκόλουθον ἴσον ἐστὶν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, τὸν ἔσχατον ἀφῃρημένῳ πόδα, Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· τέλειον γὰρ ἔσται προσλαβὸν πόδα, καὶ γενόμενον τοιοῦτο,

Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τινι.

Παρίδωμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ᾽ αὐτοματισμῷ γενόμενα. τί οὖν βούλεται πάλιν τὸ προσεχὲς τούτῳ κῶλον; ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τρίμετρον ὀρθὸν,

“ Ἀλλ᾽ εἴπερ ἄρ᾽ ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι·

[23] τοῦ Ἄρα συνδέσμου μακρὰν λαμβάνοντος τὴν προτέραν συλλαβήν· καὶ ἔτι γε, νὴ Δία, μέσου [24] παρεκπεσόντος τοῦ, Καὶ σκοπῶ, ὑφ᾽ οὗ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον ἠφάνισται. Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτὼ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῶζον,

“ Περὶ τοῦ τὴν Χεῤῥόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ
“ μὴ παρακρουσθέντας·

ὅμοιον τῷ παρ᾽ Εὐριπίδῃ,

Ὦ

loci periodo, deinceps hæc Dionyſii ſint verba; καὶ τοῦ Κωμικοῦ τετραμέτρου, λειπομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τόδε: ſubaudito è ſuperioribus, τοιοῦτόν ἐστι, ut hic poſterioris loci ſenſus ſit: Si cum hoc loco Sapphonis, Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα, copulentur Ariſtophanei loci poſteriores pedes tres, cum eorundem deſinentia, καὶ σω - φροσύνη ∪∪– νενόμι ∪∪– στο: nihil diſcrepaturam eſſe hanc compoſitionem ab iſtâ Demoſthenis; μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ. Exſtat autem Ariſtophanis verſus in Νεφέλαις. *Sylburg.*

[23] Τοῦ Ἄρα.] Prima in ἄρα produci poteſt ob ſequentem liquidam; quemadmodum in hoc Archiæ verſu de Alexandro occurrit longa:

Πέλλα

“ *Neque enim alia fuit puella, ô gener, talis: —— & tempe-*
“ *rantia jam eſſet more ſancta :*

nulla erit omninò ab hoc differentia,

“ *Aut leve me aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac propterea hoc apparatu, illius.*

Quod ſequitur, æquale eſt Iambico trimetro, cui ademptus eſt pes ultimus,

“ *Dare me lubenter odio obnoxium.*

nam verſus erit perfectus Iambicus, ſi unum ſibi aſſumpſerit pedem, hujuſcemodi numeros adeptum:

“ *Dare me lubenter odio obnoxium gravi.*

Verùm hæc quoque prætereamus, veluti non ſtudio & de induſtriâ, ſed caſu fortuito compoſita. Quid verò ſibi vult proximum huic membrum? eſt enim trimetrum carmen Iambicum, numeris abſolutum,

“ *Hæc mente mecum recta ſi conſidero:*

ſi modò ſyllabam priorem conjunctio ˣἌρα longam ſibi aſſumat, &, per deos, è medio illud auferatur, Καὶ ζκοπῶ, unde carmen obſcuratum evanuit. Quod adeò proximè poſitum eſt membrum, ex anapæſtis conſtituitur, ad octo uſque productum pedes, eâdem obſervatâ formâ;

“ *Ut Cherſoneſum tutò vos habeatis, nec iterum decepti:*

huic ſimile apud Euripedem,

O

Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ ξυναπώλετο.
παῖρί δὶς ἄρα
Ἀνδράσιν.
Et apud Euripidem in Alceſtide; ℣. 477:
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω;
Loquitur Hercules.

24 Παρεκπεσόντ@.] Forſan rectiùs παρεμπεσόντ@. ſequenti verſu perperam in vulgatis libris eſt ἐπισκοπέμενον. noſtrum ἐπισκοτεῖσθαι ſuprà quoque uſurpatum, pag. 84, ℣. penult. ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτ@ ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν. *Sylburg.* † Ἐπισκοτέμενον à codicibus confirmatur. Sed quare cuiquam hæc vox παρεκπεσόντ@ diſpliceat, non video: eſt enim ſatis expedita, & cum præcedentibus optimè congruit. *Si modò, inquit, prima in ἆρα producatur, & ex oratione furtim hæ voces, κ̓ ζκοπῶ, exciderint: quibus adeò inſertis, veluti caligine circumfuſâ, carmen obſcuratur.*

25 Πολυ-

Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς [25] πολυβότου, Κισσεῦ, πεδίον
" πυρὶ μαρμαίρει.

Καὶ τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν κείμενον τοῦ αὐτοῦ κώλου μέ-
" ρος τουτὶ, Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς, ἰαμβικὸν τρί-
μετρόν ἐστι, ποδὶ καὶ ἡμίσει λεῖπον. ἐγένετο δ' ἂν τέλειον
οὕτως,

" Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει.

Ταυτὶ [26] φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι καὶ ἀνεπιτήδευτα, οὕτω
ποικίλα, καὶ πολλὰ ὄντα; ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ. καὶ γὰρ τὰ
ἑξῆς τούτοις ὅμοια εὑρεῖν ἐστι, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀν-
άμεστα μέτρων τε καὶ ῥυθμῶν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτον ὑπολάβῃ τις μόνον οὕτω κατε-
σκευάσθαι τὸν λόγον, ἑτέρου πάλιν ἅψομαι, τοῦ πάνυ ἡρ-
μηνεῦσθαι δαιμονίως δοκοῦντος, τοῦ [27] ὑπὲρ Κτησιφῶν-
τος, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Ὁ-
ρῶ δὲ κἀν τούτῳ, μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων,
εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμὸν, εἴτε ἄρα [28] Παιᾶνά τις βού-
λεται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ οὐδὲν τῶν ἐκ πέντε συγκει-
μένων χρόνων· οὐκ αὐτοσχεδίως μὰ Δία, ἀλλ' ὡς οἷόν τε
μάλιστα ἐπιτετηδευμένως δι' ὅλου τοῦ κώλου πλεκόμενον
τοῦτον,

[29] Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.

οὐ

[25] Πολυβόλου.] Incertum eſt, ſitne πολυβώλου ſcribendum, an potiùs πολυβότου. *Idem.* † Feci πολυβότου. Sed multo aliter codex Colbertinus, Τῷ βασιλεῖ πολυβώλου Κισσεῦ παιδὶ πυρὶ μαρμαίρει.

[26] Φῶμεν] Ταῦτα τί φῶμεν, Reg. 1. & Colb. καὶ πολλὰ non agnoſcunt: deinde pro ἀνάμεστα, ἀναλύεσθαι habent; nullo, ut opinor, ſenſu.

[27] Ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Cteſiphonti diem dixit Æſchines, quod contra leges ſcripſiſſet, ut Demoſthenes, nondum relatis rationibus, eo quòd propriis impenſis Athenienſium muros refeciſſet, coronâ donaretur. Hanc litem intenderat Æſchines quadriennio ante Philippi Macedonis mortem, μικρὸν ἐπάνω τῶν Χαιρωνικῶν, teſte Plutarcho: ſed judicium factum eſt decem annis pòſt, Alexandro jam Aſiam tenente: *ad quod concurſus dicitur è totâ Græciâ factus eſſe. Quid enim aut tam viſendum, aut audiendum fuit, quàm ſummorum Oratorum in graviſſimâ cauſâ, ac-*

curata

" *O princeps regionis feraciſſimæ, Ciſſeu, campus igne reſplen-*
" *det.*

Hæc etiam membri ejuſdem pars deinde annexa, *Eâ in poſterum privemini*; eſt Iambicum trimetrum, niſi quòd pes ei cum dimidio deſit. etenim hoc modo eſſet integrum,

" *In poſterum nec ipſi vos privemini.*

Hæc igitur dicemus ſpontanea, hæc ſtudio nullo elaborata, cùm tam varia ſint, & tam multa? Equidem non arbitror. Nam quæ ſequuntur his omnino reperire eſt ſimilia, multis variiſque pedibus referta, & carminum menſuris.

Sed ne quis ſuſpicetur ſolam hanc orationem ita eſſe conſtructam, alii jam manum admovebo, quæ divinâ planè elocutione videtur conſcripta; illam pro Cteſiphonte dico, omnium orationum, meo judicio, longè præſtantiſſimam. Video ſtatim à primâ Athenienſium compellatione, huic pedem ineſſe Creticum, ſive quis eum Pæana voluerit appellare, (nil etenim differt ab iis, qui ex quinque temporibus conſtituuntur) non temerè aut fortuitò mehercule, ſed, quantum pote eſt, maximo ſtudio toti membro intertextum:

" *Omnibus Diis Deabuſque fundo preces.*

an

curata & inimicitiis incenſa contentio? Cicero de optimo Orat. genere: qui & hanc, & contrariam Æſchinis, *nobiliſſimas orationes*, Latinè convertit.

[28] Παιᾶνα.] Optimè hunc locum Cicero in tertio de Oratore illuſtrat. *Eſt autem Pæon hic poſterior (qui à brevibus deinceps tribus oritur, extremâ productâ atque longâ, ſicut illa ſunt,* domuerant, ſonipedes) *non ſyllabarum numero, ſed aurium menſurâ, quod eſt acrius judicium & certius, par ferè Cretico, qui eſt ex longâ, & brevi, & longâ.* Syllaba etenim producta duabus brevibus par eſt muſico tempore. Vid. pag. 132: 142.

[29] Τοῖς θεοῖς.] Editio Demoſthenis Lutetiæ anno 1570 excuſa, articulum τοῖς non habet: ſed margini adſcribitur, in quatuor codicibus calamo exaratis repertus. Vide quæ jam de hoc loco ſcripta ſunt Sect. 18. Addam verò, annotante Libanio, ὅτι Ὁμηρικῷ εἴρηται ζήλῳ·

Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι.

[30] Ῥυθμοῖς.]

οὐ τοιοῦτος μένλοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

" Κρησίοις ἐν [30] ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ἔξω γὰρ τοῦ τελευλαίου ποδὸς, τά γε ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα ὥρισται. καὶ τούτῳ εἰ βούλεταί τις αὐτοσχέδιον· ἀλλὰ καὶ τὸ συναπλόμενον τούτῳ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν ὀρθὸν, συλλαβῇ τοῦ τελείου δέον, ἵνα κἀνλαῦθ' ἄσημον γένηλαι τὸ μέτρον· ἐπεὶ μιᾶς γε συλλαβῆς προστεθείσης τέλειον ἔσται,

" Ὅσην [31] εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διαλελῶ.

κἄπειλα ὁ Παιὰν, ἢ ὁ Κρηλικὸς ἐκεῖνος ὁ πενλάχρονος ἥξει ῥυθμὸς ἐν τοῖς ἑξῆς τούτοις,

" [32] Τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι
" μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουλονὶ τὸν ἀγῶνα.

Τοῦτό γ' οὖν ἔοικεν, ὅτι μὴ [33] καλακεκλασμένους ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, καλὰ γοῦν τὰ ἄλλα [34] πάνλα τῷ παρὰ [35] Βακχυλίδῃ·

[36] Οὐχ

[30] Ῥυθμοῖς.] Hâc igitur ſcanſione, prima in ῥυθμοῖς corripiatur neceſſe eſt; ut hoc verſu Theocriti, Idyll. 26,

Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠὗλός.

Ita & apud Ariſtoph. in *Nubibus* ỳ. 638:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπων, ἢ ῥυθμῶν;

Aliud etiam Cretici generis exemplum proferet Plautus in *Moſtell.*

Si cades, non cades, quin cadam tecum.

Verba ſunt metriculæ comeſſatorem ebrium in viâ ſuſtentantis. *Senem potum pota trahebat anus.* Sed, ut mihi quidem videtur, μέλπωμεν rectiùs legemus.

[31] Εὔνοιαν.] Neutiquam probanda eſt hæc carminis metiendi ratio. Quâ enim lege aut prima in εὔνοιαν corripi poteſt, aut ſi ſyllabam in fine adjeceris, pedem efficies Iambum?

[32] Τῇ πόλει.] Hoc loco particula omiſſa eſt copulativa, quam recepimus in contextum: τῇ τε πόλει.

[33] Καλακεκλωμένους.] Legendum videtur καλακλωμένους, vel καλακεκλασμένους; eâ metaphorâ quâ ſuprà, dicit καλακεκλασμένας γραφάς: ut ſenſus ſit, Τοῦτό γ' οὖν ἔοικε, δύο μόνον πόδας ἐν ἀρχαῖς ἔχει καλακεκλασμένους. nam ὅτι μὴ alibi quoque uſurpatur pro *nonniſi, tantum.* Forſan etiam ſequenti verſu πάνλα legendum ταὐλὸ, *idem.* Sylburg. † Cùm nullum omnino ſenſum conficeret antiqua lectio; καλακεκλασμένους, rebus cogentibus, reſtituendum putavi. Ita apud Longinum ῥυθμὸς κεκλασμένος, Sect. 40:

on & iſte talis eſt numerus?

" *Creticis numeris puerum canamus.*

quidem videtur. nam, ultimo pede excepto, cætera in bus æqualia terminantur. Hoc etiam, ſi quis ita velit, aneum vocet; at membrum quod huic adjungitur, Iam-a juſtum eſt, unicâ ſolummodò, quo minus abſolutum ſit, â deſtitutum, ut faciliùs hìc quoque carmen occultaretur. unam ſi addideris ſyllabam, perfectum erit:

" *Amore quanto cordis uſque proſequor.*

a Pæan, aut pes ille Creticus, quinque conſtans tempori-n his quæ deinceps ſequuntur, procedit,

Civitatem & vos univerſos, tanto vos ſtudio in hâc conten-
" *tione me utamini.*

quidem, niſi quòd duos initio pedes habeant infractos, ad cætera omnia, his apud Bacchylidem ſimillima reperi-:

Nam

ικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς οῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος καὶ σεσοβημένος. Alibi ta-ῥυθμοὺς habemus ὑπορχήματα καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους; n Hudſono indicavi.

Πάντα.] Forſan legendum inquit Sylburgius: quam-a equidem non video. nam lus τῷ pendet à verbo ἔοι-k particulæ ὅτι μὴ, Latinè , *niſi quòd.* Ita & in *An-* Οὔτε γὰρ Λιβύης, ὅτι μὴ τῆς Αἰγύπτῳ, πολλῆς οὔσης ἐκ-ε. *Neque enim Africæ quæ atet, niſi partis Ægypto proxi-potitum eſt.* Et Longinus, οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνο-γαλοφυεῖς.

Βακχυλίδη.] Poeta Lyricus Ceo inſulâ, & Simonidis ex fratre; qui circa O-octogeſimam quintam floruit. Hujus poemata etiam Pindaricis fuiſſe ab Hierone prælata, auctor eſt Pindari interpres: & Juliano Imperatori admodum placuiſſe ſcribit *Ammianus Marcellinus.* Magni reges, nec indocti; at ſubtile illud judicium videndis Muſarum laboribus deſiderari videtur. Adeamus itaque Longinum, veterum non contemnendum æſtimatorem. Ille autem, Sect. 33: Τί δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδή τοι οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλιγραφημένοι. Quem locum ita Tollius: *Quid? in Lyricis Bacchylidem tun' te eſſe malis, quàm Pindarum; aut in Tragœdiâ Ionem Chium, quàm Sophoclem?* Judicio igitur Longini, Pindaro inferior eſt Bacchylides.

36 Οὐχ

“ [36] Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς,
“ Ἀλλὰ χρυσαιγίδος [37] Ἰτωνίας
“ Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν
“ Ἐλθόντας, ἁβρόν τι δεῖξαι.

Ὑφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν [38] ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ ἀγοραῖον τῆς Ῥητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτηδευόντων· πρὸς οὓς ἀναγκαῖον ἀπολογήσασθαι, μὴ δόξωμεν ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα. Ἐροῦσι δὴ ταῦτα·
“ Ὁ Δημοσθένης οὖν [39] οὕτως ἄθλιος ἦν, ὥσθ' ὅταν [40]
“ γράφῃ τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ πλάσται,
“ παρατιθέμενος, ἐναρμόττειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις
“ τὰ κῶλα, στρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ παρα-
“ φυλάττων τὰ μήκη καὶ τοὺς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν
“ ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ
“ συμβεβηκότα τοῖς μορίοις τοῦ λόγου πολυπραγμονῶν;
“ [40] Ἠλίθιος μὲν τ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ
“ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια κωμῳδοῦντας αὐτοὺς καὶ καταχλευάζοντας,

[36] Οὐχ ἕδρας.] Hic primus verſus ab Athenæo lib. 14, cap. 7. citatur. Lucianus itidem ad finem Scythæ: Οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν, & quæ ſequuntur. nec multum abludit illud Epidici apud Plautum: *Non enim nunc tibi dormitandum, neque cunctandi copia eſt.* Sed Sophocles in Electrâ longè pulcherrimus:

—— ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,
Ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

[37] Ἰτωνίας.] Minervæ, cognomento *Itoniæ*. Heſychius, Ἰτωνία, Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. Apollonius etiam lib. 1. *Argonaut.* navem Argo appellat Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος. quem ad locum ita Scholiaſtes: Ἰτωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. In hoc templum Athenienſes, ab Ageſilao apud Coroneam devicti, ſe conjecerunt; quos ideò violari vetuit. Hâc de clade Pauſanias: Ὡς δὲ ἐτράποντο οἱ Βοιωτοὶ, καταφεύγουσιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰτωνίας. Error itaque eſt Suidæ graviſſimus; Ἰτώνη καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις. ſcribe, ἡ Ἀθηνᾶ. Id quod χρυσαιγίδος ἐπίθετον hoc loco apertiùs indicat.

[38] Ἐγκυκλίου παιδ.] Quæ & uno

"*Non jam ſedendi, non eſt cunctandi locus;*
"*Sed auream quæ geſtat ægida, Itoniæ*
"*Oportet ad ſuperbum templum accedere,*
"*Quiddam profectos exhibere & ſplendidum.*

Quorundam verò adverſus hæc inſultum videre videor, qui debito doctrinæ ſtudiorumque curſu expertes, omnique & rerum diſpoſitione & arte deſtituti, iſtam Rhetoricæ partem circulatoriam vilemque exercent; quibus reſpondere neceſſe eſt, ne deſertum videamur certamen reliquiſſe. Hæc ſanè objicient: "*Adeóne demens fuit Demoſthenes, ut, cùm ſcriberet orationes, fabrorum more, menſuras & numeros apponens, bujuſmodi modulis membra conaretur adaptare, ſurſum deorſum torquens vocabula, accuratè obſervans longitudines & tempora, caſus nominum verborumque modos, & cætera quæ partibus orationis accidunt, ſummâ curâ ſtudioque elaborans? Stultitiæ ſanè ac ineptiæ puerilis meritò argueretur vir tantus, ſi tali ſe apparatu & molimine bujuſmodi nugis tradiderit.* Hæc & alia his ſimilia, comicorum more,

uno verbo ἐγκυκλοπαιδεία dicitur: id eſt, *orbis diſciplinarum*, ſive artium liberalium, quæ ſeptem numero habentur, curſus juventuti inſtituendæ neceſſarius. Ita apud Heſychium, ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἔξω. Sed Fabii verba appoſitè, lib. 1, cap. 10: *Nunc de cæteris artibus, quibus inſtituendos, priuſquam tradantur rhetori pueros exiſtimo, ſtrictim ſubjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant.*

39 Οὕτως ἄθλιος.] Certè Demoſthenes, ſi quis alius laborem ſcribendi pertulit, ut ex hiſtoriâ abundè patet. Libanii rhetoris verba, quæ notiſſimum Pitheæ dicterium continent, adjiciam: Οὐ δὲ τὰς νύκτας ἐκάθευδεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας σκώπτων ἔφη, τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους λύχνων ἀπόζειν. Vide & Ælian. lib. 7, cap. 7.

40 Γράφῃ.] Reg. 1. & Colb. 1. γράφοι; at in libello *de Demoſthene*, ubi hunc locum iiſdem pæne verbis profert, ὅτι γράφει maluit dicere.

41 Ἠλίθιος μέν τ'.] Pro μέν τ' ἂν, fortaſſe ſcribendum μὲν γ' ἄν. *Sylburg.*

τας, οὐ χαλεπῶς ἂν τις [42] ἀποκρούσαι, τοσαῦτα εἰπών·

Πρῶτον μὲν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ἦν, [43] εἰ ὁ τοσαύτης δόξης ἠξιωμένος [44] ἀνὴρ, ὅσης οὐδεὶς τῶν πρότερον ὀνομασθέντων ἐπὶ δεινότητι λόγων, ἔργα συντατλόμενος αἰώνια, καὶ διδοὺς αὑτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι [45] φθόνῳ καὶ χρόνῳ, μηδὲν εἰκῆ μήτε πρᾶγμα [46] παραλαμβάνει μήτ' ὄνομα· πολλὴν δ' ἀμφοῖν ἔχει τούτων πρόνοιαν, τῆς τε ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ἄλλως τε καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφερόντων λόγους· λέγω δὲ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος τῶν [47] σοφιστῶν. ὁ μὲν γὰρ τὸν Πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλάχιστον χρόνον γράφοντες ἀποφαίνουσιν, [48] ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο· ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων, καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων, οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Πᾶσι γὰρ δή που τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ

τῆς

[42] Ἀποκρούσαι.] Variant codices; etenim Reg. 1. ἀποκρούσηται ταῦτα, ſed Colb. ἀκοκρούσαιτο legunt.

[43] Εἰ ὁ τοσαύτης.] Lacunam ex eodem libello feliciter ſupplevimus. Huc uſque articulus defuit, & genitivus δόξης: ſed de hâc correctione Hudſonum olim monueram.

[44] Ἀνήρ.] Poſt ἀνὴρ deſideratur generei casûs nomen, δόξης, aut aliud ſimile. *Sylburg.*

[45] Φθόνῳ καὶ χρόνῳ.] In iſto ſæpius laudato tractatu noſter φθόνον omiſit; caſu fortaſſe. Cicero in Orat. pro Marcello: *Servi igitur iis etiam judicibus, qui multis poſt ſeculis de te judicabunt: & quidem haud ſcio, an incorruptiùs, quàm nos. Nam & ſine amore, & ſine cupiditate, & rurſus ſine odio, & ſine invidiâ judicabunt.* Sunt etiam verba Luciani digna, quæ huc traducantur è libello de *Conſcribendâ Hiſtoriâ*: agit autem ſub finem, de rebus ipſis, quas memoriæ ſcriptor proditurus eſt. Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ· Ἐκεῖνος ἀμέλει ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστός.

[46] Παραλαμβάνει.] In vulgatis libris infinitivè ſcriptum παραλαμβάνειν; errore ſatis evidenti: dependet enim hoc verbum ab conjunctione εἰ. *Sylburg.*

[47] Σοφιστῶν.] Wolfius legit, Πλάτωνος

ore, cavillis inſectantes irridenteſque, tali reſponſo facilli-
retuderis:

rimò quidem, nihil eſſe abſurdi, ſi tanto vir honore dig-
s & gloriâ, quanta ante eum nemini contigiſſet eorum,
eximiâ dicendi facultate inclaruerunt, ſcripta componens
ia, ſeque omnium rerum acerrimo judici, invidiæ, tem-
que examinandum tradens, nec rem ullam, nec verbum
rè aſſumpſerit, multam verò utrorumque curam habue-
& rerum diſpoſitionis, & verborum elegantiæ: præſertim
eâ ætate extiterint homines, qui non tam ſcriptis, quàm
is ſculptiſque operibus conſimiles orationes in lucem edi-
it; Iſocratem dico & Platonem, viros ſapientiâ inſignes:
im alter orationem Panegyricam, ex eorum ſententiâ
orum, qui tempus aſſignant breviſſimum, decem annis
ratam compoſuit: Plato autem dialogos ſuos octogeſimo
ætatis anno, verborum comptu cincinniſque ornare non
it, nullis non eos refingens modis. Sunt enim omnibus
rum ſtudioſis nota, quæ de labore ac ſtudio hujus viri
memo-

ϰ τῶν Ϲοφιςῶν. *Idem.*
d. Σοφιςῶν.] Ἐπὶ Ϲοφίᾳ θαυ-
μένων: ita enim ſe ipſe expli-
i libro περὶ τῆς Δημοσθ. δεινό-
. Locum adſcribam, cùm lu-
liquam argumento allaturus
Wolfii conjecturam evertit:
γε δὴ τὰς θαυμαζομένους ἐπὶ Ϲο-
ϰ κρατίςων λόγων ποιητὰς νομι-
ς, Ἰσοκράτην ϰ Πλάτωνα;
οῖς ϰ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέ-
λόγους. Quód verò notan-
ſt, ſequenti verſu ἀποφαίνουσιν
int Reg. 1. & Colb.
Ἐν ἔτεσι δέκα.] Hæc oratio
tis, quam alias λόγον περι-
ϰ πολυθρύλλητον vocat, de-
vix demum anno, ut alii,
o quinto fuit abſoluta. Un-
igidam ſanè, & à Longino
m, comparationem inſtituit

Timæus; qui Alexandrum laudaturus, *Aſiam*, inquit, *ille univerſam paucioribus annis ſubegit, quàm ſuum de bello Perſis inferendo panegyricum Iſocrates conſcripſerit.* θαυμαςή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν Ϲοφιςὴν Ϲύγκρισις. Ita & Longinus (quod notandum) *Sophiſtam* vocat Iſocratem. Novem etiam annos poemati ſuo, quod erat *Smyrna* inſcriptum, elimando Cinnam inſumpſiſſe teſtatur Quintilianus: *Temporis quoque eſſe debet modus. nam quòd Cinnæ Smyrnam novem annis accepimus ſcriptam, & panegyricum Iſocratis, qui parciſſimè,* (ità ſcilicet hunc locum vertit) *decem annis dicunt elaboratum, ad oratorem nihil pertinet: cujus nullum erit, ſi tam tardum fuerit auxilium.*

 49 Δέλτον.]

τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν [49] δέλτον, ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι, ποικίλως μεταικειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν, τήνδε·

[50] Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ « Ἀρίστωνος.

Τί οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο, καὶ τοῦ μηδὲν εἰκῇ καὶ ἀβασανίστως τιθέναι μήτε ὄνομα μήτε ἐννόημα; Πολύ τε γὰρ μᾶλλον ἐμοὶ δοκεῖ προσήκειν ἀνδρὶ κατασκευάζοντι λόγους πολιτικοὺς, μνημεῖα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως αἰώνια, μηδενὸς τῶν ἐλαχίστων ὀλιγωρεῖν, ἢ ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισὶν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις, περὶ τὰ φλέβια καὶ τὰ πτίλα [51] καὶ τὸν χνοῦν, καὶ τὰς τοιαύτας μικρολογίας, κατατρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν. Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις χρώμενος, δοκεῖ μοι τις οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἀξιοῦν, καὶ ἔτι ἐκεῖνα εἰπών· ὅτι μειράκιον μὲν ὄντα, καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν

τὸν

49 Δέλτον.] Tabulas quaſvis ad ſcribendum paratas, δέλτους vocabant, quòd olim figuræ eſſent triangularis, ad imaginem literæ Δ. Euſtathius, ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ Δέλτα συντεθειμένων γραφῶν. Mox autem comma poſt μεταικειμένην poſitum ſuſtuli. hæc etenim conſtructio eſt: ἣν λέγουσιν εὑρεθῆναι, ἔχουσαν τὴν ἀρχὴν ποικίλως μεταικειμένην.

50 Κατέβην.] Idem refert & Fabius, Inſtit. lib. 8, cap. 6: *Nec aliud poteſt ſermonem facere numeroſum, quàm opportuna ordinis mutatio. Neque alio,* Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ, *Platonis inventa ſunt quatuor illa verba, quibus in illo pulcherrimo operum in Pyræum deſcendiſſe ſignificat, plurimis modis ſcripta, quod eum quoque maximi facere experiretur.* Hæc etiam à Phalereo citantur, Sect. 21: ubi articulum ante Πειραιᾶ inſertum habes, εἰς τὸν Πειραιᾶ; quem tamen editio Platonis, per Ficinum Francof. 1602 excuſa, non agnoſcit: & rectè, cum verba à Quintiliano numerantur. Reg. etiam 1. & Colb. Γλαύκωνος τοῦ Κεφάλου.

Quòd ſi Platonis hæc induſtria quibuſdam curioſa nimis & ſolicita videtur, ut quæ nec ætati tanti viri, nec officio congruat; quid Cicero itidem fecerit, quantam latinitatis curam graviſſimis etiam reip. negotiis diſtrictus habuerit, in memo-

riam

memoriæ ſcriptores tradiderunt; tum verò inter alia, & quæ de tabulâ feruntur, quam eo mortuo inventam perhibent, variè initium illud *librorum de Republicâ* tranſpoſitum habentem:

"*Heri deſcendebam ad Piræeum, cum Glaucone Ariſtonis filio.*

Quid tandem eſſet abſurdi, ſi & Demoſtheni curæ fuit elegantia verborum & numeroſa concinnitas; ſi, ne quod temerè verbum, ne qua inexplorata poneretur ſententia, operam dedit? Nam multo magis, meâ quidem opinione, ad eum pertinet, qui componendas in ſe recepit orationes civiles, æterna facultatis ſuæ monumenta, ne minimam quidem rem negligere, quàm ad pictores, aut eos qui Toreuticen exercent, felices manuum ſucceſſus & labores in materiâ brevi deperiturâ oſtentantes, ſummam artis peritiam in venulis etiam deſcribendis, in plumâ, lanugine, cæteriſque ejuſmodi minutiis inſumere. Quo ſermone ſi quis utatur, nihil mihi præter æquum rectumque videtur poſtulare; hæc idem præterea dicturus: Quod ætate dum eſſet juvenili Demoſthenes, doctrinæ præcepta nuperrimè aggreſſus, à vero non abſimile eſt, eum

jam revocent. Is annum jam gens ſexageſimum, inter meios civilium bellorum tumulus, qui à Cæſare Pompeioque xcitarentur, quum neſciret, quò nittenda eſſet uxor, quò liberi, uem ad locum ſe reciperet; niſſis ad Atticum literis, ab eo loceri, an eſſet ſcribendum, *ad Piræea, in Piræea*, an *in Piræeum*, n *Piræeum ſine præpoſitione*, imenſiùs rogabat. Quæ res etſi evior, & Grammaticis propria, atrem eloquentiæ temporibus eiam periculoſiſſimis adeò exeruit, ut hæc verba, quæ amicum xtimularent, addiderit: *Si hoc ibi* ζήτημα *perſolveris, magnâ e moleſtiâ liberâris.*

[51] Καὶ τὸν χρῶν.] Horatius de Arte poeticâ:

Faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Nec æmulatio ſolùm cum pictoribus ſuſcepta, ſed & finis idem ferè utriſque propoſitus, noſtram in ſtudiis dicendi debet excitare diligentiam. Nam, ut ſcribit Ælianus, ὡμολόγηται καὶ ὁ λόγος, ἐὰν ἔχῃ δύναμιν φραστικήν, μηδὲν ἀσθενέστερον ὅσα βούλεται δεικνύναι τῶν ἀνδρῶν, τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. Sed quod κατατρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν, vocat hoc loco, idem alibi exprimere voluit, καταλήγειν εἰς ταῦτα τὰς τέχνας.

τὸν, οὐκ ἄλογον πάντα περισκοπεῖν, ὅσα δυνατὰ ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην ἐλθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἡ χρόνιος ἄσκησις ἰσχὺν πολλὴν λαβοῦσα, τύπους τινὰς ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς [52] τοῦ μεθεπομένου, καὶ σφραγῖδας ἐνεποίησεν, ἐκ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν· οἷόν τι γίνεται κᾂν ταῖς ἄλλαις τέχναις, [53] ὧν ἐνέργειά τις, ἢ ποίησις τὸ τέλος. Αὐτίκα οἱ κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν κρούσεως ἀκούσωσιν ἀσυνήθους, οὐ πολλὰ πραγματευθέντες ἀπαριθμοῦσιν αὐτὴν εὐθὺς ἐπὶ τῶν ὀργάνων. ἀλλὰ καὶ νοήσει, [54] μανθάνοντες δέ γε χρόνῳ πολλῷ καὶ πόνῳ τὰς δυνάμεις τῶν φθόγγων, ἀναλαμβάνουσι. καὶ οὐκ εὐθὺς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἕξει τοῦ δρᾷν τὰ παραγγελλόμενα ἦσαν, ὀψὲ δέ ποτε, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἄσκησις αὐτῶν τὸ ἔθος κατέστησεν εἰς φύσιν, τότε τῶν ἔργων ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς.

Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὃ γὰρ ἅπαντες ἴσμεν, ἀπόχρη καὶ πᾶσαν αὐτῶν διακόψαι τὴν φλυαρίαν. Τί δ᾽ ἐστι τοῦτο; τὰ γράμματα ὅταν παιδευώμεθα, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς τύπους καὶ τὰς δυνάμεις· εἶθ᾽ οὕτω τὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τοῦτο ἤδη τὰς λέξεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκτάσεις τε λέγω, καὶ συστολὰς καὶ προσῳδίας, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις· ὅταν δὲ τὴν τούτων ἐπιστήμην λάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν κατὰ συλλαβὴν, καὶ βραδέως [55] τὸ πρῶτον. ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος ἀξιόλογος προσελθὼν τύπους ἰσχυροὺς αὐτῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν [56] ποιήσει, τότε ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου δρῶμεν αὐτὰ, καὶ πᾶν ὅ, τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον,

[52] Τοῦ μεθεπομένου.] Μελετωμένου Reg. 1. & Colb. Quæ lectio confirmatur ab iis, quæ in eodem toties laudato tractatu occurrunt; Ἐπεὶ δ᾽ ἡ χρόνιος ἄσκησις ἰσχὺν αὐτῷ ἐνεποίησε πολλὴν, καὶ τύπους ἰσχυροὺς ἐνειργάσατο τῶν ἀεὶ μελετωμένων.

[53] Ὧν ἐνέργεια.]. Ex Ariſtot. Ethic. lib. 1, cap. 1. hæc accepit. Διαφορὰ δέ τις φαίνεται τῶν τελῶν· τὰ μὲν γάρ εἰσιν, ἐνέργειαι· τὰ δὲ παρ᾽ αὐτὰς, ἔργα τινά. ὧν δ᾽ εἰσὶ τέλη παρὰ τὰς πράξεις, ἐν τούτοις βελτίω πέφυκε τῶν ἐνεργειῶν τὰ ἔργα.

Videntur

omnia circumſpexiſſe, quæ in ſtudium & curam humanam poſſint cadere: poſtquam verò exercitatio tempore confirmata, magnas vires acceperat, formaſque omnium rerum, quas eſſet aſſecutus, & ſigilla animo infixerat, ex uſu jam eadem facillimè atque habitu effeciſſe. Id quod aliis etiam artibus accidit, quarum eſt aliqua operatio finis, ſeu effectio. Nempe adeo & ii, qui citharam pulſare, fides movere, tibia canere ſciunt exactiſſimè, canticum ubi aliquod inſuetum audierint, non ita magno labore, id illico inſtrumentis attemperatum repetunt; verùm ipſâ artis peritiâ, jam longo ſcilicet tempore & labore ſonorum poteſtates edocti, in memoriam evocatum percurrunt. nec tamen eorum manus è veſtigio aſſuefactæ poterant quælibet imperata cantica accuratè præſtare; ſed ſerò demum, longa poſtquam eos exercitatio, conſuetudine in naturam mutatâ, ſtabilierat; tum denique rerum ſuarum peritiſſimi evaſerunt artifices.

Et quid opus eſt de aliis dicere? nam quod univerſi ſcimus, eorum poteſt abundè omnes præcidere ineptias. Quid igitur eſt? Cùm diſcimus literas, primò quidem earum nomina, deinde figuras & poteſtates inveſtigamus; ſic demum ſyllabas, earumque affectiones, poſtea dictiones & quæ iis accidunt; productiones ſcilicet literarum, correptiones, accentuum rationem, & quæ ſunt generis ejuſdem. quorum omnium cognitione penitus perceptâ, incipimus ſcribere, & legere ſyllabatim, idque tardiuſculè primò: poſtquam verò ſatis longa temporis acceſſerit mora, altâ noſtris animis rerum imagine impreſsâ, ex uſu facillimè hæc eadem ſolemus præſtare; omnemque librum, quem quilibet obtulerit, ſine ullâ offen-

Videntur autem fines inter ſe diſcrepare. alii enim ſunt, actiones: alii praeter eas, opera quædam. Quarum autem rerum præter actiones aliqui ſunt fines, in his opera ſunt actionibus naturâ meliora.

54 Μανθάνοντες.] Hor. in de Arte Poet. —— *Qui Pythia cantat Tibicen, didicit prius, extimuitque magiſtrum.*

55 Τὸ πρῶτον.] Ἅτε νεαρᾶς οὔσης ἔτι τῆς λέξεως, (ſeu ἕξεως malis) ut altero ſubjungit libello, ubi eadem profert.

56 Ποιήσει.] Fortaſſe ποιήσῃ rectiùs, vel ποιήσειε.

57 Ἀθληταῖς.]

βλίον, ἀπταίστως διερχόμεθα ἕξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. Ταῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων ὑποληπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς [57] ἀθληταῖς τοῦ ἔργου· τοῖς δὲ τούτου ἀπείροις, ἢ ἀτριβέσιν ἔργου ὁτουοῦν, θαυμάζειν καὶ ἀπιστεῖν, εἴ τι κεκροτημένως ὑφ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης, οὐκ ἄλογον. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν, ταῦτα εἰρήσθω.

[57] Ἀθληταῖς.] Quos ad finem hujus libri δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς vocat. Ita Longinus eâdem uſus metaphorâ; Καί τοί γ' ἐκ τῆς Σωκράτους

ΤΜΗΜΑ κϛʹ.

Πῶς ποίημα, ἢ μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον γένοιτο.

ΠΕΡΙ δὲ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως, τῆς ἐχούσης πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν, τοιαῦτά τινα λέγειν ἔχω· Ὡς πρώτη μέν ἐστιν αἰτία κἀνταῦθα τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς, ἡ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἁρμογή· δευτέρα δὲ, ἡ τῶν κώλων σύνθεσις· τρίτη δὲ, ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία. Τὸν δὲ βουλόμενον ἐν τούτῳ τῷ μέρει κατορθοῦν τὰ τῆς λέξεως μόρια, δεῖ πολυειδῶς στρέφειν τε καὶ συναρμόττειν, καὶ τὰ κῶλα ἐν διαστήμασι ποιεῖν [1] συμμέτρως, μὴ συναπαρτίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διατέμνοντα τὸ μέτρον, ἄνισά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια· πολλάκις δὲ καὶ εἰς κόμματα συνάγειν βραχύτερα κώλων, τάς τε περιόδους μήτε ἰσομεγέθεις, μήτε ὁμοιοσχήμονας, τὰς γοῦν παρακειμένας [2] ἀλλήλαις

[1] Συμμέτρως.] Fortaſſe ἀσυμμέτρως; cùm loci ſenſus id videatur poſtulare.

[2] Ἀλλήλοις.] Omnino ſcribendum -

ſenſione percurrimus, habitu quodam & celeritate incredi-
i. Hujuſmodi etiam poſſe aliquid accidere, tam in compo-
ndis vocibus quàm membris concinnandis, iis hominibus,
i diu ſe contentione ſummâ exercuerint, putandum eſt:
s autem, qui oratoriæ facultatis imperiti ſunt, aut cujuſvis
eò alîus negotii rudes, & admirari, & fidem non habere, ſi
id ab alio propter artis peritiam eâ fuerit elegantiâ præſtitum,
plauſus conſequatur, præter ullius opinionem videri non de-
t. Hæc quidem in eos dicta ſint, qui ſoleant artium præ-
pta irridere.

ὅπῃς παλαίςρας. At Euripides *Medea*, μεριμνήτας λόγων appellare voluit. Mox pro adverbio, Colbertinus habet κεκροτημένον.

SECTIO XXVI.

‹Qu›omodo carmina, ſive Epica fuerint, ſive Lyrica, ſolutæ orationi ſimillima conſtituantur.

‹C›Æterùm de ligatâ compoſitione numeriſque conſtrictâ, ‹…› quæ multam cum pedeſtri ſermone ſimilitudinem ha-
‹be›t, hæc mihi ſunt in promptu dicenda: Quod prima &
‹…› loco cauſa ſit (quemadmodum & in oratione ſolutâ,
‹nu›meris poeticis refertâ) ipſorum verborum mutua connexio;
‹sec›unda, membrorum collocatio; tertia verò, periodorum
‹ad›æquata concinnitas. Quicunque igitur id ſibi deſtinatum
‹hab›et, ut hâc etiam parte oratio feliciſſimè ſit compoſita, ne-
‹ce›ſſe eſt eam multimodis contorqueat, aptè diſponat, & impa-
‹ribu›s intervallis membra conſtituat, iiſdem nunquam, quibus
‹ver›ſum, finibus abſoluta terminet; ſed ipſum potiùs carmen,
inæqualibus diſſimilibuſque comparatis, interſecet: ſæpe
‹iti›im ad inciſa redigat, membris breviora; & periodos, quæ
‹de›inceps ordine conſequuntur, nec pares magnitudine, nec
formâ

‹…›a ἀλλήλαις, genere fœminino. *‹…›urg.* † Hanc emendationem ſecuti ſumus; de quâ dubitari non poteſt.

3 Τὰ

λήλαις ἐργάζεσθαι. ἔγγιστα γὰρ φαίνεται λόγοις, τὸ παρὰ τοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον.

Τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη, καὶ τοὺς ἰάμβους, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιοειδῆ μέτρα καταϲκευάζουσιν, οὐκ ἔνεστι πολλοῖς διαλαμβάνειν μέτροις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη μένειν ἀεὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος· τοῖς δὲ μελοποιοῖς ἔξεστι πολλὰ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν περίοδον· ὥσθ' οἱ μὲν [3] τὰ μονόμετρα συντιθέντες, ὅταν [4] διαλίπωσι τοὺς στίχους, τοῖς κώλοις διαλαμβάνοντες ἄλλοτε ἄλλως, διαχέουσι καὶ ἀφανίζουσι τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μέτρου· καὶ ὅταν τὰς περιόδους μεγέθει τε καὶ σχήματι ποικίλας ποιῶσιν, [5] εἰς λήθην ἐμβάλλουσι τοῦ μέτρου. οἱ δὲ μελοποιοὶ, συμμέτρους τὰς στροφὰς ἐργαζόμενοι, καὶ τῶν κώλων [6] ἑκάστου πάλιν ἀνίσων ὄντων καὶ ἀνομοίων ἀλλήλοις, ἀνομοίους τε καὶ ἀνίσους ποιούμενοι τὰς διαιρέσεις, δι' ἄμφω ταῦτα οὐκ ἐῶντες ἡμᾶς ὁμοειδῆ ἀντίληψιν λαβεῖν ῥυθμοῦ, πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὁμοιότητα καταϲκευάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν. Ἔνεστί τι, καὶ τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττηματικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων μενόντων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἧττον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παραπλήσια.

Μηδεὶς δὲ ὑπολαμβανέτω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακίας ποιήματος ἡ καλουμένη [7] Λογοειδεια δοκεῖ τις εἶναι· μηδὲ κατα-

[3] Τὰ μονόμετρα.] Monometra, quæ & ἡμίμετρα à Demetrio appellantur, initio περὶ Ἑρμηνείας, ſunt carmina unius tantùm metri: metrum duplici pede conſtat; qualia ſunt Juliani in *Cæſaribus* Anapæſtica:

Ἄρχει μὲν ἀγὼν,
Τῶν καλλίστων
Ἄθλων ταμίας.
Καιρὸς δὲ καλεῖ
Μηκέτι μέλλειν.

Sed exempli gratiâ adducatur illud Petronii, *Memphitides puellæ:* verſus eſt quaternarius, demptâ ſyllabâ; vox prima binarium conficit, ſeu monometrum, cui clauſula adjicitur Bacchiaca.

[4] Διαλίπωσι.] Διαλύσωσι, Reg. 1. & Colb. mox etiam pro ſυμμέτρους τὰς στροφὰς legunt πολυμέτρους; & pro ὁμοειδῆ, ὁμοειδοῦς, non malé.

[5] Εἰς λήθην ἐμβαλλ.] Hâc arte potiſſimum inter ſcriptores Elegiacos uſus eſt Callimachus: è quo unum Epigramma, quod rem præſentem illuſtrabit, non gravabor deſcribere;

Ἥδοι

formâ conſimiles elaboret. etenim pedeſtri quàm proximè orationi acceditur, quum numeris menſuriſque erratum eſt.

Copia quidem poetis Epicis non conceditur, iiſque qui ſcribunt Iambos, cæteraque ejuſdem formæ metra, ſua pro lubitu variis numeris pedibuſque carmina diſtinguendi, (nam eidem ut modulo immorentur, ipſa cogit neceſſitas:) ſed venia data eſt Lyricis, etiam varia metrorum genera, & pedes diverſos in unam concludendi periodum: adeò ut, qui monometra componunt, poſtquam verſus miſſos fecerint, aliis aliiſque membris orationem illuminantes, abſolutam carminum perfectionem confuſam reddant & obſcuram: cúmque periodos & magnitudine & formis varias conſtituerint, faciunt, ut nos capiat verſuum oblivio. At Lyrici, qui pares ſtrophas elaborant, cùm membra uniuſcujuſque inæqualia ſint inter ſe ac diſſimilia, factis itidem diſſimilibus inæqualibuſque diviſionibus, ob utraque hæc, juſtam numerorum perceptionem non ſinentes ut animo teneamus, multam odariis ſuis cum ſolutâ oratione ſimilitudinem adſcivere. Quanquam etiam figurata, peregrina, extranea, cæteraque vocabula poetica carminibus obverſentur, nihilominus proſaicæ apparebunt orationi ſimillima.

Nemo autem me ignorare arbitretur, vitium eſſe poematis vel maximum, ſi ad imitationem ſpeciemque pedeſtris orationis

'Ηῶοι Μελάνιππον ἐθάπ]ομεν, ἠελίȣ δὲ
Δυομένȣ, Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί. . ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκ⊕ ἐσεῖδε κακὸν
Πα]ρὸς 'Αριςίπποιο. κα]ήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδȣ̃σα δόμον.

En tibi ea omnia, quæ tradit Dionyſius, accuratè præſtita: ſententiæ inæquales, diſparia membra: ipſi adeò verſus diſſecti, nec ſenſu, nec verborum ſtructurâ, niſi in ſequentem uſque progrediatur, abſolutâ. quibus factum eſt, ut proſaicæ orationi, ſalvâ tamen dignitate, quàm proximè accedatur.

6 'Εκάςȣ.] Quantum video, ſcribendum eſt, ἑκάςης; ſcilicet ςροφῆς.

7 Λο]οειδεια.] Vitium illud poematis deſignatur, cùm nihil elatum habet aut grande, quod mentem ſcriptoris diviniorem prædicet; nec aſſurgit unquam, ſed humi repens, numeris ſolummodò

καταγινωσκέτω μου ταύτην τὴν ἀμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινὰ ἐν ἀρεταῖς τάττω ποιημάτων, ἢ λόγων· ὡς δὲ ἀξιῶ διαιρεῖν κἂν τούτοις τὰ σπουδαῖα ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων, [8] ἀκούσας μαθέτω. Ἐγὼ τοῦ λόγου τὸν μὲν, ἰδιώτην ἐπιστάμενος ὄντα, τὸν ἀδολέσχην τοῦτον λέγω καὶ φλύαρον· τὸν δὲ, πολιτικὸν, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον· [9] ὅ, τι μὲν ἂν τῶν ποιητῶν ὅμοιον εὑρίσκω τῷ φλυάρῳ καὶ ἀδολέσχῃ, γέλωτος ἄξιον αὐτὸ τίθεμαι· ὅ, τι δ' ἂν τῷ κατεσχευασμένῳ καὶ ἐντέχνῳ, ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴομαι. Εἰ μὲν οὖν διαφόρου προσηγορίας τῶν λόγων ἑκάτερος ἐτύγχανεν, ἀκόλουθον ἦν ἂν καὶ τῶν ποιημάτων, ἃ τούτοις ἔοικε, διαφόροις ὀνόμασι καλεῖν ἑκάτερον· ἐπειδὴ δὲ ὅ, τε σπουδαῖος, καὶ ὁ μηδενὸς ἄξιος, καλεῖται λόγος, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις τὰ μὲν ἐοικότα τῷ καλῷ λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγούμενος, τὰ δὲ τῷ μοχθηρῷ, πονηρὰ, οὐδὲν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ὁμοειδείας ταραττόμενος. κωλύσει γὰρ οὐδὲν ἡ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαφόρων ταττομένη πραγμάτων, τὴν ἑκατέρου φύσιν ὁρᾶν. Καὶ περὶ τούτων μὲν ἅλις.

Ὧν

dò à pedeſtri oratione diſtinguitur. Hujuſmodi videntur fuiſſe (ſi Ariſtoteli credendum) Empedoclis carmina, de rebus naturalibus ſcripta: Οὐδὲν γὰρ κοινὸν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. Vide fuſiùs hâc de re differentem Cœl. Rhodiginum lib. 7, cap. 6: qui hunc locum Latinè interpretatus eſt. *Ex quibus*, inquit, *perſpicuum ferme arbitror dici* Logoidiam, *non tam ubi verſus ſoluta ferè oratio videtur, quàm quum futilem nugacemque imitatur: qui & in noſtris auctoribus, & apud Ciceronem in primis* logos *invenio poſitos pro ridiculis contemnendiſque dictis.*

Sed Ciceronem *in Oratore perfecto* audiamus: *At comicorum ſenarii propter ſimilitudinem ſermonis ſæpe ſunt abjecti, ut nonnunquam vix in his numerus & verſus intelligi poſſit.* Nec aliter Horatius:

Idcirco quidam, Comœdia, necne poema
Eſſet, quæſivere; quod acer ſpiritus, ac vis
Nec verbis nec rebus ineſt; niſi quòd pede certo
Differt ſermoni ſermo merus.

Sed

onis conſcribatur, omni cultu & ſplendore deſtitutum: nemo hujuſmodi inſcitiæ me incuſet, quaſi vitium aliquod inter virtutes poematum aut orationum à me ponatur: verùm & hoc loco, quemadmodum ipſe à rebus nullius pretii bona velim diſtincta & ſeparata, audiendo diſcat. Equidem cùm ſciam orationum aliud genus eſſe plebeium, (futile illud dico, ac nugatorium) aliud è contrà civile, cauſis judiciiſque in foro tractandis accommodum, cui venuſtates dicendi multæ inſunt, multa artis peritia: quicquid itaque apud poetas invenero, nugatorio iſti vanoque perſimile, id riſu dignum & contemptu ſtatuo; quicquid autem huic elaboratæ concinnitati, atque arte perfectæ, ſummâ æmulatione & ſtudio proſequendum arbitror. Quòd ſi diverſam appellationem utraque aſſecuta eſſet oratio, ſequeretur itidem, utrumque poema quod huic affine ſit, diverſis nominibus diſtingui debere atque appellari: quum verò & gravis, & quæ pretii nullius eſt, pariter vocetur oratio, non alienum à re fecerit, quiſquis poemata bonis orationibus perſimilia, bona cenſuerit; malis autem, mala, nihil vocum affinitate perturbatus. Etenim nil omnino impedit ſimilitudo nominis, diverſis rebus impoſita, quo minus utriuſque natura perſpiciatur. Ac de his quidem ſatis.

Earum

Sed allato exemplo, quid ſit ςίχ☉ λογοειδὴς, explanatiùs dicet Hephæſtionis Scholiaſtes: Λογοειδὴς δέ ἐςιν ὁ πεζότερ☉ τῇ ζυνθέσει· οἷον,

Ἵππυς δὲ ξανθὰς ἐκαλὸν κὴ πεντήκοντα.

Nec verſus ab his *Politicos* quicquam diſtare teſtatur, ἄνευ πάθυς ἢ τρόπυ πεποιημένυς; quod eodem pariter illuſtrat exemplo; licet alii plerique de his aliter ferè ſcribant.

8 Ἀκύσας μαθέτω.] Præceſſerat μηδὶς; eadem eſt & Horatii ſtructura:

Quî fit, Mæcenas, ut nemo, quam ſibi ſortem
Seu ratio dederit, ſeu fors objecerit, illâ
Contentus vivat: laudat diverſa ſequentes?

9 Ὅ, τι μὲν ἄν.] Cœl. Rhodiginum ὅντινα μὲν ἂν legiſſe, ſua indicat Verſio. *Quemcunque igitur ex poetis priùs illud genus expreſſiſſe adverto, ridiculum judico.* quàm ſit hoc ridiculum, nemo non videt. Sed meliùs fortaſſe Reg. 1. & Colb. ὅ, τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων.

10 Αὐτῦ.]

Ὧν δὲ πρoὐθέμην τὰ παραδείγματα θεὶς, [10] αὐτοῦ καταχλείσω τὸν λόγον. Ἐκ μὲν οὖν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως ταῦτα ἀπόχρη·

"[11] Αὐτὰρ ὅγ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπόν·

ἓν μὲν δὴ τοῦτο κῶλον. ἕτερον δὲ,

"Χῶρον ἀν' ὑλήεντα,

ἔλαττόν τε τοῦ προτέρου, καὶ δίχα τέμνον τὸν στίχον. τρίτον δὲ τουτὶ,

"Δι' ἄκριας·

ἔλαττον κώλου κομμάτιον.

—— "ᾗ οἱ Ἀθήνη

"Πέφραδε δῖον ὑφορβόν·

ἐξ ἡμιστίχων δύο συγκείμενον, καὶ τοῖς προτέροις οὐδὲν ἐοικός. ἔπειτα τὸ τελευταῖον,

—— "ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα

"Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

ἀτελῆ μὲν ποιοῦν τὸν τρίτον στίχον, τοῦ δὲ τετάρτου τῇ προσθήκῃ τὴν ἀκρίβειαν ἀφῃρημένον. ἔπειτ' αὖθις,

"Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον,

οὐ συνεκτρέχον οὐδὲ τοῦτο τῷ στίχῳ.

—— "ἔνθά οἱ αὐλὴ

"Ὑψηλὴ δέδμητο, ——

[12] ἄνισον καὶ τοῦτο τῷ προτέρῳ. κἄπειτα ὁ ἑξῆς νοῦς ἀπερίοδος ἐν κώλοις τε καὶ κόμμασι λεγόμενος. ἐπιθεὶς γὰρ,

"[13] Περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,

πάλιν

[10] Αὐτοῦ.] Legendum videtur αὐτὸν, *ipſum*. Sequens Homeri locus exſtat Odyſſ. ξ, initio: ubi pro ὅγ' in vulgat. editt. legitur ὁ. *Sylburg*. † Poteſt & αὐτὸς legi.

[11] Αὐτὰρ ὅγ'.] Totum tibi hunc ex Homero locum deſcribam, ut faciliùs inde, verſibus in unum collectis, auctoris mentem percipias:

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη
τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας· ᾗ
οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος
Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ'

Earum itaque rerum quas propoſui, ubi exempla produxero, clauſo ſermone, finem dicendi faciam. Ex Epicâ quidem poeſi hæc decerpta ſufficiant:

" *Egreditur portu, tenuis quo ſemita ducit:*

Hoc unum eſt membrum; alterum autem,

" *Per nemora & ſaltus:*

breviùs hoc priori, & carmen in medico ſecat. tertium autem,

" *ſuperans juga ſumma,* ——

ſegmentum membro breviùs.

—— " *Subulci*

" *Ad tecta, auxilio divinæ Palladis:*

ex duobus hemiſtichiis compoſitum, nihil adeò prioribus ſimile. deinde hoc ultimum,

—— " *omnes*

" *Hic famulos inter cuſtos fidiſſimus unus.*

quod imperfectum reddit carmen tertium;. quarti verò adjectione, abſolutam perfectionem ademit. Deinde iterum,

" *Veſtibuloque ſedentem invenit:*

ne hoc quidem cum carmine æquis paſſibus concurrit.

—— " *quo domus alta*

" *Turribus extructa eſt;*

hoc etiam priori inæquale. Quæ autem deinceps ſequitur ſententia, ſuo ambitu deſtituitur, membris & inciſis prolata. hoc etenim adnexo,

—— " *quæ deſpectaret in agros:*

rurſus

Τόνδ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος.
Regis fuiſſe filium Eumæum memorant antiqui ſcriptores, ideo *nobilis appellatur.*

[12] Ἄγισοι καὶ τοῦτο.] Reg. 1. & Colb. καλὰ τοῦτο; qui & ἐποίμει mox pro ἐποίσει legunt: ſed incommodè utroque in loco.

[13] Περισκέπτῳ.] Aliam ex Euſtathio lectionem profert *Barneſius,* καλωρυχέεσσι λίθοισι. Vim vocabuli videtur expreſſiſſe Ovidius; *ſpectabilis undique campus.*

[14] Ὡ

πάλιν ἐποίσει,

« Καλή τε μεγάλη τε.——

βραχύτερον κώλου κομμάτιον. εἶτα,

« Περίδρομος,——

ὄνομα καθ' ἑαυτὸ νοῦν τινα ἔχον. εἶθ' ἑξῆς τὰ ἄλλα τοῦτον κατασκευάζει τρόπον. τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς Ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·

« [14] Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,

« Χαῖρ'·

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

—— « ὅϛε [15] πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων

« Ἐπεμβατεύεις·——

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

—— « ἔνθεν εὔχομαι γένος.

τοῦτο τρίτον. τὰ μὲν πρότερα, [15] μείζονα ϛίχου· τοῦτο δὲ, ἔλαττον,

« [17] Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ

« Τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ.

μετὰ ταῦτα,

—— « ξύνοιδ' ὄρος

« [18] Παρθένιον.——

οὐδὲ-

[14] Ὦ γαῖα.] Ex Telepho Euripidis, quæ fabula, paucis verſibus exceptis, jam intercidit, hæc accepit. Telephus unà cum Parthenopæo ſcenam (quæ in Arcadiâ poſita eſt) ingreſſus, agere videtur Prologum.

[15] Πέτρον.] Metrum talem quampiam lectionem requirit, ὅϛε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Ἐπεμβατεύεις. *Sylburg.* † Hanc verborum ſtructuram lubenter admiſimus; nam quæ priùs obtinuerat, ὅϛε πέτρον δυσχειμέρων Ἀρκάδων Ἐμβατεύεις, ob numeros duriores vix videtur ferenda. Nec aliter *Barneſius*, Græcarum literarum ſanè vir doctiſſimus, qui Euripidem Cantabrigiæ edidit, tacito tamen Sylburgii nomine. idem initio etiam tertii carminis τόνδ' inſerit: ὅϛε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Τόνδ' ἐμβατεύεις. Haud malè, ut arbitror; ſed auctoritatem requiro.

[16] Μείζονα ϛίχου.] Στίχου legendum eſſe pro vulgato ϛίχοι, ſenſus arguit, & confirmat locus ſimilis

rurſus ſubjungit,

“ *Pulcra, ingens:*

membro inciſum breviùs. denique,

“ *Adeunda ex omni parte:*

vox una per ſe vim ſententiæ exprimit. reliqua itidem quæ deinceps ſequuntur, eodem modo elaborata diſponit. Quid enim opus eſt, ulteriùs ſermonem protrahere?

Ex poeſi autem Iambicâ hi verſus Euripidis deſumantur:

“ *O Terra patria, quam Pelops diſterminat,*
“ *Salve:*

huc uſque primum pertingit membrum;

“ *Arcadumque rupes qui calcas, hyems*
“ *Quos dura vexat:*

ſecundum uſque huc.

—— “ *hinc meum duco genus.*

hoc tertium eſt. priòra quidem menſuram carminis exuperant; hoc autem breviùs eſt.

“ *Auge namque Alei filia me Tirynthio*
“ *Peperit latenter Herculi.*

deinde,

—— “ *Mons conſcius*
“ *Parthenius.*——

eorum

ſimilis paulò pòſt, ἕτερον στίχε τι ἔλαττον, καὶ στίχε μεῖζον. Αὔγη quoque ibidem reponendum eſſe pro vulgato αὐτὴ, monuerat ante me Paulus Leopardus Emendationum lib. 3, cap. 24. quod ipſum erratum apud Pauſaniam quoque à me notatum eſt, 455. 54. *Sylburg.*

17 Αὔγη.] Alei Tegeæ regis filia, ab Hercule compreſſa, Telephum peperit, quem in monte Parthenio expoſuit. Hanc hiſtoriam fusè perſecutus eſt Alcidamas in oratione adverſus Palamedem; ut Pauſanias in Arcadicis, & Diodorus Siculus.

18 Παρθένιον.] Callimachus Hymno in Delum, ℣. 70.

> Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
> Παρθένιον.

ad quem ita Scholiaſtes: Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλεῦ θυγατέρα, ἱερεῖαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.

19 Ἀρι

οὐδέτερον αὐτῶν ϛίχῳ συμμετρέμενον. εἶτ' αὖθις ἕτερα ϛίχυ τε ἔλαττον κ̀ ϛίχυ μεῖζον,

—— " ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν

" Ἔλυσεν Εἰλείθυια.

κ̀ τὰ ἑξῆς τέτοις παραπλήσια.

Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. γέγραπται δὲ κατὰ διαϛολὰς, οὐχ ὧν [19] Ἀριϛοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ' ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ. Πρόσεχε δὲ τῷ μέλει, κ̀ ἀναγίνωσκε [20] ταῦτα κατὰ διαϛολὰς, κ̀ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς, κ̀ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε ϛροφὴν, οὔτε ἀντιϛροφὴν, οὔτ' ἐπῳδόν· ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος, ἑτωσὶ διειρόμενος. Ἔϛι δὲ [21] ἡ διὰ πελάγυς φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς [22] ἀποδυρομένη τύχας

" [23] Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος

" βρέμη πνέων, κινηθεῖσα δὲ [24] λίμνα

" δείματι ἔρειπεν· οὔτ' ἀδιάντοισι

" παρειαῖς,

[19] Ἀριϛοφάνης.] Vide ſuperiùs de hoc Ariſtophane, p. 182, ℣. 9. Sequenti periodo δὴ habent calamo exarati codices; Πρόσεχε δὴ τῷ μέλει.

[20] Ταῦτα.] Suſpecta eſt hæc vox; pro quâ fortè aut ταὐτὸ legendum; aut ταύτας κατὰ τὰς διαϛολάς: quod nobis quidem magis placet.

[21] Ἡ διὰ πελάγυς.] Idem paſſa eſt & Auge, cum nato Telepho. Καὶ αὐτὴν ὁ Ἀλεὸς ἰσθέμενος ὁμῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν. Pauſanias. quod ſupplicium vitiatis videtur fuiſſe olim commune. De *Iliâ* paulò aliter Dionyſius: ἐδικαίωσαν κ̀ αἱ σύνεδροι, χρῆσθαι τῷ νόμῳ κελεύοντι τὴν μὲν αἰσχύνασαν τὸ σῶμα, ῥάβδοις αἰκισθεῖσαν ἀποθανεῖν, τὸ δὲ γεννηθὲν εἰς τὸ τῦ ποταμῦ βάλλεσθαι ῥεῖθρον. Sed hanc puellæ calamitatem tangit Apollonius 4to Argonaut.

Οἷα δὲ κ̀ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη

Πατρὸς ἀτασθαλίῃσι. Quem ad locum ita Scholiaſtes: Ὅτι δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν Ἀκρίσιος αὐτῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· κ̀ διὰ τῶν θεραπόντων μεταπαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει μετὰ τῦ παιδὸς, κ̀ κλείσας καταποντοῖ. Καὶ φερόμενοι ἀφικνῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον· κ̀ αὐτὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένυς, δικτύῳ ἁλιεύων. Et quæ ſequuntur.

[22] Ἀποδυρομένη.] Inter alia poemata, Simonidem Θρήνυς ſcripſiſſe

eorum neutrum parem habet cum verſu menſuram. deinde aliud eſt brevius carmine, aliud etiam longius:

" *hic nam parium doloribus*
" *Lucina matrem ſolvit.*

& quæ ſequuntur his ſimilia.

Ex lyricis verò carminibus hæc Simonidis. Sunt autem ſcripta per diſtinctiones membrorum, non quæ Ariſtophanes, aut alius è metricis quiſpiam inſtituit, ſed quæ ſibi oratio ſoluta poſtulat. Odario mentem adhibe, totumque his uſus diviſionibus perlege; atque pro certo habeas, te numeros odarii neutiquam ſenſurum, nec Stropham poſſe, aut Antiſtropham, aut Epodum dignoſcere: verùm nuda tibi & ſimplex oratió apparebit, hoc modo diſtincta. Eſt autem Danae, quæ ventis per mare agitata, ſuam deplorat calamitatem:

" *Quum navigio eleganti arte compoſito, ventus*
" *infremeret ſpirans, pelagique ſtagna commota*
" *aſpero fluctu id eſſent everſura; haud ſiccis quidem*

genis,

pſiſſe auctor eſt Suidas; ex quo opere hæc videntur deſumpta. Fuit autem hujus poetæ, Fabio teſte, præcipua in commiſeratione virtus. *Simonides tenuis, alioqui ſermone proprio & jucunditate quâdam commendari poteſt: præcipua tamen ejus in commovendâ miſeratione virtus, ut quidam in hâc eum parte omnibus ejuſdem operis auctoribus præferant.* Dionyſius etiam Pindaro anteponit in *Cenſura Veterum*: καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου ἐν τῷ παθητικῶς οἰκτίζεσθαι. unde illud Catulli notiſſimum: *Mæſtius lacrymis Simonideis.*

Ibid.] Simonidem in rerum triſtium commemoratione excelluiſſe conſtat. Sanè Baſilius Magnus Epiſt. CCCLXXIX ad Martinianum hâc in parte uni eum poſtponit Æſchylo. Σιμωνίδου ὄντως, ἤ τινος τοιούτου μελοποιοῦ, δεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. Καί τοι τί λέγω Σιμωνίδην; δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἢ εἰ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος, μεγαλοφώνως ὠδύρατο. Hinc *Cea nænia* Horatio. *Iſ. Voſſius* in notis ad Catullum.

23. Ὅτε λάρνακι.] Fuit hæc Ode Περσεὺς inſcripta, uti ex Athenæo diſcimus, lib. 9. cap. 12: Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν. Nos autem in eâ deſcribendâ, Fulvii Urſini diſtinctionem ſecuti ſumus, quam in notis ſuis Sylburgius exhibet.

24 Λίμνα.] Urſinus annotat, quoſdam pro λίμνα δείμαλι, reponere κρέμνα κύμαλι. Paulò poſt,

“ παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε
“ φίλαν χέρα, εἶπέν τε· [25] Ὦ τέκνον,
“ οἷον ἔχω πόνον! σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ
“ ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
“ χαλκεογόμφῳ δέ, [26] νυκτιλαμπεῖ,
“ κυανέῳ τε δνόφῳ. Τὺ δ' αὐαλέαν
“ ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
“ παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
“ οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
“ κείμενος ἐν χλανίδι, [27] πρόσωπον καλόν.
“ Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
“ καί κεν ἐμῶν ῥημάτων [28] λεπτὸν
“ ὑπεῖχες οὖας. [29] Κέλομαι, εὗδε, βρέφος,
“ εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
“ Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
“ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ, τι δὴ θαρσαλέον
“ ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας, ἃς προεῖπά σοι.

Τοῦθ'

℣. 5. pro τέκνον Athenæus lib. 9. (in ſermone περὶ τῶν γαλαθηνῶν) habet τέκος: nullâ nec metri nec ſensûs variatione. *Sylb.* † Idem Athenæus ℣. 6: Σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἦτορι: unde, Muſis faventibus, Caſaubonus, Σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἦτορι κνώσσεις.

[25] Ὦ τέκνον.] Hæc verba ſunt inquinata mendis: Ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον; Σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἦτορι κνώσσεις. Reſtitue poeticum & Homericum verbum, ac lege: ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον; Σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἦτορι κνώσσεις. *O fili, quantos ego cruciatus fero! at tu interea dulcem ſomnum carpis, & infanti animo ſtertis.* Ἀωτεῖν eſt ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgò dicimus, primum ſomnum dormire. Homerus,

Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. *Caſaubonus.*

[26] Νυκτιλαμπεῖ.] Lunæ potiùs cognomen, quàm Epitheton. Ita Horatius, quod Muretus annotavit: *Ritè creſcentem face Noctilucam.* Hæc tamen vox ad dignitatem Græci Νυκτιλαμπεῖ haud aſſurgit. ideò alteram lectionem *face noctilucâ*, tantùm non antepono: quemadmodum eâ uſus eſt Varro: *noctilucam tollo, ad focum fero,*

" *genis, Perſeoque circum injecit*
" *amicam manum, dixitque: O Fili,*
" *Quos ſuſtineo labores! tu verò infanti*
" *animo dormis, in domo illætabili,*
" *claviſque ferreis compactâ, ſub incertâ lunâ,*
" *atrâque caligine. Tu porrò ſiccam*
" *ſuprà tuam cæſariem profundam,*
" *aſſilientem fluctum nihil curas;*
" *nec venti ſonos, purpureâ ipſe*
" *lænâ porrectus, infans vultu pulcerrimo.*
" *Quòd ſi gravis hæc, itidem & tibi gravis eſſet calamitas,*
" *meis tum ſaltem queſtibus tenuem*
" *ſupponeres articulam. Jubeo, dormi, infans:*
" *dormiat & pontus: dormiat immenſum malum.*
" *Inane autem conſilium hoc inimicorum reperiatur,*
" *Jupiter pater, per te: quod fortè audaciùs*
" *ſit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

Hujuſmodi carmina, tam heroici generis, quàm lyrici, pulcris videntur orationibus ſimillima, idque ob cauſas ſuperiùs à me allatas.

Hoc

fero, inflo, anima reviviſcit. Scilicet è verſu præcedenti (quod in expedito eſt) *Latonæ puellam* oportet intelligamus. Quod ad conſtructionem hujus loci attinet, repetenda eſt præpoſitio ἐν. Hanc autem vocem Sylburgius, ut ex Græco Indice conſtat, cùm δώματι connectit: *domo, cui nox ſola illucet, idque tenebroſa.* Nec malè, ut arbitror.

[27] Πρόσωπον.] Hen. Stephanus, *purpureâ in tuniculâ conditam habens faciem pulcram.* At quæ hæc ſyntaxis? vocandi caſus eſt, ὦ πρόσωπον καλόν. unde major etiam affectus.

[28] Λεπτόν.] Codices gemelli λεπτῶν habent: & Colbertinus poematium claudit, addito poſt δίκας σύγγνωθι; cui editio Aldina aſſentitur, δίκας σύγγνωθί μοι.

[29] Κέλομαι.] Hæc non multum videntur abludere à næniis iſtis, quibus teneræ matres infantulos conſopire ſolebant. Ita apud Theocritum pueris dormientibus Alcmena adblanditur:

Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα.
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

S 3 Quibus

Τοῦθ' ἕξεις δῶρον ἡμέτερον, ὦ Ῥοῦφε, [30] πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βουληθείης ἐν ταῖς χερσί τε [31] αὐτὰ συνεχῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῶν πάνυ χρησίμων, ἔχειν, καὶ συνασκεῖν αὖ [32] ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις. οὐ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐστὶ δεινοὺς ἀγωνιστὰς ποιῆσαι τοὺς βουλομένους, [33] δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ [34] τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται, ἢ σπουδαῖα εἶναι τὰ παραγγέλματα καὶ λόγου ἄξια, ἢ φαῦλα καὶ ἄχρηστα.

Quibus ſanè verſibus nihil unquam dulciùs aut amœniùs excogitari potuit.

30 Πολλῶν.] Alludit ad carmen notiſſimum, Iliad. λ:

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

31 Αὐτὰ ſυνεχῶς.] Rectiùs αὐτὸ, ſingulariter: & paulo poſt ταῖς, pro αὐταῖς: ut ſuprà 170, 17: ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις ἀγωνιστικαῖς ἀσκοῦσι. Sequenti verſu pro ἀνταγωνιστὰς ſcribendum videtur ἂν ἀγωνιστὰς, vel ſimpliciter ἀγωνιστάς. *Sylb.* † Feci ut αὐτὸ, rei veritatem ſecutus, legeretur: & mox, pro αὐταῖς καθ' ἡμέραν, disjunctim αὖ ταῖς, nè quid intercidat. Sic p. 222, 1. τοὺς ἐξακολουθοῦντας αὖ τοῖς καλογ-θυμένοις. Sed Codex Colb. αὐτὸ ταῖς καθ' ἡμέραν.

32 Ταῖς καθ' ἡμέραν.] Euripides in Medea:

Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

Quod verò hortatur Dionyſius hoc loco juvenem Rufum ut faciat, idem de probatiſſimis veterum Græcorum ſcriptis præcipit poeta Venuſinus, totidem ferè verbis:

——Vos exemplaria Græca
Nocturnâ verſate manu, verſate diurnâ.

33 Δίχα μελέτης.] Nam quod præclarè ſcribit Quintilianus ad finem præfationis; *Hæc ipſa ſine doctore perito, ſtudio pertinaci, ſcribendi, legendi, dicendi multâ & continuâ exercitatione, per ſe nihil proſunt.* Idem docet Cicero in Officiis: *Nec medici, nec impera-tores,*

ΤΕΛΟΣ.

Hoc meum habebis munus, *mi Rufe*, *quo non aliud præſtantius ullum*; ſi modò volueris id aſſiduè, veluti quid aliud imprimis utile, manibus verſare, & quotidianis exercitiis pro virili incumbere. Neque enim per ſe poſſunt artium præcepta, abſque meditatione & labore ſtudiorum debito, ſtrenuos dicendi concertatores exhibere: verùm & hæc præcepta, in eorum adeò poteſtate ſitum eſt, qui laborem velint moleſtiamque perferre, an gravia evadant & digna memoratu, an etiam vilia, nulliuſque aut pretii aut momenti.

tores, nec oratores, quamvis artis præcepta perceperint, quidquam magnâ laude dignum ſine uſu & exercitatione conſequi poſſunt. Et initio Rhet. ad Herennium, *Artem ſine aſſiduitate dicendi non multum juvare.* Nec omittendum quod Epictetus præcipit: Εἰδέναι χρὴ, ὅτι ὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγη τις καὶ ἀκούη, καὶ ἅμα χρῶτο πρὸς τὸν βίον.

34 Τοῖς πονεῖν.] Cùm τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν, ſubaudiendum participium ἐθέλυσι, βυλομένοις, aut aliud conſimile. Wolfius legit, τοῖς πονεῖν αἱρυμένοις καὶ κακοπαθεῖν. *Idem.*

Ibid. Τοῖς πονεῖν.] Hanc Wolfii conjecturam paucis opinor ſatiſfacturam. Quid enim de vocibus τὺς βυλομένυς prioris membri ſentiendum eſt? aut quæ ibi conſtructio? Equidem inductus ſum, ut credam verba (τοῖς βυλομένοις) loco mota librarii oſcitantiâ, hanc ſedem occupâſſe; ac poſtea, cùm nulla eſſet ſtructura, in accuſandi caſum fuiſſe mutata. Totam itaque periodum ita reformari debere contendo: δεινὺς ἀγωνιστὰς ποιῆσαι δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βυλομένοις πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται. Quàm recta ſit hæc mea ſententia, aliorum eſto judicium. Scriptum ſanè teſtatur Hudſonus in margine codicis Colb. ἐπὶ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν βυλομένοις. Nec plura libet addere. Τὴν Σοφίην Σοφὸς ἰθύνει.

FINIS.

SIMONIS BIRCOVII

EXEMPLA LATINA,

Græcis DIONYSII reſpondentia.

NOMINA AUCTORUM,

Ex quibus Latina exempla ſunt ſumpta.

Ælius Spartianus
A. Gellius
Auctor ad Herennium
C. Val. Catullus
M. T. Cicero
Ennius
Gloſſarium vetus.
Hegeſippus
Hermogenes
Horatius
T. Livius
Lucretius
Marius Victorinus
Plinius
Rufinus
Salluſtius
Terentius
Varro
P. Virgilius.

LECTORI BENEVOLO

SALUTEM

SIMON BIRCOVIUS.

CUM hunc libellum Dionyſii Latinum feciſſem, cogitavi mecum fruſtra me laborem inſumpſiſſe, ſi iis qui Græcè intelligerent, Latina obtruderem; aut iis qui Latinè loquentem Dionyſium legere vellent, æquè difficilem, propter exemplorum Græcorum multitudinem, proponerem. Nam præcepta elocutionis fruſtra ſanè à Græcis petuntur, ſi uſus eorum in bonis Latinis auctoribus non oſtendatur. Cùm verò vellem quomodocunque præcepta Dionyſii Latinis exemplis explicare; alia me difficultas preſſit. Video enim dicendi bonos artifices, non tam ad ſuas præceptiones aliorum ſcripta examinare; quàm ad alicujus ſummi Oratoris aut Poetæ illas conformare. Non enim ille divinus impetus ſcribendi aut dicendi præceptorum cancellis continetur; ſed potiùs imitandus ab ingenioſis dicendi magiſtris proponitur. ut non mirum ſit, ſi Cicero ipſe aſſiduâ quâdam exercitatione in dicendo, ſeipſum ſuperârit: qui non tam præceptis ſuas orationes, quàm præcepta orationibus dirigebat. Me igitur hoc ipſum, ne Latinis exemplis Græ-

corum

corum præcepta illuſtrarem, reprimebat. Verumtamen cùm viderem Latinos quoſdam id præſtare conatos fuiſſe; ut dum Dionyſii doctrinam ad ſua ſcripta transferrent, eandem Latinis exemplis illuſtrarent, itidem ipſe faciendum putavi; ut Dionyſium non ſolùm Latinè loquentem & præcepta tradentem exhiberem; ſed præceptis Latina etiam exempla, quoad fieri poſſet, accommodarem: ne omnino in Latino ſermone Græcorum induſtria deſideraretur, aut cùm in Latinâ converſione, ſententiis expreſſis, Verborum Collocationis via ac ordo ſervari non poſſet, à Græcæ linguæ ignaris minùs intelligerentur.

EXEMPLA

EXEMPLA LATINA

Græcis Dionyſii reſpondentia.

PAG. 18, ℣. 17. Τῷδ᾽ αὖτ᾽ ἐν κλισίῃς.] Virgilius etiam res humiles pari elegantiâ conſcripſit, *Georg.* 2, ℣. 385:

Nec non Auſonii, Trojâ gens miſſa, coloni
Verſibus incomptis ludunt, riſuque ſoluto;
Oraque corticibus ſumunt horrenda cavatis.
Et te, Bacche, vocant per carmina læta, tibique
Oſcilla ex altâ ſuſpendunt mollia pinu.

Æneid. quoque lib. 5. ℣. 328.

——Levi cum ſanguine Niſus
Labitur infelix: cæſis ut forte juvencis
Fuſus humum, virideſque ſuper madefecerat herbas,

et infra, ℣. 357:

Et ſimul his dictis faciem oſtentabat, & udo
Turpia membra fimo. riſit pater optimus olli.

Pag. 24, ℣. 1. Γύſη, οὐ γάρ σε δοκῶ.] Pari verborum ſuavitate, & elegantiâ collocationis, ea quæ in operto fuerunt, T. Livius lib. 39, cap. 9. deſcripſit. *Scortum,* inquit, *nobile libertina Hiſpala Fecenia, non digna quæſtu cui ancillula aſſueverat; etiam poſtquam manumiſſa erat, eodem ſe genere tuebatur. Huic conſuetudo juxta vicinitatem cum Æbutio fuit; minime adoleſcentis aut rei aut famæ damnoſa: ultro enim amatus appetituſque erat. et malignè omnia præbentibus ſuis, meretriculæ munificentia ſuſtinebatur. Quin eò proceſſerat conſuetudine capta, ut poſt patroni mortem, quia in nullius manu erat, tutore à tribunis & prætore petito, quum teſtamentum faceret, unum Æbutium inſtitueret hæredem. Hæc amoris pignora cum eſſent, nec quicquam ſecretum alter ab altero haberent, per jocum adoleſcens*

oleſcens vetat eam mirari, ſi per aliquot noctes ſecubuiſſet. Religionis ſe cauſa, ut voto pro valetudine ſuâ facto liberetur, Bacchis initiari velle. Id ubi mulier audivit, perturbata, Dii meliora! *inquit:* mori & ſibi & illi ſatius eſſe, quàm id faceret, & in caput eorum deteſtari minas periculáque qui id ſuaſiſſent. *Admiratus quum verba, tum perturbationem tantam adoleſcens, Parcere execrationibus jubet: matrem id ſibi, aſſentiente vitrico, imperâſſe*; &c.

Cic. in orat. pro Milone: *Milo autem cùm in Senatu fuiſſet eo die, quoad Senatus dimiſſus eſt; domum venit: calceos, & veſtimenta mutavit: pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt: deinde profectus eſt id temporis, cum jam Clodius, ſiquidem eo die Romam venturus erat, redire potuiſſet.*

Pag. 28, ℣. 11. Ἀλλ' ἔχον ὧςε.] Exemplis his utitur etiam Hermogenes de Ideis. Sed ut Dionyſius Homeri verſus alio genere carminis immutat, ut vim Collocationis oſtendat; ita nobis facere liceat in Virgilio, cujus carmina ex Æneid. lib. 8. Ithyphalica faciamus. Sunt autem hæc:

Inde, ubi prima quies medio jam noctis abactæ
Curriculo expulerat ſomnum, cùm fœmina, primum
Cui tolerare colo vitam tenuique Minervâ,
Impoſitum cinerem & ſopitos ſuſcitat ignes,
Noctem addens operi, famulaſque ad lumina longo
Exercet penſo; caſtum ut ſervare cubile
Conjugis, & poſſit parvos educere natos.

Ithyphalica autem erunt hoc modo:

Curriculo veluti noctis medio jam abactæ
Fœmina, cui tolerare colo & tenui Minervâ
Vitam, impoſitum cinerem ſuſcitat, & ſopitos
Ignes, noctem addens operi, famulaſque longo ad
Lumina penſo exercet, conjugis ut cubile
Caſtum ſervare, atque educere poſſit natos.

Pag. 32, ℣. 20. Ὅτι δὲ ϗ ἡ πεζὴ λέξις.] Solutam quoque orationem, quod & ligata, pati poſſe, ut alia atque alia,

alia, mutatâ collocatione, eſſe videatur, Cicero in Oratore prope finem docet his verbis:

Quantum autem ſit aptè dicere, experiri licet, ſi aut compoſiti oratoris benè ſtructam collocationem diſſolvas permutatione verborum. corrumpetur enim tota res, ut & hæc noſtra in Corneliana, & deinceps omnia. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos, & Lælios multi venalicii, mercatoreſque ſuperârunt. *Immuta paullum, ut ſit,* multi ſuperârunt mercatores, venaliciique; *perierit tota res. Et quæ ſequuntur,* Neque veſtis, aut cælatum aurum, & argentum, quo noſtros veteres Marcellos, Maximoſque, multi eunuchi è Syriâ Ægyptoque vicerunt. *Verba permuta ſic, ut ſit,* Vicerunt eunuchi è Syriâ Ægyptoque. *Adde tertium,* Neque verò ornamenta iſta villarum, quibus L. Paullum, & L. Mummium, qui rebus his urbem Italiamque omnem referſerunt, ab aliquo video perfacilè Deliaco, aut Syro potuiſſe ſuperari: *Fac ita,* potuiſſe ſuperari ab aliquo Syro, aut Deliaco.

Videſne, ut ordine verborum paullum commutato, iiſdem verbis, ſtante ſententiâ, ad nihilum omnia recidant, cùm ſint ex aptis diſſoluta? aut ſi alicujus inconditi arripias diſſipatam aliquam ſententiam, eamque, ordine verborum paullum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffluens, ac ſolutum? Age, ſume de Gracchi apud cenſores illud, Abeſſe non poteſt, quin ejuſdem hominis ſit, probos improbare, qui improbos probet. *Quanto aptius, ſi ita dixiſſet,* quin ejuſdem hominis ſit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modo dicere nemo unquam noluit: nemoque potuit, quin dixerit.*

Pag. 44, ℣. 17. Ἄνδρα μοι ἔννεπε.] Similiter Virgilius Æneid. lib. 1, à nomine inchoat:

Arma virumque cano.

et, Æneid. 11.

Oceanum interea ſurgens Aurora reliquit.

Pag. 46, ℣. 9. Κλῦθί μευ.] Eodem modo Virg. à verbo incipit Æneid. lib. 7.

Pandite

Pandite nunc Helicona, Deæ, cantuſque movete.
et lib. 1, ỷ. 319. ——*dederatque comas diffundere ventis.*

Pag. 46, ỷ. 23. Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην.] Virgilius etiam id obſervavit: nam primùm verba, pòſt adverbia poſuit; ut Æneid. lib. 1, ỷ. 389. *Perge modò, atque hinc te reginæ ad limina perfer.* et ỷ. 401.

Perge modò, & quà te ducit via, dirige greſſum.
et ibidem,
Corripuere viam interea, quà ſemita monſtrat.

Pag. 48, ỷ. 5. Βολευδὸν ἢ πέτονται.] Etiam Virgilius non obſervavit verba præponere adverbiis. ut Æneid. lib. 7.

Nunc age qui reges Erato.
et lib. 8:
Ocyus ire equites Tyrrheni ad littora regis.

Pag. 48, ỷ. 12. Αὖ ἔρυσαν μέν.] Sic Terentius in Andriâ ſequitur rerum ordinem, dum dicit,

Effertur, imus, ad ſepulchrum venimus:
In ignem poſita 'ſt, fletur.
et Virg. Æneid. 11, ỷ. 858.
Dixit: & auratâ volucrem Threiſſa ſagittam
Deprompſit pharetrâ, cornuque infenſa tetendit,
Et duxit longè; donec curvata coïrent
Inter ſe capita, & manibus jam tangeret æquis,
Lævâ aciem ferri, dextrâ nervoque papillam.

Pag. ead. ỷ. 20. Πλῆξεν ἀναχόμενος.] Etiam Virgilius hac ὑστερολογίᾳ uſus eſt; ut Æneid. 1, ỷ. 178.

* *Et torrere parant flammis, & frangere ſaxo.*
et ỷ. 175.
Suſcepitque ignem foliis, atque arida circum
Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.

Pag. 56, ỷ. 33. Τοῦτο τὸ στοιχεῖον.] Sic etiam Latini poetæ, *Gnatus* pro *natus.* Virg. Æneid. ix, ỷ. 55. *Evandre* pro *Evander*:—*At non Evandre, pudendis Volneribus pulſum aſpicies. Temnere,* pro *contemnere.* Sic etiam Cicero ſynalœphâ uſus eſſe videtur: *Cred' ego vos*

* Nulla eſt in his, ut falsò autumat Bircovius, ὑστερολογία. adi Servium.

mirari,

mirari, *&c.* cum hîc nulla eſſe videatur. *Ego omni officio.* Sic *conficere*, pro *facere*: *amârunt*, pro *amaverunt*. Hujus generis ſunt Comicorum etiam verba: *Dic ſodes*: *&*, *apage ſis*: *&*, *Ædepol*, *&*, *Æcaſtor*. Etiam hiſtoricorum, *Mehercule*, *medius fidius*. Sic etiam cùm dicitur, *agier* pro *agi*: *dicier*, pro *dici*. De transformatione vocabulorum vide Ciceronem in Oratore.

Pag. 58, ℣. 20. Ὑμεῖς τε ὦ Λακεδαιμόνιοι.] Sic Cicero *in Oratore* cap. 66, L. Craſſi dictionem transformat, & ex bona malam efficiens, oſtendit quæ vis ſit Collocationis, his verbis: *Ex hoc genere illud eſt Craſſi*, Miſſos faciant patronos: ipſi prodeant. *Niſi intervallo dixiſſes.*———ipſi prodeant,———*ſenſiſſet profectò effugiſſe ſenarium: omnino melius caderet*, prodeant ipſi. Jam vero, cap. 63, de induſtria ex bono facit deterius: Patris dictum ſapiens temeritas filii comprobavit. *Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus eſt, ut admirabile eſſet. Quæro nonne id numerus effecerit?* verborum ordinem *immuta*; *fac ſic*, comprobavit filii temeritas: *jam nihil erit.*

Pag. 62, ℣. 6. Εἰ τούτων ἐξήνεγκε τὸν τρόπον.] Simili gradatione per negationem Cicero 12. Philip. cap. 3, uſus eſt. *Quid enim, per Deos immortales! poteſt Reipublicæ prodeſſe noſtra legatio? prodeſſe dico? quid ſi etiam obfutura eſt? obfutura? quid ſi etiam nocuit?* Si autem ita protuliſſet, *Noſtra legatio non poterit prodeſſe Reip. immo obſutura eſt, & jam nocuit*, univerſa elegantia corrueret. Similiter 1, Offic. cap. 1, eſt gradatio: *Quamobrem diſces tu quidem à principe hujus ætatis Philoſophorum, & diſces, quamdiu voles: tamdiu autem velle debebis, quoad te, quantum proficias, non pœnitebit.* Quod quidem hac ſimplici forma potuiſſet proferre, *Quamobrem tu quidem diſces à principe Philoſophorum hujus ætatis, quamdiu voles, & quoad te, quantum proficias non pœnitebit.*

Pag. 62, ℣. 23. Τίς γὰρ οὐκ ὁμολογήσαι.] Sic pleno orbe utitur Salluſtius in bello Jugurthino, cap. 4. *Qui ſi reputaverint, & quibus ego temporibus magiſtratum ad-*

eptus ſim; *& quales viri idem aſſequi nequiverint*; *& poſtea quæ genera hominum in Senatum pervenerint*; *profecto exiſtimabunt*, *me magis merito*, *quàm ignavia*, *judicium animi mei mutaviſſe*. Plenus eſt orbis hujus ſententiæ; verumtamen addidit adhuc duo membra, *majuſque commodum ex otio meo*, *quam ex aliorum negotiis*, *Reipublicæ venturum*. Etiam verbi fit adjectio, ut apud eundem ibidem: *Verum ego liberius*, *altiuſque proceſſi*, *dum me civitatis morum piget*, *tædetque*. poſtremum verbum additum non ſolum ſententiam pleniorem facit, ſed etiam clauſulam reddit numeroſiorem.

Et Cicero lib. 3, Accuſ. in C. Verrem, *Nam ſi poteſt iſta pecunia ſine aratorum injuria detrahi*, *Populus Romanus habeat*: *præſertim in tantis ærarii anguſtiis*. hic ultima verba adjecta ſunt, καθ' ἐπιμονήν.

Idem lib. 4, Accuſ. in C. Verrem, *Itaque hoc nefario ſcelere concepto*, *nihil poſtea tota in Sicilia neque ſacri*, *neque religioſi eſſe duxit*. verbum non neceſſarium (*neque religioſi*) adjectum eſt.

Pag. 64, ℣. 16. Τί δ' δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ.] Cicero ejuſmodi etiam converſione utitur, rarius tamen propter nimiam illius elegantiam; ut pro Milone:

Quis eos ſervos poſtulavit? Appius. Quis produxit? Appius. Unde? ab Appio: Si autem dixiſſet, *Appius eos ſervos poſtulavit*, *& produxit*, nulla gratia eſſet. Et pro domo ſua, *Dico igitur*, *& quam poſſum maxima voce dico*. Non haberet autem hanc gratiam, ſi dixiſſet, *Dico igitur maxima voce*.

Pag. 66, ℣, 2. Τῆς δ' Ἀφαιρέσεως τίς.] Cicero in Divinatione, cap. 18, uſus eſt periodo nimis conciſa: *Hic tu*, *ſi læſum te à Verre eſſe dices*; *patiar*, *& concedam*: *ſi injuriam tibi factam quereris*; *defendam*, *& negabo*. dicere ſiquidem Cicero potuit, *defendam Verrem*, *& negabo tibi eſſe injuriam factam*. Et pro Cornelio Balbo, *Quid eſt*, *Judices*, *non ſolùm in legibus poſitum*, *ſed etiam in privatorum voluntate?* ſi adjeciſſet *poſitum*, nulla eſſet orationis ſuavitas. Periodos ejuſmodi Græci, μακρὰς appellant.

Pag.

Pag. 76, ℣. 5. Διαλέκτε μὲν ἕν.] Pronunciationis occulta vis in componendo, μέλος, id eſt *modulatio*, dicitur. Melos enim eſt modulatio vocis ſuavis, quam intentio facit, & remiſſio, in certis quibuſdam & definitis locis. Hæc intentio aut remiſſio dicitur Græcis διάστημα, Latinè ſpatium. Vox autem triplex eſt: Cantus, ſermo, & clamor. Cantus proprie dicitur vox διαστηματικὴ, hoc eſt, *ſpatiis diſtincta*, quæ variè reſonando ſurſum deorſumque ſubſiſtit. cernitur non tantum in homine, ſed & in inſtrumentis muſicis. Sermo dicitur vox συνεχὴς, *confuſa*. hæc continuè & tractim progreditur, ita ut vix ſignato ſpacio, mox continuo recurrat. Clamor autem μέλος non recipit, nec tono comprehenditur. Spatia hæc διαστήματα dicuntur, tonorum quædam rationes & modi. Quæ licet non appareant adeo in ſermone, atque in cantu, ſunt tamen: ſed aliter in ſermone, aliter in cantu obſervantur, ut Dionyſius notat. Intentionem autem, & remiſſionem modulationis ſyllabarum in ſermone, intra diapente, ex quo μέλος naſcitur, metiendam eſſe Rhetores docent. primum ex quantitate; deinde, ex accentu dictionis proprio; tertiò, ex natura vocalis argutæ; quartò, ex allocutionis forma, ſeu figura ſententiæ, quæ ſeparatur à dictione. Ex quantitate; nam ſemper longa elevatur, brevis deprimitur. Ex accentu; nam & ſyllabæ breves accentu acuto notatæ elevantur. Ex natura vocalis; nam una vocalis longa, longior aliquando fit ex complexu conſonantium; ſimiliter brevis brevior: ergo elevatur longior magis, quàm ſimpliciter longa. Item vocalis brevis eadem fit aliquando brevior propter complexionem conſonantium: ideo magis deprimenda, quam ſimpliciter brevis. Sed de his aget auctor noſter, cum μέλος in oratione bona explicabit. Porro allocutiones ſuas intenſiones, & depreſſiones habent. Nam interrogatio finalem acuit; ut, *Qua ſpe inimica in gente moraris?* unde eam Varro caſum verbi appellat. Obſecratio circumflectit penultimas, etiamſi breves; ut, *Serva me obſecro.* Sic oratio virilis,

commota, religioſa, lamentabilis, varia, flexa, flebilis, ſuavis, intenſa, remiſſa, furibunda, plana, moderata, gravis, magnifica.

Nunc examinemus exemplum Euripidis, quo Dionyſius utitur :

Σῖγα σῖγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε.
Ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖσ' ἀπόπροθι κοίτας.

Imprimis dicit tres dictiones Σῖγα, σῖγα, λευκὸν, in uniſono proferri, ſine differentia accentuum: ratio eſt, quia eſt oratio virilis cohortans, & habet ab initio ſyllabarum intentionem, unde nec accentus valent. Hæc autem dictio λευκὸν etiam in uniſono profertur: quoniam primæ ſyllabæ longæ ſine accentu, poſterior brevis cum accentu æqualis eſt. ſimiliter & ἴχνος. Hæc autem dictio ἀρβύλης duas poſteriores acuit; quoniam prima ſyllaba eſt ſine accentu, media acuitur, etſi ſit brevis, propter ultimam longam; ultima etiam acuitur, quia longa. Hæc rurſus dictio τιθεῖτε, etſi mediam circumflectit, tamen quia eſt adhortantis vox, duas poſteriores acuit; ſimiliter & κτυπεῖτε. Porrò ἀπὸ πρόβατ' perdit ſuum accentum in πρό. nam dictionis ἀπὸ ultima ſyllaba longa eſt, propter ſequentes conſonantes; πρόβατε autem brevia ſunt; ideò major ratio in elevando longæ habenda eſt, quam brevis. Quare ut ex accentu μέλος appareat, omiſſis propriis accentibus, in his carminibus, ubi elevatio aut depreſſio eſſe debeat, ſic annotemus.

Σίγά σίγά, λεύκόν ἰχνός ἀρβύλής τιθειτέ μή κτυπειτέ. ἀπό πρόβατ' ἐκείσ' ἀπόπροθι κοίτάς. Hæc ſyllabarum elevatio, aut depreſſio intra ſpatium *diapente* contineri debet. Sed quæ ſyllabæ ſuperius aut inferius ponantur, (nam poteſt ſyllaba longa longior eſſe) quæ ſyllabæ intra *diapente* uno tono eleventur, aut deprimantur, quæ deinde ditono, quæ per quartam, quæ per ſemitonium uſque ad ſummum *diapente*, jam ſcrupuloſioris inveſtigationis eſt. Author tamen noſter infra, cum de vocalibus ſonoris, mediis, & infimis docet, & de conſonantium generoſitate & ignobilitate tractat, annotare videtur

videtur locos modulandi ſermonis intra *diapente.* Nam quæ vocales ſonoræ ſupra, quæ minus ſonantes infra ponentur. Hoc idem & de conſonantibus intelligendum.

In Latinis etiam eam modulationem conſideremus exemplis. Terentius in Andria, *Juno Lucina fer opem. ſerva me obſecro.*

Iſta dialectus intra *diapente* non continetur: quia vox clamantis potiùs mulierculæ eſt, quam dicentis: habet tamen tonos ſuos. Imprimis tres priores ſyllabæ in unitono proferuntur: quoniam omnes ſunt longæ; nec prima elevatur, quia eſt oratio erecta. Media in dictione *Lucina* uſque ad quintam elevatur: quoniam vox implorantis eſt, tum quia natura accentum circumflexum habet. Ultima deprimitur duobus tonis & ſemitonio: quoniam eſt brevis natura, longior tamen quam tres illæ ſyllabæ priores: ideo ſuperior erit illis tono. Illa deinde dictio *Fer*, tono inferior eſt primis tribus ſyllabis, atque deprimitur tono ſub *diapente:* quia, ut dixi, magis clamor eſt, quam ſermo, mulierque quàm maximè poteſt intendit, & remittit vocem: deprimitur autem adeo graviter, quod neque conſonantes, neque vocalem generoſam habet. Aſſurgit tono dictionis prima ſyllaba, *Opem*, quam poſterior tono ſuperat: quoniam *O* vocalis generoſa eſt, ſed ſyllaba *pem* longiòr. Porrò tres ſyllabæ ſequentes ſemitono aſcendunt ſupra: inſurgit enim, & molleſcit ſimul oratio. Ultima dictio *Obſecro*, deprimit primam ſyllabam ſemitono, alteram ſemitono eodem elevat, tertiam ſemitono & tono deprimit: quoniam, ut dixi, obſecratio penultimas attollit, etſi breves ſint: unde catalexis illius convenit cum principio.

Illud etiam, (Cic. in Oratore, cap. 49.) *Auratos aries Colchorum*, magnificum & venerandum eſt; quod diatonico genere clauſulam complet. Horatii illud,

Mæcenas, atavis edite regibus:

nunc tono, nunc ſemiditono, nunc ditono, progreditur. Illud præterea,

Lydià, dìc, pèr ómnés
Té Deós óró, Sybarín cúr próperás ámândo
Pérderé.

deſcendit ſtatim ditono; frequentiuſque deſcendit, & tonum flectit, cum catalexi ditona. Illud verò,

Scribéris Varió fórtis, & hoſtiúm
Víctór, Mæónìì cármìnìs álìtè,
Quám rém cumqúe fèróx návibùs aút èqùis
Milés, te dùcè géſſerít.

Hîc hemitonum ſpatium bis repetit, deinde ſemiditonum & toniœum, attollens ultimam in catalexi. Sic Cicero in Oratione pro Milone, *Etſi vereor, judices, ne turpe ſit, pro fortiſſimo viro dicere incipientem, timere.* Nam hucuſque progrediens ſyſtema fecit in *diapente*: hinc deſcendit, & in eâdem chordâ hæret; præterquam in penultimâ hujus membri, quàm ſemitonio inflexit, & denique clauſula quievit pentaſyllaba. Ad perfectam autem eorum omnium cognitionem, cognoſcendi ſunt toni, videlicet Dorius, Phrygius, Lydius, Sublydius; qui ſuo more inflectere harmoniam docent. Sed hæc ſcrupuloſius perſequi nimis operoſum.

Pag. 76, ℣. 7. Οὔτε ἀνίεται.] Verte *neque remittatur*: quippe *intendi* & *remitti* reſpondent Græcis ἐπιτείνεσθαι & ἀνίεσθαι. Quanquam enim hodie (& per aliquot ſecula) nos *acutum in alto ponimus & grave in imo*: ſciendum autem, (quod tamen pauci advertunt) Græcorum muſicorum veterrimos feciſſe contrarium. Adeoque, quum eorum lyra erat Tetrachordis, Graviſſima dicebatur *Hypate*, ὑπάτη, *Summa*; & Acutiſſima quidem *Nete*, νήτη vel νεάτη, *Ima vel ultima*. Sic utique cenſebantur, & hoc ordine, *Hypate*, *Parypate*, *Paranete*, *Nete*: id eſt, *Summa*, *Prope-ſumma*, *Prope-ima*, *Ima*. Quod quum poſteriores aliquot ſcriptores (per aliquot retro ſecula) non bene notaverint, multum ſibi fecerunt negotii, ſeque mire torſerunt in exponendis veterum nominibus & loquendi formulis. Vide Wallifii τοῦ μακαρίτου Appendicem ad Ptolemæi Harmonica ab ipſo edita. *Hudſonus*.

Ibid.

Ibid. Καθ' ἓν μόριον λόγε.] Malim interpretari *una ſermonis* (quam *orationis*) *particula*. Non enim hic agitur de *octo partibus Orationis* ut in Grammatica loqui ſolent, ſed de *ſermonis ſeu prolationis* particula. Quippe hoc vult; non omnem dictionem, quæ uno prolationis membro continetur (monoſyllabam intellige) ſic poſſe vel gravi tenſione (pariter ac acuta) proferri: ſed nec (omnem) utraque: (quippe monoſyllaba vox brevis, accentum ſiquem habet, acutum natura ſua poſtulat; longa verò, nunc acutum, nunc circumflexum) quæ verò dictiones utraſque admittunt tenſiones, earum aliæ habent in eadem ſyllaba cum acuto commiſtum grave, quas tenſiones circumflexas vocamus; aliæ in alio atque alio loco (ſeparatim) utrumque, propriam ſui naturam retinens. Siqua vero vox accentum inclinat ſuum, vel nullum habet, hoc eſt præter naturam rei. *Idem.*

Pag. 92, ℣. 8. Ὁ ἀριθμὸς ἢ αὐτῶν.] Cùm multæ ſint opiniones de numero, & ſufficientia Latinarum literarum, licebit nobis naturam ipſam ſequi, nec plures ſtatuere, quam quot Latini ſtatuerunt. Natura enim diſcimus, ſi principia & originem literarum ſcrutemur, non plures eſſe, quam quas Latini delegere. Quinque vocales A, e, i, o, u: unam aſpirationem, h: quatuor mutas molles, b, d, g, q: totidemque tenues, b, c, t, k: quatuor liquidas, l, m, n, r: unam ſemivocalem ſ. Aliæ autem literæ, ſi quæ ſunt, partim ab his corruptæ, partim compoſitæ, partim ſecundum idioma cujuſcunque linguæ immutatæ, partim Græcæ. Nam F longo tempore Latini caruerunt; nihilque aliud eſt, niſi aſpiratum p. Porrò, x, y, z, Græcorum ſunt.

Pag. ead. ℣. 19. Ἔςι ἢ ταῦτα.] Septem vocales Græcorum Latini habent. α Græcum, a Latinum exprimit: ε, Latinum e breve: η, e longum: ο Græcum, o breve Latinum: υ, u commune Latinum: ω, o longum Latinum: η enim Græcorum, duplex e e valet, ω autem duplex o o.

Pag. 94, ℣. 16. Αὐτῶν δ' τ͂ μακρῶν.] A longum non tantum apud Græcos, ſed apud Latinos etiam ſonantiſſimum eſt: ut, *fatum amabant.* Cicero Accuſ. 6, *Propter eſt ſpelunca quædam, converſa ad Aquilonem, infinita altitudine.* Apud eundem (in Tuſcul. Quæſt. cap. 9, lib. 2.) extant è Trachiniis Sophoclis converſa carmina, mira ſuavitate A repetitâ.

Hæc dextra Lernam tetram, maſtata excetra,
** Placavit: hæc bicorporem afflixit manum:*
Erymanthiam hæc vaſtificam abjecit beluam:
Hæc à Tartarea tenebrica extractum plaga
Tricipitem eduxit Hydra generatum canem.

Virgil. Æneid. 9, ℣. 50.

Maculis quem Thracius albis
Portat equus, criſtaque tegit galea aurea rubra.

et lib. 7mo ℣. 785.

———*Crinita juba galea alta Chimeram.*

Pag. ead. ℣. ult. Δεύτερον δ' τὸ η.] Secundum locum obtinet apud Latinos E longum.

Ovid. *Ut flerent; oculos erudiere ſuos.*

Virg. Æneid. 2.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

et, *Quæ tantæ tenuere moræ?*——et, *Incubuere mari.*——et, *O terque quaterque beati.*

Pag. 96, ℣. 3. Τρίτον δ' τὸ ω.] Tertium locum obtinet O longum: Cicero, *Ego omni officio cæteris ſatisfacio omnibus.* Et pro Roſcio cap. 1. *Credo ego vos, judices, mirari.* Et, *Video P. C. in me omnium ora atque oculos eſſe converſos: video vos non ſolùm de veſtro ac Reipublicæ, verum etiam, ſi id depulſum ſit, de meo periculo eſſe ſollicitos.*

Virg. Æneid. 5. ℣. penult.

O nimium cœlo & pelago confiſe ſereno.

Pag. ead. ℣. 5. Ἔστι δ' ἧττον τούτου τὸ υ.] Non inferiorem vim habet u Latinorum; ſed tum ſonantius, cum eſt longum: ut Virg.

Nos patriam fugimus: tu, Tityre lentus in umbra.

Pag. ead. ℣. 7. Ἔσχατον δ' πάντων τὸ ι.] I Latinum,

* Lego, *pacavit.*

quem-

quemadmodum duplex eſt, longum & breve: ita etiam ſuave, vel inſuave eſt. I breve minùs ſuave eſt, ut *imitari*. cum longum eſt, ſemper eſt ſonans, & tum præſertim, cùm inſignis eſt collocatio: ut Virg. Ecl. 8. ℣. 41.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abſtulit error!

In *perii* tantam vim habet littera I, ut ab inſequente u non ſit abſorpta.

Pag. ead. ℣. 10. Τῶν δὲ βραχέων.] E Latinum breve, minus aures ferit: O autem breve laudatur magis, propter ſonum pleniorem & rotundiorem. Exemplum e brevis apud Ciceronem in Tuſc. *Neque te mei miſeret, ſurge & ſepeli natum.* Et Virg. Æneid. 1.

Contigit oppetere.

Pag. 98, ℣. 26. Ἡδυώδ· μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ.] Littera L ſuavis eſt. ut Virg. *Qui legitis flores.* et Æneid. 8. ℣. 140.

At Majam, auditis ſi quicquam credimus, Atlas,
Idem Atlas generat, cœli qui ſidera tollit.

Contrariam autem naturam L & r obtinent. Nam ut r aſperum quid, ita L humile denotat. ideo res humiles litera L deſignat. ut, *Labella, tenella, mollicellum, ſuaviolum.* Virg. *Mollia luteolâ pingit vaccinia calthâ.* et Catullus, *Turgiduli ocelli.* Virg. *Si quis mihi parvulus aulâ Luderet Æneas.* Autor ad Heren. lib. 4. *Qui tuo nomine velis ex aliorum laude libare laudem.*

Pag. 100, ℣. 1. Μέσως δέ πως.] M adhibetur, ubi res magna vel machina deſcribitur: Virg. 1. ℣. 61. *Molemque & montes inſuper altos.* Propter mollitiem autem apud Latinos contrahitur; quanquam ſuam gravitatem retinet.

Pag. ead. ℣. 3. Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ.] Ideo propter frequentem repetitionem S, non ſatis illa Ciceronis initio *Topicorum* congruunt: *Majores nos res ſcribere ingreſſos, C. Trebati, & iis libris, quos brevi tempore ſatis multos edidimus, digniores, è curſu ipſo revocavit voluntas tua.*

Quanquam animadvertitur, quoties moderatè ſumitur, neque mollem, neque barbarum ſonum efficere: ſuavis enim verſus ille 1 Georg. ℣. 389.

Et

Et ſola in ſiccâ ſecum ſpatiatur arenâ.
et ille virilis, Æneid. 5, ℣. 46.

Annuus exactis completur menſibus orbis.

Pag. 102, ℣. 1. Τελῶν δὲ τῶν ἄλλων.] Ψ Litera apud Latinos non eſt, nec ζ: fulciunt tamen hæc duo elementa imitationem, quæ à ſimilibus literis fieri ſolet. Nam una quæpiam vox, in qua ζ ſit, adjuncta aliis ubi S repetitur, illam adjuvat. ψ verò, etſi non eſt apud Latinos, tamen ejus ſonum imitatur ſyllaba ex duabus conſonantibus P S. ut Æneid. 1. ℣. 118. *Ipſius ante oculos ingens à vertice pontus.* Cum autem eſt vehemens aliquid exponendum, non P S rectum ponitur, ſed etiam inverſum: ut, Æneid. 7, ℣. 568. *Hic ſpecus horrendum, ſævi ſpiracula Ditis.* Z autem Virg. uſurpat: ut, *Troja gaza per undas*: et, *nemeroſa Zacynthos.* et, *Liquitur & Zephyro putris ſe gleba reſolvit.* X etiam non inſuave: ut *Ovid. Xanthe retro propera.* et, *Pabula guſtâſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.* Virg. Æneid. 1, ℣. 473.

Pag. 102, ℣. 7. Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων.] Mutæ quia per ſe ſonare non poſſunt, hoc nomen ſortitæ ſunt. Harum omnium natura eſt, ut linguam inter pronunciandum remorentur, & quaſi cum faſtidio ſine labore quodam vocum pronunciationem efficiant. Latini autem carent mutis, quæ referant χ & ϑ: quanquam loco χ, utantur c cum aſpiratione: ut *Achaïca caſtra.* Et ϑ fit apud Latinos ex T & aſpiratione; ut, *thorus, thalamus.* Additur vocalis V conſonans facta, quæ etiam mutæ naturam referre videtur. Habent autem & apud Latinos ſimilitudinem inter ſe mutæ. Nam β π φ, ſunt inter ſe ſimilia, tenuitateque & denſitate differunt. Latini autem *b p f* habent: aliquando p cum aſpiratione ponunt, & referunt Græcorum φ. Deinde γ κ χ Latinis efferuntur per *g c* & *ch.* Tantam autem ſimilitudinem inter ſe G & C habent, ut altera in alteram tranſeat: ut, *Gurgulio, Curculio.* Imo & pronunciationis ſimilitudo fallit aliquando aures; ut, *Longa canoros*, et, —*Pelago confiſe*: et,—*Grates perſolvere.* et,—*Umbonum crates.*——Quod apparet itaque in illo lib. 4. Georg. ℣. 35.

℣. 35. *Nam frigore mella Cogit hyems.* Eandem autem vim concedere poterimus ipſi C, quæ eſt G, diſcrimen tamen eſt inter hæc duo elementa, quod cum G pronunciamus, lingua versùs interiorem partem retroecedit, & ſonum ipſius C quodammodo aſperat. C verò etiam ſi palato proferatur, non tamen lingua intus coit: ex quâ retroceſſione, fieri remorationem putandum eſt. Quoniam autem G & C ſimilia ſunt, Q autem pariter ſimile eſt ipſi C: ſequetur inter Q & C eſſe etiam convenientiam. Solum intereſt, quod Q U vocalem ſemper quærit, & hoc facit ſonum etiam paullo differentem. Verum ubi poſt G etiam U ponitur, vix agnoſci poteſt pronunciationis diſcrimen, ut, *linguam*, & *linquam*. Verum, quod Q ſimilis ſit ipſi C, ex eo colligere licet, quia nonnulla ſunt nomina, quæ inflectione partim per Q, partim per C, variantur: ut, *Quis*, *quem*, *cui*, *cujus*: et verba, ut, *Sequor*, *ſecutus*; *alloquor*, *allocutus*. Hinc aliqui *Quotidie* ſcribunt; alii malunt *Cotidie*. quidam *Quum*, alii *cum*. Præterea δ, τ, ϑ, Græcorum referunt Latinorum d, t, th. Quæ autem hîc ab authore obſervantur de qualitate harum conſonantium, etiam apud Latinos obſervari poſſunt.

Pag. 104, ℣. 20. Ἔςαι ϳ τῶν φανερῶν] Hoc idem apud Latinos obſervatur, apud quos brevibus ſyllabis ſunt breviores, & longis longiores. Nam E in dictine *Ego*, brevis eſt: ſi addideris R, & dicas *Rego*, eſt quidem brevis, non tamen ſimiliter. tum ſi adhuc addas unam conſonantem, & dicas *Tremo*; jam plus eſt additum: quòd ſi dicas *Strepo*, prima ſyllaba eſt longior, quàm illa quæ breviſſima eſt. Similiter longa eſt prima τῦ *Ora*: longior eſt *Os*: longior hac *Dos*: porrò longiſſima *Glos*: quòd ſi dicas *Scrobs*, * omnes illas ſuperabit. Ejuſdem itaque legis non eandem quantitatem ſyllaba retinet, ſed longior breviorque fit additione detractioneque conſonantis, quæ vocalem præcedit. Nec immeritò Græci non à ſequente, in pleriſ-

* Parùm rectè: quia litera o in voce *ſcrobs*, brevis eſt: ut videmus ex obliquis caſibus.

que

que quantitatem, ſed à feriente vocalem literâ metiuntur: conſiderantque, non quanta ſit vocalis, ſed quæ majoris ponderis & ſoni. Inde A. Gellius (lib. 9, cap. 6.) minus intellexit, quid Grammatici doctiſſimi de duobus hiſce verbis, *Dictito* & *Actito*, pronunciârunt: quia non originis, aut conjugationis proculdubio rationem haberi voluerunt, ſed literarum. Nam in *Actito* latioris literæ hiatus, primam ſyllabam diutius retinet ac remoratur: in *Dictito* autem, (quandoquidem linguæ plectrum, eodem modo actum, eodem recutit, cumque ejuſdem literæ ſono in eodem ſitu reperitur) ſine morâ, & celeri ſeu frequenti motu ſyllabam confecit. Quare longam dixerunt primam in *Actito*, brevem in *Dictito*: non quòd brevis hæc ſit, & unius temporis ſyllaba, quæ poſitione producitur duarum conſonantium; ſed non ita longa, atque alia eſt. Quare non tantum literarum coitione augeſcunt ſyllabæ, aut decreſcunt: ſed etiam ipsâ vocalium naturâ, uti oſtendimus.

Pag. 110, ỷ. 6. Ἐπὶ μὲν προσlωέμων.] Sic Virgilius extendit ſyllabas, frequenti O, rerum extenſionem imitatus: ut, Æneid. lib. 4.

Et fœmineo ululatu. et Æneid. 3, ỷ. 672.
Clamorem immenſum tollit; quo pontus, & omnes
Intremuere undæ. et Æneid. 5, ỷ. 245.
Victorem magnâ præconis voce Cloanthum.

Jam verò illud in Græco ἐῤῥωομένης vehementiam & impetum undarum ſignificat. ῥ enim celeritatem notat: Sic Virg.

Intremuere undæ. et lib. 1, Æneid. ỷ. 117.—*Rapidus vorat æquore vortex.*

Pag. ead. ỷ. 9. Ἐπὶ ἢ τῆ τυφλȣμένȣ.] Doloris magnitudo, & ponderis gravitas, oſtenditur ab Homero dictione στενάχων. Nam ε gemitum ſignificat & dolorem: ut, Æneid. 2, ỷ. 69.

Heu! quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora poſſunt
Accipere?

Gravitas

Gravitas ponderis exprimitur verbis illis, Χερσὶ ψηλαφόων. ρ enim & σ coire non poſſunt; unde mora quædam in allevando pondere. Sic Virg. Æneid. 3, ℣. 566. gravitatem percuſſionis expreſſit his verſibus,

Ter ſcopuli clamorem inter cava ſaxa dedere:
Ter ſpumam eliſam, & rorantia vidimus aſtra.

P vero ſignificat perſeverantiam ſive ſtudii, ſive mandati; nam non violento motu fertur. ut, Æneid. 4, ℣. 338.

—Ille patris magni parêre parabat
Imperio.

Ubi vero ipſi σ admiſcetur, quædam aſſiduitatis compreſſio, atque agitatio denotatur. ut Æneid. 1, ℣. 118.

Ipſius ante oculos ingens à vertice pontus
In puppim ferit.

Pag. ead. ℣. 16. Οὐδ' εἴ κεν μάλα.] Celeritatem dactylis expreſſit Homerus. Virg. Æneid. 4, de eodem Mercurio,

———Turbida tranat
Nubila: jamque volans apicem, & latera ardüa cernit
Atlantis duri.

Pag. ead. ℣. 18. Χρόνου Μῆκος.] Temporis longitudo: ut, Virgilius, Æneid. 1, ℣. 272.
Hic jam tercentum totos regnabitur annos. vocali O diduxit temporis ſpatium. Et Æneid. 3. ℣. 284.

Interea magnum ſol circumvolvitur annum.

Pag. ead. ℣. 19. Σώματος μέγεθος.] Corporis magnitudo: ut, Virg. Æneid. 7, ℣. 783.

Ipſe inter primos præſtanti corpore Turnus. Nam ipſo P quaſi plauſum quendam facit, & I elevationem.

Pag. ead. ℣. 19. Πάθους ὑπερβολήν.] Ut, Æn. 9, ℣. 176.
Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa. Et gaudii magnitudo celeritate carminis lib. 7, ℣. 122. Æneid. exprimitur:

Hic domus, hæc patria eſt. genitor mihi talia, (namque.

Pag. 112, ℣. 4. Ἀμβλήδην.] Dolor per ſyllabam βλη, & vocales ο, ο, ω, exprimitur. Sic Virg. Æneid. 9, ℣. 477.

ꝟ. 477. litera L. dolorem notat, & gemitum per vocales e, o, u: ut,

Evolat infelix, & fœmineo ululatu, Sciſſa comam.

Pag. ead. ꝟ. 6. 'Ηνίοχοι.] Exemplum de equis Achillis. Sic Virg. Æneid. 12, ꝟ. 469.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit, & longè lapſum temone relinquit.

Pag. 114, ꝟ. 3. 'Ροχθεῖ τῆ μέγα.] Sic Virg. Æneid. 1, ꝟ. 108. fluctum frementem exprimens, utitur litera r:

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet.

Pag. ead. ꝟ. 4. Αὐτὰς δέ.] Similiter Virg. de columba, Æneid. 5, ꝟ. 512.

Illa Notos atque atra volans in nubila fugit.

Pag. ead. ꝟ. 5. Αἰγιάλῳ.] Sic Virg. lib. 1, ꝟ. 207. tempeſtatem furentem exprimit,

——His unda dehiſcens
Terram inter fluctus aperit; furit æſtus arenis.

Pag. ead. ꝟ. 6. Σκέπτει'.] Virg. lib. 5, ꝟ. 438.

Corpore tela modò, atque oculis vigilantibus exit.

Pag. ead. ꝟ. 10. 'Υφ' ὧν ἐκδεδίχθημέν.] Animalibus voces ita attributæ ſunt, ut naturam eorum exprimere videantur. Unde cervorum eſt, *bardire & rugire*: Gloſſ. * ἔλαφος κρώζει, *bardit & rugit*. Varro Aboriginibus: *Mugit bos, ovis balat, equi hinniunt, gallina pipat, grunnit ſus: tepido lacte ſatur molâ mactatus porcus.* Ælius Spartianus in Getæ vitâ: *Familiare illi fuit has quæſtiones Grammaticis proponere, ut dicerent, ſingula animalia quomodo vocem emitterent: velut, agni balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, urſi ſæviunt, leones rugiunt, leopardi rictant, elephanti barriunt, ranæ coaxant, equi hinniunt, aſini rudunt, tauri mugiunt.* Sic etiam dices, *hirundines fritinnire, corvos crocitare, turtures gemere, lupos ululare:* ut & canirum genus, cui etiam attribuitur *nictare, latrare, gannire, hirrire, ringere: aſini rudunt*, hirci *hirquitalliunt, gannient* vulpes, cygni *dreнſant*, anſeres *gingriunt*, cameli *blaterant*, gallinæ *glociunt*

* Andreas Schottus Obſerv. Poet. lib. 2, cap. 51. ἐλέφας legit. quamobrem non video. Gloſſarium conſule.

unt, *& glocitant*: miluï *jugerunt*, grues *gruunt*, minutæ aves *minuriunt*: ut Feſtus docet.

Pag. 116, ℣. 25. Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο.] Sic Virg. Æneid. 1, ℣. 496.

Regina ad templum formâ pulcherrima Dido
Inceſſit, magnâ juvenum ſtipante catervâ.
Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

et Æneid. 12, ℣. 67.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur, vel miſta rubent ubi lilia multâ
Alba roſâ; tales virgo dabat ore colores.

Pag. 118, ℣. 11. Σμερδαλέος δ'.] Sic Virg. Æneid. 12, ℣. 332.

Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos. et,
Iræque, Inſidiæque, Dei comitatus, aguntur.

et, 10, ℣. 591.

Quem pius Æneas dictis affatur amaris.

et, Æneid. 8, ℣. 433.

Parte aliâ Marti currumque rotaſque volucres
Inſtabant; quibus ille viros, quibus excitat urbes:
Ægidaque horriferam, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquammis ſerpentum, auroque polibant,
Connexoſque angues, ipſamque in pectore divæ
Gorgona, deſecto vertentem lumina collo.

Pag. ead. ℣. 18. Ὡς δ' ὅτε χειμάῤῥοι.] Virg. Æneid. 10, ℣. 603.

———*Torrentis aquæ, vel turbinis atri*
More furens,

et, Æneid. 2, ℣. 496.

Non ſic, aggeribus ruptis cùm ſpumeus amnis
Exiit, oppoſitaſque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo, campoſque per omnes
Cum ſtabulis armenta trahit.

Pag. 120, ℣. 1. Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα.] Sic Virg. Æneid. 10, ℣. 305. de nave Tarchontis,

Solvitur, atque viros mediis exponit in undis:

Fragmina

Fragmina remorum, quos & fluitantia tranſtra
Impediunt, retrabitque pedes ſimul unda relabens.

Pag. ead. ℣. 8. Σὺν δὲ δύω μάρψας.] Virg. Æneid. 3, ℣. 623.

Vidi egomet, duo de numero cùm corpora noſtro
Prenſa manu magnâ, medio reſupinus in antro
Frangeret ad ſaxum, ſanieque adſperſa natarent
Limina: vidi, atro cùm membra fluentia tabo
Manderet, & tepidi tremerent ſub dentibus artus.

et Æneid. 1, ℣. 44.

Illum exſpirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.

Pag. 122, ℣. 14. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως.] Sic Virg. Georg. 4, ℣. 334.

——Eam circum Mileſia vellera Nymphæ
Carpebant, hyali ſaturo fucata colore:
Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque,
Cæſariem effuſæ nitidam per candida colla:
Neſæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque,
Cydippeque, & flava Lycorias; altera virgo,
Altera tum primos Lucinæ experta labores:
Clioque & Beroe ſoror, Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ,
Atque Ephyre, atque Opis, & Aſia Deïopea;
Et tandem poſitis velox Arethuſa ſagittis.

et Æneid. 2, ℣. 261.

Theſſandrus, Stheneluſque duces, & dirus Ulyſſes,
Demiſſum lapſi per funem, Acamaſque, Thoaſque,
Pelideſque Neoptolemus, primuſque Machaon,
Et Menelaus, & ipſe doli fabricator Epëos.

et lib. 7, ℣. 710.

Una ingens Amiterna cohors, priſcique Quirites,
Ereti manus omnis, oliviferæque Mutuſcæ:
Qui Nomentum urbem, qui Roſea rura Velini,
Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum,
Caſperiamque colunt, Foruloſque, & flumen Himellæ:
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida miſit
Nurſia, & Hortinæ claſſes, populique Latini:
Quoſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Pag.

Pag. 126, ℣. 7. Λέγε δὴ σύ.] Simile carmen ex pyrrhichiis apud Marium Victorinum lib. 3.

Id agite, peragite celeriter.

Pag. ead. ℣. 10. Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω.] Sic ille verſus Ennii ex puris ſpondeis:

Olli reſpondit rex Albaï longaï.

et Lucretii lib. 6, ℣. 1133.

* *An cælum nobis naturam intro corrupiam.*

Pag. ead. ℣. ult. Ἐπεὶ σχολή.] Horat. Epod. 2.

Beatus ille, qui procul negotiis.

Pag. 128, ℣. 2. Θῦμε θῦμ'.] Exemplum trochæorum erit in illo carmine Mauri Terentiani, lib. 1.

Roma, Roma, cerne, quanta ſit Deûm benignitas.

et lib. 2.

Phœbe, tu lyrâ ſonante, flecte corda, cum ſorore canticiſque.

Pag. ead. ℣. 9. Βρόμιε δορατόφορε.] Apud eundem ſunt tribrachi, ſeu proceleuſmatici, in his:

Nemus ave reticuit, ager homine ſonat.

item,

Perit, abit avipedis animula leporis.

Pag. 128, ℣. 16. Ὦ Ζηνός.] Moloſſi in hoc carmine apud eundem, eodem libro:

Ite, ô Parcæ primores fauſtæ, nunc Parcas ducentes.

Pag. ead. ℣. 22. Ἴακχε διθύραμβε.] Sic illa apud Virgil. Ecl. 8. ex Amphibrachis conſtabunt,

—Ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.

Pag. ead. ℣. 17, Βαρύ μοι.] Cicero anapæſtis utitur,

Tibi cauſam aliquam reditûs darem.

purum anapæſticum apud Marium Victorinum tale eſt:

Nitet aurea purpureæ Veneris coma roſcida, lactea cervix.

Pag. 130, ℣. 3. Ἰλάσθητί μοι.] Ex dactylis illud Virg. Æneid. 9, ℣. 503. conſtat:

At tuba terribilem ſonitum procul ære canoro.

et illud Georg. lib. 3, ℣. 284.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.

* Variè hic verſus legitur: quem Faber ita exhibet,
An cælum nobis ultro natura cruentum.

Pag. 132, ℣. 3. Οἱ δ' ἐπείσοντο.] Sic Cretici apud Terentium in *Andria*, Act. 4. Sc. 1, ℣. 8. licet quarto in loco reſolvatur :

Tum coacti, neceſſariò ſe aperiunt : et timent.

Pag. ead. ℣. 5. Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν.] Rufinus de metris Comicis : *Ful. Cariſius de numeris Comicis ſic dicit, Bacchium metrum tale eſt :*

Bacchare, lætare, præſente Frontone.

Porrò exemplum Antibacchii habes apud Marium Victorinum lib. 2. in hoc carmine ; ſed tantùm in primis tribus pedibus :

Ab Euro ſonorum, quis Ætnæ per maria.

Pag. 136, ℣. 6. Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε.] Apud Livium primam periodum elegantiſſimam dicere poſſumus, propter pedes, ex quibus conficitur, elegantes. Nam etſi quidam non admodum videantur exornare orationem ; tamen adeò quorundam bonitate vincuntur, ut non appareant. Eſt igitur principium hiſtoriæ ejus :

Facturuſne operæ pretium ſim, ſi à primordio Urbis res Populi Romani perſcripſerim, nec ſatis ſcio ; nec ſi ſciam, dicere auſim. Quippe qui quum veterem tum vulgatam eſſe rem videam, dum novi ſemper ſcriptores, aut in rebus certius aliquid allaturos ſe, aut ſcribendi arte rudem vetuſtatem ſuperaturos credunt.

Periodus hæc elegantiſſimis pedibus conſtat. Primum membrum duodecim pedes continet. Primus eſt ſpondeus, gravis & honorandus : alter (* non colliſis vocalibus) dactylus pulcher & ſplendidus : tertius amphibrachys, qui mollis quidem, ſed à ſequenti hypobacchio, qui gravis & magnificus eſt, excipitur duobus ſpondeis conſequentibus, cum hypobacchio, deinde & ſpondeo. ſequitur deinde anapæſtus, quem venerandum, & amplitudini aptiſſimum dixit Dionyſius : hunc duo ſpondei, cum ultimo Cretico, quem generoſum

* Malè. colliduntur enim vocales, quemadmodum multi annotârunt, ut ſit heroici carminis hemiſtichium, *Facturuſne operæ pretium ſim.*

author

author docet, conſequuntur. Alterum membrum, *Nec ſatis ſcio; nec ſi ſciam, dicere auſim.* Hic quinque pedes contineri videas. Primus eſt Creticus, alter hypobacchius, tertius Creticus, quartus dactylus, quintus ſpondeus. Ad finem periodi, viginti quatuor pedes numerantur, omnes elegantes, quarto decimo excepto. Horum primus eſt Creticus, alter dactylus: tum duo ſpondei; quintus Bacchius, qui virilis cenſetur, ſextus dactylus cum ſpondeo ſeptimo; octavus hypobacchius, cum quatuor ſequentibus ſpondeis: tertius decimus eſt Bacchius: quartus decimus tribrachys, ſed à quinque ſpondeis ſequentibus obſcuratur: vigeſimus, & vigeſimus primus ſunt hypobacchii, vigeſimus ſecundus eſt dactylus, vigeſimus tertius eſt moloſſus, ſummæ dignitatis & amplitudinis; ultimus ſpondeus.

Pag. 138, ℣. 12. Ἔρδω μὲν ἡμῖν.] Salluſtius in bello Catilinario, *Omnes homines, qui ſeſe ſtudent præſtare cæteris animalibus, ſummâ ope niti decet, ne vitam ſilentio tranſeant, veluti pecora; quæ natura prona, atque ventri obedientia finxit.* Periodo hac viginti tres pedes continentur: Primus ſpondeus, alter anapæſtus, tertius ſpondeus, quartus Creticus, quintus Bacchius, ſextus dactylus, ſeptimus anapæſtus, octavus hypobacchius, nonus dactylus, decimus Bacchius: undecimus cum duodecimo ſpondei, decimus tertius amphibrachys: hunc ſequitur ſpondeus, quem denuo duo amphibrachii. Hic quoque nullus pes eſt, qui gravitatem orationis impediat. Rufinus lib. de metris Comicis, *Nunc ſi videatur,* inquit, *Salluſtianæ periodi numeros inſpiciamus.* Res popu- *dactylus* | li Romani Marco, *tres ſpondei* | Lepido, *anapæſtus* | Quinto Catulo, *ſpondeus, & anapæſtus* | Conſulibus, *Pæan primus* | ac deinde, *dichoreus, ſive ditrochæus* | militi- *dactylus* | æ & domi, *Creticus* | geſtas, *ſpondeus* | compoſui, *choriambus, ex longâ & brevi, brevi & longâ.*

Pag. 140, ℣. 8. Ἡ παρέλαοσεν.] Adhibet carmen Homeri ex Iliad. ψ. quod etiam Virg. 5, Æneid. ℣. 325.

325. expreſſit;——*Spatia & ſi plura ſuperſint, Tranſeat elapſus prior, ambiguumque relinquat.*

Pag. ead. ỹ. 16. Ἑνὸς ἔτι παρεγθήσομαι.] Demoſtheni Ciceronem opponamus, qui orationem poſt reditum in Senatu, à graviſſimis pedibus inchoat. Ejus itaque prima periodus eſt; *Si, Patres conſcripti, pro veſtris immortalibus in me, fratremque meum, liberoſque noſtros meritis, parum vobis cumulatè gratias egero.* In hoc primo membro pedes præſtantiſſimi quindecim ſunt. Primi tres moloſſi, quartus ſpondeus, quintus dactylus, hunc ſequitur ſpondeus cum Bacchio, mox amphibrachi duo, quos excipit ſpondeus cum anapæſto: rurſus * amphibrachys cum hypobacchio, ad extremum duo Cretici. Alterum membrum: *Quæſo, obteſtorque, ne meæ naturæ potius, quàm magnitudini veſtrorum beneficiorum, id tribuendum putetis.* In hoc membro ſunt pedes tredecim: primi duo ſpondei, tertius Creticus, quartus hypobacchius, quintus Bacchius; hunc ſequitur hypobacchius, mox Creticus cum hypobacchio; hunc ſequitur Bacchius: decimus eſt tribrachys, ſed bonitate aliorum pedum obſcuratur; undecimo loco ponitur Creticus, duodecimo anapæſtus: hos claudit dichoreus, familiaris Ciceroni. Sic in oratione pro Milone, *Etſi vereor, Judices, ne turpe ſit, pro fortiſſimo viro dicere incipientem, timere.* Primus pes ſpondeus eſt, ſecundus anapæſtus, ſpondeo par intervallo, non ſyllabis: tertius amphimacer, utroque gravior; quartus rurſum ſpondeus: quintum locum tenet iambus, ſexto loco ſpondeus, ſeptimo iterum amphimacer: octavo iambus ſecundus: nono amphimacer tertius: decimo tertius anapæſtus, omnes pedes nobiles, & generoſi.

Pag. 144, ỹ. 5. Οἷς ἢ μὴ ἐγένετο.] Quod Dionyſius in Hegeſia oſtendit exemplum ineptæ collocationis, etiam in Latino hiſtorico Hegeſippo oſtendi poteſt, quanquam in alio affectu. Nam apud hunc equis diſtrahitur rex vivus; apud illum autem mater deplo-

* Perperam *vobis* omiſerat Bircovius: hic ergo amphibrachys conficitur ex *parum* & primâ in *cumulatè*.

rat

rat filium, quem putavit interfectum. Hunc ergo affectum ita deſcribit lib. 5, de excidio urbis Hieroſolymitanæ, Cap. 23.

Comperto mater filii ſui vulnere, & inſultantium latronum conſternata vocibus, mortis ejus formidinem ſimul & fidem induit. miſerabiliter quoque deplorare occæpit, ad hos fructus fæcunditatis ſe reſervatam, ut nec officio viventis filii potiretur, nec ſepeliret defunctum. Voti quidem ſui fuiſſe, ut ipſe potius matri ſepulturam daret; inter ejus manus ſupremum exhalaret ſpiritum. Ille frigidos artus deficientis foveret: ille ultimos ore anhelitus legeret: ille oculos morientis clauderet; ille ſpirantia adhuc ora componeret. Sed quia voto exciderat, ſolatium fuiſſe, ſi vel ipſa intereſſe potuiſſet filii morientis ſupremis. Miſerabili quidem ſorte, ſed tolerabili tamen, ut quem ſuperſtitem optaverat, ejus vel funus teneret. Verumtamen vel de muro, inquit, ſpectare mihi mea funera liceat: & ſi contingere non licet, utinam quidem nemo arceret. Sed quem metuam tanto deſtituta filio? Quid pertimeſcam, cui beneficium eſt mori? utinam in me tela ſua omnes contorqueant. omnes gladio me transfigant: quod vivens non potui, ſaltem filii mei corpus veſte meâ protegam. Abundat unius veſtimentum ad ſepulturam duorum: & fortaſſe quiſquam hoſtium miſerebitur, ut amictu filii matris oculos tegat, & oculos oculis, manus manibus, ori ora connectat. Proripiens itaque ſe ad muros, cœlum ipſum miſerabili queſtu replebat: Inſultabant ſui, flebant Romani: apud ſocios crudelitas, apud hoſtes miſericordia. Figite (*inquit*) me, ſi qua eſt pietas; ego genui, quem perſequendum putatis. Ego infelicia ubera dedi; me extinguite, ſi de illo vindictam quæritis. Eundem affectum Virgilius quantâ ſuavitate protulerit, lib. Æneid. 9, ℣. 743. legenti conſpicuum erit.

Interea pavidam volitans pennata per urbem
Nuntia fama ruit, matriſque adlabitur aures
Euryali: at ſubitus miſeræ calor oſſa reliquit.
Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.

Evolat infelix, & fœmineo ululatu,
Sciſſa comam, muros amens atque agmina curſu
Prima petit. non illa virûm, non illa pericli
Telorumque memor: cælum dehinc queſtibus implet.
Hunc ego te, Euryale, aſpicio? tune ille ſenectæ
Sera meæ requies; potuiſti linquere ſolam,
Crudelis? nec te, ſub tanta pericula miſſum,
Adfari extremum miſeræ data copia matri?
Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
Alitibuſque jaces! nec te tua funera mater
Produxi, preſſive oculos, aut vulnera lavi,
Veſte tegens; tibi quam noctes feſtina dieſque
Urgebam, & telâ curas ſolabar aniles.
Quo ſequar? aut quæ nunc artus, avolſaque membra,
Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te,
Nate, refers? hoc ſum terrâque marique ſecuta?
Figite me, ſi qua eſt pietas; in me omnia tela
Conjicite, ô Rutuli: me primam abſumite ferro:
Aut tu, magne pater divûm, miſerere, tuoque
Inviſum hoc detrude caput ſub Tartara telo:
Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.
Hoc fletu concuſſi animi, mæſtuſqne per omnes
It gemitus.

Pag. 150, ℣. 6. Ἦ ῥὰ καὶ Ἕκτορος:] Eundem affectum Virg. expreſſit lib. 2. Æneid. ℣. 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono divûm gratiſſima ſerpit.
In ſomnis, ecce! ante oculos mæſtiſſimus Hector
Viſus adeſſe mihi, largoſque effundere fletus;
Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento
Pulvere, perque pedes trajectus lora tumentes.
Hei mihi, qualis erat! quantum mutatus ab illo
Hectore; qui redit exuvias indutus Achillei,
Vel Danaûm Phrygios jaculatus puppibus ignes!
Squalentem barbam, & concretos ſanguine crines,
Vulneraque illa gerens, quæ circum plurima muros
Accepit patrios.

Pag. 156, ℣. 11. Ἡ δὲ πεζὴ λέξις.] Numerum atque concentum ad amuſſim examinari, veteres in ſolo carmine, & poëmate voluerunt, non item in ſermone. Cauſa fuit, quoniam in illis totum hoc quærebant, quod Græce dicunt ἐμμελὲς & ἔῤῥυθμον. In oratione itaque ſolutâ, non cernitur hæc harmoniæ perfectio: ſed tamen obſcurè adhibetur. Hæc diligentia cùm commendetur à Dionyſio in Græcis, in Cicerone etiam obſervari poteſt. Proponamus igitur loco exempli verba hæc, ex oratione pro Milone: *Eſt enim, judices, hæc non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hauſimus, expreſſimus: ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus.* In hoc exemplo quatuor *metaboles* concinnitatis partes obſervare poteris, ſi paullum ordinem mutaveris: erit enim ſtrophe, *Hanc non didicimus, accepimus, legimus:* ſequitur antiſtrophe, principio ſimilis; *Verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hauſimus, expreſſimus:* poſtea ſequitur extenſio, *Ad quam non docti, ſed facti; non inſtituti, ſed imbuti ſumus.* clauditur epiphonemate, tanquam epodo, *Hæc enim lex, judices, non ſcripta, ſed nata eſt.* Hujus ergo loci in hunc modum diſpoſita concinnitas, quatuor *metaboles* partes habebit manifeſtas.

Pag. 160, ℣. 18. Ὁμολογουμένου δὴ παρά.] Decorum poſitum eſt, vel in ſermone moribus perſonæ idoneo, ſcilicet ut temerè loquatur puer, ſolicitè mater, perturbatus exclamet: ut, Æneid. 2, ℣. 66,

Namque, ut conſpectu in medio turbatus inermis
Conſtitit, atque oculis Phrygia agmina circumſpexit:
Heu! quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora poſſunt
Accipere?

vel in aptâ compoſitione verborum, quaſi res ipſa ante oculos habeatur: non ſolùm enim perſonæ moribus neceſſe eſt convenire dictionem, ſed etiam rebus.

Pag. 164, ỷ. 2. Ὁ ποιῶν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατ@.] Hoc idem πρέπον in Virgilio videre poſſumus. Examinemus enim eâdem formâ aliquot exempla, & primo ex lib. 2, Æneid. ỷ. 237.

—Scandit fatalis machina muros,
Fœta armis.

Hic quaſi oculis tarditas illa primùm ſpondei, deinde moloſſi, & literarum ἀντιτυπία, trahentium conatum, ipſiuſque machinæ pondus & reſiſtentiam oſtendit. *Scandit fatalis*, hîc videtur vix poſſe ſubduci: deinde quaſi in declive aliquod protracta, paullulum decurrit dactylo & ſpondeo, *Machina muros*. Rurſum reſiſtens, ut fieri ſolet, ſuccumbentibus molliter viribus hominum, ſubſiſtit etiam, *Fœta armis*. nec tantùm ſubſiſtit ratione pedum, ſed etiam laſſitudinem trahentium, interceptionem ſpiritûs, colliſione vocalium expreſſit. Item illud, quod ſequitur,

Illa ſubit, mediæque minans illabitur urbi.

Hîc ſyllaba *Nans*, veluti pendentem, & tanquam ſuſpenſam anteriorem partem equi oſtendit. Nam litera *N* naturâ ſurſùm ſpiritum trahit, & linguam palato ſuſpendit: tum quies inter hanc & ſecundam dictionem, motum dirimit, ut paullulum ex eo loco proſpectâſſe urbem totam undique arbitreris. Jam poſt parvam quietem, ſtatim illa machina prona ruit; *Illabitur urbi*. Hîc ergo pedes exprimant rei naturam. Quomodo verò literæ exprimant naturas rerum, apud eundem multis locis notari poteſt, & primùm in illo, Æneid. 10, ỷ. 336.

Et jacit; illa volans clypei tranſverberat æra.

Nam tres ſunt in hoc verſu varietates, à totidem rebus. Primò enim jactus eſt, qui per *T* repræſentatur, quia conatum oſtendit: deinde volatum exprimit, qui per *L* literam ſæpius inculcatam notatur: poſtremò, eſt armorum tranſverberatio, qui motus, quia eſt in re durâ & ferreâ, ideo per literam *R* exprimitur. Item lib. 2, Æneid. ỷ. 304. multam vocum aſperitatem, multumque horrorem in iis quæſivit, quæ naturâ ſic erant:

In ſegetem veluti cùm flamma furentibus auſtris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, ſternit ſata læta, boumque labores;
Præcipiteſque trahit ſylvas: ſtupet inſcius alto
Accipiens ſonitum ſaxi de vertice paſtor.

Hic plures ſunt renitentiæ aſperitates, quàm dictiones. *Flamma furentibus auſtris: Torrens rapidus:* omnia hæc aſpera ſunt, & furorem imitantia: *Montano* vaſtum: in *Flumine* prima ſyllaba inſuavis eſt. *Sternit* aſperum eſt, cùm natura caninæ literæ, tum *antitypiâ* ejuſdem cum *N. Agros ſternit*, aſperum. *Sternit ſata læta*, diſyllabæ dictiones tres, duæ vaſtæ, una aſpera. *Boumque* mugitum refert, & ſonitum, quem inter montes referunt *cataclyſmi. Præcipiteſque*, hic eſt rictus caninæ literæ, nulla verò conſonans ſuavis, aut liquida mixta: quin etiam ipſæ vocales ſtridulæ, minimumque jucundæ ſunt. *Trahit ſylvas, antitypia T* & *S, L* & *V* conſonantis, & pluſquam agreſtis expreſſa natura ſemivocali *S*: quæ ſequuntur, non tam horrida videntur, quàm affecta. *Stupet* enim brevitate ſyllabarum & tenuitate conſonantium, ac vocalium ingratitudine, ſpiritum tanquam defeciſſe docet paſtoris illius, quem ſolitudo etiam deterrebat. *Inſcius alto* ſuavius eſt, & dignum miſericordiâ. Sic & mœſtum, quod ſequitur, ob vocalium triſtitiam. *Accipiens ſonitum ſaxi de vertice paſtor.* Aliud exemplum ex eodem lib. 2, Æneid. ℣. 172.

Vix poſitum caſtris ſimulachrum; arcere coruſcæ
Luminibus flammæ arrectis, ſalſuſque per artus
Sudor iit. terque ipſa ſolo (mirabile dictu)
Emicuit, parmamque ferens haſtamque trementem.

Hæc non tam à Sinone dicta, quàm timore & horrore ſignata eſſe videntur. Sic Cicero in Miloniana cap. 10. exiguas voces accumulans, muliebrem certè moram expreſſit: *Pauliſper, dum ſe uxor, (ut fit) comparat, commoratus eſt.* Dionyſii exemplum (ex Homero allatum) refert illud Virg. lib. 6. *Saxum ingens volvunt alii.* Nam denſitatem conſonantium inſuavium habet; canina ſiquidem litera in principio ponitur *S*;

A verò

A verò amplitudinem habet: eliſio verò hiatum, & defatigationem deſignat: *antitypiam* verò, *S* & *V* conſonantes.

Pag. 180, ℣. 13. Ποιητῶν μὲν ἦν Πίνδαρος.] Quæ in Pindari ode obſervavit Dionyſius; eadem obſervari poſſunt in illa Horatii Ode 12, Carm. lib. 1:

Quem virum, aut heroa, lyrâ, vel acri
Tibiâ ſumes celebrare, Clio?
Quem Deum? cujus recinet jocoſa
Nomen imago.

Hîc ſunt duo membra, duobus verbis clauſa. Primum membrum habet nomina appellativa quinque, unum adjectivum, præpoſitiones duas, infinitum unum, omnia appellativa aſpera. Nam *virum*, *heroa*, *lyra*, *acri*, propter frequens *R*, caninum quendam, & aſperum ſonitum faciunt. *Tibia*, propter repetitum *I*, motum ſignificat. Jam *ſumes* ingratum propter ſibilum, & *V* vocalem, & *M* quod os claudit. *Celebrare* verò, propter mutam & liquidam *B R*, aſperum. *Clio*, propter vocalium concurſum, ingens. Alterum membrum duo nomina ſubſtantiva habet, unum epitheton cum relativo, & unum verbum: quæ etſi ita grandia non ſunt, tamen ἀντιτυπίαν habent. Hæc de ſingulis verbis. Jam conjunctio verborum habent *antitypiam*. Nam *Quem virum*, propter *M* & *V* conſonantes, quæ in unam ſyllabam coire non poſſunt, *antitypiam* faciunt. Conjunctio *aut*, hiat propter eliſionem: *Heroa* amplum, propter vocalium διαίρεσιν, & amplitudinem: *Lyra*, *vel acri*, propter *I* & *A* repetitum, amplum eſt: & *ſumes celebrare*, propter *S* & *C*, *antitypiam* habent, & ſilentium inferunt: *Clio* hiatum refert.

Quem Deum? cujus recinet jocoſa
Nomen imago.

Habent ἀντιτυπίαν *M D*: deinde *M* & *C*, poſtea *S R*, poſt *T* & *J* conſonans. *Nomen imago*, propter *O* repetitum, & *A* penultimum, magnificam orationem habet.

Pag. ead. Δεῦτ' ἐν χορόν.] Hos *Pindari* verſus ſuis numeris reſtituit, Latinè interpretatus eſt, & pro eâ

quâ

quâ pollet, humanitate mecum communicavit vir egregius, quo nemo fere mortalium de Græcis literis præclarius meritus eſt, *J. Barneſius*, amicorum optimus & integerrimus.

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί·
Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις
Οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν.
Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
Τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν.
Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε,
Πορευθέντες ἀοιδαῖς δεύτερον
Ἐπὶ κισσοδέταν Θεὸν,
Ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν·
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπομεν,
Γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
Φοίνικος ἔρνος, ὁπότ',
Οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου,
Εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
Φυτὰ νεκτάρεα.
Τότε βάλλεται,
Τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον,
Ἐρατά τ' ἴων φόβα,
Ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.
Ὑμνεῖτ' ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
Ὑμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα, χοροί.

Noſtris adeſte, numina ſancta, choris;
Et celebrem, Dii, affundite gratiam:
Qui frequentem populis, urbis umbilicum, ſuffitibus odorum
Caſtis in Athenis
Adventatis, varium mobilemque cœtum
Cinctæ violis vere decerptis,
Dona accipite blanda corollæ.

Meque

Meque de cœlo reſpicite benignè,
Carmine nunc iterum canentem
Hederâ coronatum Deum ;
Quem Bromium, quem Graviſtrepum vocant mortales,
Prolem canamus ſuperûm Parentum,
Cadmeamque decus Semelen puellis.
Argivâ in Nemeâ vatem haud latebunt
Virgulta palmæ, quando,
Horarum thalamo recluſo,
Nectareæ olfaciant plantæ
Veris odores.
Tum diffunditur,
Tum tellure virenti
Formoſa violarum juba,
Miſcenturque comis roſæ.
Tibiis mixtâ carminum voce
Celebrate, chori, Semelen celebrate decentem.

Ex Editione Hudſoni deſumpta.

Pag. 192, ℣. 4. Θουκυδίδου ἢ λαμβανέσθω.] Apud Salluſtium, in principio belli Jugurthini, ſummum dicendi genus, & collocationis neglectum obſervare licebit. Verba illius ſunt : *Bellum ſcripturus ſum, quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum geſſit : primum, quia magnum & atrox, variaque victoria fuit : dein, quia tum primum ſuperbiæ nobilitatis obviam itum eſt. quæ contentio divina & humana cuncta permiſcuit, eoque vecordiæ proceſſit, ut ſtudiis civilibus bellum, atque vaſtitas Italiæ finem facerent.* In eo exemplo eadem, quæ in Thucydidis Dionyſius annotavit, obſervari poterunt. In primis membrum hoc, * *Bellum ſcripturus ſum,* propter *MS*, manifeſtam διάστασιν habet, & geminatum *S* ſibilum facit alterum membrum, *Quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum geſſit,* propter voca-

* Obſerves carmen eſſe heroicum, quinto pede ſpondeo : *Bellum ſcripturus ſum, quod populus Romanus.*

lium

lium amplitudinem, & propter manifeſtam dictionum diſtantiam, amplum eſt. Nam *D* & *P* coire in unam ſyllabam non poſſunt, & *S* cum *R*, & cum *C*; & *M* cum *J* conſonante pugnant, aſperumque ſonitum faciunt, ut & *M* cum *G* ἀντιτυπίαν. præterea *R* quatit repetitum, mutæ etiam *P D C G* orationis ſplendorem obtundunt: & *V* vocalis, gratiam aufert. Tertium membrum, *Primum, quia magnum & atrox, variaque victoria fuit*, nullam gratiam habet. primo, quia ter repetit *ia*, nimis ingraté: deinde, quia ἀντιτυπίαν *M* & *Q*, *X* & *V*, conſonantes habent. Quartum membrum, *Dein, quia tum primum ſuperbiæ nobilitatis obviam itum eſt*. Hæc oratio magnifica eſt propter res amplas: verba quoque, *nobilitatis obviam itum*, magnifica; ἀντιτυπία autem literarum *N* & *Q*, *M* & *P*, *M* & *S*, ultimum membrum, *Eoque vecordiæ proceſſit; ut ſtudiis civilibus bellum, atque vaſtitas Italiæ finem facerent*, verba habet ſatis ampla, & quæ ſuis baſibus innituntur, quanquam non adeò frequens ἀντιτυπία, niſi *S* & *B*, & *M* cum *F*, jam membrorum harmonia neglecta eſſe videtur: nam continuis ſpondeis primum membrum abſolvit. Alterum membrum huic in quantitate minimè reſpondet: nam multis dictionibus protenditur varios pedes habentibus, licet duobus ſpondeis claudatur. Tertium membrum, qui dactylo clauditur, ſtudioſè effectum eſſe videtur. Quartum membrum dicoreo terminatum eſt, ſed hiat propter eliſionem. Quintum membrum aliud quiddam, & diverſum à totâ periodo, infert. Unde in periodo hac nullus circulus, nulla certa baſis, ſed omnia diviſa, omnia diſſipata.

Pag. 202, ꝟ. 7. Ἄρξομαι ᾗ ἀπὸ τ.] Huic ode Sapphûs etſi ex Horatio commodùm exemplum comparari poſſit, tamen quoniam hujus Poetriæ aliam oden Catullus vertit, eam ob rem illius exemplum examinabo. Incipit autem illius Ode,

Φαίνεταί

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν.

Eam ſic vertit Catullus;

Ille mi par eſſe deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare divos,
Qui ſedens adverſus, identidem te
Spectat, & audit
Dulce ridentem: miſero quod omnis
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul te,
Leſbia, adſpexi, nihil eſt ſuper mi,
Quod loquar amens. *Parthenius.*
Lingua ſed torpet. tenuis ſub artus
Flamma dimanat: ſonitu ſuopte
Tintinant aures; geminâ teguntur
Lumina nocte.

In eo carmine cauſæ hujus elegantiæ eædem annotari poſſent, quas in Poetriæ ſuæ odario Dionyſius obſervavit. Imprimis, dictiones ita ſecum conjunguntur, ut naturali complexione conjunctæ eſſe videantur. Nam, exceptis ſex locis, in quibus diverſæ dictiones ἀντιτυπίαν habent, aliæ omnes molliſſimæ & leniſſimæ ſunt. Jam vocales frequentius ſubjunguntur mutis, conſonantibus, & ſemivocalibus, quàm præponuntur. Præterea ſemivocales ſecum non pugnant: vocalium verò concurſus; & hiatus haud frequens eſt. Ad extremum, membra membris ita cohærent, ut nullum manifeſtum tempus inter ea appareat; ſed ut verbum ex verbo, ſic membrum ex membro, fluere videatur. Quare, quod auctor ait, non ultra examinanda ode hæc, ne ταυτολογίας vitium incurramus. De naturâ enim vocalium, & conſonantium ſatis jam dixit.

Pag. 212, ℣. 12. Ἑνὸς ἔτι προσθήσω.] Apud Ciceronem verò, quem Iſocrati opponimus, etſi ſtudioſè omnia inflexa ſunt; (vir enim ſummus, ab humilitate, vulgique ſermone abhorruit) tamen, quoniam ipſe orationem pro Cæcinâ in hoc genere eſſe ſcribit, ideo principium hujus orationis exemplo huic Iſocratis opponamus. Eſt autem hoc; *Si, quantum in agro lociſque deſertis*

deſertis audacia poteſt, tantum in foro, atque in judiciis impudentia valeret: non minùs nunc in causâ cederet A. Cæcina Sex. Æbutii impudentiæ, quàm tùm in vi facienda ceſſit audaciæ. Verum & illud conſiderati hominis eſſe putavit, quâ de re jure decertari oporteret, armis non contendere: & hoc conſtantis, quicum vi, & armis certare noluiſſet, eum jure, judicioque ſuperare. In hoc exemplo verba ſecum ita cohærent, ut ἀντίθεσις rara ſit, membra autem ita exæquata & directa, ut quod in auſtero dicendi genere vitium eſſet, hîc cum ſummâ elegantiâ, & venuſtate poſitum ſit. Quare & ea omnia, quæ Dionyſius ineſſe in exemplo Iſocratis oſtendit, hîc nullo negotio reperies.

Pag. 224, ỷ. 6. Φέρε δή τις οὐκ ἂν ὁμολογήσειε.] Ab iſtâ diligentiâ Cicero nunquam abhorruit, qui ſtudioſè numeris orationem ſuam exornabat, & de numero multa conſcripſit. Illius exempla aliquot adducenda ſunt, ut fidem oratio habeat. Ac primùm occurrit locus ex oratione pro Plancio; in quâ cùm dixiſſet, *Victoriæ noſtræ graves adverſarios paratos*, ad ſenſus perfectionem ſubjunxit, *Interitûs nullos ultores eſſe videbam.* Et in oratione poſt reditum ad Quirites ita habet: *Sed etiam rerum mearum,*

Auctores, teſtes, laudatoreſque fuere.

Præterea in principio Archianæ, integro hexametro utitur; cùm enim ait, *Aut ſi qua exercitatio dicendi*, ſubjungit verſum,

In quâ me non inficior mediocriter eſſe

Verſatum. Et in reliquo Academicæ, *Quæ*

Cùm ſint dicta in conſpectu, conſedimus omnes.

et Tuſcul. 4. *Illud*, inquit, *animorum corporumque diſſimile eſt, quòd animi valentes*, addit verſum:

Morbo tentari non poſſunt, corpora poſſunt.

et Tuſculan. 5. ubi ita Cicero, *Hoc loco multa ab Epicureis diſputantur.*

Hæque voluptates ſingillatim extenuantur.

Magis autem eſt artificioſum in orationibus verſus admiſcere, ubi ad impellendos animos non parum juvat

numeri

numeri ſuavitas; ut Cicero in Orat. ſcribit: qui gloriatur ſeſe orationem numeroſam adhibuiſſe, in *Accuſ. in Verrem ſecundo*, ubi de Siciliæ laude dixit: & in Senatu, de Conſulatu ſuo. Sic & in quarto Accuſ. de Ennenſi Cerere; de Segeſtana Diana; de Syracuſarum ſitu: ſed & in principio orationis pro Sex. Roſcio Amerino, hoc obſervari poteſt: ejus loca aliquot annotabo. ſunt verba Ciceronis, *Credo ego vos, judices, mirari, quid Sit, quod, cùm tot ſummi oratores hominesque, nobiliſſimi ſedeant*: en ſtatim hexametrum integrum collocavit. deinde proſequitur, *Ego potiſſimùm ſurrexerim, qui neque ætate, neque ingenio, neque auctoritate*, ſequitur carmen hendecaſyllabum, unâ ſyllabâ in medio abundante obſcuratum: *Sim cum iis, qui ſedeant, comparandus.* omnes: &c. Paulo poſt: *At tanto officioſior, quàm cæteri.* trimeter chorêum habens in ſecundo pede; rurſuſque paulò poſt, duos trimetros ponit, nonnullis interjectis, oratione ſolutâ: *His de cauſis ego huic cauſæ patronus exstiti*: deinde interponit, *Non electus ..s, qui maximo ingenio, ſed relictus.* alter trimeter, *Ex omnibus, qui minimo periculo Poſſem dicere*; &c. Multi etiam ſunt dimetri: ut, *Tales viros impediat.* ſunt etiam alia carmina ſummo artificio ocultata, quod facile obſervari poteſt. In quartâ etiam Verrinâ multa carmina obſervari poſſunt: primum quidem, primis remotis verbis, incipit à dimetro hypercatalectico ſic: *Venio nunc*, * *Ad iſtius, quemadmodum ipſe*, &c. deinde hemiſtichium hexametri proponit illis, *Neſcio, rem vobis proponam*, &c. Tum Alcaicum dactylicum, cùm inquit, *Genus* * *Ipſum prius cognoſcite, judices*; ſicut & illud Horatianum, *O matre pulchrâ filia pulchrior.* Deinde ſenarium, & ſimul dimetrum hypercatalecticum, *Nego in Sicilia tota*, * *Tam locupleti, tam vetere provincia*, * *Tot oppidis, tot familiis.* paullo poſt hendecaſyllabum habet: nam inquit, *Nego ullam picturam neque in* * *Tabula, neque textili fuiſſe.* paullo poſt Sapphicum hypercatalecticum: † *Non enim ver-*

† Nugatoriè ſatis: nam hæc eſt Ciceronis ſententia: *Non enim verbi, neque criminis augendi causâ complector omnia.*

bi,

bi, neque criminis cauſa. Poſt hexametrum integrum, latentem tamen ob compoſitionem ſolam: nam cùm dixiſſet, *Unde igitur potiùs incipiam, quàm ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in*

Deliciis fuit? aut ex quo potius numero, quàm ex ipſis laudatoribus. jam verò in Milonianæ orationis peroratione, cap. 35, ſimilia obſervari poſſunt. primum eſt hexametrum carmen integrum, cùm ſic ait, *Eſſe hanc,*

Unam, quæ brevitatem vitæ poſteritatis memoriâ conſolaretur. et deinde ſubſequuntur verſus hexametri ſpondaici; ut cùm dicit, *De me, inquit, ſemper populus Romanus, ſemper* * *Omnes gentes loquentur.* & pòſt ſic, *Quam*

Fines imperii populi Romani ſunt, ea non ſolùm fama jam de illo, &c. & paullo poſt, *Omnibus in terris, & jam verſatur, & ſemper.* ſed in quinto vice dactyli Creticum habet. Rurſus hendecaſyllabum ſequitur, uno tantum tempore longius, *Sed, quo eſt illa magis divina virtus:* poſt paullo, acephalum hexametrum *Quodnam ego concepi tantum ſcelus? aut quod—in me tantum facinus admiſi?* rurſus duo fines hexametri, *Meoſque redundant* †. &, *Ex iſto fonte dolores.* Non vitavit itaque Cicero carmina, imo ſtudioſe accerſivit; ut ex multis aliis locis colligi poſſet. Ut & illud ad Varronem, *Latent iſta omnia, Varro,*

Magnis obſcurata, & circumfuſa tenebris. & in Verrinis plenum verſum una ſyllaba inutilem fudit, *Cum loquerer, tanti fletus gemituſque fiebant.* Nec finem vitavit elegi, *Oderat ille bonos.* incurrit etiam in hendecaſyllabum, *Succeſſit tibi Lucius Metellus.* & multis aliis locis probari poſſet Ciceronem verſus non vitâſſe. Alii quoque authores Latini effugere non poterant: Salluſtius ab hexametro incipit bellum Jugurthinum: *Bellum ſcripturus ſum, quod populus Romanus.* & Plinius Panegyricum

† At vera lectio eſt, *omnes in me meoſque redundant ex fonte illo dolores.*

ricum incepit à fine hexametri, cui ſubjungit integrum hexametrum : *Bene ac ſapienter,*

Patres Conſcripti, majores inſtituerunt.

et Livius lib. 1. hexametrum habet, *Pugnatum eſt*

Porta Collina totius viribus urbis.

et ibid. *Ipſe ubi illuxit, in radicibus montium extendere aciem cœpit*

Sedulò, ut adverſus montes conſiſteret hoſtis.

Sed de his ſatis eſt. nam ſi quis vellet Hieronymi Peripatetici more (quod Cicero dicit) verſus apud ipſum Ciceronem, & alios ſcriptores obſervare, fortaſſe nullum eſſet verbum, quod non in aliquâ metri lege collocatum eſſet. Illud verò multo artificioſius eſt, quod annotat Hermogenes de formis Orat. lib. 2, (pag. 381, ỳ. 2. edit. Porti, 1569) cùm de Politica oratione agit, Homerum in ſuis carminibus omnia genera poematum effinxiſſe. Cùm enim poeſis omnium ſit imitatio, optimus omni in genere Homerus eſt dicendus : vivam enim, accommodatamque ſubjectis perſonis imitationem, & in his, quæ ad dictionem pertinent, & inductionem perſonarum, & varias differentias metrorum præſtitit ; ex quibus varia quoque carmina fieri contingit. Verba Hermogenis hæc ſunt de Homero :

Ἄριστος οὖν κατὰ πάντα λόγων εἴδη, καὶ ποιητῶν ἁπάντων, καὶ ῥητόρων, καὶ λογογράφων Ὅμηρος, καὶ γὰρ μηγέθη, καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐπιμελείας, καὶ δεινότητας, καὶ τὸ μέγιστον ποιήσεως, μίμησιν ἐναργῆ, καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις, κἂν τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων, καὶ μύθων διατυπώσεις, καὶ μέτρων διαφόρους τομὰς, ἐξ ὧν καὶ διάφορά πως συμβαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δέοντι, καὶ κατὰ λόγον μεταβαλλόμενα πρὸς τῷ, καὶ τὸ φύσει πάντων ἄριστον μέτρον προῃρῆσθαι, καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ ἐξ ἁπάντων ἓν ὅτι κάλλιστον, ὁ μάλιστα ἐργασάμενος παρὰ πάντας ποιητὰς, οὗτός ἐστιν. Id eſt, *Omnibus igitur dicendi figuris, præſtantiſſimus omnium poetarum, & oratorum, & ſcriptorum Homerus. Nam & orationis amplitudines, & ſuavitates, & ſcriptiones accuratas, & gravitates, &, quod maximum eſt in poeſi, apertam imitationem & convenientem rebus perſoniſque ſubjectis, tum verborum genere & orna-*

mentis, tum perſonarum productione, deſcriptione & fabularum conformatione, tum verſuum ſectionibus variis, quibus varia & differentia verſuum genera fieri ſolent, & hæc ipſa convenienter, & ratione certâ inter ſe variata, ut hoc illudve, quod natura præſtantiſſimum ſit, carminis genus propoſitum habeat: , denique ut varium, & ex omnibus præſtantiſſimum qui effecerit, præ cæteris poetis ſit Homerus. Deinde (pag. 385, ℣. 5.) multis interjectis ait, Ἐξίσαται γὰρ καὶ τοῦ οἰκείου πολλάκις τὸ μέτρον ῥυθμοῦ κατὰ τὰς ποίας τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν κατὰ τὰ κῶλα. τὸ γοῦν, —— Αὐτοὺς δ᾽ ἑλώρια τεῦχε κυνέσσιν —— ἀναπαιστικόν πως ἐστὶ, γινομένης ἀναπαύσεως ἐν τῷ, Ἡρώων. Id eſt, *Sæpe enim verſus declinat à ſuo numero proprio, & ſectiones varias verſuum habet: & clauſulas ſententiarum in ipſis membris. Nam illud,* Αὐτοὺς δ᾽ ἑλώρια τεῦχε κυνέσσιν, *anapæſticus eſt numerus, cum clauſula facta fuerit in primo verbo* Ἡρώων. Quod etiam nos in Latino poeta obſervare poſſumus, is enim pro diverſitate materiarum, diverſis carminibus uti videtur: ita ut paucis mutatis, genus aliud carminis manifeſtum ſit. Nam lyrica carmina inter hexametra inſeruit, cum lyricam materiam narrabat: ſimiliter elegiaca, cum elegi cantandi eſſent. Exemplis rem demonſtrabo: lib. 5, Æneid. ℣. 245, carmen Sapphicum miro artificio in hexametrum immiſcuit. nam in his,

Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat, viridique advelat tempora lauro:

abjice vocem *Cloanthum*, & in verbo, *advelat*, præpoſitionem omitte, erit Sapphicum:

Voce declarat, viridique velat
Tempora lauro.

Ibidem eſt carmen,

Cuncti adſint, meritæque expectent præmia palmæ:

quod videtur Sapphicum præ ſe ferre, ſi pauca mutaveris. Sic in Ecloga 6, ℣. 30,

Nec tantum Rhodope miratur & Iſmarus Orphea.

fiet ex eo Aſclepiadeum,

Nec tantum Rhodope & Iſmarus Orphea:
tum illud,
Tum durare ſolum, & diſcludere Nerea ponto
Cæperit:
refert Aſclepiadeum,
Tum durare ſolum, & cludere Nerea
Ponto cæperit.
et Eclog. 9, ℣. 53.
Nunc oblita mihi tot carmina: vox quoque Mærin
Ipſa fugit:
fiet Aſclepiadeum.
Nunc oblita mihi carmina: vox quoque
Mærin ipſa fugit.

Et innumera ejuſmodi alia quis inveniet apud Maronem, quæ non ſine ſummâ induſtriâ, atque incredibili artificio elaborata ſunt. Sed non licet præterire Eclogam illam, quæ *Gallus* inſcribitur; quæ, quia lacrymabiles elegos continet, ipſa quoque carmina elegiaca eſſe videntur. en ſecundum carmen,
Pauca meo Gallo, quæ legat ipſa Lyco—ris. Et,
Naiades, indigno cùm Gallus amore periret:
abjice *cùm*, & ultimam ſyllabam, erit pentameter;
Naiades, indigno Gallus amore perit.
hoc carmen ſi conjungeretur cum ſuperiori hexametro, quàm miram ſuavitatem faceret? Sic & in illo verſu,
Omnes, unde amor iſte, rogant, tibi? venit Apollo:
abjice primam literam, & verba tranſpone, erit pentameter;
Unde amor iſte, rogant, venit, Apollo, tibi.
ſic ex eo verſu,
Veſtra meos olim ſi fiſtula dicat amores:
abjice *ſi*, & ultimam ſyllabam, erit pentameter. Similiter ex eo,
Hic gelidi fontes: hic mollia prata, Lycori:
abjice alterum *hic* cum ultimâ ſyllabâ: ſenſus quidem pervertitur, aut nullus erit; ſed nos numerum, non ſenſum quærimus, dum ex hexametro pentametrum elicere volumus. Sunt ergo in hâc ultimâ Eclogâ mul-

ta, quæ duobus dactylis cum cæſurâ finiunt, quæ potiùs imaginem retinent finis pentametri, quàm principium hexametri: ut,

Me ſine ſola vides. et, *Omnia vincit amor.*

quapropter hæc mirâ dulcedine aures complent. Sed de his ſatis ſit.

Pag. 230, ℣. 3. Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος.] Exemplum Demoſthenis examinat Dionyſius: in quo obſervavit primum metrum eſſe anapæſticum, uno pede mutilum. huic autem adhæret pentameter elegiacus exactiſſimus, ſi ſynalœphen auferas: deinde paucis ſolutè interjectis, adeſt Sapphicum metrum Epithalamium, & Ariſtophaneum tetrametrum: poſthæc duplex iambicum dimetrum: rurſus anapæſticum pedum octo, ac demum iambicum. quare verba Demoſthenis ita digeri poſſunt:

Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με
μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ'
ἥκειν, Ἀριστοκράτους κατηγορήσοντα τουτουί,
μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁ-
μάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ
προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν·
ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι,
καὶ σκοπῶ,
περὶ τοῦ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας
ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς.

Pag. 248, ℣. 5. Ὧν δὲ προὐθέμην.] Quæ præcepta exemplis Homeri, Euripidis, & Simonidis illuſtrat, nos eadem apud Virgilium, Terentium, & Horatium oſtendemus. In Virgilio itaque, cum omnia pæne ſcripta ſic examinari poſſunt, tum etiam locus ille in lib. Æneid. 1, ℣. 180. *Æneas ſcopulum interea conſcendit*,— unum membrum: alterum, *et omnem Proſpectum latè pelago petit*,——id membrum longius eſt, & hemiſtichia duo amplectitur: jam verò, quod ſequitur, longius eſt,

—*Anthea ſi qua*
Jactatum vento videat, Phrygiaſque biremes:
Aut Capyn, aut celſis in puppibus arma Caïci.

Hæc prima periodus tria membra inequalia habet: nullum verò uno carmine abſolvit. Alterius periodi primum membrum:

Navem in conſpectu nullam: tres littore cervos
Proſpicit errantes:

alterum membrum minùs priori,

—*hos tota armenta ſequuntur*
A tergo: tertium adhuc minus, *& longum per valles paſcitur agmen.* Tertiæ periodi primum membrum exiguum, *Conſtitit hic,*—alterum huic prorſus inæquale,—
—*arcumque manu, celereſque ſagittas*
Corripuit; tertium autem κατὰ παρένθεσιν proferri poteſt,
—*fidus quæ tela gerebat Achates.* deinde quartum majus,
Ductoreſque ipſos primum, capita alta ferentes
Cornibus arboreis, ſternit;

hemiſtichio clauſit membrum: & ſequens carmini integro additum membrum facit, — *tum volgus & omnem*
Miſcet agens telis nemora inter frondea turbam.

Hæc periodus. obſervabis hic non tantum compoſitionem ſolutæ orationi ſimilem, ſed & carmina, ita ſecum cohærere, ut epitheta ſequentia trahant vocabula: verba diverſa carmina conjugant, eaque prorſus omnia, quæ diſſipatam & fluxam, ſed ſibi cohærentem, orationem faciant.

Pag. 256, ℣. 6. Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως.] Hoc idem in Phormione Terentii demonſtrari poteſt, ubi Davus loquitur:

Amicus ſummus meus, & popularis Geta
Heri ad me venit:

Membrum primum ex integro carmine & hemiſtichio conflatum: aliud membrum magis hoc priori,

———*erat ei de ratiunculâ*
Jampridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorum:

Reliquum

Reliquum membrum minus prioribus,—*id ut conficerem.*— deinde duo verba, ſeorſim ſuas ſententias habentia, *Confeci : adfero.* alterius periodi primum membrum,

Nam herilem filium ejus duxiſſe audio
Uxorem :

alterum membrum minus eſt, *ei credo munus hoc conraditur.* Periodus altera. tertia periodus membrum parvum habet, nec carmen implet,

Quam inique comparatum eſt,— alterum prolixius, quod hemiſtichio, & carmine integro conſtat : ut,—*ii qui minus habent,*

Ut ſemper aliquid addant divitioribus!

Pag. 258, ℣. 7. Ἐκ δ' τῆς μελικῆς.] Sic & illa apud Horat. 3, Carm. Ode 27. legi poſſunt, ut pauca veſtigia carminum appareant. Etſi enim ſunt ſtrophæ, tamen collocatione membrorum ita diſſident, ut non tam repetitum carmen, quàm continua oratio eſſe videatur. eſt autem Europa, errorem ſuum incuſans :

Quæ ſimul centum tetigit potentem oppidis Creten : Pater, ô relictum filiæ nomen, pietaſque ! dixit victa furore. Unde ? quò veni ? levis una mors eſt virginum culpæ. vigilanſne ploro turpe commiſſum ; an vitiis carentem ludit imago vana, quæ portâ fugiens eburnâ, ſomnium ducit ? meliuſne fluctus ire per longos fuit, an recentes carpere flores ? Si quis infamem mihi nunc juvencum dedat iratæ, lacerare ferro & frangere enitar modò multum amati cornua tauri. Impudens liqui patrios Penates : impudens orcum moror ! ô Deorum ſi quis hæc audis, utinam inter errem nuda leones : antequam turpis macies decentes occupet malas, teneræque ſuccus defluat prædæ, ſpecioſa quæro paſcere tigres. Hæc, & multa alia apud hunc poetam videntur eſſe ſimilia ſolutæ orationi, id autem maximè ob eas cauſas, quas auctor memoravit.

INDEX Verborum & Formularum, quæ viſæ ſunt notatu digniores.

A

A Literæ ſonus, 94, 17.
ἀβασανίστως τιθέναι, 244, 8.
ἀγενὲς σχῆμα, 34, 22. ἀγενὴς πούς, 126, 8. ἀγενεῖς ῥυθμοὶ, 144, 12.
ἀγέρωχος ὄψις, inſolens & immane viſum, 118, 7.
ἀγωγαὶ τῶν στροφῶν, ductus, 154, 8.
ἀδιάνταισι παρειαῖς, 250, 15.
ἀδολέσχης καὶ φλύαρος λόγος, 252, 8.
ἄζηλα καὶ φαῦλα, 20, 21.
ἀθληταὶ τοῦ ἔργου, 240, 3.
ἀθρεῖν ψόφον λαμβάνειν, 188, 7.
αἱ Æolicè pro εἰ, ſi, 206, 6.
δι' αἰσχύνης θέσθαι, 144, 20.
ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, 8, 4.
ἀκαρὴς παραλλαγὴ, 106, 5.
ἀκατάστροφος, 198, 14.
ἀκατονόμαστος, ἀνώνυμος, 174, 3.
ἀκέραστοι φωναὶ, 196, 24.
ἀκόμψευτος σύνθεσις, 178, 12. ſic ἀκόμψευτος ἁρμονία, 200, 11.
ἀκόρυφος καὶ ἀκατάστροφος, 198, 14.
ἀκρατίζεσθαι, jentare, 18, 12.
εἰς ἄκρον, ſummè, 220, 2.
ἄκρως εἰδότες αὐλεῖν, 246, 8.
ἀκροστόμιον, 96, 5.
ἀκώλιστος περίοδος, 200, 11.
ἀλεξιφάρμακον, remedium, 222, 7.
ἀλληλουχίας βάσις, 202, 16.
ἄλογος αἴσθησις ſeu ἀνάλογος, 106, 13. ἄλογοι καὶ ἐνθουσιώδεις ὁρμαὶ, 8, 1.
ἆλτο pro ἥλατο, 48, 3.
ἀμ' ἠοῖ, 18, 18.
ἀμβλήδην γοόωσα, 112, 4.
ἀμβολὰς pro ἀναβολῆς, dilatio, 240, 1.
ἄμβροτος χέρσος, 182, 10.
ἀμεγέθης καὶ ἄσημος, 134, 13.
ἄμετρον κακὸν, 260, 14.
ἀμυδρότερα, 170, 16.
ἀμφήριστον ἔθηκε, 140, 10.
ἀνακοπαὶ in verb. compoſ. 198, 10.
ἀνακυλίσαι ὑπὲρ ὄχθου, 164, 13.
ἀνάπαιστοι ῥυθμοὶ, 230, 15.
ἀνάπαυλαι in dictione, 158, 2.
ἀναπόδεικτα λέγειν, 18, 1.
ἀνέλεγκτος, 180, 9.
ἀνέδραστος βάσις, 198, 18.
ἀνεπιστάτως ῥίπτεσθαι, 16, 4.
ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀφελὲς, 178, 2.
ἀνέκλεκτα, 26, 9.
ἀντίστροφος, reſpondens, 130, 12.
ἀντίστροφοι, pro ἀντιστροφαὶ, 154, 8.
ἀντίτυπος ἁρμονία, 184, 19. ἀντίτυπος συζυγία, 188, ℣. ult.
ἀντωνυμίαι pronomina, 12, 9.
ἀνωθεῖσθαι, 164, 24. idem ἄνω ὠθεῖσθαι ibidem 20: Et ἀνακυλίεσθαι 164, 13.
ἀξιοθέατος, 216, 6.
ἀπαγγέλλειν enunciare, 164, 8.
ἀπαγγελία, idem ac ἑρμηνεία, elocutio, 168, 8.
ἀπαρέμφατα ῥήματα, 50, 9.
ἀπαρχὰς προχειρίσασθαι, 18, 7.
κατ' ἀπαρτισμὸν, abſolute, 218, 10.
ἀπερίγραφος βάσις, 198, 18.
ἀπερίοδος λέξις, 200, 11. ἀπερίοδος νοῦς, 254, 23.
ἀπευθύνειν, 80, 5.
ἀπέχθεσθαι, offendi, 200, 4.
ἀπῆναι, πλωταὶ, naves, 132, 4.
ἀπὸ τοῦ ῥάστου, facillime, 246, ℣. penult. idem ἐκ τοῦ ῥάστου, 246, 5. ἀπὸ τῆς ἕξεως, habitu, 246, 5.

I N D E X.

ἐκ ἀπὸ σκοπῦ, 120, 22.
ἀποδέχομαι, *probo*, 160, 2.
ἀποζῆν, *vitam tolerare*, 194, 6.
ἀπαίτητος λόγος, 10, 14.
ἀποκρούσαι, *in diſput. rejicere*, 242, 1.
ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον 212, 1.
ἀπομαχόμενος μὴ — 22, 15.
ἀποπλανᾶσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθείας, 42, 5.
ἀπόπροθι κοίτας, 78, 7.
ἀποπτυσμοῦ δηλωτικὰ γράμματα, 90, 15.
ἀποσφάττει πάντας, 146, 4.
ἀποτραχύνειν, 198, 5. ἀποτετραχυκεῖν, *ſine* γ, 184, 3.
ἄρα *priore ſyllaba producta*, 234, 16.
ἀράττεσθαι περὶ πέτρας, 120, 4.
ἀρβύλης ἴχνος, 78, 5.
Ἀργέα Νεμέα, 182, 8.
ἀργεία *pro* ἀργία, 222, 7.
ἄρθρα τοῦ λόγου, 12, 7.
ἀριθμοὶ *pro* ῥυθμοὶ, *Numeri Oratorii*, 124, 8.
ἁρμάτειος δίφρος, 146, 7. *Curtius lib.* 4. *currum vocat.*
ἁρμογὴ τῶν ὀνομάτων, 248, 15. ἁρμογὴ τῶν κώλων, 58, 1. ἁρμογαὶ περιόδων, 200, 16.
ἁρμόζον, *conveniens*, 160, ℣. *penult.*
ἁρμονία, *Compoſitio, ſeu concinna compoſitio*, 62, 22. 72, 7. 88, 15. 176, 2. *pro eodem* σύνθεσις, 172, 8. ἁρμονίας λεκτικῆς δύναμις, 16, 9. ἁρμονία γραμμάτων, 116, 23.
ἁρμόσαι ὀνόματα πρὸς ἄλληλα, *aptare*, 58, 8. *Sic* ἁρμόττεσθαι πρὸς ἄλληλα, 52, 15.
ἀρτηρία· τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι, 104, 2.
ἀρχαϊκὸν κάλλος, 194, 17.
ἀρχαιοπρεπῆ σχήματα, 204, 7.
ἄσεμνος στίχος, 152, 7.
ἄσιγμοι ᾠδαὶ, 100, 7.
ἀσινεῖς τε καὶ ἄνοσοι, 10, 1.
ἀσύμφωνος χορδὴ, 72, 24. ἀσυμφώνως ἐμπνεύσας, 72, ℣. *ult.*
ἀτοπία, 82, 11.
ἀτρέκειαν εἰπεῖν, 174, 7.
ἀτριβὴς ἔργου ὁτουοῦν, 248, 4.
Ἀτρυτώνη, Διὸς τέκος, 44, 19.
αὖ ἔρυσαν, 48, 13.
αὐαλέα κόμα, 258, 9.
αὐλὸς τοῦ πνεύματος, 94, 7.
αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, *pro* μόνα τὰ ἀναγκαιότατα, 52, 10. αὐτὰ τὰ φανερώτατα, *pro* μόνα τὰ φανερώτατα, 174, ℣. *ult.*
αὐτοματισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα, 182, 22. φύσις αὐτοματίζουσα, 166, 22. αὐτοματισμῷ γενόμενα, 234, 12. κατ' αὐτοματισμὸν, 232, 1.
αὐτοσχεδιάζειν μέτρα, 230, 15.
αὐτοτελῆ, *perfecta*, 92, 3. αὐτοτελῶς, *perfecte*, 92, 5.
ἀφαιρήσομαι *pro* ἀφαιρεθήσομαι, 56, 14.
Ἀφροδίτη, *venuſtas*, 16, 12.
ἄφωνα γράμματα, 92, 5.

B

B *Litera ut proferatur*, 102, 13.
βαίνεσθαι, *ſcandi, de metro*, 28, 15.
βάρος, *gravitas dictionis*, 70, 15. βάρος ἢ σεμνότης, 204, 8.
βάσεις θεατρικαὶ ἢ γλαφυραὶ, 178, 5.
βλάβος τι σοι γένηται, 24, 15.
βλοσυρῶπις Γοργὼ, 118, 12.
βοστρυχίζειν τοὺς λόγους, 242, 15.
βρέμει ἄνεμος, 258, 14. βρέμεται αἰγιαλῷ, 114, 5.
βρόμος ἀνέμων, 114, 12. & φθόγγος, 258, 9.
Βρόμος, *Bacchus*, 128, 9. 182, 5.

Γ

ΓΑλαθηνὸν ἦτορ, 258, 6.
γαμετὴ, *uxor*, 4, 3.
γενέθλιος ἡμέρα, 2, 3.

γενι-

γενικωτάτη διαφορὰ, *differentia generaliſſima*, 10, 9.
γλαφυρᾶς κ᾽ ἀνθηρᾶς ζυνθέσεως χαρακτὴρ, 200, 17.
γλίχεται τέτων, 176, 16.
γλυκαίνειν τὴν ἀκοὴν, 108, 26. γλυκύτης λέξεως, 70, 6.
γλῶτται *orationem figurant*, 20, 23.
γλωττηματικὰ ὀνόματα, 250, 18.
γοητεύεσθαι ὑπὸ — 72, 17.
γοητεία ἡ ἐν ᾠδαῖς, 74, 17.
γοργὰ κῶλα, 158, 6.
γράμματα *unde dicta*, 90, 5.

Δ

ΔΑΙ' *pro* δὲ, 60, 2.
δαιμόνιος, *divinus, excellens*, 140, 7. δαιμονίως, *divine, excellenter*, 236, 14.
δακτυλικὸς *pro* δάκτυλος, 130, 5.
δάμνα *doma, ſubige*, 202, 10.
δασέα ἄφωνα, 102, 8.
δαψιλὲς, *crebrum, frequens*, 54, 21.
δέον ζυλλαβῇ τῦ τελείυ, *ſyllaba indigens ad perfectionem*, 238, 6.
δείγματος, ἢ παραδείγματος ἕνεκα, 162, 7.
Δεῖμός τε Φόβος τε, 118, 13.
δεξιῶς εἴρηται, 22, 19.
δημιυργοὶ τέχναι, 52, 11. δημιύργημα χειρῶν, 4, 1.
διὰ πέντε, 76, 15. διὰ πασῶν, 76, 15.
διαβεβηκότα εἰς πλάτος ὀνόματα, 176, 11.
διαβάσεις εὐμεγέθεις, 166, 6.
διακλέπτειν, *occulere*, 134, 20.
διάλεκτος, *ſermo, elocutio*, 20, 23.
διάλεκτος πεζῇ, 22, 7. διαλέκτυ μέλος πῶς μετρεῖται, 76, 1.
διαλλάττειν, *mutare*, 34, 14. διαλλάττειν & διαφέρειν *pro eodem*, 102, 23. τῷ ποσῷ διαλλάττυσα τῆς—74, 23. διαλλαγὴ, *mutatio*, 74, ỳ. *ult.*
διαναπαύειν, 86, 12.
διασαλεύειν τὺς ἤχυς, 210, 16. διασαλεύειν τὰς ἁρμονίας, 196, 14.
διάτονοι μελῳδίαι, 154, 17. 156, 7. τὸ διάτονον, 76, 16.
διαφέρειν· ὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, *nihil ejus intereſt*, 176, 8.
διαφθορὰ φρενῶν, 144, 13.
διαχαλάσματα τῶν ἁρμονιῶν, 198, 5.
διδὺς ἑαυτὸν εἰς, *dedens ſe*, 240, ỳ. *penult.* διδὺς αὑτὸν ὑπεύθυνον, *judicandum ſe præbens*, 242, 5.
διειργόμενα χρόνοις αἰσθητοῖς, 176, 6. διείρειν, *trajicere*, 148, 12.
διειρόμενος λόγος, 258, 3.
διελκυσμὸς, *diſtractio*, 166, 20.
διερείδειν τὰ μόρια, 186, 2.
δίεσις *harmonica*, 76, 16.
διευκρινήσω κἀκεῖνα, 170, ỳ. *penult.*
διευςοχεῖν ἐν ἅπασι, 74, 18.
Διθύραμβος, *Bacchi Epitheton*, 128, 21.
διϊςάνειν τὰς ἁρμονίας, 168, 19.
διέςακε, *diſparavit*, 196, ỳ. *penult.* *mox.* διασπᾶν *dicit*.
διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, 66, 3.
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν, 174, 6.
δίχρονα φωνήεντα, 92, 21.
δολοπλόκος, *Venus*, 202, 9.
δῦπος ἀκόντων, 114, 6.
δύναμις ἐγένετο. *pro* δυνατὸν ἦν, 52, 9.
δυσαρεςεῖσθαι, ὅτι—74, 8.
δύσεδρον, 54. 5.
δυσέκφορα, 116, 22. 118, 9.
δυσηχὲς, γράμμα, 96, 12.
δυσπερίληπτα γραφῇ, 170, 17.
δυσχείμεροι Ἀρκάδες, 256, 10.
δυσωπεῖσθαι ὐδὲν, 86, 7.

E

ΕΑρίδρεπτοι ςέφανοι, 182, 3.
ἐγγένηται, *concedatur, liceat*, 170, 11.

ἐγγί-

ἐγγένηταί μοι σχολὴ, *detur otium*, 8, 15.
ἐγκαθίσματα *in Compoſitione*, 200, 6.
ἐγκαταληφθέντες, 146, 4.
ἐγκαταπλέκειν, 84, 23.
ἐγκατάσκευος φράσις, 140, 12.
ἐγκειμένη *pro* συγκειμένη, 226, 4. 250, 5.
ἐγκεκλιμένα ῥήματα, 50, 8.
ἐγκλίσεις *verborum, nominantur à quibuſdam etiam* πτώσεις, 54, 22.
ἐγκοπὴ τῆς ἁρμονίας, 186, 13.
ἐγκύκλιος παιδεία, 240, 6.
ἐγχωροίη, *liceret, contingeret*, 120, ỳ. *penult.* οὐκ ἐγχωρεῖ, *non conceditur ſeu licet*, 72, 3. ἐφ' ὅποσον ἂν ἐγχωρῇ, 56, 5.
ἑδράσαι ἐπὶ — 56, 5. 54, 4.
εἰ δὴ ἄρα, *ſi modo*, 10, 1.
εἰδεχθὴς ἐχθρὸς, 148, ỳ. *ult.*
εἰδικαὶ διηφοραὶ, 172, 8.
εἶδος, *forma, pulcritudo*, 24, 2.
εἰσαεὶ, *ſeu* εἰς ἀεὶ, 194, 21.
εἴτε ἄρα, *ſive, ſeu*, 236, 17.
ἐκλογίζεσθαι, *expendere*, 162, 9.
ἐκμεμάχθαι, *imitando exprimere*, 224, 3.
ἐκμέλειαν αὐλεῖν, 74, 1.
ἐκμιμεῖσθαι, *imitando effingere*, 10, 14.
ἐκφανὴς, *evidens*, 216, 8.
ἐκφέρειν γραφὴν, *edere, ſcribere*, 8, 16. ἐκφέρεσθαι, *proferri, enuntiari*, 92, 4. *idem* ἐκφωνεῖσθαι, 92, 6.
ἐκφορὰ, *prolatio, pronuntiatio*, 94, 12.
ἐκφωνεῖσθαι, *pronuntiari*, 92, 6. 94, 3. 98, 11.
ἐλεγειακὸν πεντάμετρον, 232, 4.
ἑλικάμπυξ Σεμέλη, 182, 12.
ἐλπίσας, *ratus*, 192, 8.
ἐμμελὴς καὶ ἔμμετρος σύνθεσις, 248, 11. ἐμμελὲς & εὐμελὲς, *diverſa*, 80, 10.
ἔμμετρος καὶ εὔρυθμος λέξις *quæ dicatur*, 228, 13. ἐμμετρία περιόδων, 243, 16.
ἐμφαίνειν, *indicare, oſtendere*, 178, 3.
ἐν χορὸν, *Doricè pro* ἐς χορὸν, 180, ỳ. *ult.*
ἐν εἰδόσι λέγειν, *peritis ſcientibuſque loqui*, 124, 1.
ἐναγώνιοι λόγοι, *quibus in judicio, vel pro concione cauſa aliqua agitur*, 158, 9. & ἐναγώνιον πλάσμα, 34, 3.
ἐναρμόνιον *pro* εὐαρμόνιον, 56, 2.
ἐναρμόττειν τὰ κῶλα τοῖς τόποις, 240, 12.
ἐνδεικνύμενος *oculis exhibens*, 120, 5.
ἐνεξουσιάζειν τοῖς ῥυθμοῖς, 156, 8.
ἐνθουσιώδεις ὁρμαὶ, 8, 1.
ἐννόημα, *ſententia*, 244, 7.
ἔνρυθμον & εὔρυθμον *diverſa*, 80, 12. *uſitatius* ἔρρυθμος.
ἔντεχνος λόγος 252, 9.
Ἐνυάλιος, *Bacchi Epitheton*, 128, 9.
ἐπαγωγικὸν πλάσμα, 34, 10.
ἐπαναστείνασθαι *prius eſt quàm* τὸ πλῆξαι, 48, ỳ. *ult.*
ἐπιγραφαὶ πραγματειῶν, *librorum tituli*, 50, 20.
ἐπεισόδια *orationis*, 158, 16.
ἔπη, *epici verſus*, 250, 3.
ἐπὶ σεαυτοῦ, *per teipſum, tuopte Marte*, 116, 15. ἐπὶ τελευτῆς, 226, 1. ἐπὶ τούτῳ, *poſt hoc*, 58, 3. ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, 8, 4.
ἐπίδοσις *pro* ἐπιτήδευσις, 38, 10.
ἐπιείκελος, *aſſimilis*, 46, 13.
ἐπικὴ ποίησις, 178, ỳ. *ult.*
ἐπίκοινον, *ſeu* μέσον ἄφωνον, *ut* β, γ, δ, 102, ỳ. *penult.*
ἐπίκρανον, 130, 3.
ἐπικρατεῖν, *potiri*, 194, 10.
ἐπιλαμπρύνειν τὸν ἦχον, 96, 10.
ἐπιλείπει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος, 40, 5.
ἐπὶ μακρότατον σκοπεῖν, 192, 18.
ἐπιρρήματα διττὸν τινὲς ἀπὸ ῥημάτων, 12, 11.
ἐπισκοτεῖσθαι, *obſcurari*, 84, 26.

ἐπισα-

INDEX.

ἐπιστασία ἔμφρων, 8, 3.
ἐπιστροφάδην, 46, 23.
ἐπισυνάπτειν, 232, 4.
ἐπίτασις & ἄνεσις, 174, 9.
ἐπιτάφιος λόγος Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος, 64, 6. 136, 5. 138, 12.
ἐπιταχύνειν τὴν σύνθεσιν, 166, ℣. *penult.*
ἐπιτερπὴς εἰς ἀκρόασιν, 194, 20.
ἐπιτετηδευμένως, 236, 20.
ἐπιτρόχαλος καὶ ταχὺς, 138, 19.
ἐπιτυχεῖς τῶν ἔργων ἐγένοντο, 246, 15.
ἐποποιοὶ, *Epici poetæ*, 154, 1.
ἐπῳδαὶ *pro* ἐπῳδοὶ, 154, ℣. *ult.*
οὐχ ἕδρας ἔργον, 240, 1.
ἔρεισις τοῦ πέτρου, 166, 21.
Ἐριβόας, *Bacchus*, 182, 6.
ἑρμηνείας ἀρετὴ, 18, 15. ὡραϊσμὸς, 8, 11.
ἔρρυθμος καὶ ἔμμετρος λέξις *quæ dicatur*, 226, 17. *pro eodem* ἔνρυθμος, 80, 10. *minus uſitatum.*
μεταβολῆς ἔρωτι, 156, 3.
ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, 14, 23.
εὖ λέγειν, 6, 4.
εὔγλωσσον, 10, 12.
εὔγραμμος βάσις, 198, 13.
εὐγώνιοι βάσεις, 176, 9.
εὐδαίδαλος, *affabre factus*, 240, 3.
εὔεδρον ποιῆσαι, 54, 6.
εὐεπὴς λέξις, 194, 13. εὐέπεια τῶν κώλων, 248, 2. λέξεως εὐέπεια καὶ χάρις, 210, 9. εὐεπῶς συγκείμενα, 200, 1.
εὐήτριοι ὑφαὶ, 198, ℣. *ult.*
εὔηχον γράμμα, 96, 11.
εὔθετος εἰς χάριν, 4, 4.
κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολὴν, 212, 8.
εὔκρατος ἦχος, 186, 17.
δι' εὐλαβείας ἔχειν, *religioſe cavere*, 200. 5.
εὐμελὲς & ἐμμελὲς *diverſa*, 80, 9. εὐμελῆ & εὔρυθμα, 84, 20. εὐπινὴς καὶ αὐστηρὰ ἁρμονία, 196, 2.
Εὐριπίδεια, 32, 15.
εὔρους λέξις, 208, 7. εὐροώτερος, 158, 17.
εὔρυθμος καὶ εὔμετρος λέξις τίς, 228, 12. εὔρυθμον & ἔνρυθμον *diverſa*, 80, 12. εὐρυθμίας πέρι, 228.
εὐστομία λέξεως, 58, 15.
εὐστοχίαν ὑποδείκνυσθαι. 244, 13.
εὔτροχος φράσις, 170, 7.
ἐφάμιλλα τοῖς— 64, 13.
ἐφάπτεσθαι, *attingere*, 36, ℣. *ult.* 100, 5.

Z

Z *Omnium duplicium ſuaviſſimè aures afficit*, 102, 2. Z *profertur per* σ & δ, 98, 3.
ζωγράφοι, & οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, *pictores*, 172, 13.

H

H *Literæ ſonus*, 94, ℣. *ult.* ἡγεμὼν, *pes idem qui Pyrrhichius*, 126, 3.
ἡδονὴ λέξεως, *quas ſub ſe contineat ſpecies*, 70, 12.
ἠϊόνες βοόωσιν, 110, 8.
ἡλικία πολιαῖς κατηρτυμένη, 6, 10.
ἡμιστίχων *pro* ἡμιστιχίων, 254, 13.
ἡμιτέλειαι φωναὶ, 92, 6.
ἡμιτόνιον, 76, 7, 22.
ἡμίφωνα γράμματα, 96, 16.
ἡρῷον μέτρον, 170, 2.
ἠχεῖσθαι καθ' αὑτὸ, 90, ℣. *penult.*

Θ

Θ Αμινὰ, *identidem*, 82, 23. θεατρικὴ συνθέσεως χάρις, 194, 16.
οἷς θέμις ἐστὶ, 224, ℣. *penult.*
θηρατὸς ἐπιστήμη, 84, 13.
θρυλιγμὸν αὐλεῖν, 72, ℣. *ult.*

I

I *Literæ ſonus*, 96, 8: *finalis litera in impropriis diphthongis*
ᾳ,

α, η, ω, 190. ỳ. ult. I in τῇ τελείᾳ compoſitioni aliquid addit ponderis & decoris, 56, 5.
ἰάμβειον τρίμετρον ὀρθὸν, 234, 13. ἰάμβειον & ἰαμβικὸν pro eodem, 236, 4. ἰαμβικὸς ποὺς, 126, 12.
ἰδιώματα ſυνθέσεως, 212, 2.
ἰδιώτης λόγος, 252, 4.
ἰδρυνθέσεται, 54, 14.
ἴησι; unde ἐξίησι pro ἔξεισι, exit. 32, ỳ. penult.
Ἰθυφάλλια μέτρα, 30, 1.
Ἴλιος pro Ἴλιον, 150, ỳ. penult.
ἰόδετοι ςέφανοι, 182, 3.

K

KΑθολικὴ καὶ ἔντεχνος περίληψις, 84, 12.
καινοτομεῖν ὀδὲν, 228, 17.
καίτοι ἔχει, quanquam habet, 78, 5.
κακόφωνα, 82, 15.
καλλιεπὴς, 138, 5.
καλλιλογία, 120, 14. καλλιλογεῖσθαι, 22, 17.
καλλιῤῥήμων λέξις, 18, 1.
καλλιῤῥήμονα λέξεως μοgία, 120, ỳ. ult.
κάλλος τῆς λέξεως quas contineat ſub ſe ſpecies, 70, 9. τὸ καλὸν, ſeparatur & diſtinguitur, ἀπὸ τοῦ ἡδέος, 68, 15.
καπύσσαι, 46, ỳ. penult.
κατὰ τῆς ἄκρας ἕξεως, pro μετὰ, 72, 26. κατ᾽ ὄρεσφι, pro κατ᾽ ὀρέων, 118, 10.
καταςελάςως, 146, 12. ἐπὶ καταγέλωτι, riſus movendi gratia, 152, 4.
κατεαγότες ἄνθρωποι, 152, 2.
καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, 200, 14.
καταδιδόναι τὰ πρωτεῖα, 140, 16.
κατακεκλασμένοι πόδες, 238, 14.
κατακεκλασμέναι γραφαὶ, 144, 6.
κατακλείειν τὸν λόγον, 254, 1.
κατάληξις, 138, 2. 138, 9. & ỳ. penult.
καταπυκνῶσαι ἀφώνοις ſυλλαβὰς, 118, 9.
κατάςασις τῆς ψυχῆς, 162, 11.
κατατρίβειν τὸν λόγον περὶ — 72, 4.
καταφορὰ τοῦ πέτρου, 168, 10.
καταχλευάζειν, 240, 19.
κατιδὼν pro ἰδὼν, 54, 26.
κεκεροτημένως, 248, 5.
κερατοειδεῖς ἦχοι, 100, 3.
κεφάλαια τῆς γραφῆς, 10, 5. κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν, 70, 10.
κήδεα, curæ, 128, 2.
κηλεῖν τὰς ἀκόας, 20, 11.
κίβδαλον ſὰν, 100, 9.
Κισσοδέτας θεὸς, Bacchus, 182, 15.
κλάγξας πέτετο, 114, 4.
κνώσσειν, dormire, 258, 9.
κοίτη, cubile, 26, 1.
κόμματα βραχύτερα κώλων, 248, 22. κομμάτιον colo minus, 256, 3.
κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν, 158, 9.
κορυφὴ ἁπάντων καὶ ſκοπὸς, 218, ỳ. penult.
μέχρι κορωνίδος διελθεῖν, uſque ad calcem perlegere, 38, 16.
Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς, 238, 2.
κριτήριον πυκνὰ μεταπίπτει, 222, 6.
κρότησις in pronunciatione, 98, 8.
κτενίζειν καὶ βοςρυχίζειν, 242, 15.
κτῆμα καὶ χρῆμα ἐσόμενον, 4, 5.
κυάνεος δνόφος, 260, 6.
κύκλος, pes qui, 130, 15. κύκλου ἐκπλήρωσις in compoſ. 178, 4.
κῶλον eâ ferè ſignificatione, quâ vulgo κόμμα; pro imperfecto ſcilicet periodi membro, 194, 19. & 198, 2. Et in ſeq. κῶλα, membra orationis, contexuntur è partium orationis connexu, 12, ỳ. ult. κῶλα, quibus Rhetores, & natura ipſa periodos diſtinguit, diverſa ſunt à metricis odarum colis, 184, 8. κῶλα pedeſtris orationis, diverſa ſunt ab iis quibus Ariſtophanes & ejus generis alii ſunt uſi, 184, 12.

κῶλα

κῶλα quomodo inter ſe contexenda, ut apta fiat orationis compoſitio, 56, 17. κῶλα periodorum ut varianda in optimo dicendi genere, 158, 3. κῶλα quædam transformantur ut concinnior fiat compoſitio, 62, 5. κῶλα in auſtera compoſitione liberiora, 173, 18. κώλων εὐρυθμία magis ſpectatur quàm ἀκρίβεια, 66, 21. κώλων ἀσυμμετρία, 200, 8. κῶλα Heroici carminis examinata, 254, 5. κῶλα Iambici carminis examinata, 256, 9. Τρικώλου periodi exemplum, 64, 17. τρίκωλον elegans, 64, 16.

Λ

Λ Ut proferatur, 98, 12. ſemivocalium dulciſſima, 98, ℣. ult.

λεαίνειν τὴν κατασκευὴν, 116, 21.

λέγεσθαι, pronunciari, 102, 16, 25. idem ἐκφωνεῖσθαι, ibid. 9.

λεκτικὸς τόπος, 8, 16. & 6, 4. & 40, ℣. penult.

λέξις, proſa oratio, 70, 1.

λευκὸν ἴχνος, veſtigium levi pede impreſſum, ita ut vix appareat, & quodammodo album ſit, 78, 5.

λήρων ἱερεὺς, 36, 4.

λογογράφοι, 112, 13.

λογοειδεία, vitium poëſeos, 250, ℣. ult.

λοιβὴ στεφάνων, 182, 3.

λόφος & ὄχθος pro eodem, 164, 12.

λελύσεται pro λυθήσεται, 56, 9.

M

M Ut proferatur, 98, 13, & 100, 1.

μαλθακὸν σχῆμα, 36, 4.

μαρμαίρειν πυρὶ, 236, 1.

ματαιοβουλία, 258, 16.

μελικὴ ποίησις 258, 4. μελικὴ χάρις, 226, 5.

τὸ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, 10, 12.

μελοποιοὶ, melici poetæ, 154, 18.

μέλος καὶ μέτρον τί, 228, 10. μέλος εὐγενὲς, 88, 6.

μελῳδιῶν genera tria, 154, 6, & 156, 6.

μεσότης ἡ ἀρίστη, 218, 7.

μεταγενέστεροι, 12, 6.

μεταναστάσεις, migrationes, 194, 2.

μεταπτωτικὰ φωνήεντα, 94, 3.

μετασκευάζειν τὰς λέξεις, 56, 17.

μετασκευῆς τρόποι τρεῖς, 52, 12.

μετεωρότεροι ὀδόντες, 102, 20.

μετοχαὶ, participia, 12, 13.

μέτρον τί, καὶ τί λέξις ἔμμετρος, 228, 9.

μηδὲν ἧττον, nihilominus, 250, 20.

μηκύνειν abſolute ponitur, 216, ℣. penult. ſic Ariſtoph. in Lyſiſt.

——πόσως
εἴποιμ' ἂν ἄλλως εἴ με μηκύνειν δέοι.

μὴ πολ' ὢν κρεῖττον ἢ— ſubaudito verbo (κεπλέον, aut ſimili, 174, 9.

μικρόκομψον σχῆμα, 36, 3.

μικρόφωνα γράμματα, 94, 15.

μισγάγγεια pro μισγάγκεια, 118, 19.

μογοστόκος Εἰλείθυια, 48, 6.

μονογράμματος συλλαβὴ, 108, 1.

μονόμετρα quibus legibus adſtricta, 250, 8.

μόρος οἰκτρὸς, 118, 20.

μοῦσα ποιητικὴ, poetica & muſica concinnitas, 226, 4.

μυκήματα ταύρων, 114. 12.

N

N Ut proferatur, 98, 15. & 184, 17. N literæ ſonus qualis

qualis, 100, 1. N *verbis in* ι *terminatis additum aut detractum aliquid ad compoſitionis elegantiam confert*, 56, 13. N *non recipit poſt ſe* ϖ 184, 15. N *cum* χ *in unam eandemque ſyllabam non coit*, 184, 8.
ναυπηγὸς τίνα πραγματεύεται, 54, 6.
παρὰ ἡλικία, 6, 14. τὸ νεαρὸν ἔχοντες πολὺ, 216, 13. *alibi* μειρακιῶδες *dicit*.
νεάτης καὶ ὑπάτης ἴσον ἀπέχει ἡ μέση, 174, 11.
Νεκτάρεια φύλα, 182, 10.
εἰς νέωτα, 8, 18.
νοῦς & διάνοια *pro eodem, id eſt ſententia*, 254, 23. *Sic* νοῦν τινα ἔχειν *habere aliquam ſententiam*, 256, 5. & ἐπὶ νοῦν ἄγειν, *in mentem afferre*. 10, 3.
νυκτιλαμπὲς δῶμα, 258, 3. *alii Lunæ cognomen eſſe volunt.*

Ξ

Ξ *Profertur pro* κ & σ, 98, 3. & 102, 3.

O

O *Literæ ſonus*, 96, 11.
ὁδῷ τὸ πρᾶγμα χωρεῖ, 44, 4. καθ' ὁδὸν χωρεῖ ὁ λόγος, 72, 10.
οἰκῆες *pro* οἰκέται, 254, 16.
οἴκημα, *cubiculum*, 24, 17.
οἰκοδομικὴ, 14, 18. 52, 12.
οἴομαι & οἶμαι, 212, 14.
ὀλίγον ὕστερον, 86, 17.
ὀλιγοσύνδεσμος σύνθεσις, 178, 11.
ὀλισθαίνειν *illabi*, 194, 14.
τὸ ὅλον, *in ſumma*, 84, 21.
ὁμοζυγία, *in compoſitione*, 224, 4.
ὁμοιοειδῆ μέτρα, 248, 13.
ὁμοιοσχήμονες περίοδοι, 248, ṽ. *ult*.
ὁμοιότονα, 82, 16.
ὁμοιόχρονα, 82, 17.
ὁμότονος συλλαβὴ, 78, 11.
ὁμόφωνοι λέξεις, 78, 13.
ὀμφὰ μελέων, 182, 12.
ὄμφαλον ἄστεος θυόεντα, 182, 1.
ὄναρ' οὐδὲ ὄναρ εἶδον, *ne per ſomnium quidem viderunt*, 40, 16.
ὀνόματος καὶ δόξης ἀξιωθεὶς, 40, 11.
ὀνοματικὰ, 12, 8. ὀνοματικὰ *an ſemper præponenda adjectivis*, 48, 16. ὀνοματικῶν πτώσεις, 82, ṽ. *ult*.
ὀνομασία, *nomenclatura*, 226, 7.
ὅπου γε, *cum* 40, 4.
ὀργανικὴ μοῦσα, 76, 13.
ὄρεσφι *pro* ὀρέων, 118, 10.
ὀρθὴ πτῶσις, 54, 7. ὀρθὰ ῥήματα, 54, 11. ὀρθὸν πλάσμα, 34, 3.
ὁτιδήποτε, 54, 4.
οὐδὲν ὅτι μὴ, 26, 9.
οὐκ εἶπον μὲν, οὐκ ἔγραψα δὲ, 60, 19. οὐχὶ τὰ μὲν—αἱ δὲ—74, 4.
οὐ μὴν—γε *non tamen*, 68. 11, 13.
οὐδὲν οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον, 42, 1.
οὐρανὸς, *palatum*, 94, 18.
οὑτωσὶ *pro* αὐτομάτως, 258, 13.
ὄχθον *Dionyſius vocat quem Homerus* λόφον, *collem*, *clivum*, 164, 13. & ṽ. *penult*.

Π

Π *Litera ut proferatur*, 102, 11. & 188, 4.
παῖδες ζωγράφων· *pro* οἱ ζωγράφοι, 244, 12. *ſic* παῖδες ῥητόρων, *pro* οἱ ῥήτορες, 184, 15.
παμπληθῆ, *permulta*, 114, 9.
πανδαίδαλος ἀγορὰ, 182, 2.
πανηγυρικὴ διάλεκτος, 216, 15.
παρ' ἄλληλα, 14, 2. παρ' ὃ, *quamobrem*, 224, 25.
παραδείγματος ἕνεκα, *exempli gratia*, 120, 18.
παράθεσις τῶν γραμμάτων, 108, 25. & 190, 22. παράθεσις τῶν φωνηέντων, 196, 20. παραθέσει συγκρούσαι, 82, 13.

Παραλ-

παραλλαγὴ, *mutatio*, 106, 5.
παραλυπεῖν, 162, 6.
παραπλήρωμα λέξεως, 62, 20.
παραυξηθεὶς προσθήκαις, 106, 16.
παραφυλάτἶειν, *obſervare*, 242, 13.
παρελάσαι, *ſuperare*, 140, 9.
παρεμφαἶικὰ ῥήμαἶα, 48, 20.
παρθενωπὰ ὀνόμαἶα, 200, 3.
πάρισα κῶλα, 64, 2.
πάσσονα, *pro* παχίονα, 36, 15.
πάταγ@ ἀνέμων, 114, 12. πάταγ@ ὑδάτων, 118, 14.
πατρῴης ἑςίης, 32, 3.
πέδονδε, *in planitiem*, 168, 5.
ἡ πειθὼ τῶν λόγων, 20, 13.
πεντάχρον@ ῥυθμὸς, 238, 10.
πέρα τῶν τριῶν τόνων, 76, 2.
περαιτέρω προβαίνειν, 40, 8.
περίοδος *ea ferè ſignificatione qua vulgo* κῶλον, 198, 12. 15, 20. ἐκ περιόνἶυ φανερὸς, 204, 6.
περιουσίαν ἔχειν, *copiam habere*, 194, 7.
περίσκεπἶ@ χῶρος, 254, *ver. ult.*
περισπώμεναι συλλαβαὶ, 76, 13.
περισπασμὸς, *circumflexio*, 78, 14.
περιτἶὸς, δεινὸς, & δαιμόνιος, *pro eodem*, 140, 8.
ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, 176, 4. & 200, *ver. ult.*
πέτρος *Dionyſio, qui Homero* λᾶας, 164, 13. *pro eodem* πέτρα 168, 6.
πεφυλαγμένως, *caute*, 100, 5.
πιλούμενος κακοῖς, 148, 12.
πίνος τῆς συνθέσεως, 200, 20. ὁ πίνος *in auſtera compoſitione pro ornamento eſt*, 178, 10.
πίςεις παρασχεῖν, 14, 23.
πλάγιαι πλώσεις, 54, 7.
ἐν πλάτει θεωρεῖσθαι, 174, 14. & 218, 11.
πλὴν ὅτι, *niſi quod*, 104, 4.
ποιεῖν, *poeſin condere*, 172, 4. πεποιημένα ὀνόμαἶα, 22, 2.
ποίημα, καὶ γέννημα ψυχῆς 4, 5.
ποιήμαἶα, *carminis verſus*, 18, 16.
ποικιλλόμενος ἄνθεσι, 180, 6. ποικιλἶικὴ, 14, 17.
πολεμοκέλαδος, *Bacchus*, 128, 9.
πολἶικοὶ λόγοι, 4, 9. 252, 6. & *alibi paſſim.*
πολὺ ἂν ἔργον εἴη, 120, 10. πολὺ πλεῖον, 212, *ver ult.*
πολύβαἶος, *celebris, frequens*, 182, 1.
πολυειδῶς ςρέφειν, 244, 4.
πολυφωνόταἶος ποιηἶῶν Ὅμηρος, 116, 16.
πραγματικ@ τόπ@, 6, 3. ὐ πολλὰ πραγμαἶευθένἶες, *non magno negotio*, 246, 9.
πρεπεῖαι ἁρμονίαι, 214, ỳ. *ult.*
πρέπον τί, 160, 18.
πρόδομ@, 254, 19.
προέκθεσις τῦ χαρακἶῆρ@, 208, 14.
προπροκυλινδόμεν@ καἶρὸς, 110, 17.
προσαγόρευσις, *compellatio in exordio orationis*, 236, 16.
προσανίςασθαι ἄκροις τοῖς ὀδῦσι, *impingi ſummis dentibus*, 188, 3.
προσεραν́ίζεσθαι, 64, 8.
προσηἶορικὰ διήρηἶαι ἀπὸ τῶν ὀνοματικῶν, 12, 8.
προσίςασθαι ταῖς ἀκοαῖς, *aures offendere*, 82, 20.
προσκαἶασκευάσαι, 58, 10.
πρόσοδον ποιεῖν, *ad dicendum accedere*, 212, 18.
προσῳδίαι, *accentus*, 158. 8.
προσῳδικοὶ *verſus*, 28, 19.
τὰ πρωἶεῖα φέρεσθαι, 218, 6.
πρῦργυ ἐςὶ, 18, 1.
προχειρίσασθαι, *deligere*, 18, 7. & 202, 6.
πἶίλα, *pinnæ*, 244, 14.
πἶώσεις τῶν ῥημάἶων, 54, 13.

P *Quomodo*

INDEX.

P

Ῥ Quomodo proferatur, 98, 17. P ſemivocalium generoſiſſima, 100, 1.

ἐκ τῆς ῥᾶστου, 246, 5. idem ἀπὸ τοῦ ῥᾶστου, 246, 28.

ῥηματικὸν, verbum à recto ſuo themate deflexum, 186, 16.

ῥοῖζος ὀϊστῶν, 114, 6. ῥοῖζου δηλωτικὸν γράμμα, 90, 14.

ῥοχθεῖ κῦμα ποτὶ — 114, 3.

ῥυθμίζειν κῶλα, 138, 18.

ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς, 258, 10. ῥυθμὸς καὶ ποὺς, ταυτὸ, 124, 5. ῥυθμῶν obſervatio multum afficit, 74, 7. ῥυθμὸς ἀξιωματικὸς, 88, 5.

ἐν ῥύσει συνεχεῖ ὄντα, 214, ℣. ult.

ῥώθωνες, nares, 98, 15. & 188, 4.

Σ

Σ Quomodo proferatur, 98, 19. Σ inſuavem ſonum reddit, ac, ſi pluries uſurpetur, vehementer offendit, 100, 3. Σ rarius & cautius uſurpatum à veteribus; à quibuſdam etiam planè in carminibus vitatum, 100, 6. Σ non præponitur duplæ ξ in una eademque ſyllaba, 196, 8.

Σαγηνεῦσα φιλότης, 208, 14.

Σὰν, τὸ Σίγμα, 100, 10.

Σέλις, pagina libri, 144, 17.

Σεμνολογία, ſpecies τοῦ κάλλους 70, 15.

Σῖγα, Σῖγα, tacitè, 78, 5.

Σιμωνίδεια μέλη, 258, 6.

Σιπυλεὺς ἀπὸ Μαγνησίας, 36, 7.

Σκευωρία καὶ φλυαρία, 240, 8.

Σκηρίπτεσθαι idem quod διερείδεσθαι, 164, 19.

Σμαραγεῖ πόντος, 114, 5.

Σμερδαλέος ἐφάνη, 118, 11.

Σολοικισμὸς riſum movet, 148, 16.

Σοφόκλεια, 66, 5.

Σπαδονίζειν τὸν ἦχον, ſpadonicum ſonum reddere, 94, 15.

Σπάνει κρείττονος ὀνόματος, [illegible]ioris nominis inopia, 218, 3.

Σπουδὴν ἔχειν, operam dare, 178, 6.

Σπουδῇ, ſtudio & diligentiâ adhibitâ, 70, 19.

ἀπὸ στάθμης, 204, 4.

στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς in verborum compoſitione, 176, 4.

οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, 42, 10. iidem οἱ Στωϊκοὶ, & οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, 12, 6.

στοιχεῖα φωνῆς, 90, 6. στοιχεῖα τῆς λέξεως, 12, 1. στοιχειώδεις δυνάμεις, 92, 1.

στρατηλάται φρόνιμοι, 84, ℣. ult.

στρογγύλλεσθαι, rotundari, 96, 3.

στρογγύλη λέξις, 58, 25.

στρυφνὴ καὶ τραχεῖα λέξις, 194, 15.

στύφειν & διαχεῖν, oppoſ. 108, 26.

Συγγραφεῖς, hiſtorici, 50, 10. 62, 9.

Συγκατακυλίεσθαι, 168, 6.

Συγκαταφέρονται ἀλλήλαις, 168, ℣. penult.

Συγκοπὴ πνεύματος, 112, 4. Συγκοπαὶ τῶν ἤχων, 196, 12.

Συγκρύπτειν, occulere, 86, 10.

Συγκέκχρωσται, 214, 21.

Συζυγία τῶν ὀνομάτων, 28, 5. Συζυγίαν λαβὸν ἑτέραν, 54, 6. & 58, 4.

Συμβάλλεσθαί τι τῷ, 38, 5.

Συμμετριάζειν, 80, 11.

Συναλείφειν δύο συλλαβὰς, 190, 5. Συναλείφεται ἀλλήλοις, 184, 22. Συναλοιφῇ κερασθέντα, 184, 11. Συναλοιφὴ per Apoſtrophum, 56, 11.

Συναπαρτίζειν τοῖς στίχοις, 244, 5.

Συναρμόττειν οἰκείως, 66, 24.

Συναρτίζειν τὸν νοῦν, 174, 23.

Συνασκεῖν, 258, 10.

τὰ συνεδρεύοντα αὐτοῖς, 44, 19.

Συνεκτρέχειν τῷ στίχῳ, 254, 20.

INDEX.

Ϲυνεκφορὰ, 194, 1.
Ϲυνεξεσμέναι βάσεις, 176, 10. Ϲυνεξεσμέναι ἁρμονίαι, 194, 12.
Ϲυνηχεῖσθαι, 100, 2.
Ϲύνθεσις τί ἐστι, 10, 19.
Ϲυνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία, 52, 2.
Ϲυνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις, 168, ℣. penult.
εἰς Ϲύνοψιν ἐλθεῖν, 172, 9.
τὰς Ϲυντάξεις ὑποτελεῖν, 212, ℣. ult. Ϲυντάττεσθαι, componere, conſcribere, 40, 18.
Ϲυνυφάγκασι, 144, 2. Ϲυνυφάνθαι τοῖς κώλοις, 202, 7.
Ϲυνῳδὸς ἦχος, 186, 17. & 190, 23.
Ϲύριγμα, ſibilus, 98, 22. Ϲυριγμὸς, θηριώδης φωνὴ, 100, 4. apud Virgil. ſtridor rudentum. Ϲυριγμοῦ δηλωτικὸν γράμμα, 90, 15.
Ϲύρρευσις ποταμῶν, 118, 14.
Ϲφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστώτων, 212, 19.
Ϲχέδιος λόγος, 144, 20.
Ϲχῆμα pro Ϲχηματισμὸς τῆς ἐκφορᾶς, pronuntiationis figura ſeu habitus, 102, 18. & 104, 3. Ϲχηματισμὸς λέξεων, 60, 11.
Ϲχοινοτενῆ φωνήεντα, 100, 9.
Ϲχολῇ γ' ἂν — ægrè, vix, 88, 11.
Ϲχολικὸν Ϲύνταγμα, 180, 8.

T

TΆσεις, ſeu τόνοι, 78, 10. τάσεις φωνῆς, toni, ſeu accentus, 158, 8.
τάττεσθαι κατὰ διαφόρων, pro λέγεσθαι, 252, ℣. penult.
ταυτολογίας δόξαν παρέχειν, 212, 4.
ταυτότητα διαναπαύειν, 86, 3.
τεκνόφι, filii operâ, 260, 15.
τεκτονικὴ, 14, 18.
τελεταὶ, ritus & ceremoniæ, 224, ℣. penult.
τηλικώτατα, 68, 8.
τένοντες ποδῶν, 150, 7. τοῦ ταύρου 50, 1.
τηνάλλως, 134, 7.
τιμιώτατος ἐμοὶ φίλων, 4, 12.
τέτρηνε, perforavit, 150, 7.
τόπος, locus, quæſtionis caput, τόπος λεκτικὸς, 6, 4. τόπος πραγματικὸς, 6, 3.
τορευταὶ Cælatores, 244, 12. τορευτὰ, cælata, 242, 11.
τρανὸς καὶ καθαρὸς, 194, 14.
τετριμμένα ὀνόματα, 226, 13.
τροπικὴ διάλεκτος, 20, ℣. ult.
τυῖδε, huc, Æolice, 208, 1.
τύποι τῶν γραμμάτων, literarum formæ ſeu figuræ, 246, 20. τύποι ἐν τῇ διανοίᾳ, notæ ment impreſſæ, 246, 3. Ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ut craſſè delineam 10, 17.

Υ

Υ Literæ ſonus, 96, 5.
ὑγιᾶ λόγον, 24, 5.
ὑλάειν, latrare, 18, ℣. ult.
ὑπαλλαγαὶ, tropi, 20, 22.
ὑπὲρ τῆς Ϲυντάξεως, de ſtructura 40, 14.
ὑπέρευ, ſupra modum, bene, 18 12.
ὑπηχεῖν, 104, 2.
ὑπόδειγμα, 130, 14. idem παράδειγμα, ibid. 6. & 128, 8, 13.
ὑποτραχύνειν τὴν ἀκοὴν, 188, 12.
ὕπτια ῥήματα, 54, 21.
ὑστερολογίας ſeu πρωθυστέρου exempl 48, 20.

Φ

Φ Litera ut proferatur, 10 10.
φάοσδε, in lucem, 46, 18.
φάρμακα, pigmenta, 172, 14.
φαῦλον ἁμάρτημα, frivolum & le peccatum, 224, 13.

φιλ

INDEX.

φιλοτέχνως, 134, 20. φιλοτεχνεῖν, 114, 3. & 164, 4.
φλέϐια *ſeu* φλεϐία, *venulæ*, 244, 14.
φλυαρήματα, *nugamenta*, 152, 5.
φόϐα ἴων, *coma violarum*, 182, 11.
φρυαγμὸς τράγων, 114, 11.
φωνεῖσθαι καθ' αὑτὸ, 92, 2.
φωνήεντα γράμματα, 92, *ỷ. penult.*

X

XΑλεπὴ νέοις, 6, 8.
χαλκέμϐολοι ἀπῆναι, *navigia*, 132, 4.
χαλκεόγομφον δῶμα, 258, 5.
χαρακτὴρ *pro* ἰδίωμα, 22, 23.
χαρακτηριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας, 176, 2.
χαράττειν τὴν ἀκοὴν, 196, 13.
χάρις λέξεως, 70, 13.
χειλέων ἄκρων, 102, 12. *item contractè* χειλῶν ἄνοιξις, 188, 6.
χείμαῤῥοι ποταμοὶ, 118, 18.
χειροτέχνης, 20, 18.
χερνῆτις γυνὴ, 28, 12.
χλευάζειν, *ludificari*, 248, 7. ἐπὶ χλευασμῷ, *per illuſionem*, 152, 4.
χνῦς, *lanugo plumea*, 244, 14.
χρεμετισμὸς ἵππων, 114, 11.
χρονίζειν ἐπὶ — 120, 6.
χρόνῳ ἄσκησις, 246, 2.
χρυσαιγὶς Ἰτωνία, 240, 2.
χώραν ἔχει δευτέραν, 14, 13.
χωροφιλῆσαι *pro* φιλοχωρῆσαι, 56, 16.

Ψ

ΨProfertur per π & σ, 98, 4. 102, 3.
ψαλίον *pro* ψέλλιον, *armilla, circulus, orbis*, 148, 12.
ψάλλειν καὶ αὐλεῖν, 246, 7.
ψιλὰ ἄφωνα, 102, 4. ψιλὴ φωνὴ, *ſimplex vox*, 80, 9. ψιλὴ λέξις, *proſa oratio*, 224, 2.
ψόφους ἀποτελοῦντα γράμματα, 90, 12.
ψοφοειδῆ φωνήεντα, 118, 9.
ψύγμα τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων, 166, 17.

Ω

Ω *Literæ ſonus*, 96, 3.
ὥρα λέξεως, 70, 6. ὥραν καὶ χάριν ἔχειν, 74, 7. ὥρα ἑωθινὴ, *tempus matutinum*, 18, 11.
ὤραν *exili ſpiritu :* ὤραν ποιεῖσθαι μηδεμίαν τοῦ — *idem quod*, φροντίδα ποιεῖσθαι μηδεμίαν, 20, 19.
ὡραϊσμὸς τῆς Ἑρμηνείας, 8, 1.
ὠργιασμένος, *Orgiis operatus*, 30, 4.
ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, 138, 23.

INDEX
Rerum notatu digniorum.

A

ACcentuum diverſitas, 158, 8.

accuſatio unius non debet incommodare omnibus, 66, 13.

Achilles flumine circumdatus, 120, 1. Hectorem bigis raptat, 150, 5.

acies à prudentibus ducibus inſtrui ut ſoleat, 86, ℣. ult.

acutos duos unum verbum capere non poteſt, 78, 12.

additio compoſitioni ſæpè aliquid confert, 56, 4.

Adjectiva an ſemper poſtponantur, 50, 6.

adoleſcentium impetus, 8, 1.

adverbia à verbis ſeparata, 12, 10. adverbia verbis quandoque præponuntur, 46, 19. adverbiorum ſignificationes, 46, 6.

ædificator tria ſpectat, 54, 1.

Æſchinis locus ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem, 64, 16.

Æſchylus auſtero compoſitionis genere uſus in ſuis tragœdiis, 180, 2.

affectiones rerum, vocum, & ſyllabarum conſimilibus affectionibus exprimendæ ſunt, 110, 18.

affectuum varietas compoſitionem quoque variat, 158, 4.

Alcæus, unus è priſcis Melicis, breves faciebat Strophas, 154, 18. Alcæi dictio qualis, 220, 7.

Alei filia Auge, 256, 16.

Alexander ad Gazam vulneratus, & maleficum, & urbem gravibus pœnis afficit, 146, 15.

Alys fluvius Lydiæ, 32, 6.

amphibrachys pes qui, & qualis, 128, 17.

Anacreontis dictio qualis, 202, 1.

anapæſtus pes qui, & qualis, 128, 21. anapæſticum tetrametrum, 250, 4.

ancipites, ſeu bitempores vocales, 94, 1.

Antilogi (vel potius Antiochi Syracuſam) ſtylus, 40, 2.

Antimachus Colophonius, poeta Epicus, auſtera compoſitione uſus, 178, ℣. ult.

Antiphontis Rhamnuſii dictio pulchra quidem, at non item ſuavis, 68, 19. Antipho auſtera compoſitione uſus in ſuis orationibus, 180, 3.

appellativum nomen, ut *Athenienſis*, 196, 6. appellativa à nominibus ſeparata, 12, 9. appellativa an ſemper præponantur in orationis contextu, 50, 6.

Arcades hyberni, 256, 10.

Arceſilaus, Bœotorum dux, 122, 5.

archaïſmus in auſtera compoſitione pro ornamento eſt, 176, 13.

Architectura tria ſpectat, 54, 1.

Ariſtophanis cῶla 184, 13. Ariſtophanis verſus tetrameter anapæſticus, ex Νεφέλαις 230, 13. Ariſtophaneum tetrametrum, 232, 20.

Ariſtoteles virtutem dicit eſſe medietatem, 218, 7. Orationis partes quot & quas fecerit, 12, 1. Ariſtoteles de civili orationis genere

genere quæ tradiderit Rheto- ricῶν libro tertio, 228, 17. Ariſtotelis compoſitio qualis, 220, 10.
Ariſtoxenus muſicus de literarum diſcrimine ut exiſtimârit, 90, 10.
Artium præcepta non aſpernanda, 248, 7. artium præcepta ſine aſſidua meditatione atque exercitatione, nihili ſunt, 260, ỷ. penult.
articulos à conjunctionibus ſeparārunt Stoici, 12, 5. articulis parcius & rarius utitur auſtera compoſitio, 178, 11.
aſpiratæ mutæ, 102, 8.
Athenæ ſacræ, 182, 2.
auditus & viſus ferè eodem modo afficiuntur, 82, 3. 66, 24.
Auge, Alei filia, ex Hercule gravida, 256, 16.
Aulis Bœotiæ oppidum, 122, 16.
auribus fidei tribuitur minus quàm oculis, 24, 1. aurium judicium duo requirit, ut compoſitio ſuavis ſit & pulchra, 68, 1. aures quibus delectentur, 72, 1. aures permulcentur eleganti verborum compoſitione, 20, 12.
auſteræ compoſitionis character, 176, 2. auſtero compoſitionis genere qui ſcriptores uſi, 180, 1. auſteræ compoſitionis optimi artifices Pindarus & Thucydides, 180, 14.

B

BAcchi ſputum, 36, 8. Bacchi epitheta ſeu nomina, 128, 9.
Bacchêus pes qui, & qualis, 132, 12.
Bacchylidis locus, 142, 1.
bigis raptatus hoſtis, 148, 14.
Bœoticorum ducum & oppidorum catalogus ex Homero, 122, 13.
breves ſyllabæ quæ, 104, 19. quomodo inter ſe differunt, 104, 11.
Bromius, Bacchus, 128, 9.

C

CÆlatorum diligentia 244, 12. Calantianus Demetrius 40, 1. eſt autem Calantis, ſeu Callantis, Siciliæ oppidum, Cæcilii Rhetoris patria, teſte Suida.
Candaules, Lydorum rex, 22, 6.
canes notis adblandiuntur, ignotos adlatrant, 18, 21.
carmen quid, 228, 3. proſæ orationi ſimile ut fiat, 248, 11.
caſuum mutatio compoſitionem adjuvat, 54, 15. caſus verborum, 54, 23.
catalogus oppidorum per ſe minus pulcer & ſuavis, quibus ſcitamentis ab Homero ſit conditus, 122, 11.
Chloris, Nelei uxor, 118, 5.
choreus pes qui, & qualis, 128, 8.
Chryſippi Stoici libri duo de Orationis partium Collocatione, ad Civilem eloquentiam nihil conferunt, 42, 15. Chryſippus Stoicus in ſcriptis ſuis compoſitionis elegantiam neglexit, 40, 9.
circumflexæ ſyllabæ, 76, 13. circumflexus in moduli pronuntiatione obliteratus, 78, 14.
Ciſſeus, rex, 236, 1.
cithariſta ob unius chordæ diſſonantiam exploſus, 72, 23.
civilis eloquentia, 4, 9. civile ſeu Politicum dicendi genus, 246, 14. civilis Eloquentia Muſicæ quædam ſpecies, 74, 22.
Clonius, Bœotorum dux, 122, 15.
cola, quære in Græco Indice.
colliſio vocalium inter ſe, & item conſonantium, auſteram efficit compoſitionem, 198, 19.

commata colis breviora, 248, ỳ. ult. 256, 3.
commune (ſeu medium) compoſitionis genus quod, 218, 2.
componere quælibet cum quibuſlibet, non ſimiliter animum & aures afficit, 54, 12.
Compoſitio quid ſit, 10, 20. Electione poſterior eſt, 14, 11. Perfectius opus quàm Electio, 18, 2. Plus virium habet quàm Electio, 14, 8. Magis afficit quàm Electio, 20, 12. Pulchra ut fiat, 88, 2. Compoſitio elegans quot & quæ ſpectare debeat, 54, 8. Compoſitio ſuavis ut fiat, 80, 12. & 86, 18. Compoſitio apta & concinna, debet eſſe ſuavis & pulchra, 68, 9. Compoſitio pro affectuum varietate varia eſt, 162, 3. Compoſitionis ſpecies quot ſint, & qui cujuſque character, 172, 11. Compoſitionis ſpecies quæ primas ferat, 218, 6. Compoſitionis artificioſæ munus triplex, 52, 12. Compoſitio artificioſa Minervæ Homericæ comparari poteſt, 36, 14. Compoſitio à veteribus diligenter obſervata; à recentioribus neglecta fuit, 38, 9, 38, 9. Compoſitio proſæ Orationis ut poemati & carmini fiat ſimilis, 222, 11. Compoſitionis genus occultum ſeu latens, 158, 19. Compoſitio confidenter pertexenda eſt, 86, 13. Compoſitio vim quantam habeat, 14, 13. Compoſitionis auſteræ character, 176, 1. Compoſitionis politæ ac floridæ character, 200, 16. Compoſitionis deformis exemplar, 146, 12. Compoſitione verborum gravi ac ſuavi ornatur oratio, 8, 7. Compoſitionis mutatio venuſtatem orationi adimit, 32, 9. Compoſitoriæ artes, 14, 18.
conjunctionum uſus in auſtera compoſitione rarior, 178, 11.
conſecutionis ratio ſæpè negligitur in auſtera compoſitione 178, 12.
conſuetudo longo uſu in naturam vertitur, 246, 13.
contractiones per apoſtrophum, ſæpè compoſitioni aliquid afferunt elegantiæ, 56, 11.
Cratylus Platonis, 114, 18.
Creticus pes qui, & qualis, 132, 1. Creticus & Pæan pro eodem, 236, 17. Creticus numeris decantare, 238, 2.
Crœſus, Alyattæ filius, Lydorum rex. 34, 5.
Cteſiæ Cnidii dictio ſuavis quidem, at non item pulchra, 70, 2.
curru raptatus hoſtis, 146, 7. &, 148, 14.
Cyclops in viſûs orbitate gemens ac palpans, qualibus verbis ab Homero expreſſus, 110, 12.

D

DActylus pes qui, & qualis, 130, 4. Dactyli ad celeriores motus exprimendos apti, 170, 7.
Danae fortunam ſuam deplorans apud Simonidem, 258, 13.
Decorum quid ſit, 160, 18. decorum quantam vim habeat, 74, 19. Figura & habitus omnes commendat, 160, 7.
delectus verborum plurimum poteſt, 226, 6. viſe & verba.
Demetrii Calantiani ſtylus, 40, 1.
Democriti compoſitio qualis, 220, 9.

INDEX.

Demoſthenes qua re Platoni præſtet, 140, 9. Demoſthenes in ſcribendis orationibus, an ſurſum ac deorſum volutatis verbis & membris, ad metricam numerorum concinnitatem exegerit omnia, 240, 10. Poſt diuturnam exercitationem conſuetudine & habitu facile præſtitit, quod primis annis magno labore ac ſtudio vix aſſequi potuit, 246, 2. Verborum compoſitione quali uſus, 220, 9. Demoſthenis dictio pulcris & ſuavibus mutationibus variata, 158, 15. Demoſthenis Orationes optimis poematibus & carminibus ſimiles, 224, 7. Demoſthenis oratio pro Cteſiphonte omnium orat. præſtantiſſima, 236, 15. Demoſthenis locus, è quo docetur quantum elegantiæ afferat apta verborum figuratio, 60, 16. Locus, è quo elegans colorum inter ſe coagmentatio demonſtratur, 60, 3. Locus, quo elegans colorum tranſformatio oſtenditur, 64, 1. item ex Oratione contra Leptinem, 66, 13. è Demoſthenis Oratione pro Cteſiphonte procœmium; ad oſtendendam in eo Oratore poeticam & modulatam compoſitionem, 236, ℣. ult. è Demoſthenis Oratione pro Corona pulcræ compoſitionis exemplum, 142, 1. è Demoſthenis Oratione adverſus Ariſtocratem procœmium; ad oſtendendam in eo ſcriptore poeticam & modulatam compoſitionem, 224. 7.

detractio colis in oratione ſæpè multum affert elegantiæ, 66, 2.

Dii inferi, 164, 11.

Dialecticæ artis ſcriptores, compoſitionis elegantiam neglexerunt, 40, 6. Dialecticæ artis ductus an ad compoſitionis elegantiam neceſſarius, 42, 10. 50, 19. Dialecticas artes Chryſippus Stoicus omnium exactiſſimè tractavit, 40, 10.

dicendi exercitatio in duobus conſiſtit, 6, 1. Dicendi venuſtas affectatur à juvenibus, 6, 16. Dicendi primas Demoſtheni tribuit Dionyſius, 140, 16.

dictiones modulis ſubjiciendæ, non moduli dictionibus, 78, 1.

dictio optima quæ ſit, 158, 1.

dictionis elementa, 12, 1.

Dionyſius Halicarnaſſeus Rhetoricen Romæ vel publicè vel privatim docuiſſe videtur, 170, 17. Promittitur librum de Electione verborum, 8, 15. promittit ὑπογράψειν τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν, 72, 6. de quibus infra.

diſſonantiæ levis cauſa exploſus cithariſta & tibicen, 72, 22.

diſtinctiones pro periodorum & colorum commatumque ratione, 257, 5.

Dithyrambus apud veteres certis legibus adſtrictus erat, 156, 10. Dithyrambi poetæ quibus uſi mutationibus, 156, 4. Junceas exileſque literas repudiârunt, veteres dithyrambici, 100, 8.

divitias comitatur vecordia & intemperantia, 214, 14.

Dorii modi in Dithyrambis, 156, 5.

duplices literæ quot, quæ, & cur ſic dictæ, 98, 1. Duplicium literarum ſuaviſſima ζ, 102, 2.

Duris quali uſus ſtylo 38, 16.

duces prudentes aciei ordines inſtruere ut ſoleant, 86, ℣. ult.

Electio

INDEX.

E.

ELectio verborum, natura prior eſt quàm compoſitio, 14, 6. In eleganti oratione requiritur, 8, 6.
Elegiacum pentametrum, 232, 4.
elementa dictionis, 12, 1. elementa vocis, literæ, 90, 3.
Eleon, oppidum Bœotiæ, 122, ℣. penult.
eloquentiæ ſtudioſis obſervanda quæ, 6, 5. Eloquentiæ principatum Demoſtheni tribuit Dionyſius, 140, 16.
Empedocles phyſicus, auſtera compoſitione uſus in ſuo carmine, 180, 1.
Ephori dictio qualis, 204, ℣. ult.
Epici poetæ metrum mutare non poſſunt, 154, 1. Epici auſtero compoſitionis genere uſi, Antimachus & Empedocles, 180, 1.
Epicurus & Epicurei elaboratum compoſitionis genus ſpreverunt, 222, 3.
Epidamnus, urbs Illyriæ, 54, 18.
epodos mutare licet melicis, non item ſtrophas & antiſtrophas, 154, 16. epodis paucis utebantur priſci melici, 154, ℣. ult.
Erythræ, Bœotiæ, oppidum, 122, 19.
Eteonus, Bœotiæ oppidum, 122, 17.
Etymologiam primus attigit Plato, 114, 18.
Euripidis dictio qualis, 204, 18. Euripidis locus, 32, 16. Locus ex Oreſte, quo docetur dictiones ſervire modulis, non contra, 78, 4. Locus de Auge; quo docetur pulcram eſſe poeſin, quæ ad proſæ orationis ſimilitudinem ſit compoſita, 156, 8.
Eutreſis, oppidum Bœotiæ, 122, 8.
exempla magnarum rerum eſſe poſſunt etiam res parvæ, 196, 3.
exercitatio aſſidua requiritur ad artium præceptiones, 254, 20. exercitationis diuturnæ vis, 260, 13.
experientia & uſus, dicendi magiſter, 50, 10.

F.

FIguræ dictionis multæ, ſicut etiam ſententiæ, 60, 13.
figuratio dictionis 60, 12. Figurationum innovatio, 200, 10.
Floridæ compoſitionis character, 200, 16. viſe & Polita compoſitio.
fluviorum confluxum Homerus quomodo expreſſerit, 118, 19.
futurum medium pro paſſivo 56, 14. futurum paulo poſt, pro futuro ſimplici, 56, 16.

G

GAza, Syriæ urbs, 146, 1.
generoſa dictio, 88, 11. Generoſi moduli, 88, 8.
generum mutatio (maſculinorum ſcilicet in fœminina, vel neutra, & contra) ſæpè compoſitionem adjuvat, 54, 15.
Glauco, Ariſtonis filius, 244, 5.
Gorgias de tempeſtivitatis artificio nihil ſcripſit, quod ſit memorabile, 84, 11.
Gorgo truci aſpectu, 118, 12.
Græcia non fuit olim firmiter habitata, 194, 1.
Graja, ſeu Græa, Bœotiæ oppidum, 122, 8.
Grammaticen quemadmodum pueri diſcant, 246, 18.

Habitus

INDEX.

H

HAbitus longo uſu contractus difficilia reddit facilia, 246, 3.
Harma, Bœotiæ oppidum, 122, 19.
Hector mortuus ab Achille bigis raptatur, 150, 6.
Hegeſiæ Magnetis ſtylus, 34, 21. Hegeſias Magnes, deformis compoſitionis primas, medias, & poſtremas omnibus præripuit, 144, 8. ex Hegeſia Magnete deformis compoſitionis exemplum, 146, 13. Hegeſiaca dictionis forma, qualis, 34, 21.
Helena Homeri quibus verbis Telemacho *Xenia* dederit, 2, 1.
Heraclidæ Hiſtorici ſtylus, 40, 3.
Herodoti compoſitio qualis, 220, 8, & 68, 16. Herodoti dictio pulcris & ſuavibus mutationibus variata, 158, 14. Herodoti locus de Gyge, 24, 1. Locus de Cræſo 32, 20. Herodoteæ dictionis compoſitio & pulcra eſt & ſuavis, 70, 6. Herodoteæ dictionis elegantia magis in compoſitione verborum ſita quàm in Electione, 26, 7.
heroicum metrum, 28, 12. Heroici metri pedes, 170, 1. Heroicum metrum dactylo pede ornatur, 230, 6.
Heſiodi dictio qualis, 204, 16.
Hieronymi (Cardiani) ſtylus, 40, 2.
hinnitus equorum, 114, 11.
Homerus ſcriptorum omnium veluti caput & fons, 218, ℣. penult. In rerum affectionibus exprimendis, aptis eam ad rem vocabulorum ac ſyllabarum accentibus uſus eſt, 110, 5. In Imitatione rerum ſemper novum aliquod artificium adhibet, 164, 3. Deformiores compoſitionis partes ut tegat, 122, 3. An ſemper nomina verbis, & verba adverbiis præpoſuerit in orationis contextu, 44, 7. Homericæ dictionis elegantia magis in compoſitione verborum quam in electione poſita eſt, 18, 16. Homeri Helena quibus verbis Telemacho xenia obtulerit, 2, 1. Homeri lanifica, 28, 12. Locus de Hectore ab Achille bigis raptato, cum Hegeſiæ loco ſimili collatus, 149, 5. Locus ex Odyſſ. Ξ. quo docetur, pulcrum eſſe carmen quod ad proſæ orationis ſimilitudinem ſit compoſitum, 254, 4.
Horarum thalamus, 182, 9.
Hyle, oppidum Bœotiæ, 122, ℣. penult.
hypate ſcil. chorda 174, 11.
hypobacchêus pes qui, & qualis 132, ℣. penult.
Hyria, Bœotiæ oppidum, 122, 15.

I

IAccus, Bacchus, 128, 21. Iambus pes qui & qualis, 126, 11. Iambicum trimetrum rectum, 234, 13. & 236, 4.
jentare ſoliti veteres, 18, 12.
ignorantia interdum ſcopum attingit, 144, 15.
Ileſium, Bœotiæ oppidum, 122, 19.
Ilithyia partus dolore gravidas liberat, 48, 6.
imitari rerum & animi affectus in enuntiatione ſolemus 162, 11. imitari rerum affectiones conſimilibus vocum & ſyllabarum affectionibus, natura docuit, 114, 7.

imperiti

imperiti artem & exercitationem contemnunt, 240, 5.
infernalis pœna ſempiterna, 164, 11.
invidiæ cenſura, 242, 6.
Ionicum metrum, 30, 8.
Iſocrates Panegyrico decem annos impendit, 242, 13. Iſocratis dictio qualis, 206, 3. Iſocratea dictio Herodoteam, Platonicam & Demoſthenicam mutationum varietate non adæquat, 158, 20. Iſocratis proœmium ex Areopagitico; quo docetur, eum politum & floridum compoſitionis genus ſectatum eſſe, 212, 17. Iſocratica ſecta magiſtrum ſuum non adæquavit, 160, 4.
Ithyphallici verſus, 28, 20.
Itonia, Minerva, 240, 2.

L

LAbor dulcedine temperatur, 220, ỳ. penult.
lacrymæ præ gaudio, 20, 10.
lata verba, 176, 11.
laurus pullulans, 118, 3. & 182, 8.
Ledæ filii, Servatores, 128, 15.
Leitus, Bœotorum dux, 122, 14.
Leonatus Macedo, 148, 8.
literæ, vocis articulatæ prima principia, & elementa, 90, 3. à litura ſeu delineatione denominatæ, 90, 5. Ut diſcantur, 246, 18. Literæ numero quot ſint, 92, 6. Ut pronuntientur, 94, 2. Ut differant, 90, 10.
litoris ventoſi expreſſio, 110, 7.
loco priora an ſemper eſſe debeant, quæ priora ſunt tempore, 48, 9.
longæ ſyllabæ quæ, 104, 19. Quomodo inter ſe differant, 104, 19.
Lydii modi in Dithyrambis, 156, 5.

M

MEdeὼn, Bœotiæ oppidum, 122, ỳ. ult.
medietas virtus eſt, 218, 7.
meditatio & exercitatio aſſidua requiritur ad artium præceptiones, 258, 20.
medium ſeu mixum compoſitionis genus quod, 218, 1. Medium dicendi genus quo ſenſu dicatur, 174, 6.
Melici poetæ qua in re plus libertatis habeant quàm Epici & cæteri, 154, 5. Quibus legibus adſtricti, & quibus in rebus liberiores ſint Epicis, 154, 1. Melici veteres faciebant parvas ſtrophas, 154, 19.
Melitius Rufus, 4, 12.
Menætii filius, 126, ỳ. ult.
meſa, ſcil. chorda, æqualiter à Nete & hypate diſtat, 174, 12.
metaphoris utimur ubi propria deſunt nomina, 174, 2.
metrum intercidere, 248, 20. Metrica oratio quid, 228, 3. Metrica oratio ſæpè nobis ex tempore excidit, 230, 15.
Minervæ Homericæ in Ulyſſe tranſmutando artificium, 36, 14.
mixtione & temperatione occultare, 82, 13. Miſcenda melioribus ſæpè deteriora ob penuriam, 86, 10. & 122, 2. Mixtum dicendi genus; quære Medium dicendi genus, 218, 2.
modulata Oratio quid, 228, 3. moduli non dictionibus ſerviunt, ſed dictiones modulis, 78, 1.
moloſſus pes qui & qualis, 128, 11.

motus

motus tardiores & celeres quomodo expreſſerit Homerus, 164, 17. & 168, 5.
mugitus taurorum, 114, 10.
muſica Organica, & vocalis, 76, 18. Muſices & orationis concinnitas qua re differant, 74, 23.
mutæ literæ, 102, 5. & 92, 3. quot ſint, quomodo differant, quomodo proferantur, & quomodo aures afficiant, 102, 6.
mutationum & Decori vis, 74, 6. mutatio in quavis re grata eſt, 86, 4. Mutatio ſeu variatio, compoſitioni multum affert elegantiæ, 152, 17. Mutationis ſeu transformationis modi tres, 52, 2.
Myrſilus Græcis qui Lydis Candaules, 22, 12.
myſteria non efferuntur in vulgus, 224, 19.

N

NAtalis dies ſolenni feſto celebratus, 4, 1.
natura, omnis rei & omnis quæſtionis optimum principium, 42, 16. Natura in propriis ac ſignificantibus nominibus confingendis dux & magiſtra optima, 114, 7. Naturæ ductus an ubique ſequendus, 44, 2.
navis fabricator quæ ſpectet, 52, 21. Navium Periphraſis, 132, 4.
negotiationes genti cum gente conſuetudinem pariunt, 194, 4.
Neleus Chlorin ducit, 118, 5.
Neoptolemus hiſtrio, 56, 8.
nomina rebus indita ut fors tulit, 134, 19. Nomina ad Imitationem conficta rebus imponere, docuit natura, 114, 7. Nominibus propriis & ſignificantibus enuntiandæ res ſunt, 112, 15. Nomina Metaphorica uſurpantur, cùm deſunt propria, 174, 3. Nomina minus pulchra & ſuavia, quibus condiri ab Homero ſcitamentis ſoleant, 122, 11. Nomina Poetica, Gloſſematica, peregrina, tropica, factitia, poeſi ſuavitatem conciliant, 226, 7. nomina, rerum ſubſtantiam indicant; verba earumdem accidentia, 44, 15. Nomina ſubſtantiva & adjectiva, appellativa & ſubſtantiva, an eodem ſemper ordine in orationis contextu vel præponantur vel poſt-ponantur, 50, 6. Nomina an ſemper verbis præponenda in orationis contextu, 44, 14. Nominum caſus ſæpè mutantur, concinnitatis gratia, 48, 19.
nudam videre mulierem, nefas, 24, 7.
nugatorium dictionis genus, 34, 21.
numerus & pes idem, 124, 14. Numerus Metricus occultatur, ſi poema ſecundum proſæ orationis diſtinctiones legatur, 258, 8. Numerus nullus è ſoluta dictione excluditur, 134, 22. Numerus ad compoſitionis gravitatem & magnificentiam permultum confert, 124, 8. De numeris oratoriis tradidit etiam Ariſtoteles, 228, 18.
numeroſa oratio quæ, 228, 10. Numeroſa concinnitate delectamur omnes, 72, 12.
numeri mutatio ſæpe compoſitionem juvat, 54, 5.

O

OCalea, Bœotiæ oppidum, 122, ỳ. ult.

Oncheſtus,

Oncheſtus, oppidum Bœotiæ, 122, 8.

oppidorum catalogum, per ſe minus elegantem & ſuavem, quibus ſcitamentis condierit Homerus, 122, 11.

orator bonus res de quibus verba facit, imitari debet. 162, 17.

Orationis elementa, 12, 1. Oratio fit primum literis, deinde ſyllabis, tum vocalibus variè compoſitis, 116, 1. Oratio è plurimis colorum periodis contexitur, 14, 1. Orationis partes quot & quæ, 12, 2. Orationis partes elementares, Theodecti & Ariſtoteli tres ſunt; nomen, Verbum, Convinctiones, 12, 1. Orationis partes quomodo aptè componantur, 44, 2. De Orationis partium collocatione ſcripſit Chryſippus Stoicus, 42, 15. Orationis partes non omnes æquè aures afficiunt, 82, 2. Orationis toni, 76, 6.

Oratio ut figuretur, 60, 12. Oratio elegans, rebus præclarè geſtis multum addit ornamenti, 64, 9. Oratio pulcra, non item ſuavis eſt, 68, 17. Oratio pulcra ut fiat, 116, 5. Oratio ſuavis & pulcra fit quatuor modis, 70, 9. Oratio aut metrica eſt, aut metri expers, 16, 2. Oratio pedeſtris ſeu proſa, omnem variandi poteſtatem habet, 156, 11. Oratio proſa, poeticæ orationi ſeu pulcro poemati ſimilis ut fiat, 222, 10. Orationes ſcalpro & cælo expolitæ, ut Iſocratis & Platonis, 242, 11. Orationis concinnitas à Muſices concinnitate quid differat, 74, 23.

Oratio plebeia quæ, & quæ civilis, 252, 4. Oratio civilis quomodo componenda, ut ſuaviter aures afficiat, 82, 2. Orationes Civiles plus accurationis merentur quam picturæ & ſculpturæ, 244, 12.

ordine priora an ſemper eſſe debeant quæ priora ſunt tempore, 48, 10.

oſculo excipitur amicus, 20, 9.

P

PÆan, ſeu pæon pes compoſitus, 236, 17.

pæones pedes, 142, 11.

pagina in Hegeſia nulla eſt, in qua reperiatur concinnæ compoſitionis exemplum, 144, 17.

panegyrica dictio è quibus conſletur, 216, 15.

Partheneius mons Arcadiæ, 256, 19.

participia ab Appellativis ſejunxerunt nonnulli, 12, 12.

Paſſeres Veneris, currum trahunt, 208, 5.

Peloponneſiacum bellum Thucydidi videtur omnium maximum, 192, 6.

Pelops, Peloponeſi conditor, 256, 8.

Penelaus, Bœotorum dux, 122, 14.

Penelopes è thalamo egreſſus, 116, ỳ. penult.

pentametrum Elegiacum, 232, 4.

peplum Telemacho donat Helena, 4, 2.

periodi Orationis è colis complentur, 14, 1. Periodorum cola ut numeroſa ſint & concinna, magis ſpectatur quàm ut ſint perfecta, 66, 20. Periodi & Cola in polito & florido compoſitionis genere qualia, 202, 8. Periodi in auſtera compoſitione liberiores, 176, 22.

22. Periodi ut variandæ in optimo dicendi genere, 158, 5. Periodorum Thucydidei Procœmii examen, 194, 12. Periodorum variatio, 248, 18. Periodorum inequalitas, 200, 9. Periodi juſta magnitudo, 202, 21. Periodorum exitus in polita & florida compoſitione quales, 202, 10. Periodis quando utendum & quouſque, 66, 25. Periodi τρικώλυ exemplum, 140, 19.
Perſeum in cunis ut allocuta ſit Danae Simonidea, 258, 11.
pes & numerus idem, 124, 14. pedes diſyllabi qui, & quomodo differant. 124, 16. Pedes triſyllabi qui, & quomodo differant, 128, 5. Pedes compoſiti 132, 15.
Peteὼn oppidum Bœotiæ, 122, ỳ. penult.
philoſophi compoſitionis elegantiam neglexerunt, 40, 7. è Philoſophis qui temperatiſſimo Compoſitionis genere uſi, 220, 9.
Philotas Macedo, 148, 9.
Philoxenus Melicus, 156, 9.
Phrygii modi in Dithyrambis, 156, 5.
Phylarchi Stylus, 38. ỳ. ult.
pictorum diligentia, 244, 12.
picturæ lumina, 202, 12.
pigmentorum in pingendo miſtura, 172, 15.
Pindarus Melicus, auſtera compoſitione uſus in ſuis modulis, 180, 2. Epodos in multa metra & cola diffudit, 154, 4. Locus de exilibus, Dithyramborum vocalibus, & adulterino Σ, 100, 9. Locus è Dithyrambo quodam, ad præbendum auſteræ compoſitionis exemplum, 180, ỳ. ult.
Platæenſium apud Thucydidem Oratio, 58, 20.
Plato Socraticus, Etymologiam primus & omnium optime attigit, 114, 17. Poetica & alia conſimilia vocabula compoſitioni ſuæ inſerit, 226, 10. Demoſthene qua re inferior, 140, 10. Dialogos ſuos uſque ad annum ætatis LXXX pectere & *calamiſtrare* non deſiit, 242, 15.
Platonis compoſitio qualis, 220, 10. Platonis dictio pulcris & ſuavibus mutationibus variata, 158, 15. Platonis tabellæ diligentiæ illius indices, 244, 2. è Platonis Funebri oratione, pulcræ compoſitionis exemplum, 138, 12. Locus ex Epitaphio, ad oſtendendam elegantem colorum in periodo conformationem, 64, 9.
plebeium, ſeu vulgare dictionis genus, 36, 3.
poemata pulcræ orationi ſimilis, pulcra ſunt; & contra, 248, 10. Poematis vitium ἡ λοſοείδεια, id eſt compoſitio, proſæ orationi ſimilis, 250. ỳ. ult.
poeſi ſuavitas qualibus verbis concilietur, 226, 7. Poeſis ſolutæ Orationi ſimilis ut fiat, 248, 12.
poeta bonus, res de quibus verba facit, imitari debet, 162, ỳ. penult. Poetica verba, 250, 19. Poetica ut fiat proſa oratio, non tamen poema, 226, 17.
politæ comptæque, ſeu floridæ compoſitionis character, 200, 17. Polito compoſitionis genere qui ſcriptores uſi, 204, ỳ. penult.
Polybii ſtylus, 40, 1.
præceptiones ſine quotidiana meditatione atque exercitatione nihili ſunt, 258, 15.

Priapei

Priapei verſus, 30, 3.
priora tempore, an etiam loco priora ſemper accipienda, 48, 10.
pronomina à nominibus ſejuncta, 12, 7. Pronomina an appellativis in oratione ſemper præponenda, 50, 6.
pronuntiationis inſtrumenta, 94, 3, & deinceps.
proſodici verſus, 28, 20.
pulcritudo compoſitionis, quibus rationibus paretur, 88, 5. Pulcritudo orationis quas contineat ſub ſe ſpecies, 70. 10.
pyrrichius pes qui, & qualis, 126, 4.

Q

QUæſtionis omnis optimum principium natura, 44, 2.

R

REerum ſubſtantiam ſignificant nomina; accidentia, verba, 44, 15. Rerum locus ſeu character, difficilis, 6, 7. Res enuntiandæ ſunt propriis & ſignificantibus nominibus, 26, 12. Rei omnis optimum principium natura, 44, 3.
Rufus Melitius, 4, 12. 290, 2.
rythmici, 130, 10.

S

SAltationis gratia, 74, 17.
Saonis ſtylus, 40, 1.
Sapphûs dictio qualis, 202, 1. Sappho, una è priſcis melicis breves faciebat ſtrophas, 154, 18. Sapphonis Ode ad Venerem, è qua oſtenditur, eam politum & floridum compoſitionis genus ſectatam eſſe, 208, 11. Sapphûs locus ex Epithalamio, 232, 16.
ſatietas offendit, 74, 14. Satietatem afferunt, etiam pulcra & ſuavia, ſi eadem ſemper maneant, nec mutatione aliqua varientur, 152, 17.
ſaxum ex alto delabens ut expreſſerit Homerus, 168, 4.
Schænus, Bœotiæ oppidum, 122, 17.
Scolus, Bœotiæ oppidum, 122, 17.
ſcribere laborioſum eſſe negavit Epicurus, 222, 5.
ſculptorum diligentia, 244, 12.
Semele Cadmea, 180, 7.
ſemivocales literæ, 96, 14. Semivocales nulli mutæ præponi poſſunt, 188, 17. Semivocalium numerus & differentia, 96, 15.
ſenſus non omnes ſimiliter afficiuntur à quibuſlibet objectis ſeu moventibus, 82, 2.
ſententiarum & verborum affinitas, 16, 16. Sententia figuratur variè, 60, 13.
ſibilus, magis brutæ quàm rationalis vocis ſonus eſt, 100, 3.
Simonidis dictio qualis, 204, 18. Simonidis locus de Danae; quo docetur pulcram eſſe poeſin, quæ ad proſæ orationis ſimilitudinem ſit compoſita, 258, 6.
Sipylenſis ex Magneſia, 36, 7.
Siſyphi apud inferos labor, artificioſa imitatione ab Homero expreſſus, 164, 17.
Sophoclis compoſitio qualis, 220, 8. Sophoclis locus ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem, 66, 7.
Sotadea carmina, 32, 1.
ſpondeus pes qui, & qualis, 126, 8.
Steſichorus Melicus epodos in multa metra & cola diffudit, 156, 1. Steſichori dictio qualis, 220, 6.
Stoici non exigua cura dictionis

locum ſeu artificium tractarunt, 42, 12. Stoicæ ſectæ principes quot partes orationis fecerint, 12, 5.
ſtropharum & Antiſtropharum lex apud Melicos, 154, 5.
ſtudio delinquere, 144, 13.
ſuavitas Orationis quas ſub ſe contineat ſpecies, 70, 13.
ſubſtantia naturâ prior eſt accidentibus, 44, 16. Subſtantiva nomina an ſemper adjectivis præponenda in orationis contextu, 50, 5.
ſupina verba, 54, 21.
ſupplices preces quomodò expreſſerit Homerus, 110, 17.
ſyllabæ undè fiant, 104, 12. Syllaba longa, etiamſi uſque ad ſeptem literas extendatur, non tamen excedit naturam ſuam: nec brevis, etiamſi è pluribus ad unam redigatur, 108, 3. Syllabarum quantitas, & ſyllabarum in vocibus numerus, multum confert ad artificioſam affectionum imitationem, 164, 19. Syllabarum quantitatem Muſica & Rythmica ſæpè mutant, 80, 3.
ſynalœphæ ſæpe compoſitioni afferunt aliquid elegantiæ, 56, 11.

T

TAbellæ Platonis, 244, 2.
Taulantiii, gens Illyrica, 34, 19.
Telemachi è Peloponneſiaca profectione reditus, 18, 10.
Teleſtes Melicus, 156, 9.
tempeſtivitas, ſuavitatis & inſuavitatis norma optima, 84, 9. Tempeſtivitatis artificium nemo hactenus tradidit, 84, 16.
tempus & invidia accurati præteritorum judices, 236, 17.
temporum quinque numerus ſeu pes, 242, 6.
tenues Mutæ, 102, 6.
tetrametrum melos, 30, 9. tetrametrum Anapæſticum ſeu Ariſtophaneum, 230, 9. verſus tetrametri comici, 232, 18.
Theatricum judicium, 72, 20.
Theodectes orationis partes quot & quas fecerit, 12, 1.
Theophraſti liber de dictione, ſeu oratione, 120, 16.
Theopompi dictio qualis, 206, 1.
Theſpia, Bœotiæ oppidum, 122, 8.
Thiſbe, oppidum Bœotiæ, 122, 9.
Thucydides Athenienſis, 192, 5. Thucydidis ſtylus qualis, 180, 3. Thucydides de ſtylo ſuo quæ ipſe ſit teſtatus, 194, 19. Thucydidis dictio pulcra quidem, at non item ſuavis, 68, 9. Thucydidis locus ex Hiſtoriæ prooemio, ad oſtendendum in eo auctore auſterum compoſitionis genus, 192, 6. Locus è *Funebri* Oratione ad præbendum gravis & magnifica compoſitionis exemplum, 136, 6. Locus è Platæenſium oratione, 58, 20. Locus de Epidamno, 34, 16.
tibicen optimus ob leviculum delictum exploſus, 72, 24.
Timotheus Melicus, 156, 9.
toni orationis, 76, 3.
tragicorum poetarum ſolus Euripides politum & floridum compoſitionis genus ſecutus eſt, 204, ỳ. penult.
transformationis modi tres, 52, 11.
tribrachys pes, 128, 8.
trimetrum Iambicum rectum, 234, 13.
triſyllabi pedes, 128, 4.
trachæus pes qui, & qualis, 126, 14.

V

VArietas ut in aliis, ita etiam in compoſitione delectat, 152, 14. & 158, 11.

Oncheſtus, oppidum Bœotiæ, 122, 8.

oppidorum catalogum, per ſe minus elegantem & ſuavem, quibus ſcitamentis condierit Homerus, 122, 11.

orator bonus res de quibus verba facit, imitari debet. 162, 17.

Orationis elementa, 12, 1. Oratio fit primum literis, deinde ſyllabis, tum vocalibus variè compoſitis, 116, 1. Oratio è plurimis colorum periodis contexitur, 14, 1. Orationis partes quot & quæ, 12, 2. Orationis partes elementares, Theodecti & Ariſtoteli tres ſunt; nomen, Verbum, Convinctiones, 12, 1. Orationis partes quomodo aptè componantur, 44, 2. De Orationis partium collocatione ſcripſit Chryſippus Stoicus, 42, 15. Orationis partes non omnes æquè aures afficiunt, 82, 2. Orationis toni, 76, 6.

Oratio ut figuretur, 60, 12. Oratio elegans, rebus præclarè geſtis multum addit ornamenti, 64, 9. Oratio pulcra, non item ſuavis eſt, 68, 17. Oratio pulcra ut fiat, 116, 5. Oratio ſuavis & pulcra fit quatuor modis, 70, 9. Oratio aut metrica eſt, aut metri expers, 16, 2. Oratio pedeſtris ſeu proſa, omnem variandi poteſtatem habet, 156, 11. Oratio proſa, poeticæ orationi ſeu pulcro poemati ſimilis ut fiat, 222, 10. Orationes ſcalpro & cælo expolitæ, ut Iſocratis & Platonis, 242, 11. Orationis concinnitas à Muſices concinnitate quid differat, 74, 23.

Oratio plebeia. quæ, & quæ civilis, 252, 4. Oratio civilis quomodo componenda, ut ſuaviter aures afficiat, 82, 2. Orationes Civiles plus accurationis merentur quam picturæ & ſculpturæ, 244, 12.

ordine priora an ſemper eſſe debeant quæ priora ſunt tempore, 48, 10.

oſculo excipitur amicus, 20, 9.

P

PÆan, ſeu pæon pes compoſitus, 236, 17.

pæones pedes, 142, 11.

pagina in Hegeſia nulla eſt, in qua reperiatur concinnæ compoſitionis exemplum, 144, 17.

panegyrica dictio è quibus conſletur, 216, 15.

Partheneius mons Arcadiæ, 256, 19.

participia ab Appellativis ſejunxerunt nonnulli, 12, 12.

Paſſeres Veneris, currum trahunt, 208, 5.

Peloponneſiacum bellum Thucydidi videtur omnium maximum, 192, 6.

Pelops, Peloponeſi conditor, 256, 8.

Penelaus, Bœotorum dux, 122, 14.

Penelopes è thalamo egreſſus, 116, ỳ. penult.

pentametrum Elegiacum, 232, 4.

peplum Telemacho donat Helena, 4, 2.

periodi Orationis è colis complentur, 14, 1. Periodorum cola ut numeroſa ſint & concinna, magis ſpectatur quàm ut ſint perfecta, 66, 20. Periodi & Cola in polito & florido compoſitionis genere qualia, 202, 8. Periodi in auſtera compoſitione liberiores, 176, 22.

22. Periodi ut variandæ in optimo dicendi genere, 158, 5. Periodorum Thucydidei Procemii examen, 194, 12. Periodorum variatio, 248, 18. Periodorum inequalitas, 200, 9. Periodi juſta magnitudo, 202, 21. Periodorum exitus in polita & florida compoſitione quales, 202, 10. Periodis quando utendum & quouſque, 66, 25. Periodi τρικώλυ exemplum, 140, 19.

Perſeum in cunis ut allocuta ſit Danae Simonidea, 258, 11.

pes & numerus idem, 124, 14. pedes diſyllabi qui, & quomodo differant. 124, 16. Pedes triſyllabi qui, & quomodo differant, 128, 5. Pedes compoſiti 132, 15.

Petεῶn oppidum Bœotiæ, 122, ℣. penult.

philoſophi compoſitionis elegantiam neglexerunt, 40, 7. è Philoſophis qui temperatiſſimo Compoſitionis genere uſi, 220, 9.

Philotas Macedo, 148, 9.

Philoxenus Melicus, 156, 9.

Phrygii modi in Dithyrambis, 156, 5.

Phylarchi Stylus, 38. ℣. ult.

pictorum diligentia, 244, 12.

picturæ lumina, 202, 12.

pigmentorum in pingendo miſtura, 172, 15.

Pindarus Melicus, auſtera compoſitione uſus in ſuis modulis, 180, 2. Epodos in multa metra & cola diffudit, 154, 4. Locus de exilibus, Dithyramborum vocalibus, & adulterino Σ, 100, 9. Locus è Dithyrambo quodam, ad præbendum auſteræ compoſitionis exemplum, 180, ℣. ult.

Platæenſium apud Thucydidem Oratio, 58, 20.

Plato Socraticus, Etymologiam primus & omnium optime attigit, 114, 17. Poetica & alia conſimilia vocabula compoſitioni ſuæ inſerit, 226, 10. Demoſthene qua re inferior, 140, 10. Dialogos ſuos uſque ad annum ætatis LXXX pectere & *calamiſtrare* non deſiit, 242, 15.

Platonis compoſitio qualis, 220, 10. Platonis dictio pulcris & ſuavibus mutationibus variata, 158, 15. Platonis tabellæ diligentiæ illius indices, 244, 2. è Platonis Funebri oratione, pulcræ compoſitionis exemplum, 138, 12. Locus ex Epitaphio, ad oſtendendam elegantem colorum in periodo conformationem, 64, 9.

plebeium, ſeu vulgare dictionis genus, 36, 3.

poemata pulcræ orationi ſimilis, pulcra ſunt; & contra, 248, 10. Poematis vitium ἡ λογοειδεια, id eſt compoſitio, proſæ orationi ſimilis, 250. ℣. ult.

poeſi ſuavitas qualibus verbis concilietur, 226, 7. Poeſis ſolutæ Orationi ſimilis ut fiat, 248, 12.

poeta bonus, res de quibus verba facit, imitari debet, 162, ℣. penult. Poetica verba, 250, 19. Poetica ut fiat proſa oratio, non tamen poema, 226, 17.

politæ comptæque, ſeu floridæ compoſitionis character, 200, 17. Polito compoſitionis genere qui ſcriptores uſi, 204, ℣. penult.

Polybii ſtylus, 40, 1.

præceptiones ſine quotidiana meditatione atque exercitatione nihili ſunt, 258, 15.

Priapei

Priapei verſus, 30, 3.
priora tempore, an etiam loco priora ſemper accipienda, 48, 10.
pronomina à nominibus ſejuncta, 12, 7. Pronomina an appellativis in oratione ſemper præponenda, 50, 6.
pronuntiationis inſtrumenta, 94, 3, & deinceps.
proſodici verſus, 28, 20.
pulcritudo compoſitionis, quibus rationibus paretur, 88, 5. Pulcritudo orationis quas contineat ſub ſe ſpecies, 70. 10.
pyrrichius pes qui, & qualis, 126, 4.

Q

QUæſtionis omnis optimum principium natura, 44, 2.

R

RErum ſubſtantiam ſignificant nomina; accidentia, verba, 44, 15. Rerum locus ſeu character, difficilis, 6, 7. Res enuntiandæ ſunt propriis & ſignificantibus nominibus, 26, 12. Rei omnis optimum principium natura, 44, 3.
Rufus Melitius, 4, 12. 290, 2.
rythmici, 130, 10.

S

SAltationis gratia, 74, 17.
Saonis ſtylus, 40, 1.
Sapphûs dictio qualis, 202, 1. Sappho, una è priſcis melicis breves faciebat ſtrophas, 154, 18. Sapphonis Ode ad Venerem, è qua oſtenditur, eam politum & floridum compoſitionis genus ſectatam eſſe, 208, 11. Sapphûs locus ex Epithalamio, 232, 16.
ſatietas offendit, 74, 14. Satietatem afferunt, etiam pulcra & ſuavia, ſi eadem ſemper maneant, nec mutatione aliqua varientur, 152, 17.
ſaxum ex alto delabens ut expreſſerit Homerus, 168, 4.
Schænus, Bœotiæ oppidum, 122, 17.
Scolus, Bœotiæ oppidum, 122, 17.
ſcribere laborioſum eſſe negavit Epicurus, 222, 5.
ſculptorum diligentia, 244, 12.
Semele Cadmea, 180, 7.
ſemivocales literæ, 96, 14. Semivocales nulli mutæ præponi poſſunt, 188, 17. Semivocalium numerus & differentia, 96, 15.
ſenſus non omnes ſimiliter afficiuntur à quibuſlibet objectis ſeu moventibus, 82, 2.
ſententiarum & verborum affinitas, 16, 16. Sententia figuratur variè, 60, 13.
ſibilus, magis brutæ quàm rationalis vocis ſonus eſt, 100, 3.
Simonidis dictio qualis, 204, 18. Simonidis locus de Danae; quo docetur pulcram eſſe poeſin, quæ ad proſæ orationis ſimilitudinem ſit compoſita, 258, 6.
Sipylenſis ex Magneſia, 36, 7.
Siſyphi apud inferos labor, artificioſa imitatione ab Homero expreſſus, 164, 17.
Sophoclis compoſitio qualis, 220, 8. Sophoclis locus ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem, 66, 7.
Sotadea carmina, 32, 1.
ſpondeus pes qui, & qualis, 126, 8.
Steſichorus Melicus epodos in multa metra & cola diffudit, 156, 1. Steſichori dictio qualis, 220, 6.
Stoici non exigua cura dictionis

locum

locum ſeu artificium tractarunt, 42, 12. Stoicæ ſectæ principes quot partes orationis fecerint, 12, 5.
ſtropharum & Antiſtropharum lex apud Melicos, 154, 5.
ſtudio delinquere, 144, 13.
ſuavitas Orationis quas ſub ſe contineat ſpecies, 70, 13.
ſubſtantia naturâ prior eſt accidentibus, 44, 16. Subſtantiva nomina an ſemper adjectivis præponenda in orationis contextu, 50, 5.
ſupina verba, 54, 21.
ſupplices preces quomodò expreſſerit Homerus, 110, 17.
ſyllabæ undè fiant, 104, 12. Syllaba longa, etiamſi uſque ad ſeptem literas extendatur, non tamen excedit naturam ſuam: nec brevis, etiamſi è pluribus ad unam redigatur, 108, 3. Syllabarum quantitas, & ſyllabarum in vocibus numerus, multum confert ad artificioſam affectionum imitationem, 164, 19. Syllabarum quantitatem Muſica & Rythmica ſæpè mutant, 80, 3.
ſynalœphæ ſæpe compoſitioni afferunt aliquid elegantiæ, 56, 11.

T

TAbellæ Platonis, 244, 2.
Taulantiii, gens Illyrica, 34, 19.
Telemachi è Peloponneſiaca profectione reditus, 18, 10.
Teleſtes Melicus, 156, 9.
tempeſtivitas, ſuavitatis & inſuavitatis norma optima, 84, 9. Tempeſtivitatis artificium nemo hactenus tradidit, 84, 16.
tempus & invidia accurati præteritorum judices, 236, 17.
temporum quinque numerus ſeu pes, 242, 6.
tenues Mutæ, 102, 6.
tetrametrum melos, 30, 9. tetrametrum Anapæſticum ſeu Ariſtophaneum, 230, 9. verſus tetrametri comici, 232, 18.
Theatricum judicium, 72, 20.
Theodectes orationis partes quot & quas fecerit, 12, 1.
Theophraſti liber de dictione, ſeu oratione, 120, 16.
Theopompi dictio qualis, 206, 1.
Theſpia, Bœotiæ oppidum, 122, 8.
Thiſbe, oppidum Bœotiæ, 122, 9.
Thucydides Athenienſis, 192, 5. Thucydidis ſtylus qualis, 180, 3. Thucydides de ſtylo ſuo quæ ipſe ſit teſtatus, 194, 19. Thucydidis dictio pulcra quidem, at non item ſuavis, 68, 9. Thucydidis locus ex Hiſtoriæ prooemio, ad oſtendendum in eo auctore auſterum compoſitionis genus, 192, 6. Locus è *Funebri* Oratione ad præbendum gravis & magnifica compoſitionis exemplum, 136, 6. Locus è Platæenſium oratione, 58, 20. Locus de Epidamno, 34, 16.
tibicen optimus ob leviculum delictum exploſus, 72, 24.
Timotheus Melicus, 156, 9.
toni orationis, 76, 3.
tragicorum poetarum ſolus Euripides politum & floridum compoſitionis genus ſecutus eſt, 204, ỳ. penult.
transformationis modi tres, 52, 11.
tribrachys pes, 128, 8.
trimetrum Iambicum rectum, 234, 13.
triſyllabi pedes, 128, 4.
trachæus pes qui, & qualis, 126, 14.

V

VArietas ut in aliis, ita etiam in compoſitione delectat, 152, 14. & 158, 11.

INDEX.

Venus à Sapphone invocatur, 208, 1.

verborum & ſententiarum affinitas, 16, 16. Verba pulcra quæ verba, rerum accidentia; nomina ſubſtantiam ſignificant, 44, 16. Verborum accidentia mutari, ſæpè compoſitionem juvat, 54, 16. Verborum mutatio, rectorum ſcilicet in ſupina, & vice verſa, ſæpè compoſitionem adjuvat, 54, 16. Verba nominibus quandoque præponuntur in orationis contextu, 44, 15. Verba recta an inflexis, & finitiva an infinitivis ſemper in oratione præponantur, 50, 8. Verba adverbiis an ſemper præponantur in orationis contextu, 46, 17.

videre ſua licitum; aliena, nefas eſt, 24, 8.

vinum ſuave, ſed furioſum, vel amnis potius, 36, 10.

virgæ contactu Ulyſſem mutat Minerva, 36, 14.

virilem togam ſumere, 2, 7.

virtus, medietas eſt, 218, 7.

vitia pro virtutibus ponenda non ſunt, 252, 2.

Ulyſſes à Minerva ſubinde tranſmutatus, 36, 14. Deſcenſum ſuum ad inferos Phæacibus eleganti rerum imitatione exponit, 164, 8.

umbilicus urbis, 182, 1.

vocales literæ, 92, 17. Vocalium concurſus auſteram compoſitionem efficit, 198, 19.

vocis elementa quot ſint, 92, 6. Vocis articulatæ principia & elementa literæ, 90, 3. Vocis moduli, 76, 5.

uſus, dicendi magiſter, 50, 12.

vulgare ſeu idioticum dicendi genus, 252, 4.

uxor cuique ſua tantum ſpectanda, 24, 9.

X

Xenophontis Socratici dictio ſuavis quidem, at non pulchra 70, 3.

FINIS.